

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

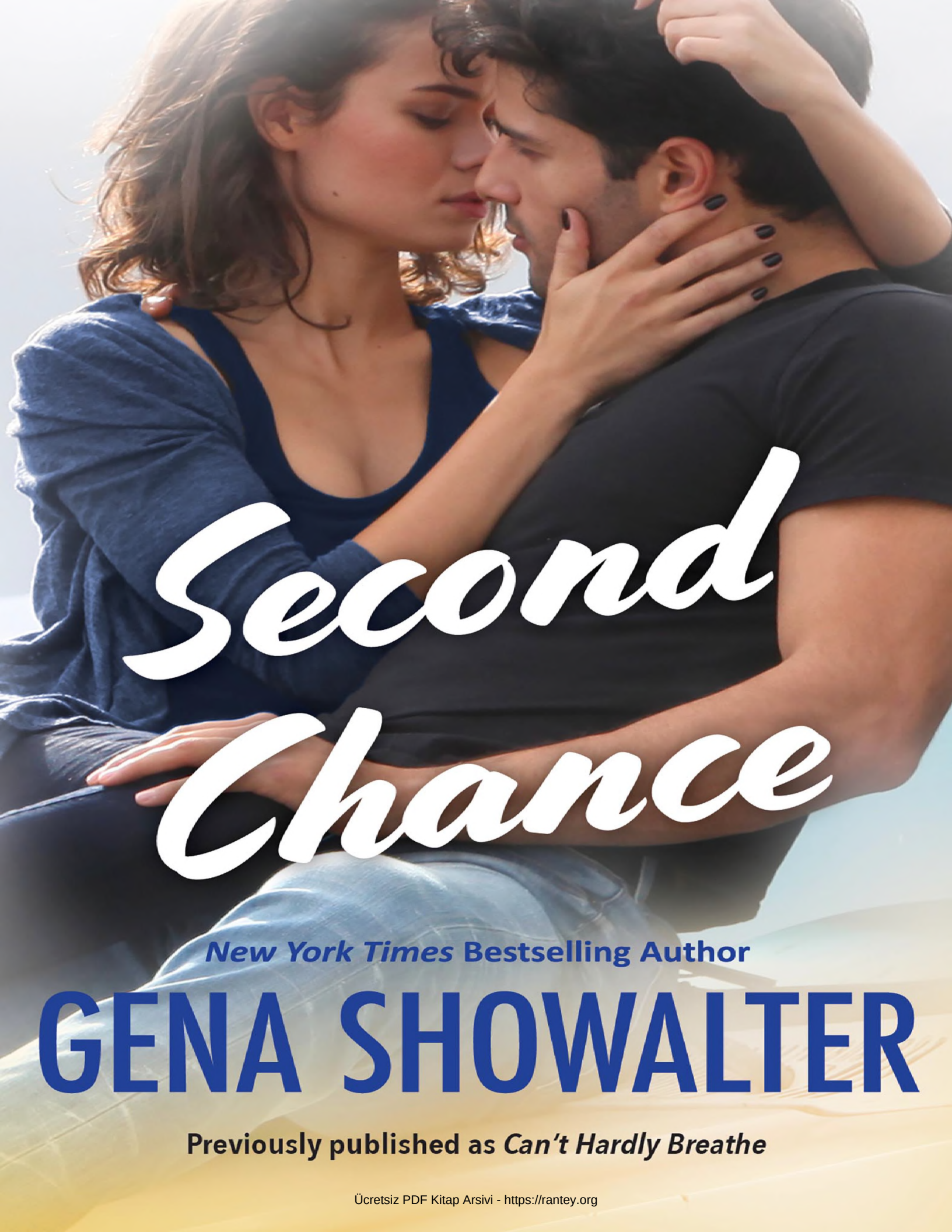
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A romantic close-up of a young couple about to kiss. The woman, with wavy brown hair and wearing a blue long-sleeved top, is on the left, leaning towards the man. The man, with dark curly hair and wearing a black t-shirt, is on the right, looking down at her. His hand is gently cupping her face, and her hand is resting on his shoulder. The background is a soft, out-of-focus light blue and white, suggesting an outdoor setting. The title 'Second Chance' is written in a large, white, cursive font across the middle of the image.

Second Chance

New York Times Bestselling Author

GENA SHOWALTER

Previously published as *Can't Hardly Breathe*

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Kadın hiç arzulandığını hissetmemiştir. New York Times çoksatan yazarı Gena Showalter'ın bu cızırtılı klasiğinde, adam bir kadını hiç bu kadar arzulamamıştır.

Daha önce Can't Hardly Breathe adıyla yayımlanmıştır.

Dorothea Mathis hayatın karşısına çıkardığı engellerin üstesinden gelmiştir... ama eski ordu komandosu Daniel Porter'a olan uzun süreli aşkından kurtulamamaktadır. Seksi kötü çocuk şehre geri dönmüştür ve otelini kişisel oyun alanı olarak kullanmaktadır. Onu kovması gerekir ama ateşli bakışları aptallaştırıyor. Lisedeyken onu istemeyen adama bir şans daha vermesine imkân yok. Öyle değil mi?

Daniel gece gündüz kıvrımlı Dorothea'yı arzulamaktadır, ama tek sunabildiği birkaç

Biraz atmak için ipsiz sapsız geceler. Romantizmi küçümsemeyi öğrendi.
-Aşk kayıp getirir. Ancak Dorothea'yla birlikte olmak onu sadece daha fazlası için yakar.

Onu kazanmak kolay olmayacak, ama ikinci bir şansın ikinci en iyiye razı olmak olmadığını kanıtlamak için savaşıacak.

Okurların en sevdiği Orijinal Kalp Kıranlar serisinin tamamını

okuyun: Kitap 1: Gizli Kaçamak

Kitap 2: Önce Dostlar

Kitap 3: Düşmandan

Sevgiliye **Kitap 4: İkinci**

Şans **Kitap 5:**

Bırakamıyorum **Kitap 6:**

Doyamıyorum

İkinci Şans

Gena Showalter

İÇİNDEKİLER

Önsöz Birinci

Bölüm İkinci

Bölüm Bölüm

Üçüncü

Dördüncü

Beşinci Altıncı

Yedinci Sekizinci

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Onaltıncı

BölümDokuzunc

u Onuncu

Onbirinci Oniki

Onüçüncü

Ondördüncü

Onbeşinci

On Yedinci Bölüm

On Sekizinci Bölüm

On Dokuzuncu Bölüm

Yirmi Bölüm Üç Yirmi

Bir Yirmi Yirmi Bölüm

Yirmi İki Dört Bölüm

Bölüm Bölüm Bölüm

Dokuz Yirmi Yirmi

Yirmi Yirmi Sekiz

Yirmi Beş Bölüm Yedi

Altı Otuz

-

PROLOGUE

BAZI İNSANLAR LİSEDE Diğer insanlar...başaramadı.

Dorothea Mathis o kadar berbattı ki, "yapmadı" kategorisindeki diğer herkesi rock yıldızı gibi gösterdi.

Kusma isteğiyle savaşıarak, Strawberry Valley Lisesi'nin, güçlü Aygırların evinin kutsal koridorlarına girdi. Bugün ikinci sınıfının ilk günüydü.

Bu sefer daha iyisini yapacağım. Ne olursa olsun. Güçlü ve cesur olacak ve okulun zorbası Harlow Glass'a karşı duracaktı; kaçmayacaktı. Öğle yemeğinde diğer öğrencilerle konuşacak ve yeni arkadaşlar ; grup odasında saklanmayacaktı. Bir şekilde herkesi, ailesinin onu lanetlediği takma adı yerine kendi adını kullanmaya ikna edecekti-Dottie.

Ya da Benekli Dottie. Ya da Nokta nokta nokta, ardından gülerek yüzündeki çilleri işaret eder. Ya da kişisel favorisi, seksi özentisi Dottie.

Bugün yeni bir yol çizdi. *Bunu yapabilirim!*

Oh, ! *Ya bunu yapamazsam?*

Yetişkinlerin ellerinin arkasından fısıldadıklarını duyduğu hakaretler zihninin merkezinde yer aldı.

onu korusun. Yüzü sütü ekşi kremaya çevirirdi. Zavallı kız.

Bir yük trenini toprak yola sokabilirdi.

Cennet yukarıda. Muhtemelen bir bardak su içmek için gizlice yaklaşmak zorunda kalmıştır.

Görünüşün ne önemi vardı ki? Yani teknik olarak obez sayılırdı. Gözleri yüzüne göre çok büyüktü ve dişleri çarpıktı. Şey, dişleri *eskiden* çarpıktı. Diş telleri kesinlikle yardımcı oluyordu. Bir yığın kıvrıkcık tirbuşon buklesi vardı ve Dalmaçyalı'nın insan versiyonuna benziyordu. Ne olmuş yani? İyi bir kalbi olan iyi bir insandı. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Bunu , diye tekrarlardı.

Çocuklar arkadaşlarıyla yeniden bir araya geldikçe mutluluk çılgınlıkları yükseliyordu. Dorothea hangi gruptan olursa olsun herkese gülümsüyor ve el sallıyordu ama neredeyse hiç kimse onu tanımıyordu. Büyütülecek bir şey değildi. Önemli değil miydi? Gelişme zaman alırdı. DEĞİL Mİ?

Başı dik bir şekilde yoluna devam etmek için kendini zorladı. Keşke en iyi arkadaşları burada olsaydı.

Lyndie Scott ve RYanne Wade. Ona güven vereceklerdi.

Çok güzelsin.

Çok zekisin.

Etraftaki en iyi espri anlayışına sahipsin.

Birkaç ay önce Lyndie'nin babası RYanne'ın annesiyle evlendi. Artık gerçek bir aileydiler, kağıt üzerinde olduğu kadar kalpte de kardeşiler. Bu yıl şanslı kızlar evde eğitim görüyordu. RYanne'ın annesi tek kızının yanında olmasından hoşlanıyordu ve Lyndie o kadar sessiz ve içine kapanıktı ki, kapalı bir ortamda daha iyi iş görüyordu.

Dorothea annesine evde eğitim alma olasılığını sorduğunda Carol şu yanıtı vermişti: "Seni ve kız kardeşini beslemek ve giydirmek için iki işte birden çalışmak zorundayım. Başka bir sorumluluk alamam, tatlım."

Carol, Strawberry Inn'in sahibi ve işletmecisiydi. Kasabada bir festival olmadığı sürece, çok az misafir geceyi burada geçirirdi. Fazladan para kazanmak için caddenin hemen aşağısındaki gece lokantasında garsonluk yapıyordu.

Dorothea suratını asmıştı. "Anlamıyorsun anne. Lyndie ve RYanne olmadan hiç arkadaşım olmayacak. Eziyet çekeceğim."

Carol ona şefkatle bakmıştı. "Üzgünüm tatlım ama bizim gibi kızlar çivi gibi sert olmayı öğrenmeli. Mutluluğu bulabilmemizin tek yolu bu."

Bizim gibi kızlar. Farklı mı? Çirkin mi?

Muhteşem, popüler ve bir o kadar da zalim Harlow Glass yoluna çıkınca Dorothea'nın dikkati tekrar günümüze döndü. Harlow'un yanında iki muhteşem, popüler ve bir o kadar da zalim kız daha vardı. Madison Clark ve Charlene Burns.

"Ayna, duvardaki ayna, en çirkin kız kim?" Harlow sordu. "Benekli Dottie," diye atıldı Madison.

"Özenti seksi." Charlene soğuk bir şekilde gülümsedi.

Dorothea kalp atışlarının şiddetli gümbürtüsüne rağmen yerinde durdu. *Değişim mi istiyorsun? Değişim sen olmalısın.* "Benim adım Dorothea."

"Oh, benim hatam. Dorkthea." Harlow bir kutu krem şantiyi sanki bir kitle silahıymış gibi havaya kaldırdı-

Durun. Hırçın esmer az önce ona *Dorkthea* mı demişti?

Başarılı bir okul yılı geçirme hayalleri suya düşmeye başladı.

Harlow onunla alay etti. "Ağlayacak mısın? Ağlayacak gibi görünüyorsun." Madison ve Charlene kıkırdadı.

Harlow önce bir kızın, sonra da diğerinin ağzına krem şanti püskürtürken, "Bak Dorkthea, gerçeği ballandıra ballandıra anlatmayacağım çünkü muhtemelen yiyeceksin. Sen bir aptalsın. Ve çirkin. Ve şişmansın. Yüzleş artık. Sen iğrenç bir dişi yaratıksın."

Dorothea'nın yanakları utançtan kızarmış, ciğerleri sönmüştü. Bütün yaz kendine işkence etmiş, her sabah beş mil koşmuştu. *Hâlâ* fazladan kilo taşıyordu.

Güçlü olun. Cesur ol.

Çenesini kaldırarak, "Ben de gerçeği ballandıra ballandıra anlatmayacağım," dedi. "Gerçek güzellik vücudunuzun büyüklüğü değil, kalbinizin büyüklüğüdür. *Senin* kalbin küçük, bu da seni tanıdığım en çirkin kız yapıyor."

Gök mavisi gözleri zehirle parlıyordu.

Madison ve Charlene öfkeyle oflayıp pufladılar. Sayı!

Harlow-1, Dorothea-1. Hepsi bağlandı.

Harlow, "Okuldaki herhangi bir çocuğa güzel bir kız ile altın kalpli *iyi* bir kız arasında seçim yapmasını sorun," diye homurdandı. "Kahretsin, dünyadaki herhangi bir çocuğa sor!

Bilin bakalım her seferinde kim kazanacak?"

Güçlü olun. Cesur olun. Kendiniz için ayağa kalkın! Söylemesi yapmasından daha kolay. Harlow'un bir kızı insanlığından sıyrıp yaralı bir hayvan gibi bırakma yöntemi vardı.

"Bir çocuğun kimi seçtiği önemli değil," dedi Dorothea, içe bunun doğru olduğunu bilerek. "Kendi sözlerinizle erkeklerin de sizin kadar cahil olabileceğini kanıtladınız."

Kızın ağzı açıldı ve kapandı. . Gitme zamanı.

İşler daha da kötüleşmeden! *Daha* da kötüleşebilir *mi*?

Evet! Evet! Dorothea kaçmak niyetiyle geriye doğru bir adım attı... o sırada bir duvara çarptı. Hayır, bir duvar değil, bir insan olduğunu nefes nefese fark etti. Güçlü eller onu sabitlemek için beline yerleşirken, omzunun üzerinden baktı ve-

Daniel Porter!

Onun aşkı. Sonsuz ateşi. Onun . İçi de dışı kadar güzel bir son sınıf öğrencisi.

Anaokulunun ilk gününden beri bu çocuğa hayrandı; beden eğitimi sırasında dizini incitmişti ve çocuk onu kurtarmaya gelmiş, topallayarak hemşire odasına giderken ona koltuk değneği olmuştu.

Bugün elbette daha uzun boyluydu ve kaslıydı... ve kalın siyah kirpiklerle çerçevelenmiş en güzel altın gözleriyle ona bakıyordu.

Ona bakıyor. Diğer kızlara değil. Ama... elleri hâlâ kızın belindeydi.

Muhtemelen gömleğinin altındaki yağları hissedebiliyordu.

Dorothea gerilerek teması kesmek için ondan uzaklaştı. Adam

kaşlarını çatarak ona baktı. "Burada her şey yolunda mı?"

Sesi! Çok alçak ve boğuk. Kalbi boğazına kaçmış, nefes almasını, konuşmasını, hatta soğukkanlı davranmasını bile imkânsız hale .

Onun varlığından etkilenmeyen Harlow, siyah saçlarını omzunun üzerinden . "Bu özel bir konuşma. Devam et, Daneroni."

İki yıl önce, Harlow ona bu lakabı taktığında -Daniel artı pepperoni-sivilcelerle ilgili bir sorunu vardı. Ama artık böyle bir sorunu yoktu. Yaz güneşi cildini temizlemiş, onu mükemmel bir şekilde bronzlaştırmıştı. Siyah tişörtü ve solmuş kot pantolonuyla her kızın çıkmayı hayal ettiği adamdı.

Ve Dorothea'nın önüne geçti... ona kalkan mı oluyordu? Adam eğilip Harlow'la burun buruna gelince Dorothea'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sen kraliçe kaltaksın. Herkes bunu anlıyor. Biri seni tahtından indirirse şaşırma."

Majestelerinin yanaklarının rengi soldu ama sanki hiç bu kadar kendinden emin olmamış gibi saçlarına bir fiske daha vurdu. "Belli ki pazu kazandığında beyin hücrelerini kaybetmişsin, bu yüzden bu ihlali görmezden geleceğim. Sadece bunun hayatta bir kez karşına çıkacak bir fırsat olduğunu bil. Şimdi yürü bakalım."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bana hayatta bir kez karşıma çıkacak ve gerçekten hoşuma gidecek bir fırsat sunup yeni bir şehre taşınmaya ne dersin?"

Dorothea ağzı açık kalmıştı. Gelmiş geçmiş en seksi çocuk olan Daniel Porter, Harlow Glass'a kabadayılık taslamıştı.

Ona aşık olmayı unut. İşte o anda Dorothea ona delicesine, derinden ve tutkuyla aşık oldu. *Kahramanım benim!*

Harlow parmaklarının uçlarını öptü, sonra sadece ortadaki parmağını uzatarak ona bir öpücük kondurdu. "kızlar," dedi onu omuzlayarak yoldan çekerken. "Daniel'a yaptığı hatayı düşünmesi için zaman tanıyalım."

Grup uzaklaştı. Madison omzunun üzerinden Daniel'a göz kırptı.

Dorothea'nın içinden karanlık bir şey geçti. Kıskançlık mı? Hareket ederek hayatının aşkını sarışın ve mükemmel amigo kızın görüş alanından çıkardı.

"Teşekkür ederim. Her şey için."

Tüm dikkatini ona verdi ve *yıldızlarım*. Neredeyse eriyip yapışkan bir su birikintisine dönüşüyordu. Kirpikleri! O kadar uzundu ki uçları kıvrılıyordu.

Diş tellerinden yeni kurtulmuş düz, beyaz dişlerini göstererek ona gülümsediğinde, nasıl nefes alacağını unuttu.

"Harlow'un acımasızlığının seni üzmesine izin verme," dedi. "Kendini beğeniyor, bu da berbat bir zevki olduğu anlamına geliyor. Bence sen olduğun gibi mükemmelsin."

Hâlâ çarpan kalbi ayak bileklerine düştü. Mükemmel mi? *O mu?*

Onu nazıkçe çenesinin altından itti. "Görüşürüz, Dottie." *Adımı biliyor!* Birdenbire sevdiği bir takma ad.

Adam koridorda ilerlerken, "Evet! Görüşürüz!" diye seslendi. Sonra yanakları utançtan kızardı. Ona bir perisi gibi bağırmak mı? Hiç hoş değil.

Ve vay canına, gerçekten de ona mükemmel mi demişti?

Daha önce hiç yaşamadığı kadınsı bir gurur dalgası onu sardı. Omuzlarını dikleştirdi, çenesini daha da yeni dolabına doğru ilerledi ve sırt çantasını bıraktı.

Son sınıf öğrencilerinden biri -Jessica Kay Dillon- onun dolabının yanındaydı. Kapaktaki krem şantiyi silerken Jessie Kay'in gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Dorothea kalan L-U-T harflerini yakaladı ve bir iniltiyi yuttu. Harlow *sürtük* yazmış olmalıydı.

Jessie Kay'in "kolayca sahip olunan ve kolayca unutilan" bir ünü vardı ve Dorothea'nın kalbi aniden onun için sızladı. Güzel sarışın ve kız kardeşi Brook Lynn anne ve babalarını kaybetmişlerdi. Amcaları onlarla kalmaya gelmişti ama verecek parası yoktu herhalde, çünkü Jessie Kay'in giysileri dar ve yırtık pırtıktı.

Dorothea Danielin az önce söylediklerini tekrarladı, çünkü -belli ki -Bu sözler *her şeyi* değiştirecek güce sahipti. "Bence sen olduğun gibi mükemmelsin."

"Sanki senin fikrinin bir önemi var da," diye tersledi sarışın, sonra da tepinerek uzaklaştı. Dorothea'nın yeni keşfettiği özgüveninin bir kısmı soldu. *Ben güçlüyüm. Cesurum.*

Ben mükemmelim. Daniel yalancı değildi.

İlk derse bir coşku bulutunun üzerinde süzülerek gitti. Ya onunla flört ? O nasıl karşılık verirdi? Ona çıkma teklif eder miydi? Ya *ona* aşık olursa, evlenirlerse ve bir milyon bebekleri olursa?

Dorothea gülümsedi. Uzun vadeli iki hedefi vardı: meteorolog olmak ve geniş bir aileye sahip olmak. Hava durumu zaman onu büyülemişti ve ne kadar çok çocuğu olursa, ona tapmak zorunda kalacak o kadar çok insan olacaktı. Ancak şimdi üçüncü bir hedef daha eklemişti: Daniel'ı büyülemek.

Kendisi için nasıl bir kariyer istiyordu? Hangi üniversiteye gitmeyi umuyordu?

Öğretmeni durmadan konuşurken Dorothea saate bakıyor, Daniel'ı görebilmek için öğle yemeği saatinin gelmesini bekliyordu. Ya onu masasına oturmaya davet ederse?

Ya arkadaşları onunla vakit geçirdiği için onunla dalga geçerse?

Midesi keskin küçük düğümlere dönüştü. Belki de Daniel'a uzaktan hayranlık duymalıydı. Sadece sosyal statüsünü ölüden diriye çevirene kadar.

Ama mevkisi ne olursa olsun ondan hoşlanması gerekmez mi?

Birinci... ikinci... ve üçüncü dersler sona erdiğinde, Daniel'a yaklaşp yaklaşmama konusunda kendini çok zorlamıştı. Çok mu hızlı yükseliyordu? Oh, kahretsin, öyleydi, değil mi? Ne zaman biri onu istemişti ki?

Dorothea kafeteryaya doğru yürüdü. Sırıtan Harlow'u gördüğünde, sanki ayakları tutuşmuş gibi arkasını döndü ve sığınağı olan bando odasına koştu.

Yarın cesur olacaktı.

Kapı tokmağını çevirirken omzunun üzerinden baktı. Kendisini fark etmiş ya da etmemiş olan Jessie Kay'i görünce hızla ve sessizce kendini içeri kapattı. Işıklar sönmüştü. Bu iyi bir şeydi. Harlow peşine düşerse buraya bakmayı düşünmeyebilirdi. Ve eğer buraya bakarsa, gölgelerin arasında Dorothea'yı göremeyebilirdi.

Korkak! Utanç, tenini yapışkan bir film gibi kapladı. *Bu güçlü değil, cesur da değil.* Daniel asla-

Alçak bir inilti havada süzüldü.

Oh, ! Birisi onu saklandığı yere kadar dövmüştü. Yaralı biri mi?

Dorothea, her biri farklı müzik aletleriyle dolu, tavan yüksekliğindeki iki sıra rafı yuvarladı ve-

"Mmm, bu iyi hissettiriyor."

acı değil zevk damlıyordu ve Dorothea'yı bir şimşek g¼c¼yle çarptı. Madison Clark.

"Hoşuna gitti mi, tatlım?"

Damarlarında buz kristalleşti. *Bu* ses Daniel'a aitti. Hayatının aşkı... onu sevdiğini umduğu ocuk.

Madison Clark ile buradaydı. Ve amigo kızı aradı.

Tatlım.

"Evet, oh, evet," dedi Madison ve tekrar inledi.

Dorothea ilerlemeye devam ederken ellerini kavuşturdu. Bunu g¼rmesi . Daniel'ın ihanetini yakından ve bizzat g¼rmeliydi.

Ne ihaneti? Bilmiyordu. Sadece iinin parçalandığını biliyordu.

Rafin sonuna ulaştığında, iki fl¼t kutusunun arasından baktı ve çaresizlik çığlığını yuttu. Daniel, Madison'ı duvara yaslamıştı. Kızın ¼zerinde y¼kseliyor, geniş omuzları narin bedenini sarıyordu.

"Nereden ¼ğrendin?" Madison onun kollarında sıvılaştı. "Durma."

Daniel kıkırdadı. Ya da mırıldandı. Dorothea hangisi olduğundan emin değildi. Nefes almak için savaşıyor, ciğerleri iki parça tavuk gibi un ufak oluyordu. Bu ocuk... kalbinin atmasının ve milyonlarca k¼¼k parçaya ayrılmasının nedeni oydu.

O beni semedi. Onu seçti. O bir aptal.

Tıpkı Harlow gibi.

Daha da k¼t¼s¼, o bir yalancıydı. Dorothea m¼kemmел *değildi*. Daniel gibi bir çocuğun arzuladığı kız asla olamazdı.

Burnunu çekti, sonra elini ağzına g¼t¼rd¼. Gereksizdi. Ne Daniel ne de Madison yaptıklarını durdurdular, birbirlerine çok dalmışlardı...

Dorothea başını sallayarak bunun en iyisi olduğuna karar verdi. Eğer Daniel'la çıkmış olsalardı, isimleri kulağa aptalca gelirdi. Daniel ve Dottie. Hayır, Dottie'den yine nefret etti. Daniel ve Dorothea. Dorothea ve Daniel. Çifte D'ler.

Evet. Aptal!

Bir damla g¼zyařı yanağından aşağı s¼z¼ld¼.

Daniel dilinin ucunu Madison'ın dudaklarının ¼zerinde gezdirdi. "B¼t¼n yaz peşinden koşturdun beni, yaramaz kız."

"Ve şimdi de beni cezalandırarak mısın?" Madison manik¼rl¼ tırnaklarını adamın ensesine geçirerek onu kendine çekti.

"Hayır. Şimdi seni ödüllendireceğim." Eli-

Oh, yıldızlarım! Eli Madison'ın bacaklarının arasına girdi!

Dorothea döndü, göğsü asitle ıslatılmış gibi yanıyordu. Grup odasını terk etmesi gerekiyordu. *Binayı* terk etmesi gerekiyordu. Hemen.

"Durma," dedi Madison. "Lütfen. Ödülümü istiyorum."

Ona boğuk bir kıkırdama daha hediye etti. ", ama bunu senin için yapmak için öğle yemeğini atlıyorum... bu da *bana* bir ödül borçlu *olacağın* anlamına geliyor."

Dorothea bir ayağını diğerinin önüne atmaya zorladı. Her nasılsa odadan girdiği gibi sessizce çıkmayı başarmıştı. Jessie Kay karşısındaki dolaplara yaslanmıştı. Sarışın konuşmak için ağzını açtı ama Dorothea kaçtı. Sadece koştu. Harlow'dan hiçbir iz yoktu, artık bir önemi de yoktu.

Harlow onun gururunu incitmişti. Daniel onun ruhunu incitmişti.

BİRİNCİ BÖLÜM

Günümüz

DOROTHEA MATHIS temizlik programındaki son odayı inceledi ve inledi. Yatak harap olmuş, yorgan ve yastıklar gelişigüzel yere atılmıştı. Bir çift külot yatak direğine asılmıştı. Televizyon kumandası kırılmış, parçaları komodinin üzerine saçılmıştı. Islak havlular banyo kapısına ve çöp kutusuna giden bir yol oluşturmuştu...

Oh, ağzımı tıka! Çöp kutusunda kullanılmış prezervatifler vardı.

Tehlikeli madde kıyafeti giyen kişiler tarafından mekanın arındırılması gerekiyordu.

Aşılarım güncel mi?

Dorothea iç çekerek kulaklıkları yerine taktı, iPod'unu tuşladı ve bir çift lateks eldiven giydi. Tek terim. İğrenç! İki-daha o sabah sürdüğü yeşil ojeyi koruyordu.

Ruh haline göre renk seçti. Yeşil= sinirlenmişti. Bir şekilde bugünün berbat geçeceğini *biliyordu*.

Annesi dün gece Dorothea yattıktan sonra Bay ve Bayan Pigsty'yi kontrol etmiş olmalıydı. Sabah dörtte kalktığı için akşam dokuzda yatma eğilimindeydi. Kız kardeşi Holly ona "Büyükanne saatleri" .

Dorothea kirli havluları topladı, külotları direktten indirdi, çöpü boşalttı, yatağın çarşaflarını değiştirdi, yastıkları ve örtüleri düzeltti ve Pigsty'lere yeni bir tane için fatura kesmeyi planlayarak uzaktan kumanda artıklarını attı.

Bu sabah zamanı kısıtlıydı. Annesini şehre götürmeye söz vermişti, lanet olsun! Bir saatten az. Toz alma işini aceleyle bitirdi ve süpürmeye başladı. Makine kir ve döküntüleri yutarken annesini kıskanmamaya çalıştı. Carol yakında bu yılki dördüncü "bekârlar inzivasının" tadını çıkaracaktı. Dördüncüsüydü ama kesinlikle sonuncusu olmayacaktı. Strawberry Vadisi'nin en zengin adamı Dane Michaelson'a ait beş yıldızlı bir otel olan Michaelson'da kalıyordu. Dane, Dorothea'nın birlikte okula gittiği yerel bir kızla evliydi ve Carol'un ücretsiz kalmasına izin vermişti. Hiç kuşkusuz Carol da bundan sonuna kadar yararlanmış, hızlı randevu seanslarına, kaynaşma toplantılarına ve temalı partilere katılmıştı.

Yoğun aşk hayatı, Strawberry Inn'i Dorothea'ya vermesinin nedenlerinden sadece biriydi.

tekerlekleri aniden gıcırdadı, ses müziğinden daha yüksekti. Kulaklıklarını çıkararak döndü.

Şaşkınlık ciğerlerindeki havayı boşalttı ve onu soluğa bıraktı. Şu anda böyle bir şey olamazdı.

bir şey olamaz.

Kabuslar gerçekten canlanmadı. Pornolar da öyle. Onları çok sık izlediğinden değil. Ama lanet olsun, bu ya biri ya da diğeri olmalıydı.

Gezegendeki en seksi adam az önce odaya girmişti. Gömleksizdi, sekiz paketinin üzerinde ter parlıyordu ve adı Daniel Porter'dı.

Daniel. Asla unutamadığı çocukluk aşkı. Zaten kırılgan olan kalbini kıran ilk çocuk.

Yutkundu. Onun burada ne işi vardı?

Bekle. Sanki bunu gerçekten düşünmesi gerekiyormuş gibi. *hoş geldiniz, Bay*

Domuz ahır.

Elektrik kablосunu prizden çekerken elleri titriyor, motor durduğunda oda sessizliğe gömülüyordu.

Bence sen olduğun gibi mükemmelsin.

Titreyen elleriyle "üniformasını" düzeltti, bir çift mavi önlük, bir yalamaya dayanabilir ve tıklamaya devam edebilirdi. "Merhaba. Merhaba." Oh, vay canına. Daha kötü olabilir miydi? Kesinlikle bir kâbustaydı, porno değil. "Tekrar hoş geldiniz."

Kulaklıkları kulağından çıkardı ve ona ağzının etrafındaki gerginlik çizgilerini gizleyemeyen küçük bir gülümseme hediye etti. "Dağınıklık için özür dilerim. Çıkış yapmadan önce temizlemeyi planlamıştım." Bakışlarını odanın içinde gezdirdi ve yüzünü buruşturdu. "Uzaktan kumandanın parasını da ödemeyi planlıyorum."

Ne tür bir cinsel akrobasi zavallı uzaktan kumandayı tehlikeye atmıştı ki?

Oh, yıldızlarım. Dorothea'nın üzerine ılık bir kızarıklık döküldü, onu aşırı ısıtmakla tehdit ediyordu. Rahatlamak için neredeyse yanaklarını yelpazeleyecekti, kendini güçlүkle durdurdu.

Başka tarafa bak! Denedi, gerçekten denedi ama Daniel o kadar güzeldi ki. Şimdi daha da uzun boylu ve daha güçlüydü, sert ve sert bir yüzü vardı. Elmacık kemikleri sivriydi ve burnunun ortasında küçük bir çentik vardı. Bir ya da iki kez kırıldı mı? Koyu renkli kirli sakalları köşeli çenesinin tozunu alıyordu,

Yine de gölgeler sol yanağındaki ince yara izlerini gizleyemiyordu.

Tam anlamıyla bir modern zaman savaşçısıydı. sonra orduya katılmış, sevdiği ülkeyi savunmuştu.

Dorothea onu birkaç ay önce kasabaya döndüğünden beri ilk kez görmüyordu ama vücudu sanki daha önce *hiç* erkek görmemiş gibi tepki veriyor, en yaramaz yerleri ısınıyor ve karıncalanıyordu.

Doğal davranın. O sadece bir müşteri.

En son kaldığı odayı mahvetmiş bir müşteriydi ama neyse. Kadının teklifine cevap vermesini bekliyordu.

Şöyle yapalım. "Evet, teşekkür ederim. Ödeme takdir edilecektir." Elektrik süpürgesinin kablolarını koluna doladı, hareketleri kesik kesikti. "Odaya gelince, sadece banyoyu toparlamam gerekiyor, sonra işim bitecek."

Sırtını ona dönerek banyo malzemelerini bir gece çantasına doldurdu. "Ben yolunuzdan çekileyim o zaman."

Lise son sınıfta sadece Madison Clark'la ; bir dizi güzel ve popüler kızla da yatmıştı, sanki sevişip kaçmak sonunda ulusal bir spor haline gelmişti.

İyi ki Dorothea onun peşine düşmemişti. Onun tüm ilklerini alıp bir çöp gibi atabilirdi.

Bunun yerine, Jazz Connors onun tüm ilklerini almış ve onu bir çöp gibi atmıştı.

Öfke kanını kaynattı, ta ki acılık içine girip buz gibi bir sır bırakana kadar. Ateş ve buz. Bu onların ilk mücadelesi değildi ve sonuncusu da olmayacaktı. En büyük dezavantajı? İçi boşalan göğsünün içindeki yaraların iyileşme şansının hiç olmamasını sağladılar.

Mezun olduktan sonra büyük kötü şehre taşınmış, Oklahoma Üniversitesi'nin meteoroloji programına kaydolmuş, Jazz'la tanışmış ve evlenmişti, tıpkı her zaman hayal ettiği gibi... ancak birkaç yıl sonra boşanmış ve diploması olmadan eve dönmüştü.

Yirmi dört yaşına geldiğinde bitkin bir haldeydi.

Daniel, birçok kez görev yapmış ve bir kahraman olarak geri dönmüştü.

Onun hayatının bir anlamı vardı, onunkinin yoktu. O ve iki arkadaşı burada, Strawberry Valley'de bir güvenlik şirketi kurmuşlardı. Hasta babasına bakıyor ve boş zamanlarında bir sürü şehirli kızla çıkıyordu.

Dorothea kızları biliyordu çünkü her randevusu başarıyla sonuçlandığında handa kalmıştı.

Döndüğünden beri mahvettiği diğer beş odayı *düşündükçe* tüm gücüyle geri döndü... aldığı tüm zevki... yaşayabilmeyi dilediği tüm zevki.

Onunla değil elbette. Sevdigi ve saygi duyduğu biriyle. Hâlâ toplumun sağlıksız standartlarına göre fazla yuvarlak, fazla çilli ve çıkmaz bir işte sıkışıp olmasına rağmen onu seven ve ona saygi duyan biri.

Daniel Porter asla hak kazanamazdı.

Dorothea onu çekici buluyordu, evet, ama onun için dış görünüş hiçbir zaman kişiliğin önüne geçemezdi.

Erkeğim benim dengim olmalı. Verecek çok sevgisi vardı. Kendini bile sevmeye başlamıştı... bir . Belki de. İyi, kendini sevmeye *çalışıyordu*.

Daniel'in bakışlarından kaçınarak, "Hayır, sen kal. Ben gideceğim." Annesinin ona ezberlettiği sözler kafasının içinde bağırdı: *Müşteri önce gelir.* "Odanı sonra bitiririm." Süpürgeyi arabasına doğru yuvarladı.

"Burada yaşıyorsun, değil mi?" diye sordu. "Hanın sahibi misiniz?"

"Ben... Evet." Teknik olarak çatı katında yaşıyordu. Misafirleri için ne kadar çok odası olursa, o kadar çok para kazanacaktı. En azından teoride.

Domuz ahırlarını hizmetçi tutmak yerine kendisinin temizlemesinin bir numaralı nedeni paraydı. Her sade, sıradan odayı temalı bir cennete dönüştürmek için kuruşlarını biriktiriyordu. O zaman Çilek Vadisi sakinleri sırf eğlence olsun diye kalmak için seve seve para ödeyeceklerdi.

Yine, teoride.

Şimdiye kadar altı tema üzerinde karar kılmıştı. (1) Dört mevsim - otel zinciri değil, hava durumu. (2) Büyülü bir orman. (3) Bir tekno dans kulübü. (4) Atlantis'in sualtı dünyası. (5) Bir kraliyet sarayı. Ve (6) bir süper kahramanın ıslak rüyası olan bir iç .

Ayrıca düşünülebilir mi? Bir sahil kulübesi, bir iglo, daha cesur müşterileri için bir akıl hastanesi ve bir çöl vahası.

Toplam yirmi üç odası olduğu için acilen başka fikirlere ihtiyacı vardı. Ve daha fazla paraya. *Çok* daha fazla paraya.

Belki de dönüşümler tamamlandığında, başarı hissi nihayet öfkesini ve acısını kovalayacaktı. Belki de yaşadığını hissedecekti. Mutlu hissederci.

"Eğer konaklamanızın herhangi bir bölümü vasatın altındaysa," dedi,

"şahsen ben-" "Hayır, her şey harikaydı." Omzunun üzerinden baktı ve göz kırptı

ona. "Sadece başının belaya girmeyeceğinden emin olmak istedim.

patron."

Vücudundaki her nabız noktası heyecanla sıçradı. Ona göz kırpmıştı. Ona!
Bence sen olduğun gibi mükemmelsin.

Kırmızı alarm! Onun sözlerinden niyet ettiğinden fazlasını .

Bu sefer öyle değildi. O bir flörtçüydü, sade ve basit. Hep öyleydi, görünüşe göre hep öyle olacaktı.

"Neden başım belaya girsin ki?" diye sordu.

"Odayı bitirmediğin için."

Oh. Doğru ya. "Hana geri dönmeyi planladığın sürece kendimi kovmayacağım. Seni görmek için yanıp tutuştuğumdan falan değil," diye ekledi aceleyle. "Umutsuz değilim." Lanet olsun! "Yani, seni burada görmekten her zaman memnunum. Yani, sadece paranı istiyorum." Tamam. Yeter!

Güldü, kehribar gözleri parlıyordu.

Hava boğazına takıldı ve cızırdadı. Gezegendeki en seksi kahkahaya sahipti. Tüm yüzü yumuşamıştı. Yeni bir hayatla titreşiyordu; taze ve canlı, baharın timsaliydi.

Sonra kaşlarını çattı, sanki herhangi bir şeyde mizah bulduğuna gibi.

Kaşları şaşkınlıkla çatıldı. Bu karamsarlık niye?

"O halde," dedi, ses tonu düzdü, "sanırım bir gece daha kalacağım."

"Gerçekten mi?" Kadın dudaklarını yaladı. "Peki ya kız arkadaşın?"

Sertleşti. "O benim değil-"

"Hayır, bana söyleme. Sorduğum için özür dilerim. Aşk hayatın beni ."

"Ben Strawberry Valley'de yaşıyorum. Aşk hayatım herkesi ilgilendirir."

Alaycı ses tonu kadının kıkırdamasına neden oldu ve adam yeniden . Harika. Bu sefer neyi yanlış yapmıştı?

"Bu gece yalnız olacağım," dedi, onun dışında her yere bakarak. "Görünüşe göre evdeyken babamın üzerine titriyorum, bu yüzden bir gece daha izin istedi.

Ama sana yemin ederim, bu oda sabaha temiz olacak."

Homurdandı. "Gördüğüm zaman inanacağım."

Ağzının kenarları seğirdi. "Şüpheli Dottie." Bir duraksamadan sonra, "Gitmeden önce bir fincan kahve ister misin?"

"Hayır, teşekkür ." Daniel'a artık lise ihanetinin yaralı gözleriyle da -o, beyaz şövalyeye çaresizce ihtiyaç duyan savunmasız bir kız için iyi bir şey yapan iyi bir çocuktu-

Yıllar boyunca onu daha iyi tanıma ve aşkını yeniden alevlendirme riskini göze alamayacak kadar çok kalp kırıklığı yaşamıştır.

Şimdiden ona nasıl tepki verdiğine bir bakın.

Hayal kırıklığına uğramış gibi mi görünüyordu? Hayır, tabii ki . Kesinlikle ışığın bir oyunu. "Pekala. Görüşürüz, Daniel."

"Evet. Görüşürüz, Dottie." Dikkatini tuvalet çantasına vererek onu başından savdı.

Sinirlenerek, "Benim adım Dorothea," dedi.

O cevap veremeden koridora çıktı ve kapıyı yumuşak bir *gıcırtyla* kapattı. Elleri titreyerek süpürgeyi arabaya bağladı ve yükü malzeme odasına götürdü... küçük kız kardeşi Holly orada sigara içiyordu.

Dorothea öksürerek sigarayı aldı ve ucunu kül tablasına sapladı.

"Hey!" On sekiz yaşındaki Holly ona ters ters baktı. "Daha bitirmemiştin."

"Yani misafirlerimizi akciğer kanserine yakalatmayı ve oteli kokutmayı bitirmediniz mi?"

"Aynen öyle." Her zamanki ukalalığıyla Holly ağzına bir parça sakız attı ve Dorothea'nın suratına bir balon patlattı. "Ayrıca, şu anda gerçekten yok, değil mi? Sen devraldığınızdan beri burada sadece dört kişi kaldı. Belediye Başkanı Trueman ve onun yancısı, bir de Daniel Porter ve artık hangi sürtükle yatıyorsa."

Bu doğru değil! Birkaç ay önce Dorothea, Harlow Glass'ı işe almış ve kasabadaki herkes eski kabadayının düşüşüne tanık olmak için bir oda kiralamıştı.

Güzel zamanlardı.

Dorothea Harlow'dan hoşlanmak istememişti ama lanet olsun, liseden bu yana geçen yıllar içinde kızın başına kötü bir şey gelmiş ve değişmişti. , Harlow affettirmek için elinden gelen her şeyi yapmıştı ve sonunda Dorothea ona ısınmıştı.

Güzel esmer şimdi reformcu playboy Beck Ockley ile evliydi. Mutlu çift birkaç ay içinde ilk çocuklarını bekliyordu.

Dorothea'yı jilet gibi keskin bir sızı kesti. *Kendimi düşünmeyeceğim- Hayır. Frene bas.*

Yaklaşan acıma partisini engellemek için derin bir nefes aldı... yavaşça bıraktı... İyi, bu iyiydi.

Kız kardeşine odaklandı. Holly simsiyah saçlarının yanlarını geriye doğru tutturmuştu, kalan tutamlar metal bağlantılara kadar uzanıyordu

pazılarının etrafına sabitlenmişti. Kıpırmızı korseli üstünü -aylardır ilk kez renklendirmişti- fırırlı siyah eteği, yırtık file çorapları ve Dorothea'nın yerlerden temizlemek zorunda kalacağı çamurla kaplanmış savaş botlarıyla eşleştirmişti.

Oklahoma'daki Strawberry Valley gibi küçük bir kasabada Holly bir efsaneydi.

Eşsiz.

"Benim , benim kurallarım," dedi Dorothea. "Sigara içmek yok. Asla." Ayrıca, gencin sadece onu kızdırmak için yaktığından şüpheleniyordu. Dorothea bir kez bile gerçek bir nefese tanık olmamıştı.

"Gece yarısından sonra beslenen bir Mogwai'den daha kötüsün." *Gremlins* göndermesi mi? Ciddi misin?

"Jazz'ın seni terk etmesine şaşmamalı," diye ekledi kız kardeşi.

Hava dişlerinin arasından tısladı. Holly ondan nefret ediyor olabilirdi ama genç kız onu aşağılamaya bayılıyordu ve bu iğneleme diğerlerinden daha sertti.

Dorothea'nın hayal ettiği gibi aşkı beklemek yerine, ona ilgi gösteren ilk adamla evlenerek arkadaşlığa razı olmuştu. Daha da kötüsü, adamın yaptıklarından çok sözlerine inanmıştı. *Sana tapıyorum ve sadece senin için en iyisini istiyorum... bizim için.*

Jazz Connors manipülasyon konusunda bir ustaydı. Kandırmış ve büyülemişti... ve sonra aldatmıştı.

Holly'nin hiçbir fikri yoktu. O güne kadar onu idol olarak görmüş ve ayrılık için Dorothea'yı suçlamıştı. Dorothea'nın tercih ettiği yol da . Kız zaten çok fazla erkeğe güvenmiyordu. Yılan babalarından başlayarak!

Joe Mathis annelerinden boşanıp yan dilimiyle evlendiğinde, Holly'nin deyişiyle, kızlarıyla tüm bağlarını koparmıştı. Dorothea incinmişti ama Holly... haftalarca ağlayarak uyumuştı.

Carol o kadar içine kapanmıştı ki, Dorothea sonunda öne çıkıp hem anne hem de baba rolünü üstlenmek zorunda kalmıştı. Şehre taşındığı güne kadar bu rolü oynamıştı.

Hayatımın en büyük hatası.

Sürekli iletişim halinde olacağına söz vermişti ama her ziyaret ettiğinde, her aradığında Holly ona böyle davranmıştı. Hakaretler ve hınç boldu.

Sonunda Dorothea gelmeyi bıraktı ve hatta yeni bir kezzap bombardımanıyla uğraşmak istemediği için aramayı da kesti... genç Holly'nin bu hareketini bir başka reddedilme olarak yorumladığını çok geç fark etti.

Şimdi Dorothea, kız kardeşinin Jazz hakkındaki algısına zarar *vermeden aralarındaki* bozuk ilişkiyi onarmayı arzuluyordu. İkisi kardeş gibiydiler. *Sevgi* dolu kardeşler.

Jazz haftada en az bir kez Dorothea'yı arayarak Holly'nin ona mesaj attığı şeyleri bildiriyor ve Dorothea'ya evliliklerine bir şans daha vermesi için yalvarıyordu.

Ona tapınmayı ve hayranlık duymayı özlemişti, daha fazlasını değil.

"Evet" dedikten sonra, bir şekilde ve kolayca onu okulu bırakmaya, iki işte çalışmaya ve mezun olana kadar ona destek olmaya ikna etmişti. Böylece bir haber kanalında işe girebilecek ve bir gün eyaletin önde gelen meteoroloji uzmanı olabilecekti. Sonra Dorothea okula dönebilirdi. Mezun olduktan sonra *da* Jazz ona bir iyilik yapacak ve patronuna onu tavsiye edecekti.

Tam bir aptalım. Okulu bitirmiş ve bir iş bulmuştu, sorun yoktu. Ama *o* okula dönmeden önce, o da kendi ek işini almıştı.

"Jazz ve ben birbirimizi sevmedik," dedi sonunda, fısıltı yumuşaklığında. "Aşk, başarı ile başarısızlık arasındaki farktır."

"Aşk bir efsanedir," dedi Holly, sesi son iki Oklahoma yazı kadar kuruydu. Bir kaşını kaldırdı, kenarındaki gümüş halka ışıktaki parlıyordu. "Bir ilişkiyi kuran ya da bozan şey sekstir."

"Holly!" Dorothea bekâretini Jazz'a kaybetmişti. Hem de üniversitede. "için çok gençsin... bilirsin işte." Daniel'ı ve onun kız arkadaşları geçidini düşündü. "Genç erkekler vefasızdır. Gelip giderler ve arkalarında kalp kırıklıkları bırakırlar."

Kız kardeşi gözlerini devirdi, gözleri Dorothea'ninkilerle aynı parlak yeşildi. "Sen benim annem değilsin ve bu bir ders anı da değil. Beni önemsiyormuş gibi davranmayı bırak."

." Kıza sarılmak niyetiyle elini uzattı. "Çok önemsiyorum." "Çok kötü, çok üzücü." Kız kardeşi menzilden çıktı ve bir tane daha patlattı. baloncuk. "*Sen* umurumda *değilsin*."

Dorothea o kadar hızlı dönüyordu ki, muhtemelen sabah kırbaç darbesi geçirecekti. Gözyaşları gözlerini yaktı ve aşağı dökülmesini önlemek umuduyla hızla gözlerini kırıştırdı. Hayatında pek çok kez incinmişti. Reddedilme üstüne reddedilmeyle karşılaşmıştı. Ama bu...

"Sen babam gibi davranmaya karar verdiğinde umursamayı bıraktım," diye ekledi Holly, sesi düzdü.

Kız kardeşi kan kokusu almıştı, değil mi? Duygusal bir bıçak ele geçirmişti ve bıçağı derinlere gömülüyken bükmeye niyetlenmişti.

Dorothea'nın kalbinin içinde.

"Bunu daha önce de söylediğimi biliyorum ama özür dilerim." Kollarını ortasına doladı. "Seni görmek için daha sık gelmeliydim. Daha sık aramalıyım. Sırf başka bir kavgayı önlemek için sessizliğe gömülmek korkakçaydı ve-"

"Teşekkürler, ama hayır, . Bunu tekrar duymak istemiyorum." Holly bir balon daha patlattı. "Yapman *gereken* çok az, çok geç."

Twist. Dorothea kan kaybından önce rotasını değiştirmeye karar verdi. "Senin okulda olman gerekmiyor mu?"

"Benim işime karışmaman gerekmez mi?" Holly odadan dışarı . Kapı arkasından çarparak kapandı.

Çevir, çevir.

Kendini yüz yaş daha yaşlı ve bin kilo daha ağır hisseden Dorothea yüzüne bir gülümseme yerleştirdi ve lobiye giderek resepsiyon masasına Yakında Döneceğim tabelasını yerleştirdi. Sonra Bayan Hathaway'in odasını aradı. Dul kadın, oda ve yemek karşılığında tek tük zamanlarda konuk hizmetlerini üstleniyordu.

"Ben çıkıyorum," dedi. "Sen-" "Tabii, . Sadece takma diş kremimi bulmam lazım."

Carol köşeyi dönerken Dorothea aceleyle bir veda mırıldandı, çantası arkasında yuvarlanıyordu. Koyu renk saçları yaşlanmayan yüz hatlarını çerçeveleyiyor, parlak yeşil elbisesi iri bedenini okşuyordu. Dorothea o elbiseyi giyse karpuzla benzerdi. Annesinin pek de narin olmayan kemik yapısını miras almış olsa da, kısa boyu ona hiç yaramamıştı.

Bence sen olduğun gibi mükemmelsin.

Bir an için annesinin kollarına koşup hıçkırma hıçkırma ağlama isteğiyle savaştı. Carol onu seviyordu ve hayatının kötü günlerinde bile onu teselli etmenin bir yolunu bulmuştu.

"Bekârım ve evlenmeye hazırım!" Carol'ın güneşli gülümsemesi Dorothea'nın bakışlarıyla karşılaştığında daha da parladı. "Hayat güzel."

Bu kadın...ah, bu kadın. O kadar harika, nazik, sevgi dolu ve tamamen bilgisizdi ki. *Kasıtlı olarak* bilgisiz. İşler zorlaştığında Carol odasına çekiliyor, hatta zihinsel olarak kendini kontrol etmek için şehir dışına çıkıyor, Dorothea'yı her şeyle kendi başına başa çıkmak zorunda bırakıyordu.

"Anne, Holly'nin bu sabah dersten kaçtığını biliyor muydun? Daha da kötüsü, onu sm-"

"Seni orada durdurayım. O kaçmadı. Ona evde kalması için izin verdim. Herkes ara bir molayı hak eder." Carol onun omzunu sıvazladı. "Gitmeye hazır mısın? Hoş geldin resepsiyonunu kaçırmak istemiyorum."

Tercümesi: *Kardeş rekabetiyle uğraşmak istemiyorum.*

"Tamam. Hadi gidelim."

Şehre doğru bir buçuk saat süren yolculuk boyunca Carol önemli hiçbir şey hakkında konuşmadı. Ancak lüks otele vardıklarında fikrini değiştirdi ve eğilip Dorothea'nın yanağına bir öpücük kondurdu. "Ben yokken eğlenceli bir şeyler yap. Spontane ve hatta belki de çılgınca bir şey. Tamam mı?"

Dorothea irkildi.

"Deneyeceğim." "Deneme.

Yap."

Eve dönüş yolunda hep düşünceli kaldı. *Eğlenceli, spontane ve vahşi*. Hiç kimsenin onu tanımlamak için kullanmadığı üç kelime. Aslında, arkadaşı Rianne döndüğünden beri ondan Doro Downer diye söz ediyordu ve Lyndie de onunla geçimsiz biri olduğu için dalga geçmişti. Onu birçok kız gecesine, alışveriş çılgınlığına ve spa gününe davet etmişlerdi ama o hep hayır demişti. Holly ve han her şeyden önce gelirdi.

Ve bu zihniyetin onu getirdiği yere bakın. Nefret edilmiş, parasız ve sefil.

Belki de annesi haklıydı. Belki de değişim zamanıydı; eğlenceli, spontane ve vahşi olma zamanı. *Kendini* ilk sıraya koymak için. Bir kereliğine!

Hayır, belki değil. Kesinlikle.

Ama onun ağladığı gibi *eğlenceli, spontane ya da vahşi olmak istemiyorum*. Değişimle birlikte risk de geldi. Riskle birlikte başarısızlık geldi. Başarısızlıkla birlikte acı geldi.

Ya da... riskle birlikte başarı geldi. Başarıyla birlikte neşe gelir. Hayatına biraz neşe katabilirdi.

Kendini pek cesur ya da güçlü hissetmiyordu ama lanet olsun, kaybedecek neyi vardı ki?

Farklı bir sonuç elde etmek için farklı bir şey yapmak zorundaydınız. Umutsuzca daha iyi bir hayat arzuluyordu. Hayır, sadece daha iyisini değil, sahip olduklarının tam tersini. Bu nedenle farklı bir şey yapmak zorundaydı.

Belki... belki de içgüdülerine karşı gelmenin ve içinden geleni yapmanın zamanı gelmişti. *doğal olmayan* bir şekilde.

Evet. Evet! Yapacağı şey buydu. Doğal olmayan bir şekilde gelen şey. Bugünden itibaren.

İKİNCİ BÖLÜM

Eski Dorothea gitti, yeni Dorothea geldi. Geçmişinin zincirlerinden kurtulmanın ve daha iyi bir geleceğe doğru yürümenin, koşmanın değil, yürümenin zamanı gelmişti.

Evet! Zamanı çoktan geçti. Elini kalbinin üzerindeki gül dövmesine bastırarak tavan arasındaki odasını boydan boya arşınladı. Noel çobanpüskülü ile sarmalanmış dikenli bir sarmaşık tüm göğsünü sararak tam bir daire oluşturunuyordu. Hayatının en iyi ve en kötü anlarının sürekli bir hatırlatıcısıydı.

Aşk ve kayıp.

Yeni bir başlangıç... eğlenceli... spontane... vahşi. Artık pişmanlık yok. Ne yapmalı?

Eski Dorothea geceyi kız kardeşine özür mesajları atarak geçirirdi. Yeni Dorothea...

Özür dilemeyi bırakmak mı? Evet! Kesinlikle. Olan olmuştu. Yeni Dorothea mahvettiği bir ilişkiyi yeniden inşa etmeye çalışmayı bırakacak ve daha güçlü bir ilişki kurmaya başlayacaktı. Hayır, denemeye değil. Yapacaktı. Surat asmayacak ya da ağlamayacaktı. Asla. Dışarı çıkacaktı. Sonunda. Belki bir bara.

Kesinlikle bir bara!

Ryanne Scratching Post'un sahibiydi ve Strawberry Valley'nin yanı sıra iki komşu kasaba olan Blueberry Hill ve Grapevine'den de kalabalıkları kendine çekiyordu. Yeni Dorothea dans eder, yakışıklı erkeklerle tanışır ve gerçekten flört ederdi.

Cebindeki cüzdan mı yoksa sadece beni gördüğüne mi sevindin?

Baştan çıkarıcı zekâsını göz kamaştırıcı bir şekilde sergileyerek herkesi büyüleyecekti.

Yine de bir kız hayal kurabilirdi. Gerçekte, hem Yeni hem de Eski Dorothea hiç kimseyle flört etmemişti ve çekicilik onu aşıyordu.

Planında ufak bir değişiklik yaptı. Halka bir yere gitmek yerine, burada kalacaktı.

Eski Dorothea burada kalırdı. Sen Yeni Dorothea'sın.

Evet, ama iki kat aşağıda uygun bir bekar vardı.

Nefesini içine çekti. Bu doğrudu. Daniel Porter. Kaçan kişi. Nihai fetih. En çılgın fantezilerinin yıldızı.

Bence sen olduğun gibi mükemmelsin.

Sorun: Daha dün gece bir kadınla birlikte olmuştu. Biraz ick faktörü vardı. Neydi o terim? Oh, evet, yarım yamalak saniyeler.

Tamam, bu oldukça saldırgandı.

Geçmişini unut. Şu anki durum basitti. Aşkını yeniden alevlenemezdi - çünkü hiç ölmemişti. İçinde hapsolmuş utangaç liseli hâlâ onu istiyordu. Yasak ağacın meyvesini hiç tatmamış olan muhtaç kız öyle.

Gerçek . Sadece Daniel yapardı.

En büyük engel: sihirli bir şekilde Daniel'ın tipine dönüşmemiştir. Eski amigo kızlarla çıkıyordu. Bir derginin sayfalarına ait olan zayıf güzellerle. Üniversiteyi gerçekten bitirmiş ve şimdi yüksek güçlü kariyerleri olan ya da en azından beklentileri olan başarılı kadınlar.

Başarılı kadınlar yatakta daha mı iyiydi? Evet. Muhtemelen. Bir insanın cinsiyeti ne olursa olsun, özgüven seksiydi.

Dorothea'nın sunacak bir şeyi yoktu. Belki bir orgazm dışında. Ya da on iki. Ama o zaman da orgazm önemli bir şeydi, bütün mesele ve sadece mesele.

Heyecan ve gerginlikten oluşan bir titreme onu sardı. *Mmm, orgazm...*

Küçük bir engel vardı: Hiç tek gecelik ilişki yaşamamıştı. Sadece Jazz'la birlikte olmuştu, yani uzun zaman olmuştu. Bazı geceler o kadar kötü, o kadar derin acıyordu ki, *hiçbir şey* onu yatıştıramıyordu. Orgazm olmak için can atıyordu, evet, ama daha çok arkadaşlık için. Güçlü kolların etrafını sarması, onu yakın tutması, dünyanın geri kalanının uzak bir anı olması... evet, lütfen ve teşekkür ederim.

Daniel'geçireceği bir gece eğlenceli, spontane ve vahşi olabilirdi, en ahlaksız hayallerinin çok ötesinde. Ve gerçekten, hangi erkek çıkmaya hiç niyeti olmadığı bir kadınla bile olsa, karşılıksız bir buluşmayı geri çevirirdi ki?

Hiç kimse!

Bunu yapacak mıydı?

Yalnız olacaktı, koparılacak için olgunlaşacaktı.

Neden olmasın? Karar verdi. Kaybedecek neyi vardı ki? Gururu dışında. Ve iç huzurunu.

Gururunuz ya da huzurunuz yok.

Doğru. Nemli avuçlarını önlüğüne sildi, zihni dönmeye devam ediyordu. Onu kazanmak için destansı bir şey yapması gerekecekti. Kapısına sessizce yaklaşmak, usulca kapıyı çalmak ve tam bir cümle kurmaya çalışırken kekelemek onu sadece soğuturdu.

Belki de onu aramalı. Hayır. Çok kişiliksiz.

Elinde pizzayla kapısına gelebilirdi. Hayır. Çok arkadaşça.

Kapısına sadece ve sadece iç çamaşırı giyerek gelebilirdi.

Yanlış! *Sıfır* parça iç çamaşırına sahipti. Güzel sütyen ve külotlar, etkileyecek kimsesi olmayan bir kadın için çok pahalıydı.

, bir tişört ve kot pantolonla ortaya çıkmak eğlenceli, spontane ya da vahşi değildi. Standart iş sonrası kıyafeti olan pijama da öyle.

Ya kapısına bir yağmurluk ve (sahte) bir gülümsemeyle gelirse? Ne kadar gergin olursa olsun, alacağı tek şey sahteydi.

Heteroseksüel erkekler bir kadının çıplaklığına tepki verir, değil mi? Kazadan önce Jazz vücudunu beğeniyor gibiydi. Hem de çok.

Daniel'ın odasına girdiğinde paltosunu vücudunu ona gösterebildi. Yumuşak, artık yaralı vücudunu. Işığın altında. Tüm kusurları ortaya çıkacaktı.

Olmaz. Asla olmaz. Asla. *Yapamam.* .

Korkak! Farklı bir hayat istiyorsan, farklı bir şey *yapmalısın.*
Güçlü olun. Cesur ol.

Yani, evet, bunu yapardı.

Bir sonraki sorun: kadın hanın sahibiydi ve adam da müşterisiydi. Ayrıca, küçük bir kasabada yaşıyorlardı ve konuşacaklardı. Birbirlerini yarın göreceklerdi... ve sonraki gün... ve sonraki gün. Onun kusurlarını gören tek gecelik ilişkiden kaçış yoktu.

Peki bir dahaki sefere zayıf, başarılı bir randevuyla bir odayı mahvettiğinde ne olacaktı?

Adımları hızlandıkça havası hırıltılı çıkıyordu. Bir ileri bir geri. Bir ileri bir geri, kaldırımın kenarında atılmış halde bulduğu kanepeden, bulutlar, dolu, yağmur, hortumlar, gün doğumu ve gün batımında çektiği resimlerle kaplı duvara doğru.

Sarılmayı ne kadar çok istiyordu... bir sevgiliyle gülmeyi? Dünyanın geri kalanını unutmayı? Orgazm olmayı ne kadar çok istiyordu?

Risk yoksa, ödül de yok.

Çok iyi. Bunu yapacaktı.

Dorothea aceleyle duş aldı, tırnaklarını sarı ve turuncuya boyadı.

-Umutlu ve gergin bir şekilde kendi yarattığı esansiyel yağlı vücut spreyini sıktı, buğu güneşin hiç görmediği yerlere yerleşti.

Ya çeneni kapatacaktın ya da susacaktın.

* * *

DANIEL PORTER yatağın kenarına oturdu. Glock 17'sini tekrar tekrar söküp yeniden yaptı. Şarjörü çıkarmadan önce, fişek yatağında mühimmat kalmadığından emin olmak için sürgüyü geri çekti. Yarı otomatik silahın üst kısmını kaldırdı, geri tepme yayını ve namluyu söktü. Sonra her şeyi tekrar bir araya getirdi.

Durulayın ve tekrarlayın.

Bazı şeyleri vücudunuzdaki her hücre o görevi otomatik pilotta yerine getirene kadar tekrar tekrar yapmanız gerekiyordu. Bu şekilde, mermiler uçuşmaya başladığında, bir eğitim kılavuzuna bakmak zorunda kalmadan hemen doğru şekilde tepki verirdiniz.

İkinci saatte bir ara sigara paketine uzandı, ancak haftalar önce bıraktığını hatırladı. Sigarayı her yaktığında babasının hayal kırıklığına uğramış yüzünü görüyor, endişeli sözlerini duyuyordu.

Kendini erken mezara koyacaksın, evlat.

Ayrıca Dottie Mathis'in onu dışarıda bir nefes çekerken görüp güzel burnunu kırıştırdığı günü de hatırlıyordu. Başkalarının fikirleri genelde pek etkili olmazdı ama nedense onun tepkisi aklına takılmıştı.

Benim adım Dorothea.

Bugün yumuşak, yürek parçalayıcı bir sesle konuşmuş ve sanki karnına bir bıçak yemiş gibi hissetmesine neden olmuştu.

Unut onu. Onun bir önemi yok.

Üçüncü saatte göz kapakları ağırlaşmıştı. Sonunda silahı komodinin üzerine koydu ve yatağın üzerine uzandı. Ama bir saat diğerine karışırken, o sadece dönüp duruyordu. Bir çift boxer giymesine, başka bir şey giymemesine ve klimayı buzluk derecesine getirmesine rağmen, ter kısa sürede onu sıırılsıklam etti.

Handa bir kadın olmadan kalmak en parlak fikirlerinden biri değildi. Seks, zihninin içinde yaşayan birçok dehşetten uzaklaşmasını sağlıyordu. Çok sayıda denizaşırı askeri turdan, sürekli silahlı çatışmalardan, araba bombalarından, birbiri ardına havaya uçurulan arkadaşlardan, yeşil ışık yakıp tetiği çektiği için hedeflerinin çöküşünü izlemekten sonra... akıl sağlığı çoktan toparlanıp taşınmıştı.

Belki de dostları Jude Laurent ve Brock Hudson'ı aramalıydı. Onu ikna edebilirler.

İkisi de onunla birlikte Onlular olarak bilinen seçkin bir birimde korucu olarak görev yapmışlardı, bu yüzden onu başkalarının asla anlayamayacağı bir şekilde anlıyorlardı. Onun gibi onlar da sivil hayatlarına alışmakta zorlanmışlardı; ona yardım etmek için-

Daniel'ın memleketine taşınmaya karar vermişlerdi. Birlikte yeni bir güvenlik şirketi kurmuşlardı: LPH Koruma.

Ya iki adam da onunki kadar kötü geceler geçiriyorsa? Onların dertlerine dert katmaktansa ölmeyi ederdi.

Daniel nemli elini yüzünde gezdirdi. Belki de Kate'i aramalıydı. Hiç tereddüt etmeden ikinci bir sefahat gecesi için geri dönecekti.

Sadece hayır değil, kesinlikle hayır. Ona göre ikinci bir gece, aksini ne kadar açıkça ifade ederse etsin, bağlılığın bir işareti olacaktı. Olası bir gelecek hakkında ipuçları vermek için mesaj atmıştı bile.

Birlikte çok eğlendik Dan. Bir geceye daha ne dersin? Ya da iki? Eğer istemiyorsanız bir şey ifade zorunda değil...

Bir şey ifade etmesini istemiyorsa, demişti. Ne olmuş ona?

Kabul etse de etmese de, onun rutinindeki bu sapmanın özel olduğunu kanıtladığını düşünecekti. Ve gelecek günlerde haftalarda aramadığında, incinecekti.

Oradaydım, bunu yaptım.

Bir kadını ona göre değildi.

Ama başka kimi arayabilirdi ki? Sadece Oklahoma City'de, Strawberry Valley'den yaklaşık bir buçuk saat uzakta yaşayan kadınlarla çıkıyordu. Tercihen buz kraliçeleri. Kadın ne kadar soğuksa, kadar somut bir hedefe odaklanıyordu: kadının direncini eritmek ve onu arzuyla ateşe vermek.

Bir rutin geliştirmişti. İki ila dört haftayı kadını kazanmak, dikkatini dağıtmak ve onu memnun etmekle geçiriyordu. Bir gece tam bir hedonizm. Sonrasında ikisi de hayatına devam ediyordu. Zarar yok, faul yok. Duygu karmaşası yok. Aşk yok, acı yok.

Sonra bir sonraki meydan okumasına geçecekti. Bir sonraki dikkat dağıtma. Biri olmadan...

Odanın sessizliğinde, zihninin arkasındaki zihinsel koroyu fark etmeye başladı. İlk görev turundan beri duyduğu boğuk çığlıklar. Saçlarını tutam tutam çekti ama çığlıklar daha da arttı.

Bu yüzden. Bir kadına bir geceden bağlanmayı reddetmesinin nedeni buydu. Çok dağılmıştı, geçmiş çok şiddetliydi, bugünü çok belirsizdi.

Televizyon kumandasına patlamak üzere olan bir bombaymış gibi bakan bir adamın masum bir sivili deliliğine davet etmeye hakkı yoktu.

Gülmeyi bile unutmuştu.

Hayır, doğru değil. Çilek Vadisi'ne döndüğünden beri iki kişi olasılıklara meydan okumuş ve onu eğlendirmişti. En iyi arkadaşı, omzundaki şeytan Jessie Kay West... ve Dottie. Hayır, Dorothea.

Ne olacak ki düşünme.

Ondan iki sınıf gerideydi, her zaman kapanıktı, hiç sorun çıkarmamıştı ve hiçbir partiye katılmamıştı. Çoğu kişi ona "iyi kalpli" derdi. Daniel onun için üzülüğünü hatırlıyordu, kasabanın kabadayısı tarafından hedef alınan tatlı bir kızdı.

Bugün, onun sevimli utangaçlığına ve kasıtsız hakaretlerine verdiği tepki onu şok etmişti. Her nasılsa Dorothea onu öylesine tahrik etmişti ki, sanki en son seks yapmasının üzerinden birkaç saat değil de *yıllar* geçmiş gibi hissetmişti. Ama sonra, Dorothea'yla son karşılaşmasıyla ilgili her şey onu şok etmişti.

Sabah koşusundan döndükten sonra odasının kapısında durmuş, onun çalışmasını izliyordu. Süpürürken kalçalarını oynatıyor, iPod'unda çalan şarkıdan farklı bir ritme sahip müzikle dans ediyordu.

Kontrol onu aşmıştı, anında sertleşmişti. Henüz kendine gelememişti.

Elbette onun çekiciliğini başka durumlarda da fark etmişti. Nasıl fark etmesin ? Bir zamanlar yüzüne göre çok büyük olan gözleri şimdi mükemmel bir uyum içindeydi ve yeşilin en şaşırtıcı tonundaydı. Yoncalar ya da uğurlu tılsımlar gibi, şimdiye kadar gördüğü en kalın, en siyah kirpiklerle çerçevelenmişti. Bu gözler tam bir gösteriş merkeziydi. Dudakları dolgun ve kalp şeklindeydi, bir fantezinin ete kemiğe bürünmüş haliydi. Ve onun vücudu.

Daniel dönüp durmayı bıraktı ve tavana doğru sırtıttı. Kadının önlüğünün altında ciddi kıvrımları olduğundan şüpheleniyordu. Hareket ettiğinde kumaşın göğsünün üzerinde ... eğildiğinde kıcının dolgunluğu... ona her baktığında, erken başlangıçlı aritmi geliştirdiğine yemin edebilirdi.

Gözleri, dudakları ve tirbuşon bukleleriyle ona canlı bir bebeği hatırlatıyordu. Onunla gerçekten oynamak istiyordu.

Ama o . Asla. O çok sıcak, çok tatlıydı ve buz kraliçesi olmayanlar seksten sonra yapışmaya meyilliydi. Ayrıca, tam burada, kasabada yaşıyordu.

Daniel, Jessie Kay ile ilk kez arkadaşlık kurduğunda, babası Noel'de bir düğün ve hemen ardından torun sahibi olma umudunu dile getirmişti. Daniel haberi verdiği anda -düğün yok, çocuk yok, sadece arkadaşlar- Virgil gözyaşlarına boğulmuştu.

Ders çıkarıldı. Strawberry Valley kızları söz konusu olduğunda Virgil her zaman uzun vadeli düşünür ve ilişki sona erdiğinde her zaman hayal kırıklığına uğrardı. Stres kalbi için iyi değildi. Geçen yıl bir kalp krizi geçirmişti ve tamamen iyileşmesi için mutlak sükûnete ihtiyacı vardı. Daniel yaşlı huysuzu tüm varlığıyla seviyor, mümkün olduğunca uzun süre yanında olmasını istiyordu.

Ona bakmak için geri geldim. İşleri daha da kötüleştirmeyeceğim.

Yine de Daniel bir delilik anında yeniden gülme, bir kez olsun normal hissetme arzusu duymuş, bu yüzden Dorothea'dan kahve içmeye kalmasını istemişti. Tanrı' şükür onu geri çevirmişti.

Bang, bang, bang!

Daniel yarı otomatik silahını avuçladı ve yatağı kalkan olarak kullanmak için yere eğildi. Gözünden boncuk boncuk ter , parmağı tetiğin üzerinde seğirdi. Kafasının içindeki çığlıklar, gürleyen kalp atışlarının sesiyle bastırıldı.

Bam, bam!

Bir küfür mırıldandı. Kapıya. Birisi kapıyı çalıyordu.

Kendinden iğrenerek komodinin üzerindeki saate baktı-1:08.

Kaşlarını çattı. Ayağa kalktığında künyesi, annesinin ölümünden beri taktığı madalyonuyla şingirdadı. Daha önce fırlatıp attığı buruşuk, yırtık kot pantolonunu çekti ve silahını beline dayadı.

Gözetleme deliğinden vazgeçerek pencere perdelerindeki aralıktan baktı. Bakışları koyu, vahşi bir tirbuşon bukle takıldı ve kaşları çatıldı. Kasabada sadece bir kadının saçları böyleydi, her bir teli bir erkeğin yumruklarına dolanmak için yaratılmıştı.

Kapıyı açtığında endişesi yeni bir arzu dalgasını gölgede bıraktı. Menteşeler gıcırdadı ve Dorothea'nın rengi soldu. Ama lavanta kokulu bir bulut onu sardı ve kafası bulandı; arzu aniden endişeyi gölgede bıraktı.

Aşağı, oğlum.

Bir an için adamın bakışlarına karşılık verdi, sonra başını eğdi ve ellerini sıktı. Daha önce yüzünü çiller kaplamıştı. Şimdi ise kalın bir makyaj tabakası onları gizliyordu. Neden onları gizlemek istesin ki? O küçük noktaları severdi ve bazen hayal ederdi-

Hiçbir şey.

"Bir sorun mu var?" Tetikte, solu taradı... sağ... Koridor boştu, hiçbir tehlike işareti yoktu.

Handa kaldığı onca zaman boyunca Dorothea onunla sadece odasını temizlerken konuşmuştu. Bu da her zaman sabah erkenden ayrılmasına neden olmuştu. Baştan çıkarıcı şeylerle boğuşmak için bir neden yoktu.

"Ben iyiyim," dedi ve yutkundü. Sığ nefes alışları biraz fazla hızlıydı ve yanakları tebeşir beyazı oldu. "Süper iyiyim."

Sesi nasıl aynı anda hem tiz hem de soluk soluğaydı?

Şaşkınlığı devam etse de savaş duruşunu gevşetti. "Neden buradasın?"

"Ben... uh... Daha fazla havluya ihtiyacınız var mı?"

"Havlular mı?" Bakışları sanki görünmez bir güç tarafından çekiliyormuşçasına kadının geri kalanında gezindi - hayal kırıklığına uğramıştı. Altındaki vücudu gizleyen, ayak bileğine kadar uzanan hantal bir yağmurluk giymişti. Fırtına mı çıkmıştı? Kulak kabarttı ama gök gürültüsü duymadı. "Hayır, teşekkür ederim. Ben böyle iyiyim."

"Tamam." Porno yıldızı dudaklarını yaladı ve belindeki kravatla . "Evet, sizinle kahve içeceğim."

Kahve mi? "Şimdi mi?"

Meydan okuyan bir baş sallama, o tirbuşon bukleler zıplıyor.

Bir kakhaha attı, şaşırmış, hayrete düşmüş ve ondan tekrar tekrar hoşlanmıştı. "Gerçekten neler oluyor, Dorothea?"

Gözleri büyüdü. "Benim adım. Hatırladınız." Adam beklenti içinde ona bakarken, kadın boğazını temizledi. "Doğru ya. Burada olma sebebim. Ben sadece... Seninle konuşmak istedim." Yanaklarına yeniden renk geldi, seksi bir allık tenine yayıldı. "İçeri gelebilir miyim? Lütfen. Biri beni görmeden önce."

Hata. Bu kızarıklık bir erkeğe her türlü fikri verir.

Ayrıca, Bayan Mathis ona ne söyleyebilirdi ki? Olası sorunların zihinsel bir kontrol listesini gözden geçirdi. Faturası - hayır, zaten tamamı ödenmişti. Babasının sağlığı - hayır, Daniel doğrudan aranacaktı.

Cevapları istiyorsa Dorothea ile uğraşmak zorundaydı... tek başına... yakınında bir yatak varken...

Bir küfür yutarak kenara çekildi.

Ayakları gibi yanından hızla geçti, lavanta kokusu güçleniyordu. Ağzı sulandı.

Onu yiyip bitirebilirim.

Ama o . Bir ısırık bile almadı.

"Kapıyı kapatın. Lütfen," dedi, sesinde bir titreme vardı.

Tereddüt etti ama sonunda itaat etti. "Kahve demlenirken bira ister misiniz?"

"Evet, lütfen." yanında getirdiği altılı paketi gördü, şişelerden birini aldı ve kapağını kapattı.

Kadının içindekileri boşaltmasını hayranlıkla izledi.

Bileğinin tersiyle ağzını sildi ve yumruğunun içine usulca geçirdi.

"Teşekkürler. Buna ihtiyacım vardı."

Demliği alırken gülümsememeye çalıştı. "Hadi sana kahve getirelim."

"Merak etme. Susamadım." Boş şişeyi şifonyerin üzerine koydu.

Bakışları odanın içinde geziniyordu, biraz vahşi, çokça gergin. Adamın önünde adım atmaya başladı. Ayakkabı giymiyordu, tırnakları gibi sarı ve turuncuya boyanmış ayak tırnakları görünüyordu.

Her geçen saniye daha da meraklanan adam yatağın kenarına doğru eğildi. "Bana neler olduğunu anlat."

". " Dili dudaklarının üzerinden kayarak hem üstünü hem de altını nemlendirdi ve kot pantolonunun fermuarı sıkılaştı. Ellerini kendine saklamak için yorganı yumrukladı. "Sana gerçekten söyleyemem. Sana göstermek zorundayım."

"Göster o zaman." *Ve git.* Gitmek zorundaydı. Yakında.

"Evet," diye . Yağmurluğu çözerken titremesi daha da kötüleşti... Kumaş yere düştü.

Daniel'in kalbi durdu. Beyni kısa devre yaptı. Dorothea Mathis muhteşem, harika bir şekilde çıplaktı; tahmin daha fazla kıvrımı vardı, cömert kıvrımlar, *muhteşem* kıvrımlar.

Salyası akıyor muydu? Salyası akıyor olabilir.

Onun canlı bir oyuncak bebek değil, 1950'lerden kalma bir pinup olduğuna karar verdi. *Beni günaha sokma...* Diğer kadınların iğrendiği ama erkeklerin bayıldığı türden bir vücudu vardı. *O* tapıyordu. Şaşırdı ve sevindi, bir göğsünün dış tarafına dikenli ve çobanpüsküllü bir sarmaşık kazınmıştı ve kalbinin hemen üzerinde pembe bir gül goncasıyla son buluyordu.

Dokunmak istedi. Dokunmaya *ihtiyacı vardı.*

Bir an mantıklı . Strawberry Valley kızları yasaktı... babası... hayal kırıklığı... Ama...

Dorothea'nın yumuşak, gür kıvrımları dokunulmayı *hak ediyordu.* Ve yalamayı. Vücudundaki çiller görünüyordu, dili için mükemmel bir hazine haritasıydı.

Yukarıdan başlayıp aşağıya doğru ineceğim. Yavaş yavaş.

Karnında ve bir avuç yara izi vardı, gücün ve hayatta kalmanın güzel rozetleri. Dilinin takip etmesi için daha fazla yol.

Adam onu inceleyip içine çekerken, kollarından biri göğüslerinin üzerine sarkarak onları adamın görüşünden koruyordu. Serbest eliyle kalçalarının tepesini kapattı ve adam neredeyse inleyecekti. Böyle bir cömertlik *asla* örtülmemeliydi.

"Ben... seninle yatmak istiyorum," diye kekeledi. "Bir kez. Sadece bir kez. Sonrasında, seninle bu konu hakkında konuşmak istemiyorum. Ya da herhangi bir şey hakkında. Hayatımızın geri kalanında birbirimizden uzak duracağız."

Bir gecelik karşılıksız seks mi? Evet, lütfen. Onu istiyordu. Burada istiyordu. Şimdi. Saatlerce ve saatlerce.

Hayır. Hayır, hayır, hayır. Kasabadaki tek handa tek hizmetçiyle yatarsa, gelecekteki tüm randevularında şehirde, babasından bir fazla uzakta kalmak zorunda kalacaktı. Ya Virgil yine kalp krizi geçirirse?

Daniel yağmurluğu almak için yataktan sıçradı. Dorothea'nın yanaklarında daha koyu bir allık belirdi... ve yayıldı... rengin derinleşmesini izlemek istese de, elbiseyi Dorothea'nın omuzlarına geçirdi.

"Sen... sen beni istemiyorsun." Dönüp kapıya doğru koşarken yüz hatları dehşetle buruşmuştu.

Refleksleri çok gelişmişti; öyle olmak zorundaydı. Görev yaptığı yerlerden eve bir kutu içinde dönmemesinin tek nedeni onlardı. Kız çıkamadan arkasından koştu ve onu odanın içinde tutmak için ellerini kapının çerçevesine dayadı.

"Kaçma," diye . "Kovalamacayı severim."

Tremors onu kendisine sürttü. "Yani... beni mi istiyorsun?"

Yap. Yapma. Cevap ver. "Şok durumundayım." Ve huşu.

Burnunu ensesinde gezdirmek... teninin lavanta kokusunu içine çekmek... her santimini tatmak için delice bir dürtüyle savaştı. Yansıttığı sıcaklık onu okşuyor, zaten çaresiz olan sinir uçlarını hassaslaştırıyordu.

Topluma yeniden katılmadan önce takmayı başardığı insanlık maskesi kırılmaya başladı.

Tedirgin bir şekilde ondan uzaklaştı. Kadın olduğu yerde kaldı, ceketinin yakalarını .

Daniel yumuşak bir sesle, "Bana bak," diye emretti.

Sonsuzluk kadar uzun bir tereddüitten sonra döndü. Bakışları adamın ayaklarında kaldı. Bu muhtemelen iyi bir şeydi. O yonca gözler onun felaketi .

"Neden ben, Dorothea?" Daha önce ona hiç ilgi göstermemiştir. "Neden şimdi?"

Alt dudağını ve "Şu anda gerçekten bilmiyorum. Çok fazla konuşuyorsun."

Çoğu insan onun yeterince konuşmadığından şikayet ederdi. Ama Dorothea onu tanımak için burada değildi. Ve o da buna üzülüyordu - gerçekten. Son randevularından hiçbirini tanımak istememiştir.

"Sorularıma cevap vermediniz," dedi.

"Yani?" Bir ayağından diğerine geçerken ceketini, nefis göğüs dekoltesini ortaya çıkaracak kadar açıldı. "Bunu yapacak mıyız, yapmayacak mıyız?"

Evet!

Hayır! Hayır! Anlık zevkler, ömür boyu sürecek komplikasyonlar. "I-"

"Aman Tanrım. Gerçekten tereddüt ettin," diye ciyaktı. "Karşında çıplak bir kız var ve sen onunla yatmayı düşünmek zorundasın."

"Her zamanki tipim değilsin." Strawberry Valley'den bir kızla ilişkiye girip babasını incitme riskini göze alamazdı. Söz konusu kızı ne kadar çok istiyor olursa olsun.

Kız irkildi, adamın ne demek istediğini açıkça yanlış anlamıştı.

"Şehirli kızları tercih ederim, kovalamam gerekenleri," diye ekledi. Bu da onun tekrar irkilmesine neden oldu. Tamam, onun nesi vardı böyle?

Gözlerinden yaşlar süzülüyor, siyah kirpiklerine yapışarak onu boğuyordu. Harlow Glass okul koridorlarında Dorothea'ya işkence ederken yanakları kıpkırmızı olmuş ama gözleri kuru kalmıştı.

Onu bir zorbadan daha çok incittim.

"Dorothea," dedi ona doğru bir adım atarak.

"Hayır!" Onu savuşturmak için kolunu uzattı. "Ben ince ya da sofistike değilim. Ben çok basitim ve sen de acıma duygusuyla sevişmek istemiyorsun. Güven bana, anlıyorum." Bir kez daha döndü, kapıyı yırtarak açtı ve salona koştu.

Bu sefer gitmesine izin verdi. Duyguları tam da beklediği gibi avlanma moduna geçse de, onun peşinden gitme dürtüsü neredeyse onu eziyordu.

Diren!

Ya onu yakaladığında -ki yakalayacaktı- odasına geri, nerede olurlarsa olsunlar teklif ettiği şeyi alırsa?

Kan tadı gelene kadar dilini ısırды ve kapıyı tekmeleyerek kapattı.

Sessizlik onu karşıladı. Geçmişin yeniden su yüzüne çıkmasını bekledi ama Dorothea'nın düşünceleri çılgınlıkları bastırdı. Küçük pembe meme uçları soğukta büzülmüş, ağzını arzuluyordu. Koyu renkli bukleleri cennete açılan kapıyı kapatıyordu. Bacakları sıkı ama yumuşaktı, onu saracak kadar uzun ve yolculuğun sonuna kadar onu tutacak kadar güçlüydü.

Heyecan her geçen saniye daha da artıyor, merak onu kısıracına alıyordu. Tanıdığı Dorothea asla bir adamın kapısına çıplak bir şekilde gelip seks istemezdi.

Belki de onu gerçekten tanımıyordu. Belki de onun hakkında daha çok şey öğrenmeliydi. Ne kadar çok şey öğrenirse o kadar az ilgisini çekerti. Bu gecenin yaşandığını unutabilirdi.

Komodinden cep telefonunu kaptı ve LPH'nin teknoloji uzmanı Jude'u aradı.

Jude ilk zil sesinden sonra cevap vererek onun da uyumadığını kanıtladı. "Ne?"

İyi kalpli Jude. Arkadaşının saçmalıklara ya da şakalara tahammülü yoktu. "Brusque" onun tek ayarı haline gelmişti. Ve Daniel bunu anlıyordu. Jude savaşta sol bacağının alt yarısını kaybetmişti. Büyük bir darbe, buna şüphe yoktu. Ama en kötüsü henüz gelmemişti. İyileşme sürecinde karısı ve ikiz kızları sarhoş bir sürücü tarafından öldürülmüştü.

Bacağını kaybetmek onu harap etmişti. Ailesini kaybetmek onu değiştirmişti. Artık gülmüyor ya da gülümsemiyordu; Daniel gibiydi ama çok daha kötüydü.

"Bana bir iyilik yap ve Dorothea Mathis hakkında bulabildiğin her şeyi bul. Kendisi Strawberry Valley sakini. Strawberry Inn'in sahibi."

Sanki adam çoktan bilgisayar duvarının önüne oturmuş gibi, belirsiz *bir* tıkırtı duyuldu. "Müşteri kim ve raporu ne kadar sürede istiyor?"

"Ben müşteriyim ve raporu en kısa sürede istiyorum."

Yazma işlemi durdu. Jude hiçbir duygu belirtisi göstermeden, "Demek bu kişisel bir mesele," dedi. "Bu yeni bir şey."

"Hafifletici sebepler," diye mırıldandı. "Sana yanlış mı yaptı?"

Zayıf ya da sofistike değilim. Ben çok kolayım ve sen de acıma duygusuyla sevişmek istemiyorsun. Güven bana, anlıyorum.

"Tam tersi," dedi.

Bir duraklama daha. "Yattığı erkeklerin isimlerini mi öğrenmek istiyorsunuz? Yoksa sadece işlemiş olabileceği suçların bir listesini mi?"

Homurdandı. "Eğer bir park cezası bile aldıysa, şok olurum." "Yani o iyi bir kız."

"Onun ne olduğunu bilmiyorum," diye itiraf etti. O tirbuşon bukleler... saf masumiyet. O kalp şeklindeki dudaklar... saf çöküş. O yumuşak kıvrımlar... *benim, hepsi benim.*

"Brock'a söyle, bu durumdan elini çekecek," dedi, sözcükler işlemeye vakit bulamadan.

Onun nesi vardı?

Brock, ailesi tarafından görmezden gelinerek büyümüş ayrıcalıklı bir zengin çocuğuydu. Dövmeler ve piercinglerle kaplıydı ve kendisine evlenmesi beklenen sosyete kızlarını hatırlatan kızlardan uzak durma eğilimindeydi. Vahşi olanları tercih ederdi... bir erkeğe teklifte bulunmaya istekli olanları.

"Uyarı alındı," dedi Jude. "Dorothea Mathis size ait." Dişlerini sıktı.

"Gerçekten sinir bozucusun, bunu biliyor muydun?" "Evet ve bu benim en iyi özelliklerimden biri."

Doğru. "Bana sadece detayları ver." O dudaklar.. o kıvrımlar... "Ve hızlı olsun."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Dorothea üç gün boyunca, yıkılan özgüvenini sağlıklı bir yaşamla yeniden inşa etmeye çalışırken, üzüntüsünden mavi tırnaklar taktı. Her akşam fazladan beş mil koşuyordu, oksijen artışı onu daha güçlü hissettiriyordu. Hatta daha zeki! Kız kardeşinin hakaretlerini duymazdan gelmek için kullandığı aynı yılmaz iradeyle şekerden uzak durdu ve ruh halini iyileştirdi. Ve olarak, iyi yapılmış bir işten gurur duyarak gün doğumundan gün batımına kadar çalıştı.

Daniel Porter'ın onu arzulayıp arzulamaması neden umurunda olsun ki? O sığ biriydi ve kızın derinliği vardı. Daniel eski alışkanlıklarına bağlıyken, o korkularından sıyrılmış ve istediği şeyin peşinden gitmişti. *Pişmanlık yok!*

Dürüst olmak gerekirse, Daniel'in onu sevinmişti. Daha önce hiç tek gecelik ilişki yaşamamıştı, sadece Daniel'la birlikte olduktan sonra onunla karşılaşmaktan nefret edeceğinden şüphelenmişti. Şimdi artık şüphesiz biliyordu.

Öpüşmemiş ya da dokunmamışlardı ama onu çıplak görmüştü ve bu yeterince kötüydü.

Günün son odasını temizlemeyi bitirdikten sonra, eşyalarını toplayıp beş mil daha koşmaya hazır bir şekilde kendi odasına doğru yürüdü. Hayır, bu gece fazladan *on* mil koşacaktı. Ne kadar çok terlerse o kadar çok toksin atacak ve kendini o kadar iyi hissedecekti.

Merdivenlerin ulaştığında kapısının önünde Daniel'ı gördü ve donakaldı. Daniel buradaydı. Neden buradaydı ki?

Hayal gücünün dehşeti bu ilk görüşün hakkını verememişti. "aç," dedi, onun arkasında durduğunu henüz fark etmemişti. "Yapmamız gereken konuş."

Konuşmak mı? Yüz yüze mi? *Şimdi mi?*

Hayır. Şimdi değil, asla. Çok iyi görünüyordu. Yutulacak kadar iyi. Koyu renk saçları seksi sivri uçlar halinde uzanıyordu ve çenesindeki kalın kirli sakal son karşılaşmalarından beri tıraş olmadığını gösteriyordu. Bileklerinin her birini deri bir bant kaplıyordu ve siyah tişörtü kaslı pazularını sarıyordu, pamuklu kısmı sonuna kadar gergindi. Yırtık kot pantolonu ve çelik burunlu botları çekiciliğini daha da artırıyor.

Bu arada, zor bir iş gününden kalma lekeli önlükler giyiyordu. Yüzünde bir damla makyaj yoktu ve birkaç asi bukle

başının tepesindeki dağınık topuzdan kaçtı.

Oh, her neyse. Er ya da geç bir karşılaşma olacaktı. Tanrı aşkına, aynı küçük kasabada yaşıyorlardı. Neden özrünü kabul etmesin ki? Zaten bu yüzden buradaydı, değil mi? Kaba davranışı için özür dilemek için. Bu yüzden en kötü haliyle göründü. Ne olmuş yani? Sürekli büyüyen listesinden bir endişeyi silmiş olacaktı.

Cesur ve güçlü bir şekilde öne doğru bir adım attı.

Yağmurluğunu düşürdüğünde takındığı dehşet ifadesi zihninde sürekli tazelenirken dizleri neredeyse bükülüyordu.

Olmaz. Bunu yapamam.

Kalbi kaburgalarına karate tekmeleri atarken, parmak uçlarında merdivenlerden aşağı indi. En altta, tam bir depar atarak koridordan aşağıya ve lobiye doğru koştu, modası geçmiş dekor onu ürpertti. Soyulan duvar kâğıtlarında, sarkan testislere benzeyecek kadar solmuş çilek sarmaşıkları vardı. Ahşap olan her şeyde çentikler vardı. Sadece avizeler yeniydi, muhteşem yakut ve zümrüt kristalleri yaban çileklerini andırıyordu. Jessie Kay West'in son dakika partisine ev sahipliği yaptığı için verdiği bir Noel hediyesi.

Holly resepsiyon masasının arkasına oturdu ve onun adını seslendi. Dorothea kız kardeşine yardım etmek için her şeyi, Daniel'la yüzleşmeyi bile göze alarak kayarak durdu.

"Bir sorun mu var?"

"Sadece yarın izinli olduğumu bilmeni istedim," dedi Holly.

Güzel zamanlar hiç bitmedi. "Bayan Hathaway'in sabah doktor randevusu var, o yüzden sana burada ihtiyacım var." Yarın Strawberry Valley Lisesi'nde veli toplantısı günüydü. İlk kez kız kardeşi bütün gün çalışacak, Dorothea da annelerinin yerine toplantıya katılabilecekti. "Sensiz oteli kapatmak zorunda kalacağım."

"Ne kadar şirin." Holly telefonuna bakarken bir balon , parmakları klavyenin üzerinde dans ediyordu. "İzin istediğimi sandın."

"Bu bir aile işi, Halls. Biz-" "Biz bir aile değiliz. Biz yabancıyız."

Sadece beş kelime, ama Dorothea'yı tamamen *parçaladılar*. Fısıldadı, "Daha fazlası olmak istiyorum. Daha fazlası olmak için *çabalıyorum*."

"Strawberry Valley'i, üniversiteyi ve evliliğini gibi bunu da bırakabilirsin. Mezun olur olmaz gidiyorum ve bir daha asla geri dönmeyeceğim."

Dorothea çaresizlik çılgılığını yuttu, zihninin gerisinde bir geri sayım saati belirdi. Üç ay. Kız kardeşini kazanmak için üç ayı vardı... yoksa onu sonsuza dek kaybedecekti.

"Seni seviyorum Holly. Seni her zaman seveceğim."

Kız kardeşi sandalyeyi ters yöne çevirdi. Mesaj alındı. Konuşma resmen sona ermişti.

"Benim hakkımda ne hissedersen hisset," diye ısrar etti, boğazında bir yumru büyüyordu, "yine de yarın çalışmak zorundasın."

Sessizlik. Kalın, baskıcı bir sessizlik.

Cesareti kırılan Dorothea dışarı çıktı. Kapının üzerindeki zil çaldı ve serin hava onu kucakladı. Gidecekti... bir yerlere. Ne de olsa o Yeni Dorothea'ydı ve debelenmekten başka bir şey yapacaktı.

Caddenin karşısındaki otoparka doğru ilerledi. Arabasının anahtarları hâlâ odasındaydı. Kahretsin! Yönünü değiştirip kasaba meydanına doğru ilerledi. Oraya vardığında ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Her dükkan gece için çoktan kapanmıştı.

Tüm kasabayı çevreleyen tarlalardan yayılan yaban çileği kokusu, mutlu olması gereken anıları yeniden canlandırıyordu. Çocukken o tarlalarda koşar, neşeyle güler, babası kovalarken sorunlardan etkilenmezdi.

Onu o zaman sevmişti.

En azından onun kendisini sevdiğini *düşünmüştü*. Eğer ona karşı en ufak bir sevgi hissetseydi, Carol'dan boşandıktan sonra da görüşmeye devam ederdi.

Dorothea uzun süre onun kendisini terk etmesinden dolayı kendini suçlamıştı. Görünüşünün ya da kilosunun onu hayal kırıklığına uğratıp uğratmadığını merak etmişti. Ama sonra, Jazz'ın sadakatsizliği için de kendini suçlamıştı. Daha fazla para kazanmak için daha çok çalışsaydı, saçını farklı bir şekilde düzeltseydi, daha fazla kilo verseydi, yatakta daha çok çabalasaydı, daha iyi yemek pişirseydi, daha teşvik edici sohbetler sunsaydı, bir şey, herhangi bir şey, yeterli olurdu.

Ama suç onun omuzlarında değildi. Tüm başarısız ilişkilerinde değişmeyen tek kişi o olmasına rağmen.

Bir depresyon dalgasıyla savaşıyor, çevresinin karmakarışık cazibesine . Dört ampullü lamba direkleri, modern binaların arasına karışmış tarihi binaları aydınlatıyordu. Han bir antebellum yapısının zarafetine sahipken, yerel bakkal teneke çatılı metal bir depoda yer alıyordu. Caddenin karşısında, kutu şeklindeki bir dizi evde bir hırdavatçı, bir "gurme" kafe, bir antika dükkânı ve bir kuru temizleme dükkânı bulunuyordu.

Daha temiz. Tiyatronun bakır tentesi ve balkon boyunca tünemiş gargoylları vardı.

Beyaz badanalı bir bungalov, kasabanın önde gelen mücevher mağazası Rhinestone Cowgirl'e ev sahipliği yapıyordu. Köşede Lintz Auto Shop vardı. Caddenin hemen aşağısında, büyük vitray pencereleri olan beyaz taştan bir şapel olan Strawberry Valley Community Kilisesi bulunuyordu.

Alışkanlık dışı olarak bakışlarını gökyüzüne kaldırdı. Görünürde yıldız yoktu, parlak ışık ığneleri cirrostratus bulutları tarafından gizlenmişti. Pürüzsüz, çarşaf gibi beyazımsı örtü.

"Dorothea!"

Yanında bir arabanın rölantide çalıştığını fark etti, direksiyonda Lyndie Scott vardı.

sıcak bir rahatlama kapladı. "Hey, sen. Bu saatte dışarıda ne yapıyorsun?"

Çilek sarışını, geniş kehribar rengi gözleri ve kusursuz porselen teniyle her zamanki gibi güzeldi ama... üzgün görünüyordu. Gülümserken bile hep üzgün görünüyordu. Lyndie yirmi bir yaşındayken Blueberry Hill'in polis şefiyle evlenmişti. Yirmi üç yaşında dul kalmıştı.

Dorothea arkadaşının Şef Carrington'la sadece fotoğraflarını görmüştü; ilişkileri Dorothea'nın uzakta olduğı yıllarda gerçekleşmişti. Birbirlerini Dorothea'nın her zaman seilmeyi arzuladığı gibi derinden, delicesine sevdiklerini umuyordu ama çiftin kendi paylarına düşen sorunları olduğundan şüpheleniyordu. Aksi takdirde Lyndie evlilik soyadını korur muydu? Belki de?

"Aslında birkaç saat önce hana uğradım." Lyndie ona endişeyle baktı. "Sen iyi misin? Kız kardeşin rahatsız edilmek istemediğini söyledi çünkü bir ishal vakan varmış-" omzunun üzerinden baktı ve fısıldadı "-şiddetli ishal."

Dorothea neredeyse dilini yutacaktı. "Holly yalan söyledi." Kız kasaba halkına başka ne söylemişti? Kronik mide gazı? Hemoroid ve anal fissürler mi? "Yemin ederim tamamen sağlıklıyım."

Lyndie dudaklarını birbirine bastırdı ve kahkahayı bastı. "Özür dilerim! Özür dilerim. Ama vay canına, kız kardeşin tam bir karakter."

"Evet, korku romanındaki bir karakter." Dorothea şehirde yaşarken çok sevdiği arkadaşlarından pek haber alamamış olsa da -çok fazla çalışmış ve aptalca bir şekilde tüm boş zamanını Jazz'a harcamıştı- ikisi onu sık sık aramış ve mesaj atmıştı. Orada burada neler dair ipuçları ya da lise günlerine dair espriler. Örneğin, bir keresinde

Erkekler için görünmez olsalar da, herhangi bir ilişki için on taahhüt oluşturdular.

Bir çocuk yapmamalı;
Kimseye yalan söyleme, asla,
pohpohlamak için bile; Bir bakışla bile
aldatma;
Çaresizken bile çalmak;
Başkalarına herhangi bir
şekilde zarar vermek;
Kötü davranışlar için bahaneler
uydurmak. Yapacak:
Hak edildiğinde iltifat;
ihtiyaç duyulduğunda
yardım;
Başkalarına her zaman nezaketle
davranın; Büyük kararlar verirken size
danışın; Sadece yeterince iyi olanı değil,
elinden gelenin en iyisini yapın.

Geriye dönüp baktığında Lyndie ve Rianne'ın Jazz'ın karizmasının sümsüğü gördüklerini anladı. Ona çok ince şekilde listeyi hatırlatarak, gerçeği göreceğini ummuşlardı.

Yapmıştı ama çok geç kalmıştı.

"Rianne bu gece izinli," dedi Lyndie, "ve akşam yemeği için bana kahvaltı hazırlıyor. Tabii 'ben' derken 'biz'i kastediyorum. Geliyorsun ve hayır cevabını kabul etmeyeceğim."

Arkadaşlarla eğlenceli, spontane bir gece mi? "Beni tekmeleyerek ve çığlık atarak sürüklemek zorunda değilsin. Ben !" Yolcu koltuğuna tırmandı ve kemerini bağladı.

Kasabanın birkaç mil dışında, bir zamanlar Rianne'ın dördüncü üvey babası Earl'ün sahibi olduğu ve işlettiği Tırmalama Yeri'ne gittiler.

Annesi -Selma Martinez-Wade-Lewis-Scott-Hernandez-Montgomery- Lyndie'nin babasından boşandıktan sonra Earl'le evlenmişti, iki kız da Dorothea'yla bu konuyu hiç konuşmamıştı. Aslında iki kız da konu ne zaman açılrsa ketum davranma eğilimindeydi, bu yüzden Dorothea soru sormayı bırakmıştı. Sonunda gizlilikten incindiğini hissetmeyi de bırakmıştı.

Her ne , belli ki ikisi de derinden yaralanmıştı.

Dorothea avucunu dövmesinin üzerinde düzleştirdi. Bazı acılar konuşulduklarında daha da kötüleşir, asla iyileşemezlerdi.

Rianne barın hemen üstünde oturuyordu. Birkaç yıl önce, daha sonra kanserden ölen Earl'e bakmak için buraya taşınmıştı.

Otoparkta milyonlarca araba varmış gibi görünüyordu. Dumanlı, iki katlı deponun içinde insan kalabalığı duvardan duvara uzanıyordu. RYanne birkaç ay önce ev yapımı meyve kokteyli kaçak içki satmaya başlamıştı; şimdi de müşteriler akın akın Tırmalama Direği'ne geliyordu.

Tezgâhın hemen arkasında, dar bir koridor ofislere ve yıpranmış bir kapı ve bir tür tuhaf görünümlü dijital kilitle korunan gizli bir merdiven boşluğuna açılıyordu. Lyndie çok az kişinin bildiği kodu girdi ve birlikte yukarı tırmanarak başka bir kilit buldular. Bu kez Lyndie kapıyı çaldı.

Bir barın üstünde yaşıyorsanız, önlem almak zorundaydınız.

"İçeri gel," diye seslendi RYanne içeriden.

Lyndie ikinci bir şifre girip daireye girdi, Dorothea da peşinden. Çınlayan tencere ve tava sesleri onları büyük salondan geçirdi ve her şeyi krom ya da paslanmaz çelik olan, son teknoloji ürünü aletlerle donatılmış geniş, endüstriyel bir mutfığa soktu.

Akçağaç ve pastırma kokusu havayı doyurdu ve ağzı sulandı. Midesi guruldadı.

Muhteşem RYanne ocaktan lavaboya koşuşturuyordu. Uzun, koyu renk saçları, daha da koyu renk gözleri ve kusursuz altın-kahverengi bir teni vardı. Pembe atleti ve dar kot pantolonuyla kum saati figürü mükemmel bir şekilde sergileniyordu.

Tencereden bir buhar bulutu yükseldi ve Lyndie başını kaldırıp gülümseyerek hoş geldin derken onu hülyalı bir sise boyadı. "Aferin Lyndie. Bize vahşi bir kısrak getirmeyi başardın."

Ben mi? Vahşi mi?

"Evet hanımefendi, kesinlikle yaptım." Lyndie sırtını sıvazladı. "Onu domuz bağıyla bağlamama bile gerek kalmadı."

Dorothea çekingen kızılın kabuğundan çıktığını görmeye bayılıyordu. "O kadar da kötü değilim," dedi ama sonra iç geçirdi. "Tamam, ben daha kötüyüm. Özür dilerim."

"Hey. Endişelenme. Anlıyoruz." Lyndie, Dorothea'nın dökülen buklelerinden birini çekiştirdi. "Kalbin hâlâ iyileşme sürecinde."

Yarım bir gülümseme sundu, o anda yapabildiği tek şey buydu. Lyndie ve RYanne onun geçmişini en ince ayrıntısına kadar biliyorlardı: Jazz onu aldattıktan sonra evlenmiş ve boşanmıştı. İkilinin, Jazz'ın kız arkadaşı Dorothea'nın görünmemesini istediği için bu ilişkiyi öğrendiğinden haberleri yoktu. Dorothea'nın çifti oyunun ortasında bastığını ve dehşet içinde apartmandan kaçıp bir kat merdivenden düştüğünü de bilmiyorlardı.

Ve bebeğini kaybedecek.

Boğazına bir düğüm düğümlendi. *Bebeği düşünme.*

Artık çok geçti. Anılar zihninin kapısını yumrukluyor, onu ele geçirmek için fırsat kolluyordu. Beş aylık hamileydi, ancak düzensiz bir döngü ve birkaç kilo fazlalığı nedeniyle bunu daha yeni öğrenmişti.

Merdivenlerden düşmesi, kıymetli bebeğini erken doğurmasına neden olmuştu. Küçük kız çoktan ölmüş olmasına rağmen ona bir isim vermek zorunda kalmıştı. Rose'u seçmişti. Rose Holly Connors.

Rose... öldü... umudun ötesinde.

Göğsünde bir sızı. Dorothea elini göğsündeki dövmenin üzerinde gezdirdi. Bebeğini sonsuza dek kalbine yakın taşıyacaktı.

Rose hayatta kalsaydı, şimdiye kadar yürüyor olabilirdi. *Pang.* Eğer yaşasaydı, emekliyor olabilirdi. *PANG.*

"İyi olduğuna emin misin?" Lyndie ona sordu.

". Tuvaleti kullanmam gerekiyor." Dorothea gözyaşlarıyla savaşıarak kendini küçük muhafazanın içine kapattı. Yüzüne soğuk su sıçrattıktan sonra, kalp atışları sakinleşip sancıları azalana kadar bilerek nefes alıp verdi.

Arkadaşlarının yanına döndüğünde, sapkın düşüncelerini tekrar kilit altına almıştı.

Lyndie tezgâhın arkasındaki sandalyeye oturmadan önce ona gülümsedi. "Sen ve ben, Dorothea, çok özel Kırık Kalpler Kulübü'nün ilk iki üyesiyiz. RYanne, tatlım, bir erkek seçip onunla evlenmen, sonra da onu kaybederek kalbinin kırılması gerekiyor. Sonra bize katılabilirsin."

RYanne çıtır çıtır bir parça domuz pastırması yedi. "Bir evliliği başlatmak ve bitirmek için son derece mantıklı bir nedene benziyor. Beni de dahil edin."

Dorothea, Lyndie'nin yanına oturdu ve cevap vermeye hevesli bir öğrenciymiş gibi elini kaldırdı. "Oh! Oh! Baş ben ve sağdıçları da ilk ben seçeceğim."

Koyu renk gözleri parlıyordu. "Üzgünüm güzelim ama ben ve hayali erkeğim kaçıyoruz. Beyaz elbise ve çiçek yapmamın imkanı yok." İğrenerek ürperdi. "Paramı dünyayı gezmek için biriktiriyorum ve- Bekle bir saniye. Sağdıç istediğinizi mi söylediniz?"

"Ohhh. İyi yakaladın." Lyndie Dorothea'nın omzuna çarptı. "Dökül!"

"Tamam, tamam, ama önce..." Tokalaşmak için elini uzattı. "İzin ver sizi Yeni Dorothea ile tanıştırayım. Eğlenceli, spontane ve vahşiyim, ve planım

bana bir erkek-balık kancalamak için. Gerçekten ateşli bir tane!" Daniel onu geri çevirmişti, evet, ama Testosteron Denizi'nde başka erkek balıklar da vardı. "İlk şartım kolay. Şehirde yaşamalı."

Strawberry Valley'de başka kimse onu çıplak görmeyecekti. Böylece sokaklarda utanç içinde kıvrınmak yerine başı dik dolaşabilecekti.

"Hook you a-" Ryanne bir kahkaha patlattı ve Lyndie sırıttı.

Arkadaşlarının eğlendiğini görmek Dorothea'nın içini ısıttı. Kasabayı ne kadar özlemişse, bunu da o kadar özlemişti. Hayır, bunu daha çok özlemişti. Döndüğünden beri çoğunlukla hana kapanmış, yaşamaktan korkmuş, Holly'yle paramparça olan ilişkisini ve Jazz'la olan başarısızlığını suçlamıştı. Artık yeter!

"Aklında özellikle biri var mı?" Ryanne sordu.

Yanakları sıcaktan alev alev yanıyordu. "Henüz değil." Bir dahaki sefere kesin bir şey seçecekti. Sadece seks için değil, bir ilişki için. Holly'ye -ve kendisine!- erkeklerin uzun süre birlikte olabileceklerini kanıtlayacaktı.

Lyndie bir parça domuz pastırması kapmak için eğildi. "Nasıl yardımcı olabiliriz?"

"Bilmiyorum. Sanırım iyi olanları gösteririm?" Şimdiye kadar yemi sadece bir köpekbalığı yakalamıştı.

"Whoa." Ryanne kollarını iki yana açtı. "İyi adamların suikastçı kurtadamlar ve milyoner vampirler gibi bir efsaneden ibaret olmadığını mı söylüyorsun?"

Lyndie homurdandı. Bu kez gülen Dorothea oldu. Ryanne fantastik gece yaratıklarını içeren video oyunlarını her zaman sevmişti.

Dorothea ayıldığında Lyndie, "İyilik kötülük için bir maske olabilir," dedi. "Eğer onurlu bir adam bulursan -merhaba, oksimoron- asla bırakma."

"Ona tutunmak konusunda endişelenmeme gerek kalmayacak," diye cevap verdi Dorothea. "Çünkü o bana tutunmakla çok meşgul olacak!"

Ryanne bir bardak portakal suyu doldurmadan önce kaşlarını oynattı. "Bahse girerim gelecek ayki bahar festivalinde bir sürü seksi kız olacak. Siz gidiyor musunuz? Duyduğuma göre Daniel Porter'ın şirketi güvenliği sağlıyor ve Jase Hollister, Beck Ockley ve Lincoln West öpüşme kabinini yönetmeleri için arkadaşlarını getiriyorlarmış."

Beck Ockley, Harlow Glass'ın kocası.

O kadar zengin ki, demişti annesi bir keresinde, her fırsatta yeni bir tekne alıyor.

Eskisi ıslaktı. Bir kutu taş kadar aptal olması çok kötü. Sadece bir aptal hayatının geri kalanını Harlow gibi bir kadınla geçirmeyi seçer.

Carol, Harlow'un değiştiğine inanmayı reddetti. Dorothea sonunda, "Belki," dedi. Daniel'ı iş başında görmek için değil elbette, ama öpüşme kabinini kontrol etmek için. "Boş ver onu. Evet." Başını salladı. "Ben , siz de gidin."

Lyndie'nin başını sallayışındaki coşku bir nebze azaldı. "Peki. Senin beceriksiz kanat ın olacağım."

"Eminim senden daha beceriksiz olacağım." Ryanne buzdolabından bir kutu süt ve bir kalıp tereyağı aldı ve Dorothea'ya, "Yumurtalarınızı nasıl istersiniz?" diye sordu.

Daha önce okuduğu bir caps'i taklit ederek, "Pasta içinde lütfen," dedi. Bu sabah beş mil koşmuştu ve yatıştırılması gereken i  yaraları vardı. Neden bir kereliğine tatlıya olan d řk nlyđ n  şımartmasındı ki?

Ryanne kıs kıs güldü. "Dondurucuda  ikolatalı dondurmalı pastam var."

"Tesisinizde  ikolatalı dondurmalı pasta mı var?" Lyndie ayağa fırladı ve Ryanne'ı yarışın ortasında yolundan çekip dondurucuya doğru itti. "Ver bana!"

Ryanne    kaşık topladı. "Senin bu çikolata bağımlısı yanını hiç görmemiştim Scott."

"Genelde onu sadece özel olarak serbest bırakırım. Ama seninle paylaşmaya istekli olmam kendini özel hissetmeni sağlamalı."

Lyndie tatlıyı tezgâha koyar koymaz Dorothea akçaağaç sırlı pastırmayı üstüne ufaladı.

"Hey! Ne-" Lyndie aynı anda Ryanne'"Bunu yapamazsın. -"

"Güven bana," diye araya girdi Dorothea. "ağlamak üzeresin. Pastırma her şeyi daha iyi yapar, pastayı bile."

Dorothea'nın diğerlerinden biraz içten bir şekilde yediği lokmayı yuttular ve mutlulukla inlediler. Tuzlu-şekerli ikram baş döndürücü, lezzetli bir telaşla doğrudan kafasına gitti.

"Kremalı domuzların bu kadar sert rock yapacağını kim bilebilirdi?" Ryanne söyledi.

"Ben yaptım." Kontrol hiçbir yerde bulunamayınca Dorothea bir ısırık daha aldı. "Bu dünyadaki cennet."

"Anlaştık." Tanıdık ses onu ürküttü ve dehşete düşürdü.

Kalbi göğsünde gümbürdeyerek ayağa fırladı. "Daniel." Daniel Porter. Daniel Porter. "Anlamıyorum."

Gözleri kamaşan Ryanne kaşığını sanki bir silahmış gibi uzattı. "  eri nasıl girdin?"

"Kapıyı çaldım. Cevap vermedin ama sesler duydum ve burada olduğunu anladım." Omuz silktili, utanmadan. "Bu arada kilidin tam bir şaka."

"Gerçekten de söktün-" Dorothea başını salladı. "Ama neden?"

Onu görmezden gelerek RYanne'a, "Modası geçmiş kilidi benim bile atlayamayacağım bir şeyle değiştirecek olan adamı çoktan aradım. Uzun boylu, sarışın ve mavi gözlü. Adı Jude. Lütfen ölümcül kaşığıyla ona zarar verme."

"Nasıl görüldüğü ya da adının ne olduğu umurumda değil. Eğer ortaya çıkarsa, da senin gibi izinsiz girmiş olacak ve hapse atılacak. Ben... polisleri arayacağım," diye sözünü yarım yamalak bitirdi RYanne, Lyndie'ye özür dileyen bir bakış fırlatarak.

Lyndie, yanakları bembeyaz kesilmiş bir halde sıkıdığı ellerine baktı. Korku ondan yayılıyordu.

Korku mu? Şef Carrington ile işler ne kadar kötüydü?

"Merak etme, ben gidiyorum." Daniel'ın yoğun, kehribar rengi bakışları sonunda Dorothea'ya kilitlendi. "Ama önce seninle konuşmak istiyorum."

Ciğerlerindeki hava buhara dönüştü ve buharlaştı; hırıldamaya başladı, hem savaşıma hem de kaçma dürtüsü kafasını karıştırıyordu. "Hayır, teşekkür ederim? Yani, hayır. Kızlar gecesi yapıyorum." Tercümesi: Git! Lütfen.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Öyle ya da böyle, son konuşmamızın bittiği yerden devam edeceğim. Bunun için bir izleyici istediğinden emin misin?"

Buna cesaret edemez!

Kimi kandırıyordu? Muhtemelen bir kalp atışında cesaret ederdi.

"Konuştunuz mu?" RYanne kaşığını indirdi ve Dorothea'ya kaşlarını . "Ana konuyu duymak isterdim... yoksa siz homurdanmakla meşgul olduğunuz için gerçek kelimeler mi kullandınız?"

Lyndie'nin gözleri fincan tabağı gibi açıldı. "O senin *ishal* olduğun adam mı?"

Öldür beni. Hemen öldür beni. Bu gece daha kötü olabilir miydi?

Bir toplantının er ya da geç gerçekleşmesi gerektiğini biliyordu. Bunu ertelemek bir hataydı. Daniel'ın söyleyeceklerini şimdi söylemesine izin verirse, ona veda edebilirdi. Sonsuza dek.

"Peki. Eğer beni takip edersen..." Çenesi yukarıda, geri kalanı titreyerek adamın yanından geçti.

Onu takip ederken içinden ısı fişkırıyordu. Tüyleri diken diken oldu.

Ön kapıya ulaştığında, umarım diğerlerinin duyma menzilinden çıkmıştır, onunla yüzleşti. Lanet olsun! O kadar yakındaydı ki gölgesine takılıp düşebilirdi.

Kemikleri erimek üzereyken iki adım geri çekildi. "Beni nasıl buldun?"

"Seni aradığımı nereden biliyordun?" diye karşı çıktı. "Belki de beni kapınızda görüp kaçtınız?"

"Ben... Şey..." Kadın dudaklarını yaladı. Adamın kapüşonlu bakışları dilinin hareketini takip etti ve adamın yaydığı sıcaklık yaklaşık bin derece arttı. Bir sonraki anda, ona daha önce hiçbir erkeğin bakmadığı gibi bakıyordu. Eski kocası bile. Sanki çözmesi gereken bir gizemmiş gibi. Yemek istediği bir tatlı. Sahip olmayı beklediği bir hazine.

Elleri yumruk oldu. Birinin ona böyle bir bakışın tutamayacağı sözler verdiğini söylemesi gerekiyordu. Ve lanet , bu bakıştan en az sevdiği kadar nefret ediyordu. Onun için hiçbir şey ifade etmiyordu ama onun için her şey demekti.

"Dorothea," diye sordu, "benden kaçtın mı?"

Yalan söylemek sorunlara yol açabilirdi. Bu adamın huzurunda adını bile zar zor hatırlarken yalanları doğru tutması nasıl beklenebilirdi? Yine de korkaklığını kabul etmesine imkân yoktu.

"Ne yaptığım ya da yapmadığım önemli değil." Konuşurken her kelimeyi vurgulamak için ellerini havada salladı. Duyguları ne zaman onu alt etse, hayatı boyunca mücadele ettiği kötü bir alışkanlıktı bu. "Bana neden burada olduğunu söyle."

Adam aralarındaki küçük mesafeyi kapattı ve kadın bir adım daha geri çekildi, sonra bir adım daha, kol mesafesinde kalmaya kararlıydı. Çok geçmeden bir duvara tosladı ve lanet olsun, aralarında sadece bir fısıltı kalana kadar gelmeye devam etti.

Karanlık, tehlikeli bir fısıltı.

Onu içine çekerken titremeleri iki katına çıktı. En sevdiği esansiyel yağ karışımı gibi kokuyordu: sandal ağacı, lavanta ve vanilya. Ve bunun iyi bir nedeni vardı. Hanın misafirleri için özel bir hediye olarak sabun yapmıştı. Şimdi fark etti ki bu bir hataydı. Onu sonsuza dek içine çekmek istiyordu.

"Senin için buradayım." Parmaklarını kızın bileğine doladı ve elini ağzına götürdü. Dili dışarı çıktı ve bir parça çikolatayı yaladı. "Seni hana geri götürmek ve istediğin orgazmı sana yaşatmak istiyorum - artı birkaç tane daha."

Ne! *Beni memnun etmek için mi burada?*

"Ben... Yani..." Islak ısı, çekirdeğini dağladı. "Çok mu geç kaldın? Beni tatmayı bırakır mısın?" Sorular mı? Gerçekten mi?

"Mmm. Durmamı istediğine emin misin?" Sesi derinleşerek şehvetli bir mırıltıya dönüştü. "Merakımı gidermeme ve her bu kadar tatlı olup olmadığını öğrenmeme izin ver. Rüyalarım a giren o enfes vücudu görmeme izin ver."

Söz konusu zarif beden, karıncalanan bir cilt, sertleşen meme uçları ve titreyen bir göbek gibi binlerce farklı tepkiyi aynı anda yaşadı. Ohhhh! Kanı damarlarında cızırdamaya başladı.

Daniel Porter onunla yatmak istediğini ima , değil mi? Yanılıyor muydu?

"Neler olduğunu anlamıyorum," dedi.

"Bana hâlâ benimle bir gece geçirmek istediğini söyle." Kadının parmak eklemlerini öptü ve arkasında beyaz bir kor bıraktı. "Bu sefer cevabım evet olacak."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Gündüzün parlak ışığında ve gecenin karanlığında düşman cesurca savaşıyan Daniel, yaklaşan tehlikenin işaretlerini tanımayı öğrenmişti.

Dorothea bir tahta gibi kaskatı kesilmiş, ellerini yumruk yapmıştı. Ondan gerginlik fışkırıyordu.

Geliyor!

Adamın göğsüne vurdu. "Seni...seni...pislik! Üç gün önce bana acımaya bile değmezken, şimdi seks için yanıp tutuşuyorsun ve bana attığın kırıntılar için sana teşekkür etmemi mi bekliyorsun?"

Tırnaklarındaki soluk mavi boyaya hayranlıkla bakmak için bir an durdu. Çok sevimli.

Tırnakları kustumuk yeşili ya da bağırsak hareketleri kahverengisi olsa bile hoşuna gideceğini hissediyordu.

Kız onu parlattığından beri *tahrik* olmuş, bir daha da kapanamamıştı.

Bugün erken saatlerde hanın önünden geçmişti. Pencereden onu resepsiyon masasının üzerine eğilmiş, pantolonunu kışının üzerine sıyırmış bir halde görmüş ve ondan uzak durma kararı suya düşmüştü. Onun arkasında durmak, ona sürtünmek ve memnuniyetle mırıldandığını duymak için her bedeli ödeyebilirdi.

Günün geri kalanı boyunca ona duyduğu arzu daha da artmıştı. Zaman onun üzerinde tam tersi bir etki yaratmıştı.

"Özür dilerim, Dorothea. Seni *hiçbir zaman* senin deyimimle acınacak bir vida olarak görmedim. Yanlış anladın ve suç benim. Öncelikle, her zamanki tipim olmadığını söylediğimde, bir Çilek Vadisi kızı olduğunu kastetmiştim. Babam Jessie Kay ile arkadaşlığımı öğrendiğinden ve düğünümüzü planlamaya başladığından beri yerel halktan uzak duruyorum. Onu tekrar hayal kırıklığına uğratmayacağım. İkincisi, şu anda seks için çaresiz değilim. *Senin* için çaresizim. Odama geldiğinden beri senin güzel kıvrımlarını hayal etmekten başka bir şey yapmadım."

Yonca gözleri büyüdü ve nefes alış veriş hızlandı ama hiçbir şey söylemedi.

Son üç gün bazen cennet, bazen de cehennem gibiydi. Uyumamıştı ama her zaman yaptığı gibi dönüp durmamıştı da. Akli tekrar tekrar Dorothea Mathis'e dönmüştü. Onun eşsiz vücuduna ve yalamak istediği çillerine.

Hareketlerindeki erotizme. Onu güldürme yeteneğine.

Evet, izesi, onu güldürmüştü. Ama o bu iyiliğe karşılık vermemişti. Hayır, tam tersini yapmıştı.

Bu iyiliğe karşılık vermesi *gerekiyordu*.

"Açık konuşmak gerekirse," dedi, "seks çok kolay. Şehre arabayla gidip bir saatten kısa bir süre içinde potansiyellerden oluşan bir montaj hattı kurabilirim."

Bu doğruydı. Nerede olursanız olun, tek bir gece süren bir seraptan başka bir şey olmasa bile, her zaman bir tür bağlantı arzulayan insanlar vardı. O zavallılar için üzüldü.

-Eğer onlardan biri olmasaydı.

"Aptallar için randevu, Daniel Porter'dan," diye mırıldandı. "Birinci adım. Karşınızdakini tanımakla uğraşmayın, sadece soyunun ve bulduğunuz ilk uygun randevuluyu becerin."

Rando mu? "Geçen gece boş zamanlarımda ne yapmaktan hoşlandığımı sorduğunu duymadım."

Ağzını açtı, kapattı, tekrar açtı. Omuzları çöktü. "Haklısınız. Özür dilerim."

"Seni affediyorum Dorothea," diye cevap verdi duraksamadan. "Şimdi sende. *Seni affettiğimi söyle Daniel ve seninle yatmayı çok isterim. Tadının pastırmadan daha güzel olacağını düşünüyorum.*"

Gözleri kısıldı ve adam gülümsememeye çalıştı.

Sonra tatlı lavanta kokusu yoğunlaştı, sanki bir şekilde - bilerek - onu daha yakına çekmeye çalışıyordu ve iyi mizahı kaçtı.

Onu istiyorum.

Ellerini duvara dayayarak onu . Şehvet onu yutmakla tehdit ediyordu. Vay, vay. Bir kadını olduğu yere mıhlamaktan hiç hoşlanmamıştı -şimdiye kadar. Omzunun üzerinden süzülen ışık kadının narin yüz hatlarını yıkıyordu. Bu gece makyaj yapmamıştı ve adam rahatlayarak bağırabilirdi.

"Özrüne inandığımdan emin değilim." Belli ki gergin bir alışkanlıkla dolgun alt dudağını çiğniyordu ve adam bir iniltiyi yutmak zorunda kaldı. "Madem kadınları babandan saklamak istiyordun, neden kasabadaki herkesin randevunuza tanık olabileceği handa kaldın?"

"Sağlığı hassas. Özellikle geceleri ona yakın duruyorum. Ve kadınları asla teşhir etmedim. Gizlice girip çıktım."

Ona ters ters baktı. "Sana bir gece istediğimi söyledim, daha fazlasını değil. Kimse bizim... her neyse, özellikle de baban bunu öğrenmemeliydi."

O da ters ters baktı. "Bildiğim kadarıyla ertesi sabah kasabadaki herkese söylemeyi planlıyordun."

"Ve şimdi sessiz kalacağımın emin misin?" Kadının kuru ses tonunun kulaklarının içini kesebilecek kadar sert kenarları vardı. "Beni daha iyi tanıyor musun?"

"Evet." Jude'un raporu yaklaşık bir saat önce gelmişti. Kontrolü için tabuta çakılan son .

Dorothea kendisini bir iş arkadaşıyla aldatan ya da aldatmayan bir hava durumu sunucusuyla evliydi. Toplamda sıfır sosyal medya sayfası vardı ve kasabada ya da başka bir yerde hiç kimse onun aşk hayatı hakkında bir şey paylaşmamıştı.

Daniel bu bilgiyi nasıl yorumladı? (1) ilişkilerini nasıl gizli tutacağını biliyordu ve (2) Daniel geceyi onunla geçirirse babası asla öğrenmeyecekti.

Farkına varır varmaz hana koşmuş, sonra da onun izini takip ederek Tırmalama Direği'ne gitmişti. Ama şaşırtıcı bir netlik anında, reddinin onu ne kadar derinden incittiğini anlamıştı. *Onun* için sevimli değildi. Onun için çalışması gerekecekti.

Oyun başlasın.

"Beni *nasıl* daha iyi tanıyorsun?" diye sordu.

Onun geçmişini araştırdığını itiraf mı edecek? Evet, öyle bir şey olmayacak. Öfkelenirdi. Daha çok öfkelenirdi. "Belki biraz aklım başıma gelmiştir."

"Şüpheli. Daha önce de itiraf ettiğin gibi, kovalamacayı seviyorsun, hepsi bu ve ben aniden bir meydan okumaya dönüştüm." Titreyen eliyle kapıyı işaret etti. "Git buradan. Lütfen."

"Gitmek mi... kalmak mı?" Adam burnunun ucunu onunkine değdirdi ve kadın nefesini içine çekti. "Oyumu hangisine *vereceğimi* biliyorum."

Bakışları onun ağzına kilitlendi. Ona duyduğu arzusun içinde yükseldiğini düşündü -umdu-, görmezden gelemeyeceği bir gelgit. Sonra çikolata bulaşmış ellerini göğsünde birleştirdi ve onu sarsmak için gömleğini yumrukladı.

"Bana iyi davranıyorsun ve bu hiç hoşuma gitmiyor," diye homurdandı.

"Kes şunu." "Hayır, yapacağımı sanmıyorum. Annem bana daha çok sinek yakalayabileceğimi söyledi.
bal ile."

"Birincisi, az önce beni bir sineğe benzettiğinin farkındasın, değil mi? İkincisi, neden bir tane yakalamak isteyesin ki?" Burnu yanlardan kırıştı. "Bilgin olsun, sinekleri ölü, çürüyen bir leşle de yakalayabilirsin. Tam olarak kendi leşinle."

Boğazının arkasında onu hayrete düşüren bir kahkaha patladı. Belli ki Dorothea'nın bir süper gücü vardı; vücudu kendi vücudu için *yanarken* bile onu eğlendirme yeteneği.

"*Seni yakalamayı tercih ederim,*" dedi ona, sesi alçak ve boğuk çıkmıştı. "Evet de, ilk bir saati yatakta seni tekrar tekrar boşaltarak, istediğin her şeyi yaparak geçireyim. İhtiyacın *olan her şeyi*. İkinci saat, ilkinin amatör gecesi gibi göstereceğim. Üçüncüsünde vücudunda keşfetmediğim yer kalmayacak, benim için acımayacağın yer kalmayacak."

"Saatler mi?" Ona karşı eridi, ancak durdu, ona göz kırptı ve mükemmel inci beyazlarını ortaya çıkardı. "Bak, sana küçük bir tavsiye vereceğim, tamam mı? Çoğu erkek kızı tanıdıktan *sonra* şanslı olur, ama bu senin için iyi bir strateji değil. Yüzün bizi çekiyor ama kişiliğin bizi itiyor. Sessiz olursan şanslı kalırsın."

Ah, bu sersemleticiydi çünkü doğrudu.

Parmaklarını kadının bileklerine doladı ve başparmağını hızla atan nabzının üzerinde gezdirdi, hayret ederken iç yarasını unutmuştu. Onunkilerle kıyaslandığında, kızın kemikleri küçük ve narindi. Teni saf, ipeksi bir sıcaklık yayıyordu.

"Bu gece şansım yaver gidecek mi?" diye sordu.

Bakışları dokundukları yerde, ellerinde kaldı. "Hayır mı?"

Bir gerçeği ifade etmekten ziyade bir soru. Ne tatlı bir ilerleme. "Hayır'ını belki olarak kabul ediyorum."

"Yapma. I-"

"Çok geç. Ayrıca, kolay pes etme alışkanlığım olsaydı, göğsüme beş kurşun yediğimde ölmüş olurum."

Nefes nefese kaldı. "Neredeyse *ölüyor* muydun?"

"Birden çok kez. Yaralarımı öp ve onları iyileştir?"

Şimdi boğuk bir ses onu terk etti. "Ben... Sen-" Derin bir nefes aldı, yavaşça bıraktı ve gözle görülür bir şekilde sakinleşti. "Biliyor musunuz? Bunu bir daha asla tartışmayalım. Bir dahaki sefere birbirimizi gördüğümüzde yabancıymışız gibi davranalım."

"Karşı teklif. Bütün gece bunu tartışalım. Bir dahaki görüşmemizde sevgiliymişiz ve kıyafetlerimize alerjimiz varmış gibi davranalım."

Dudakları büzüldü. "Seninle oyun oynamıyorum, Daniel."

"Henüz değil." Parmak eklemlerini kızın çenesinin kıvrımında gezdirerek yumuşaklığının ve sıcaklığının tadını çıkardı. "Ama yakında, umarım."

Ona eğildi, ne yaptığını fark etti ve elini savuşturdu. "Bana olan ani arzun-"

"İnanın bana, aniden olmadı."

"-aşağılayıcı," diye bitirdi. "Bekle." Başını salladı, sanki beynini sıfırlaması ve onun sözlerini tekrar etmesi gerekiyormuş gibi. "Ne?"

Neden ona ilk seferden bahsetmiyorsun? "bir sabah otobüs durağının önünden geçtiğimi hatırlıyorum. Bir çakıl taşıyı tekmelerken ayaklarını izliyordun. Kamyonetimin motorunun gürültüsü dikkatini çekti ve kafanı kaldırıp utangaç bir şekilde gülümsedin. Hatta kızarmıştın." Tıpkı şimdiki gibi, şu an. "Sana bakarken bile sertleştim."

"Öyle mi?" Merak gözlerini aydınlattı, aralarındaki hava elektrikle doldu. Sonra homurdandı ve ayağını yere vurdu. "Hiç değişmemişsin. Her zaman doğru şeyleri söylüyorsun, bir kızın umutlarını artırıyorsun, sonra da onu hayal kırıklığına uğrattırıyorsun."

"Her zaman mı? Umutlarını kırdığım başka bir zaman söyle." Ve o değişmişti. Sevdiklerini kaybetmek mutluluğunu azaltmıştı. Düşman askerlerini öldürmek, hükümet eylemlerini onaylamış olsa da ruhunda bir leke .

"Okulda sen-"

Kadın başka bir şey söylemeyince, adam "Ne?" diye sordu.

"Boş . Eğer beni şimdi istiyorsan," dedi, "bunu kanıtlaman . Sert bir şekilde değil... bilirsin işte."

"*Biliyor musun?*" Kıs kıs güldü. "Söyle. Ne dendiğini söyle."

"Yapmayacağımı mı düşünüyorsun? İyi o zaman." Çenesi yukarı kalktı.

"Penis. Penis, penis, ."

Adam güldü -tekrar- ve sonra kadın güldü. Gözleri buluştu ve ikisi de sustu. Gerilim hızla tırmandı. Adamın içinde şimşekler çaktı. Belki de kadının bedeni bir iletken görevi görüyordu; kadın sanki az önce darbe almış gibi sarsıldı.

"Gitmelisin," diye mırıldandı, yana doğru adım atarak.

Ayrılmak cazip gelmiyordu ama savaşın da geri çekilmenin de bir zamanı vardı. Zorlamaya devam ederse, sadece kendisi için bir pusu kurmuş olacaktı.

"Bu iş daha bitmedi, Dorothea. Yakında konuşuruz." "Hayır, ben-"

Parmağını dudaklarına bastırarak "Yakında" dedi. Sonra da kadın ona karşı çıkamadan daireyi terk etti.

Dışarıdaki serin gece havası, arzusunun sıcaklığını azaltmakta başarısız oldu.

Buz kraliçeleri tarafından geri çevrilmeye alışkındı. İlk başlarda. Geçmişte, kısa ve öz bir hayır cevabını coşkulu bir evete dönüştürmeyi hep sevmişti. Ama Dorothea buzdan değildi. . Kız yanıyordu. Ve yine de

Hayır'ını Evet'e çevirmenin çok daha tatmin edici olacağından şüpheleniyordu; her ne kadar şimdi Evet demesini daha sonraya tercih etse de.

79 model Chevy pikabına atladı ve kasabaya doğru yola çıktı. On iki yıl önce babasıyla birlikte motoru yeniden yapmışlardı. Bu şey Brock'un bira içtiği gibi benzin tüketiyordu ama ailesinin bir parçasıydı.

Alışkanlık ya da içgüdü, her neyse, Strawberry Inn'in karşısındaki otoparka park etti. Sonra bu gece bir oda kiralamadığını hatırladı. Neden eve kadar koşup fazla enerjisini atmıyordu ki?

Zararı olmazdı. Çıktı, boynundaki kemikleri ve gitti.

Yolun yarısına geldiğinde, kalp atışları nihayet arzudan ve hatta her zamanki TSSB'sinden başka bir nedenle hızlandı. Gerginlik gözeneklerinden sızdı ve zihni biri hariç her düşünceden arındı. Ordudan onurlu bir şekilde istifa ettiğinden beri bir kadından -ya da cankurtaran sandalından- diğerine geçmişti. Dorothea'yı bu deliliğe gerçekten sürüklemeli miydi?

Çikolatanın onun yumuşak tenindeki tadının ne kadar tatlı olduğunu hatırladı.

Evet, onu gerçekten deliliğine sürüklemeliydi. Onunla kalmak zorunda değildi. Bir gece çok önemli değildi. Zarar yok, faul yok. Yine de.

Belki onu iki gece için ikna edebilirdi? Muhtemelen bir hafta.

Her zamanki yönteminden bir sapmaydı elbette ama o da bir . Çocukluğundan beri tanıdığı biriydi. Öylece vurup kaçmamalı ve oh, peki dememeliydi. Umutlarını ve hayallerini bir bağlılığa bağlamış gibi de değildi. Ona geldiği gece sadece seks istemişti, başka bir şey değil.

Binaların yerini çok sayıda meşe ve ceviz ağacı almıştı. Tepeleri gökyüzüne uzanıyor, ayın altın ışıltısını perdeliyor gibiydi. O-

Çabuk.

Kırılan bir uzvun sesi.

Daniel yere atladı ve aynı anda Glock'una uzandı. Yıllar geçtikçe görme yeteneği karanlığa alışmıştı; artık diğer insanların gözden kaçırıldığı ayrıntıları yakalayabiliyordu. Düşman kuvvetlerinin yaklaştığını görmeyi beklemesine rağmen... bir köpek mi gördü? Bir çalının arkasından fırladı, onu fark etti ve donakaldı, tamamen taş kesilmişti.

Çok sıkı olan boğazı gevşerken nefes almak için bir an durdu. Burası düşman bölgesi değildi. Hiçbir tehdit ilerlemiyordu. Ama birinin onun yardımına ihtiyacı vardı.

O ayağa kalktığı anda, köpek kaçtı, sadece inledi ve durdu.

Hayvanı yatıştırmak umuduyla yumuşak bir sesle öterek aradaki mesafeyi kapattı. Bir Chihuahua. Sinmiş ve çimlere işemiş.

"Sana zarar vermeyeceğim, küçük adam... kız?" Daniel telefonundaki el feneri uygulamasını kullandı. Kız. Arka bacaklarının ikisi de ezilmiş ama kabuk bağlamıştı. Muhtemelen günler önce saldırıya uğramıştı.

Onu ne yakalamıştı? Çakallar burada cirit atıyordu. Masum hayvanları it dalaşında yem olarak kullanmak isteyen boktan insanlar da öyle.

Öfke onu haşladı. Bir inilti daha; onun duygularının karanlığını hissediyor olmalıydı.

Daniel nefes alıp verdi ve kendini sakinleşmeye zorladı. Köpekler hakkında hiçbir şey bilmiyordu ama çok sayıda korkmuş, yaralı askerle uğraşmıştı. Onun yanına uzanarak konuşmaya başladı. Ona günüyle ilgili her şeyi, hatta Dorothea'yı anlatarak onun varlığına alışmasını sağladı. Bir süre sonra sinmeyi bıraktı ve zayıf bir şekilde onun eline sokuldu.

Tam o anda. Onun lanet kalbini kırdı. En son ne zaman sevilmişti? Ya da beslenmeyeli?

Annesi, boyutları ne olursa olsun köpeklerden korkardı ve lisedeki kız arkadaşlarından birinin ailesinin evcil hayvanından şikayet ettiğini hatırlıyordu. *Pis yaratık*, demişti alaycı bir ifadeyle. *Her zaman ayakkabılarımı çiğner ve dolabıma pisler.*

Telaşsız ve ölçülü hareketlerle köpeği kucağına aldı, tutuşu olabildiğince hafifti. Ağırlığı beş kilodan fazla olamazdı. Onu yerel veterinerine götürmeye karar verdi. Dr. Vandercamp babasından birkaç sokak ötede oturuyordu.

"Adın ne küçük kız?" Yaka takmıyordu. "Eminim bir şeydir Killer ya da She-beast gibi tehditkar. Siz Chihuahualar öfkelerinizle tanınırsınız, değil mi? Ben size Prenses diyeceğim." Lakaplar önemliydi. Dorothea'ya sorun. Lakaplar sizi yüceltir ya da alçaltırdı.

Jude'a bir zamanlar Rahip denirdi. Bazı askerlerin her limanda kız arkadaşları varken, o karısına sadık kalmıştı. Ne mutlu ki öyle.

Brock bazen bir buldozere benzetilirdi. Brocdozer. Önüne çıkan her şeyi biçme eğilimindeydi.

Daniel Bay Temizlikçi olarak bilinirdi. Bir durum kirlendiğinde, hemen içeri girer ve pisliği temizlerdi.

İroninin en iyisi. Hayatında yarattığı pisliği .

Daniel babasının mahallesine ulaştığında adımlarını hızlandırdı. Sitenin üç sokağı ve her biri bir dönümlük bir arsa üzerinde yer alan toplam on iki evi vardı. Evlerin bazıları ahıra benzerken, diğerleri daha geleneksel iki katlı kolonilerdi.

Dr. Vandercamp ahırlardan birinde yaşıyordu. Verandanın ışığı kapalıydı. Ziyaretçileri caydırmak için mi? Oh, pekala. Daniel kapıyı çaldı. Sertçe.

Birkaç dakika geçtikten sonra ışıklar yandı ve yaşlı adam- Hayır, yaşlı adam değil, Daniel'ın yaşıtı olan oğlu Brett. Doğru.

Virgil'in ona Brett'in tıpkı babası gibi veteriner olduğunu ve yaşlı adamın muayenehanesini devraldığını söylediğini hatırlıyordu.

Brett üzerinde "Memeleri Kurtarın" yazan pembe bir tişört, bir çift boxer giymiş ve kaşlarını çatmıştı. "Ne istiyorsun, Porter?"

Daniel gözünü korkutmak şöyle dursun, "Bu küçük güzelliği birkaç mil geride buldum. Yaralanmış. Ona burada bakabilecek aletleriniz var mı, yoksa ofisinize mi gitmeniz gerekiyor?" Alt metin: Prens *bu gece* tedavi olacaktı.

Brett'in sert dış görünüşü bir anda yerini şefkatli bir bıraktı. "Zavallı sevgilim. Merak etme. İhtiyacım olan şey burada."

Güzel. "Her şeyi ben ödeyeceğim."

Ve veda endişesi. "Gecenin bir yarısı ev ziyareti düşünürsek, size iki katını ödetmeyeceğim için şanslısınız." Adam küçük Chihuahua'ya eleştirel bir gözle baktı. "Yetersiz beslenmiş ve gecenin geri kalanında seruma bağlanması gerekecek. Belki yarın da."

Daniel onu isteksizce teslim etti, yeni durumdan olduğu kadar yeni insandan da korkacağını biliyordu. Ve haklıydı da. Kız onun üzerine işedi.

"İyi olacaksın, değil mi tatlı kızım? Evet, iyi . Oh, evet, iyisin." Brett'in ela bakışları Daniel'a çevrildi. "Seni sabah ararım."

"Numaram sende yok."

"Gerçekten onu almanın zor olacağını mı düşünüyorsun?" Kapı yüzüne kapandı.

"Teşekkür ederim," diye seslendi Daniel.

Babasının evine doğru koştu. Şehre ilk geldiğinde kolonyal ev bir haldeydi. LPH'ye başlamadan önce Daniel süslemeleri yeniden yapmış, çatıyı değiştirmiş ve her şeyi boyamıştı.

Sessiz bir giriş gereksizdi. Jude ve Brock oturma odasında, tam da Daniel'ın onları bıraktığı yerde oturuyorlardı. Burada çok zaman geçirirler, Daniel'ın uzun süre evde olmaması gerektiğinde işlerini konuşur ve Virgil'i izlerlerdi.

"Neden sidik kokuyorsun?" Jude ona baktı ve kaşlarını çatı. "Daha iyi bir soru. Neden gömleğinde kan izi var?"

Adam *her şeyi* fark etti. "Yaralı bir köpek buldum ve onu veterinere götürdüm. Babam nerede?"

"Yatakta. Bize iç sesimizi kullanmamızı yoksa kışımıza kurşun sıkacağını söyledi." Brock bir günahkâr gibi sırtı. Tamamen pişmanlık duymuyordu. "Kısmen sağır olduğunu ve bağırırsak bizi duyamayacağını bilmiyor mu?" Tabii ki soruyu bağırarak sordu.

Virgil'in yatak odasından hiçbir uyarı sesi gelmedi.

Daniel mutfağa doğru yürüdü, bir bira aldı ve oturma odasına dönerek sandalyelerden birine çöktü. Ne gündü ama.

Yanında, Jude dizüstü bilgisayarını kalçalarının üzerinde dengede tutuyor, protez uzvunu sehpayı dayıyordu. Solgun, dağınık saçları, lacivert gözleri ve altın sarısı bronz teniyle bir sörfçüden farksızdı - eğer neşeli bir yanı olsaydı. Yüzünün sağ tarafında Daniel'in sahip olduğu şarapnel izlerinin aynısı vardı ama Jude'unki daha kötüydü; bir tanesi dudağını ve kalıcı bir kaş çatmasına neden olmuştu.

"Senin kızla işler nasıl gitti?" Jude sordu.

Benim kızım. Pek sayılmaz. "Brock'un bütün bir gelini çalıştığından daha başarısız oldum."

Kanepenin diğer ucunda oturan Brock güldü ve boynunun altındaki yastığı kabarttı. Simsiyah saçlarını kafa derisine yakın keserdi ve ne kadar sık tıraş olursa olsun, her zaman saat beş yönünde bir gölgesi olurdu. Gözleri o kadar soluk bir yeşildi ki bazen neon gibi görünürdü.

"Neden reddedildiğim için homurdanıyorsun?" diye sordu adam. "Artık kenarda değilsin. Artık oyunun içindesin."

Bir dahaki sefere birbirimizi gördüğümüzde, yabancıymışız gibi davranalım.

Daniel biranın yarısını boşalttı. "Onun savunması benim hücumumdan daha güçlü olabilir."

"İtiraf etmeliyim ki," dedi Jude, biraya ölümcül bir bakış fırlatarak. "Her tipin değil."

Daniel bakışlardan anladı. Ailesini öldüren sarhoş bir öğrenci birliğiydi. Aptal herif gece vakti bir üst geçitten aşağı saatte yüz mil hızla sürmüş ve Constance Laurent'in minibüsüne çarpmıştı.

Ama Daniel bir öğrenci derneği çocuğu değildi ve arkadaşının geçmişini geride bırakmasına yardım etmek istiyordu, onu şımartmak değil.

Biranın geri kalanını boşalttı ve şöyle dedi: "Biliyorum, o benim her zamanki tipim değil.

O daha iyi." Daha seksi, daha öfkeli.

"Dostum. Eğer ona bu kadar aşık olduysan...ne?" Brock kollarını açtı.

"Onunla iki konuşmadan sonra mı? Başın belada. Benden duymuş olun. Ben iki kez boşandım-"

"Aynı kadından," diye araya girdi Daniel.

"Yine de sayılır. Her neyse. Üçümüz de çok bakımlıyız, buna şüphe yok ve aklımızı başımıza toplamadan romantik bir ilişkiyi uzun vadede yürütemeyiz."

"Romantik bir ilişkiyi uzun vadede yürütmek gibi bir niyetim yok," diye homurdandı Jude.

Artık tek yaptığı homurdanmaktı. Ama o zaman da yaşamıyordu; hayatta kalıyordu.

Daniel da aynısını , değil mi? Bir diğerine geçiyordu. İç çekti. "Kafamın çarpık olduğunu mu ima ediyorsun?"

Brock ona acıyan bir bakış attı. "Dostum, sana açıkça söylüyorum. Kafan sadece pamuk ipliğine bağlı."

Belki, belki de değil. Ama muhtemelen. Yine de komik bir şey. Bir kadın hakkında hiç bu kadar emin olmamıştı. Dorothea'yı yatağında istiyordu ama aynı zamanda onunla konuşmak, onunla gülmek de istiyordu...

yazık ki, istediğini elde etmek için neredeyse her şeyi yapacağına dair bir his vardı içinde. Sonuçlar lanetlenmişti. Bu da Brock'un iddiasını kanıtlıyordu.

Daniel'ın kafası pamuk ipliğine bağlıydı.

Ama önemli değil. O, beyaz şövalyesinin gelip kendisini kurtarmasını bekleyen, dertte bir adam değildi.

Dorothea'yla eğlenecek, kovalamacayla dikkati dağılacaktı. Eğer yenilirse, harika. Etmezse, değil. Öyle ya da böyle, yoluna devam edecekti. Her zamanki gibi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Dorothea, sabah koşusunun son kilometresi için hızını artırdı. Her zamanki beş mil yerine on mil gitmeye karar vermişti, vücuduna enerji vermeyi ve zihnini boşaltmayı umuyordu. Daniel'ın teklifi? Lafi bile olmazdı.

Tamam, belki bir bip.

Onun hakkında *fanteziler kurduğunu* söylemişti. Kıvrımlarına "güzel" demişti. Onun vücudunun rüyalarına girdiğini söylemişti.

Belki de ona bir şans vermeliyim?

Ugh! Ne yapıyorsun? Yumuşuyor musun? Sert kal!

Dün gece Daniel onun için bir kaya kadar sertti...

Titremeler uzuvlarında dans etti ve bir iniltiyi yuttu. Haydi!

Onun için özel değildi. Onu kullanıp atacaktı.

Önce onu kullanıp atmayı planladın. Evet, bu farklıydı, çünkü- neden? Çünkü!

Yan tarafına giren bir kramp onu yavaşlattı ama zihni dönmeye devam etti. Daniel kafasını karıştırmıştı. Onu reddetmiş ama daha sonra onu arzuladığını iddia etmişti. Ona tek bir tutku gecesi teklif etmiş, ama sonunda belki biraz düşünmeye başladığında çekip gitmişti.

Yeter! Bunu daha fazla düşünmeyin.

Bir şey hakkında ne kadar çok düşünürseniz, onun üzerinizdeki gücü o kadar artar.

Hana vardığında, henüz yetişkin olmaya hazır olmadığına karar verdi ve kaldırım boyunca volta attı. Holly emredildiği gibi tezgâhta mı duracaktı? Yoksa tehdit edildiği gibi kız kardeşi onu terk mi etmişti?

Dorothea'nın şansıyla mı? *Bir an bile düşünmeden terk edildim.*

İç çekerek büyük beyaz bir sütuna yaslandı ve güneşin uzaktan doğuşunu izledi. Bulutsuz gökyüzü altın, pembe ve morun muhteşem tonlarıyla parlıyordu. Ne güzellik! Hava ne biber tarlasındaki bir keçinin kılıcından daha sıcak ne de bir penguenin hayalarından daha soğuktu.

Kısa şortlarınızı çıkarın ama yağmurluğunuzu da yanınızdan ayırmayın. Bu akşam bir fırtına kopacaktı, buna hiç şüphe yoktu ve bu birçoğunun ilki olacaktı. Kasırga mevsimi resmen başlamıştı ve

kasırğa olasılığının hafta boyunca güçleneceği tahmin ediliyor.

Fırtınalar ne kadar büyük olursa, Jazz Oklahoma'daki televizyon ekranlarında o kadar fazla zaman geçirecekti. İçindeki kızgınlık alevlendi, bir şeyi -ya da birini- yumruklama dürtüsü güçlendi.

Artık pişmanlık yok. *Geçmişini bırakın ve geleceğe yürüyün.*

Doğru. Dorothea derin bir nefes aldı. Bıraktığında doğruldu. İstese de de yetişkin olacaktı. Duş alacak ve diğer insanlarla iletişim kuracaktı.

Gürültülü bir aniden kulaklarına hücum etti, sesi giderek arttı ve han sallanmaya başladı. Deprem! Toz bulutu. Kalbi dört nala daha hızlı bir ritme girdi.

Tökezledi ama dik durmayı başardı. Bir saniye sonra sarsıntı durdu ama kalp atışları yavaşlamadı. Çilek Vadisi sadece büyük depremleri kaydederken, depremler bir yaşam biçimi haline gelmişti. Bazı insanlar hidrolik kırılmayı suçladı. Diğerleri daha önce keşfedilmemiş bir fay hattını suçladı.

Sonunda Dorothea hana girdi. Bu sabah tırnaklarını kırmızıya boyamıştı - öfke- ve şimdi avucunu dövmesinin üzerine bastırarak içeride herhangi bir hasar olup olmadığını araştırıyordu. Hiçbir şey kırılmış gibi görünmüyordu ve Holly-

Tezgahın arkasında değildi.

Dorothea azı dişlerini gıcırdatarak doktor randevusuna kadar masaya bakacağına söz veren Bayan Hathaway'i aradı ve daha erken gelip gelemeyeceğini sordu. Sonra yakında döneceğim tabelasını hazırladı ve odasına doğru yürüdü. Hızlı bir duştan sonra, gözleriyle uyumlu soluk yeşil pamuklu bir bluz ve dizleri yırtıldığında şort haline getirdiği taşlanmış bir kot pantolon giydi. Eski giysileri geri dönüştürmek büyük bir tasarruftu.

Veli-öğretmen konferansları için liseye gitti.

Annesine göre, gitmesi için hiçbir neden yoktu ve kaçınması için binlerce neden vardı, çünkü tanıştığı her öğretmen Holly'den şikayet edecek ve Dorothea'nın kanı kaynayacaktı. Ama sırtıtmaya ve buna katlanmaya kararlıydı.

Birinin Holly'nin hayatını takip etmesi ve benzersiz kıyafet seçimleri yüzünden zorbalığa maruz kalmadığından emin olması gerekiyordu. Birinin onun akademik gelişimini kontrol etmesi, destek sunması ve ona ne kadar derinden sevildiğini göstermesi gerekiyordu.

Ne yazık ki ilk dört toplantı tam da Carol'ın tahmin ettiği gibi geçti.

Öğretmenler Holly'nin odaklanamamasından şikayetçiydi.

Dorothea her birine, "Onunla konuşacağım," diye söz verdi.

Birisi Holly'nin korkunç tavrından bahsettiğinde, "Üzerinde çalışıyoruz" dedi.

Kız kardeşinin berbat notları gündeme geldiğinde, "Ona bir öğretmen bulacağım" dedi.

Holly'nin sürekli okulu bırakma ve sadece kendisinin eritebileceği buz gibi bir milyarder tarafından kurtarılmayı uman sokak fahişesi olma tehditlerinden bahsedildiğinde Dorothea, "Hedeflerinin olması iyidir, değil mi?" dedi.

Beşinci ve son öğretmen Bay Jonathan Hillcrest günü kurtardı. Dorothea'dan birkaç yaş büyük olmasına rağmen, birlikte müzik grubunda çalmışlardı. Popüler kalabalık onu da kendisi gibi bir inek olarak görüyordu. *Akraba ruhlar birleşin!*

Dorothea sözde "inekliğini" korurken, o kendi inekliğinden kurtulmuştu. Uzun boylu ve zayıftı, kum rengi saçları, inşaat işçisi bronzluğu, gözlerinin ve ağzının etrafında sevimli gülme çizgileri vardı. Burnu biraz fazla uzundu ama bu ona aristokrat bir hava vererek işine yarıyordu.

İki yıllık kız arkadaşıyla birkaç ay önce ayrıldıklarına dair bir söylenti hatırladığını düşündü.

"Sana söylemek zorundayım, Dottie. Holly'de çok fazla potansiyel var. O çok zeki.

Sadece kendini uygulaması gerekiyor." Masasına oturdu, yüzey kâğıtlarla doluydu. "Ona nasıl ulaşabileceğime dair bir ipucu var mı?"

Onun nefret ettiği lakabı kullanmasını düzeltmemeye karar verdi. Toplantı onunla ilgili değildi. "Dalga mı geçiyorsun benimle? Bahşişe ihtiyacım var."

Adam kıkırdadı, kadın da sırıttı.

"Ve lütfen bana Dorothea de."

Parmaklarını ortasından geçirerek sandalyesinde arkasına yaslandı.

"Sanırım seni ilk kez gülümserken görüyorum."

Gözleri açıldı. Onu fark etmiş miydi? Bundan önce mi?

Sonra da "Sana çok yakışmış" diyerek onu daha da şaşırttı. Ne!

Yakıştı mı?

"Teşekkür ," diye cevap verdi, sesi yumuşaktı, yanakları yanıyordu. "Bunu söylemeniz çok nazikçe."

"Nazik değil. Dürüstçe." Artık onun bakışlarıyla karşılaşmak istemeyen adam boğazını temizledi ve masasının köşesine bir dizi kâğıt yığdı. "Her neyse. Holly hakkında konuşuyorduk."

"Doğru." Dorothea bir tutam saçını kulağının arkasına attı. Neredeyse bir yıldır eve dönmüş olmasına rağmen kız kardeşinin onu en başta terk ettiği için hâlâ affetmemiş olmasını nasıl açıklayacaktı?

"Ailenizin Strawberry Inn'in sahibi olduğunu biliyorum ve acaba Holly... çok fazla çalışıyor olabilir mi?" Tereddüt etmesi sözlerinin acısını azalttı. "Ödevlerini nadiren teslim ediyor. Ona sayısız uzatma teklif ettim ama her seferinde beni programına dahil edemeyecek kadar meşgul olduğunu söyleyerek reddediyor."

Suçluluk duygusu Dorothea'nın içini sızlattı. Holly'nin hiç boş vakti yoktu, Dorothea'nın bir zamanlar hiç boş vakti olmadığı gibi. Şimdi onun da hiç boş vakti yoktu. Ve o sadece sorunu devam ettirmişti.

Kız kardeşi bir gün izin istediğinde, bunu ona vermeliydi. Her okul sonrası davetini geri çevirmek zorunda kalmanın gençlik korkusunu hatırlıyordu. Rynne ve Lyndie dışında kimse tarafından bir yere davet edilmemişti.

Anlık bir kararla, "Holly'nin kovulduğunu farz edin, derhal geçerli olmak üzere." dedi. Tema odaları bekleyebilirdi. Biriktirdiği her kuruşu yeni bir resepsiyonist işe almak için kullanabilirdi. "Onun için en iyisini istiyorum. Hakaretlerinin altında iyi bir kalbi var."

Kadın konuşurken adam başını salladı. "Katılıyorum."

Bu iki kılıç Dorothea'nın umutlarını yeşertmiş, büyümelerine yardımcı olmuştu. Eğer o ve Bay Hillcrest bir araya gelir, kız kardeşini sevgi ve kabulle kuşatırlarsa, Holly'nin kaçacak yeri kalmazdı.

Birlikte, Holly'nin sınıfla etkileşim kurmasına yardımcı olacak yollar üzerine beyin fırtınası yaptılar. Bir noktada Dorothea'yı durdurup numarasını istedi. "Böylece ilerlememden seni haberdar edebilirim."

Ne kadar nazık. Rakamları sıraladı.

Odanın içinde telaşlı bir kapı sesi yankılandı ve hep birlikte sarsıldılar. Kapı açıldı ve sinirli görünümlü bir kadın sınıfa girdi. Telefonunun ekranına dokundu. "Toplantımın altı dakika önce başlaması gerekiyordu. Koridorda volta atıyor, cam bölmeden size el sallıyor, sabırlı olmak için elimden geleni yapıyordum ama benim de bir işim var ve geç ."

"Çok özür dilerim." Dorothea ayağa fırladı. "Zamanın nasıl geçtiğini anlamamışım. Özür dilerim," diye tekrarladı. "Ben gidiyorum." Bay Hillcrest'e elini uzattı. "Tekrar teşekkür ederim, Bay Hillcrest. I-"

"Bana Jonathan de. Lütfen."

Koridora dalmadan önce başını eğdi. Binadan çıkıp otoparka doğru ilerlerken bakışları alışkanlıkla gökyüzüne kaydı. Geçtiğimiz birkaç yıl boyunca Oklahoma'nın adı

Quakenado. Fırtınalar, kasırgalar ve depremler, aman Tanrım! Sırada ne olacağını tahmin etmeye bayılırdı.

Tahmin ettiği gök fırtına şimdi göz alabildiğine uzanan kalın bir bulut duvarı oluşturuyordu; yoğun nem perdesi aslında hortum faaliyeti de olacağını gösteriyordu.

Bir korna çaldı.

Bir çığlık attı ve savrularak durdu. Bir minivan hızla geçti. Eyvah! Kendini hava durumunu izlemeye o kadar kaptırmıştı ki etrafını fark edememişti.

"Özür dilerim," diye .

Kalbi küt küt atarak arabasının direksiyonuna yerleşti. On altı beri sahip olduğu arabanın aynısıydı bu. Çocuklar ona büyükanne arabası diyordu. Bir keresinde aynı çocuklar ayakkabı boyasıyla arabanın ön camına "oink oink" yazmışlardı.

Ugh. Artık geçmişi düşünmek yok.

Holly'yi bugün işten çıkarmayı planladığından, yeni işe alınacak kişi için mükemmel bir el ilanı hazırlamak üzere Copy Copy'ye uğraması gerekiyordu...

Aranıyor: Strawberry Inn için resepsiyonist
aranıyor. Eğer yapabilirsen:

* Yabancılarla konuşun

* Telefona cevap ver

* Zamanında gelin

* Tam cümleler yazın

İhtiyacımız olan becerilere
sahipsiniz.

Bir görüşme planlamak için Dorothea Mathis ile iletişime geçin.

Mükemmel! Sırada, el ilanlarını asmak ve Holly'yi serbest bırakmak var. Dorothea sarılmalarla mı yoksa hakaretlerle mi karşılanacak?

Bir iç çekti. Sanki gerçekten merak etmesi gerekiyormuş gibi.

* * *

DOROTHEA hana geri döndü ve lobide kısa bir süre durdu. Küçük kız kardeşi onu gerçekten dinlemişti! Masada Bayan Hathaway yerine Holly oturuyordu. Tabii "görevli" cep telefonuna bakmak ve sakız çiğnemek olarak tanımlanırsa. Yine de bu bir ilerlemeydi.

"İyi günler." Dorothea kız kardeşine yaralı bir hayvana yaklaşır gibi yaklaştı. Holly bir balon patlattı. "Daniel Porter seni görmeye geldi."

Ciğerlerinden hava fişkırdı. "Ne istiyormuş?"

"Çok kötü görünüyordu ama bana sorunun ne olduğunu söylemedi. Bahse girerim son kalışından şikayet edecek."

Ya da teklifini tartışırız.

Başı buğulanarak, "Daniel hakkında bu kadar konuştuğumuz yeter. Senin hakkında konuşalım." "Hayır. Meşgulüm."

"Çok kötü." *Eğer bozuksa, tamir*. Dorothea kendini hakaretlere karşı hazırladı ve "Bugün öğretmenlerinizle görüştüm" dedi.

"Ee? Madalya ister misin?"

Görmezden gel. Devam et. "Ödevlerini teslim etmediğin söylendi."

Holly başını kaldırıp bakmadı bile. "Bu benim sorunun gibi görünüyor."

Öfke alevlendi. "Okul yılının geri kalanında sana izin veriyorum. Bu, artık bu masada çalışmayacağın anlamına geliyor. Artık kendini derslerine adayabilirsin." Güzel. Sesi sakın ve derli topluydu. "Boş zamanını derslerini toplamak için kullanabilirsin... ve sonrasında biraz eğlenebilirsin."

Holly telefonundaki bir düğmeye plastik kasayı çatlatacak kadar kuvvetle basarak oyunu bitirdi. Zümrüt rengi bakışları sonunda yukarıya doğru kalktı ve daraldı. "Beni kovuyor musun?"

"Evet."

"Yapamazsın."

"Yapabilirim ve yaptım da."

"Kendimi işe geri alıyorum. Sen benim patronum değilsin."

Dorothea, sesinde ikisini de şok edecek kadar alaycı bir tonla, "Aslında öyleyim," dedi. "Annem oteli bana verdi, sana değil ve benim kararlarım nihaidir. Kovuldun, küçük kız. Bir şey değil!"

Holly telefonunu lobiye fırlattı -Dorothea'nın parasını ödediği telefon- ve ayağa fırladı. "Aptallık ediyorsun. Bana *ihtiyacın* var."

Şaka mı yapıyordu? "Tembel, beceriksiz, yıkıcı ve hak sahibisin. Sana ne şekilde *ihtiyacım* olabilir ki?"

Belki bir çentik aşağı indirirsin?

Hayır! Yeni Dorothea saçmalıkları kabul etmezdi.

Holly suçlayıcı bir parmakla onu işaret etti. "Benden kurtulmak için yanıp tutuşuyorsun. Kabul et bunu!"

"Ben-"

"Öylesin!" Ayak vuruşu.

Yüce . Bir seri katille bıçakla kavga etmek, genç bir kızla tartışmaktan daha kolay . "İlişkimizi düzeltmek için çaresizim, Halls. Senin için doğru olanı yapmak için çaresizim. Çaresizim-"

"Umurumda değil!" Kız kardeşi bir kez daha beş yaşındaki bir çocuk gibi ayağını yere vurdu. "Sen ve annem okul yıllarınız boyunca burada çalıştınız. Bu yüzden *ben* de okul yıllarım boyunca burada çalışacağım. Anladın mı?"

Küçük bir bedenin içine hapsolmuş çok fazla öfke, Dorothea'ya karşı her zamanki antipatisi hiçbir yerde bulunmuyor. *Gerçekten ona ulaşıyor muyum?*

"Hayır," dedi başını sallayarak. "Gelenek yarardan çok zarar getirdiğinde, başka bir şey denemenin zamanı gelmiş demektir."

Holly . "Sorun gelenek değil. Sorun sizsiniz. Mutsuzsun ve etrafındaki herkesin de mutsuz olmasını istiyorsun. Eminim Jazz seni bu yüzden terk etmiştir."

Vay be. Düşük darbe. Jazz onunla mutluydu... ilk başta. Ve onu gerçekten seviyor gibiydi. Uzakta olduğu her an onu ne kadar özlediğini söylemek için arıyor ve mesaj atıyordu. Birlikte olduklarında, sanki onu görmek ona büyük bir zevk veriyormuş gibi onu izliyordu. Eğer yakındaysa, elleri onun üzerindeydi.

Ama bu bir numaraydı, sadece bir numara. Uzun bir hile.

Her şey tepetaklak olduktan sonra, kocasının kendisiyle, yaratılışa faturalarını ödeyebilmek için okulu bırakacak kadar aptal olan tek kadın olduğu için mi evlendiğini merak etmişti. Birden fazla yönden bedava bir araç olsaydı.

Elbette, Holly hakkında konuşmak ve Dorothea'ya ikinci bir şans vermesi için yalvarmak üzere haftada en az bir kez onu arıyor, hata yaptığını, onu her geçen gün daha çok özlediğini, başına gelen en iyi şeyi kaybettiğini, yardımcı sunucusu Charity Sparks'la sırf onun tekliflerini reddederse kendisini kovduracağından korktuğu için yattığını falan filan söylüyordu. Sanki ısrarcı bir sevgilisi olan Viktoryen bir genç kızmış gibi. Dorothea'ya ve bebeğe bakmak için işine ihtiyacı olduğunu söylemişti.

Eğer bu doğruysa, neden okula dönmek yerine para biriktirerek çalışmaya devam etmesinde ısrar etmişti?

Gerçek şu ki, Dorothea'nın okula dönmemesini istememişti, yani bir rakip olmasını. Şimdi sadece onu kancada tutmak istiyordu. O konuda iyi şanslar. Bir ödülken ona kendini çöp gibi hissettirmişti. Daha fazlası

onun davranışları hayatının en kötü gününü yaşamasına neden oldu. Onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Hiçten de az.

Holly ona ters ters baktı. "Hanı bensiz işletmek istiyorsun. İyi o zaman. Yap o zaman. Başarısız olduğunda, ki olacaksın, sadece arkandan değil, yüzüne güleceğim. Bu arada ben de en sevdiğim dersi alacağımdan emin olabilirsiniz. Pislikoloji 101."

Kazanamaz. kardeşine hiç ulaşamamıştı, değil mi? Pes etmek yerine, ilerlemeye devam etti. "Eğer bugün bir gösterge ise, sağlam bir A artı yolunda ilerliyorsun."

Kız kardeşinin çenesi düştü. Dorothea aralarındaki uçurumu daha da derinleştirecek bir şey söylemeden uzaklaştı.

Odasına girdiğinde avucunu gül dövmesine bastırdı ve çevresine, yani mabedine odaklandı. Burayı büyükannesi Ellie'nin antikalarıyla dekore etmişti: çiçek desenli bir kanepe, pembe kadife bir koltuk ve güllerle boyanmış kraliyet mavisi porselen bir sehpa... tabii ki... güller. Bu çiçekler onun bu odaya-

Midesinin derinliklerinde hastalık çalkalandı ve düşüncelerini şu anda cennette yaşayan Büyükanne Ellie'ye geri dönmeye zorladı; kadın muhtemelen şu anda meleklerle konuşuyordu. *Oraya git ve Eski damadıma biraz akıl vermeliyim. Fıstık festivalindeki portatif tuvaletlerden daha çatlak davranıyor. Kimse torunlarıma böyle davranamaz!*

Dorothea cesur büyükannesini her zerresiyle özlüyordu.

Yine cesareti kırılmış bir şekilde duş aldı ve temiz bir çift önlük giydi; önlükler günlük yıkamalara ve bol miktarda çamaşır suyuna dayanacak şekilde üretilmişti. Bu önlük en sevdiği renklerden biri olan mordu. En alt kattaki depo dolabına gitmeden önce dudaklarına vişne aromalı dudak parlaticısı sürdü. Yol boyunca, kalın buklelerini başının tepesinde özensiz, ıslak bir düğüm haline getirdi.

İlk oda bloğunu temizlerken, iPod'undan müzik yayılıyor ve hızını ayarlıyordu, hayatını iyileştirmek için yaptığı ilk girişimlerden yakınmamaya çalıştı. Holly ile... ve Daniel ile.

Onun hakkında ne yapacağımıza karar verme zamanı.

Dürüst olmak gerekirse, tam olarak başarısız sayılmazdı. Ona tam olarak istediği şeyi sunmuştu - tek bir gecelik zevk.

Benim için yeterli değil. Artık yetmiyor.

Dorothea bir kez olsun, erkeğin derinden, delice... ve uzun süreli arzuladığı kız olmak istiyordu. İlk tercih olmayı arzuluyordu, ödül olmayı değil.

Teselli. *Önemli* olmayı arzuluyordu. Bir erkek için işinden, banka hesabından ya da ailesinin görüşlerinden daha önemli olmayı. İstemediği şey neydi? Bir adamla yatmak ve sonra onun başka bir kadına yaltaklandığını görmek.

Oradaydım, bunu yaptım.

Başarılı olma ihtimali çok daha yüksek olan şey: yem satan ve buna suşi diyen yerel olta dükkânı.

Sert bir kapı sesi onu sarstı. Kulaklıklarını çıkardı ve döndü.

Son zamanlarda sık rastlanan bir durumdu. Bu kez bir hırıltıyı mı yoksa bir iniltiyi mi yutmak zorunda kaldı, hangisi olduğundan emin değildi. Daniel arabasını kenara itmiş, ona erkeksi mükemmelliğin tam önden görüntüsünü vermişti. Siyah tişörtü geniş omuzları boyunca uzanıyor ve iyi tanımlanmış pazularını sararken, koyu renk kot pantolonu alt bedenine yaramaz şeyler yapıyordu. Rüzgâr saçlarını büyüleyici bir karmaşa içinde bırakmıştı ve parmakları saç tellerini taramak için acıyordu. Kirli sakalları daha da kalınlaşmış, onu kaba, sert ve kemiğe kadar kötü göstermişti.

O kadar iyi görünüyordu ki, kendi kuralları dışında hiçbir kurala uymayan seksi bir kanun kaçağı gibi... ve onu önlükleri içinde ve tek bir makyaj lekesi olmadan görüyordu.

Ne ederdi ki? Artık onun dikkatini çekmekle ilgilenmiyordu. Var mıydı?

Çenesini kaldırdı, *beni içine çekti ama sakın dokunayım deme*.

Daniel ona gülümsedi, yavaş, yıkıcı ve tamamen hınzırca. Zevk içinde derinlere doğru yayıldı, lezzetli sıcaklık tüm vücuduna yayıldı.

Elinde çiy öpücüğü verilmiş güllerden oluşan büyük bir buket tutuyordu. İki tomurcuğu olan pembe hariç her renkten bir .

Ağzındaki nem kurudu ve başını salladı. Güller onun için olamazdı. Bu özel çiçeğin onun için ne anlama geldiğini bilemezdi.

Lyndie ve Rynne'a göre çiçekler klişeydi, alıcı için fazla düşünülmeden verilen genel bir hediye idi.

"Merhaba, Dorothea."

"Merhaba." Ani titreme dalgasını maskeleyerek için yatağın çarşafını . Cooter Bowright dün gece gelmişti ve farkında olmasa da Daniel'la gelmiş geçmiş en kötü misafir unvanı için yarışmış, odayı darmadağın etmişti. "Holly benimle konuşmak istediğini söyledi."

"Diğer şeylerin yanı sıra." Sesinin boğukluğu, herhangi bir dokunuş kadar güçlü bir silah olduğunu kanıtladı. "Bunlar senin için. En sevdiğin rengin

Dövmen yüzünden pembe olabilir ama tırnakların yüzünden her ihtimale karşı her şeyi düşünmeye karar verdim." dolaştı, çiçekleri komodinin üzerine koydu ve temiz çarşafı yatağın kenarlarına yerleştirmesine yardım etti.

Güller benim için. Dövmemi ve tırnaklarımı fark etti. Baştan ayağa tüylerim diken diken oldu.

Lanet olsun ona! "Çok güzeller." *Kıvrımlarım gibi mi?* "Teşekkür ederim," diye mırıldandı. İhtiyacı olan malzemeleri topladı ve banyoya yöneldi. Gitmesi için bir ipucu.

Menteşeler gıcırdadı. Sonra yumuşak bir *çıtırtı* duyuldu. Sonra uğursuz bir *tıkırtı*. Nefesini içine çekti. Az önce ön kapıyı kapatıp kilitlemişti, değil mi?

Banyo kapısında belirdi ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Kız itiraz edemedi, "Harika kokuyorsun, lavanta gibi ve... diğer koku neydi?" dedi.

"*Kokular.* Tatlı mercanköşk ve ylang-ylang. Uçucu yağları karıştırmayı seviyorum." Bu özel kokuların stresi azalttığı ve arzu uyandırdığı biliniyordu. Kendini bu kokulara batırmayı seçmesinin bununla hiçbir ilgisi yoktu. Tabii ki.

"*Senden* hoşlanıyorum. Seninle yeniden başlamak istiyorum Dorothea. Seninle bir randevuya çıkmak, seni daha iyi tanımak istiyorum."

Kalbi heyecanla çarpıyordu... "Peki ya baban?" "Akşam yemeğini şehirde yiyeceğiz. O asla bilmeyecek."
...sadece ayak bileklerine düşmek için.

Artık gerçeği inkâr etmek mümkün değildi. Hâlâ Daniel'ı istiyordu. Aslında onu her zamankinden daha çok istiyordu. Adam ona sadece güzel eğriler demekle kalmamış, sözlerini eylemleriyle desteklemiş, peşinden koşmuş ve ona bir hediye getirmişti. Jazz'ın hiç yapmadığı bir şey. Ve Daniel'ın ilişkilerini babasından saklamak istemesinin nedenlerini anlıyordu. Gerçekten anlıyordu.

Ancak bu anlayış, verdiği cevabın yol açtığı korkuları ve incinmişliği yatıştırmaya yetmedi. Ya içten içe ondan utanıyorsa?

Ya sadece onun temsil ettiği meydan okumayı sevdiyse?

Dorothea bir an için, sadece bir an için, Daniel kendisiyle *gurur duysaydı* her şeyin nasıl olacağını düşünmeye izin verdi. Akşam yemeğine giderlerdi, ama şehirde değil. Hayır, Strawberry Vadisi'nin ortasında bir piknikle ona sürpriz yapacaktı. Sonra da yürüyüşe çıkarlardı. *Bowling*. Elbette birbirlerine laf atacaklar ve kazananın kendi seçtiği bir yerde kemik eriten bir öpücük almasına karar vereceklerdi.

"Bir randevu," dedi. "Bana bir şans ver."

"Hayır, teşekkürler," diye . "İlgilenmiyorum." Kelimeler kafasının içinde yankılanarak onu utandırdı. Yalanlar Jazz'ın , onun değil. "Tamam. İlgileniyorum ama istediğim şey ihtiyacım olan şey değil. Seninle çıkmayacağım."

Adam tepki vermeden onu dinledi, sözlerini düşünüyor gibiydi. "Bana nedenini söyle."

"Neden?" diye aptal gibi
tekrarladı. "Sana zarar
vereceğimden mi korkuyorsun?"

"Bana zarar vereceğini *biliyorum*." Onunla işi biter bitmez, zor kazanılmış özgüveni -eğer kaldıysa- bir darbe daha alacaktı.

Bakışları sertleşti ve onu olduğu yerde sabitledi. "İlişkimizin şartlarını önceden konuşursak, ikimizden birinin incinme ihtimali önemli ölçüde azalır."

Lütfen! Sanki *onu* incitebilecekmiş gibi. "Bir ilişkimiz olmaz, gerçekten olmaz. Şartlarını şimdiden tahmin edebiliyorum. Bir, birlikte uyuyacağız ve bir daha asla konuşmayacağız. İki, numaralı şarta bak." Ve oh, vay canına. Ses tonundaki acımasızlık onu hayrete düşürmüştü. Bir keresinde kendisiyle tek gecelik bir ilişki yaşamasını *talep etmişti*. Şimdi aynı şeyi kendisine teklif ettiği için ondan nefret mi ediyordu?

Ne zaman bu kadar ikiyüzlü olmuştu?

"Birlikte bir kez... iki kez... bir düzine kez uyuyacağız." Omuz silkerek omzunu kaldırdı. "İkimiz de ilişkinin -çünkü evet, bir ilişkimiz olacaktı- nereye gittiğini kabul ettiğimiz sürece sayı tartışılabilir. Ama neden bir daha hiç konuşmamalıyız?"

"Bir düzine kez mi?" Nefes almakta zorlanıyordu. Ve bu "ilişkinin" nereye varacağını anlamıştı. Hiçbir yere.

"Ya da daha fazlası," dedi. "Sana söylediğim gibi, esnek biriyim. Ayrıca soruma da bir cevap bekliyorum. Neden seks yaptıktan sonra hiç konuşmamalıyız? Ben seninle konuşmayı seviyorum."

Öyle mi yaptı?

Hak edildiğinde iltifat etmelisiniz.

Kırmızı alarm! Tehlike, tehlike.

Boğazını temizledi. "Lütfen bunu yanlış anlama Daniel, ama *seninle* konuşmaktan hoşlanmıyorum." Gerçek. Onunla yaptığı konuşmalar kendisi için felaketle sonuçlanıyordu.

Yine hiçbir tepki vermedi, sanki direniş ve her şeye rağmen ilerlemeye hazırmış gibi. "O halde tüm konuşmayı ben yapmaktan mutluluk duyarım."

Evrendeki son akıllı başında adam olarak kollarını uzattı. "Benimle geçinmenin ne kadar kolay olduğunu görüyor musun?"

İki kere lanet olsun ona! Kendi iyiliği için fazla çekiciydi. Hayır, *onun* iyiliği için fazla çekiciydi.

İki parmağıyla çenesindeki kirli sakala dokundu. "Parlak bir fikrim var. Ki bu benim her zaman sahip olduğum tek fikirdir. Neden bugün birbirimizi tanımaya odaklanmıyoruz ve yarın seks hakkında konuşmuyoruz?"

İnatçılığından memnun değilim. Ve egosu kesinlikle ama kesinlikle çekici değil.

Cam temizleyiciyi ve yeni bir bezi kaptı. Dorothea'nın sahte soğukkanlılığına bakın. "Hayatta olmaz."

"Tamam o zaman, *bugün* seks hakkında konuşacağız."

Aynanın karşısına geçtiğinde neredeyse dili tutulacaktı. Yansımasının kocaman yeşil gözleri ve parlak pembe yanakları vardı. Yumuşak, açık dudaklar, öpülmeye hazır..

Sprey, sprey, sprey. Sil, sil, sil.

"Seni bilmem," dedi, sesindeki boğuk tını geri gelmişti, "ama ben seni o tezgâhta otururken hayal ediyorum... çıplak."

Bu. Yatakta kullanacağı ton buydu. Bir kadının kulağına fısıldamak için kullanacağı, onu ham, ilkel bir tutkuyla çılgına çevirecek ses tonuydu.

"Bacakların açık ve ben-"

"Peki!" diye ağzından kaçırdı. "Bugün beni tanıyabilirsin. Tamam mı? Tamam mı?" Onu susturmak için her şeyi yapardı. Böyle sarhoş edici bir resim örmeye devam ederse, direnci kırılacaktı. Sonunda kendini onun kollarında bulacaktı, sonuçları sonradan düşünülecekti. "Ne bilmek istiyorsun?"

Göz kapakları ağırdı, neredeyse uykuluydu. "Başlangıç olarak, en sevdiğin renk nedir?"

Sprey, sprey. Sil, sil. Kadının ne kadar hararetle titrediğini görebiliyor muydu? "Sabahları pembeyi, öğleden sonra maviyi ve akşamları altını severim."

Dudaklarının kenarları yukarı kıvrıldı, sanki bir gülümseme her zamanki çatık kaşlarının arasından sızmaya çalışıyordu. "Bu oldukça spesifik. Ben olsam tırnaklarının rengi kırmızıyı tahmin ederdim."

"Benim renk favorilerim güneşin konumuna göre değişir.

Tırnak renkleri de sevdiğim şeylere göre değil, ruh halime göre belirleniyor." Kaşlarından yukarı kalktı. "Lütfen bana kırmızının tutku için olduğunu söyle."

Kendi gülümsemesiyle savaştı. "Hayır. Kırmızı öfkedir. Aslında bir rengim yok-" Dudaklarını birbirine bastırdı. Kahretsin! Temelde itiraf etmişti

Tutkunun tanımlayıcısı ve dolayısıyla hayatında yeri yoktu.

Onunla dalga geçebilirdi. Ya da daha açık bir şekilde flört ederek ona yaklaşabilirdi. Bunun yerine sustu, gözlerinin arkasında farklı duygular dönüyordu. Entri. Arzu. Kafa karışıklığı.

"Sarı ve turuncu ne anlama geliyor?" diye sordu sonunda. "Aslında, bana tüm renkleri söyle."

Neden olmasın? "Sarı umutlu, turuncu gergin. Yeşil sinirli, pembe mutlu. Mavi üzgün, mor kararlı." Durdu, dudaklarını birbirine bastırdı. Bu detayları paylaşmak ona kendini açıkta hissettirdi. Spot ışıklarının kendi üzerinden çekilmesini isteyerek, "En sevdiğiniz renk nedir?" diye sordu.

"Sarı. Günün hangi saati olursa olsun."

"Neden?"

"Parlak olduğu mi? Yumuşak mı?"

"Bilmiyor musun?" Ona göre sarı, güneşin doğuşunu temsil ediyordu. Yeni bir günün başlangıcını. Temiz bir sayfa.

"Nedenini hiç düşünmedim. Neyi seviyorsam onu seviyorum." Kollarını kavuşturdu, pazuları tişörtü zorluyordu. "Dottie lakabını nasıl aldın? O sevimli çillerden mi?"

"Sevimli mi? Sanki! Ama evet, tam da bu yüzden ve bundan nefret ediyorum. Her zaman nefret ettim."

"Bence sevimli. , Dorothea sana uymuyor. Doksan yaşında çılgın bir kedi kadının adı. Öyleyse neden bu isimde ısrar ediyorsun?"

"Nedenini hiç düşünmedim," dedi onu taklit ederek. "Neyi seviyorsam onu seviyorum."

Sırıltışı tüm gücüyle çiçek açmış, hormonlarının mutlulukla şarkı söyleyip dans etmesine neden olmuştu. "Ben bir asiyim, bu yüzden işleri karıştıracam ve sana... Thea diyeceğim.

Evet. Thea. Kısa ve inanılmaz tatlı."

Yutkundu. İnanılmaz derecede tatlıydı. gibi yaparak, "Pekâlâ. Sana Danny diyeceğim."

Sevinçle güldü. "Şu bak. Şimdiden birbirimize taktığımız evcil hayvan isimlerimiz var." Sonra eğlencesi hızla söndü, gülümsemesi soldu.

Neden değişti?

"Her zaman hanı işletmek ister miydin?" diye sordu, vites değiştirerek.

"Hayır," diye cevap verdi ve içini çekti. Annesi, eğer o da Dorothea'nın bu işi bir tutkudan ziyade bir iş olarak gördüğünü öğrendi.

"Meteorolog olmak istiyordum."

"Peki neden meteorolog değilsin?"

Yolları sayayım... "Bu uzun bir hikaye." Yılların kötü anıları zihninden bağırsakları çalkalandı.

"Endişelenme. Zamanım var."

"Çok kötü. Hiç yok."

Bir an düşündü ve başını salladı. "Bu adil. Başkalarıyla asla paylaşmadığım şeyler var."

"Asla mı?" Kimseyle değil mi?

"Asla." Bakışlarının donuklaştığının, yanaklarından renk sızdığının farkında mıydı? Yanağındaki küçük bir yara izini ovuşturduğunu biliyor muydu?

O yara izi... babasının Daniel'in yüzünün şarapnel tarafından yırtıldığından bahsettiğini hatırladığını düşündü.

Sırlarının denizaşırı görevleriyle bir ilgisi var mıydı?

Bezi musluğun üzerinde, lavabonun içinde gezdirdi. "Hep orduda mı olmak istiyordun?" Bekle. Ona böyle kişisel sorular sormayı bırakmalıydı. Daniel'i Güle Güle Yap planının hiçbir yerinde onu daha iyi tanımak yoktu.

"Küçük bir çocukken oyuncaklarımı acımasızca ve amansızca savaşa sürüklerdim. Doldurulmuş hayvanlar aksiyon figürlerine karşı. Babamın sağlığı bozulmasaydı generalliğe kadar yükselirdim."

Küçük Daniel'in tüylü ya da plastik askerlerine komuta ettiğini hayal ettikçe kalbi eriyordu. Barbie'lerle oynamış, onları yağmur fırtınalarına ve kasırgalara, çamaşır makinesine ve kurutucuya göndermişti.

Kırmızı alarm! Ona doğru yumuşuyor.

Tamam, konuşmayı ilerletme zamanı. "Şimdi de güvenlik şirketi mi işletiyorsun?" Cam temizleyiciyi çamaşır suyu, tuvalet fırçası ve bir çift lateks eldivenle değiştirdi.

"Evet. Arkadaşlarım Jude ve Brock ile -onlarla tanıştın mı? İyi çocuklar. Bir süredir şehirdeydiler."

"duydum ama resmi olarak tanışmadım." Zamanının çoğunu burada geçiriyordu. Dışarı çıktığında ise başını öne eğme eğilimindeydi.

"Şirketler ve bireyler için güvenlik sağlıyor, kameralar kuruyor, geçmiş kontrolleri yapıyor, siber ve hatta fiziksel koruma sunuyoruz. Tam hizmet veriyoruz. Oklahoma City'de de ofislerimiz var ve eski ordu korucuları bulunuyor."

Çok genç, çok başarılı. Çıkmayı tercih ettiği kadınlar gibi. "Duyduğuma göre bahar festivali için güvenliği sağlıyormuşsunuz. Gerçi muhtemelen reddetmeliydin. Kasabadaki kadınların yarısı kedi kavgasına tutuşacak.

dikkatini çekmek için." Ve bu konuda kıskanç değildi. Kıskanmadı. Azıcık bile değil.

Adam . "Benim çekiciliğime benden daha çok ."

"Evet, beni en çok yiyecek kamyonları heyecanlandırıyor." Kızarmış dondurmadan kızarmış tereyağına kadar her şey. "Kendime her zaman bir ikramda bulunma izni veririm."

Şimdi kaşlarını çattı. "Sadece bir tane mi?"

Tekile nasıl kilitlenmişti? Kilosunu tartışmayı hiç istemiyordu ama adam bir soru sormuştu ve cevap vermesi gerekiyordu. "Diyetteyim," diye mırıldandı ve başka bir şey söylemedi. On yılı aşkın bir süredir diyet yapıyordu.

Bazı günler bir şekerçi dükkanında hapsediğini ve asla çıkamayacağını hayal ediyordu. Bir M&M yığınının içinde gömülü olarak ölmeyi.

"Neden?" Bakışları kadının vücudundan aşağı kaydı ve farkındalık ve hayranlıkla ısındı. Onun kriptoniti. "Sanırım kıvrımlarının güzelliğinden bahsetmiştim."

Belki de bu sözlere inanıyordu. Belki de kız onun gözünde çekiciydi. Ama onunla çıkmaktan asla gurur duymazdı. Bir ya da iki yatıştan fazlasını asla istemezdi.

"Sanırım birbirimizi uyumsuzluğumuzu kanıtlayacak kadar iyi tanıdık." Toparlayabildiği tüm ağırbaşlılıkla eldivenlerini çıkardı ve tuvaletin önünde diz çöktü. "Lütfen gidin."

ALTINCI BÖLÜM

BAŞKA BİR BAŞARISIZLIK. Daniel bir duvarı yumruklamak istedi. O zaman arkasında bıraktığı deliği onarmak zorunda kalacak, Dorothea'yla daha fazla zaman geçirmek için bir bahane bulacaktı. Tabii öfke nöbeti geçiren manyaktan kaçmazsa.

Ama başka ne yapabilirdi ki? Öpüşmek için yaratılmış dudakları olan kadın onu geri çevirmeye devam etti.

Birkaç haftalığına kovalamaca oynamayı unut. Bu kadının yatağında olmasını tercih ederdi, "Evet, evet. Lütfen, Daniel, lütfen." Şimdi ve sonra.

Sadece onu güldürdüğü için değil. Ona her yaklaştığında bir şekilde şefkat savaş anılarını gölgede bırakıyordu. Onu sarhoş etti. *Ben zaten bir bağımlıydı.* Aldığından daha fazlasını vermek istemesini sağladı.

Bugün, Thea'nın temizlik yaparken dans edişini bir kez daha izlediğinde, erimiş arzu onu tüketmiş, kalan tüm isteksizliklerini küle çevirmiş, onu ham, acı çeken... savunmasız bırakmıştı.

Paha biçilmez bir sanat eseri gibiydi. Onu ne kadar çok incelerse, o kadar çok gizemi ortaya çıkarıyor ve hayranlığı o kadar derinlere iniyordu.

Tırnaklarını ruh haline göre boyamasına bayılıyordu; ona en kısa zamanda yeni bir renk almayı planlıyordu. Tutkuyu temsil edecek bir şey.

"Gitmek mi?" dedi sonunda, sesi alçaktı. Bir erkeğin onun savunmasını kırması için ne yapması gerekirdi ki? "Tatmin olmaktan çok uzaktayken mi?"

Yanaklarında pembenin en muhteşem tonu çiçek açtı. *Vida Sarı, pembeyi severim.* Parmakları ona dokunmak, teninin ne kadar ısındığını görmek için kaşınıyordu... kızarıklığın ne kadar yayıldığını keşfetmek için.

ona dönerek, "Kötü hava bir ya da iki saat içinde etkisini gösterecek. Evine git, Daniel. Bu gece oda fiyatlarını üç katına çıkarıyorum."

"Üçlü fiyat kucaklaşma zamanıyla birlikte mi geliyor?"

Yavaşça başını çevirip onun bakışlarıyla buluştu ve bu bir korku filminden fırlamış gibiydi. Korkunçtu. Yine de nedense gülümseme isteği uyandırmıştı.

"Kucaklaşmak yok," dedi, "ama kalışınızın diz dize bir tanışma ile başlamasını sağlayabilirim."

Gülme. "Evet, bebeğim. Benimle edepsiz konuş. Pis."

bir kıkırdama yükseldi. Sonra sanki eğlendiği için şok gibi nefesini içine çekti.

Ona baktı, parlayan yüz hatlarının görüntüsüyle perçinlenmişti, onun görüntüsüne, onunla ilgili diğer her şeye olduğu gibi bağımlıydı. Tahrik bütün gün içinde kaynayıp durmuştu. Hayır, onu parlattığından beri. Onu bu şekilde görmek onu sınırın ötesine itti. Acıdı. Yandı ve titredi.

Her nasılsa, sadece orada diz çökmüşken, şimdiye kadar tanıştığı tüm kadınlardan daha ateşli ve doğası gereği daha dişiydi.

Hazır olmadan ona uzanmak gibi aptalca bir şey yapmamak için ellerini kavuşturdu. Gözleri şu anda açık bir yara gibiydi, belirsizlik ve korkuyla doluydu.

Ona karşı olan hislerinden mi korkuyordu, yoksa sadece *ondan* mı korkuyordu? Yapabileceği şeyler... Söylentileri duymuş olmalıydı.

"Gerçekten gitmemi mi istiyorsun?" *Kalmamı iste. Lütfen.*

O porno yıldızı dudaklarını yaladı, güzel dili arkasında parıldayan bir nem tabakası bıraktı. Koyu renk bukleleri başının tepesine tutturulmuş olduğundan, zarif boynunu mükemmel bir şekilde görebiliyordu. Dibinde bir nabız çılgınca atıyordu, onunkiyle eşleşiyordu. Böyle bir arzuyu daha önce hiç yaşamamıştı. Bu her şeyi tüketen bir şeydi. Kemiklerinde bir ateş. Damarlarında bir uyuşturucu. Hızla saplantı haline geliyordu.

"Evet," diye fısıldadı sonunda. Bir . "Git."

Reddedilme, midesine inen bir hayal kırıklığı yumruğuydu. Hayatında ilk kez bir kadının peşinden koşma ihtiyacına içermişti. Thea'nın kollarında olmasını, ağzının onunkiye değmesini, ellerinin onun tatlı vücudunu keşfetmesini... bacaklarının beline dolanmasını tercih ederdi.

Kapısına geldiği gece onu gönderdiği için kendi kıcını tekmelemeliydi. Onu tekrar istekli yapmak için ne yapabilirdi? İstekli? Onu sıcak, tatlı ve durgun yapmak için.

Kabul ettiği anda onu yatağa taşıyacak ve rüyalarında yaptığı gibi arzudan kıvrınana kadar gitmesine izin vermeyecekti.

Hâlâ uyuyamıyordu ama en azından artık kafasının içinde kaybolduğu saatlerin tadını çıkarıyordu.

"Geri döneceğim," dedi ona. Ve bu, ikisinin de geri çekilmesine izin vereceği son sefer olduğuna karar verdi. "Senden vazgeçmeyeceğim. Ya da biz." Geriye doğru yürüdü, son ana kadar onun bebek yüz hatlarını görüş alanında tuttu.

olası bir an. Gözlerinde belirsizlik ve korkunun yerini umut ve özlem almıştı. Kovalanmak *istiyor muydu?*

Onu cehenneme kadar kovalayabilirim.

Kimse daha iyi kovalayamazdı.

Ama önce bir plana ihtiyacı vardı. Plan yapmak için de daha fazla bilgiye ihtiyacı vardı. Ona Jessie Kay'den daha iyi kim yardım edebilirdi?

Alingan sarışına mesaj attı ve tutkunun yeni temsilcisi Thea'ya ışıltılı beyaz oje aldıktan sonra Jessie Kay'le Viktorya döneminden kalma bir çayevine dönüştürülmüş eski bir tren vagonu olan Lazy Susan'da buluştu. Duvarlar kraliyet mavisi kadife ve kiraz ağacıyla kaplanmıştı ve tavanda kristal bir avize asılıydı. Vitray pencereler vagonun içini renkli ışık prizmalarıyla dolduruyordu.

Lazy Susan, Strawberry Valley'de değildi. Müşterilerin hiçbirisi ne onun ne de Jessie Kay'in söylediklerini umursuyordu.

Arka taraftaki bir masada oturmuş, birden fazla tabaktan yiyordu. Yanında iki fincan kahve buğulanıyordu.

Onun yanağına bir öpücük kondurdu ve sandalyesine kaydı. "Thea Mathis'i tanıyor musun?" diye sordu, dikkatli davranarak.

Jessie Kay bir parça kızarmış ekmeğe tereyağı sürerken ona göz kırptı, kaşları çatılmıştı. Mavi gözlü güzel sarışın Güney'in en şımarık ağzına sahipti. -Thea'yı saymazsak, bir zamanlar Strawberry Valley'nin en vahşi çocuğu olarak lanse edilmişti. "Kim?"

"Dorothea. Eskiden Dottie'ydi," dedi. "Ama hiçbir koşulda ona Dottie deme. Hatta bu lakabı aklınızdan silin. Ona Dorothea de." Dorothea çocukluk lakabından nefret ediyordu, bu yüzden adam bu lakabın kullanımına derhal son verecekti.

"Neden ona Thea diyemiyorum? Ve ne dediğim neden umurunda-" "Çünkü ben biliyorum." Thea için takma addı. Yalnız onun. "Ve çünkü O benim... arkadaşım." Kabul edeceğinden değil. Henüz kabul etmedi.

"Whoa." Jessie Kay elini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzattı. "Biraz geriye gidelim.

Handaki çilli kızdan bahsediyoruz, değil mi?"

Thea'yı "handaki çilli kıza" indirgemesinden hoşlanmamış bir şekilde başını salladı.

Pekmez kadar yavaş bir şekilde tostunu tabağa koydu. "Eğer onu çivilemeyi planladığın için soruyorsan, testislerini boğazına geçireceğim. Ondan hoşlanıyorum ve incinmesini istemiyorum."

"Bilgin olsun, ben de ondan hoşlanıyorum." Yaban mersinli keki kafasında salladı, kırıntıları saçlarına yerleşirken gülümsedi. "Hem neden testislerime zarar vermek istiyorsun ki? Herkesi benim erkeklik hünerlerimden mahrum bırakacaksın."

"Erkeksi cesaret mi?" Gözlerini devirdi. "Sana nasıl baktığımı gördüm. Onunla çıkarsan ve terk edersen, onu mahvedersin. Ve ben kırık kalpleri onarmanın ve duygusuz MART'ları kırmanın koruyucu azizi olduğum için _."

"Marts?" diye araya girdi, sersemlemişti bile. Thea'nın ona nasıl baktığını başkaları da mı fark etmişti? Bu istek ve ihtiyaç onun için bir değil miydi?

"Bu bir kısaltmadır ve *Asinine, Rotten, Two- timing piece of Shit* olan bir *Erkek* anlamına gelir."

"Benim durumumda, sanırım *Sevimli, Olağanüstü, Yetenekli* ve muhtemelen bir *Süper Kahraman* olan *Erkeği* kastediyorsunuz. Çünkü ben hiç kimseyi aldatmadım ve asla aldatmayacağım." Aldatmak için yalan söylemek gerekirdi. O yalan söylemeyi reddetti.

Ailesine yalan söylediği ilk ve tek zamanı hatırladı. Virgil kışına bir şaplak atmış ve şöyle demişti: "Sakin bacağıma işeyip bana yağmur yağdığını söyleme evlat. Sana olan tüm saygımı kaybederim ve sen de bana hiç saygı duymadığını kanıtlarsın."

Annesi sessizliğini korumuş, hayal kırıklığıyla ona bakmış ve onu hemen kesmişti.

"Bunu sana söylemekten nefret ediyorum," dedi Jessie Kay, "ama hâlâ aptalsın. Onu inciteceksin, garanti ve ben de senin penisinin bronz heykellerini, giyebileceği elbiselerle birlikte seri olarak üretmek zorunda kalacağım. Ve belki şapkalar.

Çilek Vadisi'ndeki, hatta dünyadaki herkesin şöminesinin üzerinde bir Danny Jr. olabilir."

"Ona asla zarar vermem." Sözcükleri savunmaya geçerek söyledi. "Bilerek değil. Ama o bronzlardan birini istiyorum."

Sandalyesinde arkasına yaslanan Jessie Kay'ın yüz hatları hınzırca bir zevkle aydınlandı. "Vay, vay, vay. Daniel Porter aşık olmuş, hem de hayali bir bronz değil. Sana zarar vermek yerine yardım etmem gerekebilir." "Sakin bu konuda büyüklük taslamaya kalkma ama Bayan *Dot-Dorothea* lisedeki görkemli günlerimizden beri sana aşık."

Thea onu *yıllardır mı* istiyordu? "Bunu nereden biliyorsun?" Merakı gösteriyi yönetmeseydi, hevesi onu utandırabilirdi. Belki de

On altı yaşında, aşık ve yumurtalıkları aşırı aktif bir kız da olabilirdi.

Acımasız Jessie Kay'den kahkahalar yükseldi. "Bu gece pijama partime gelmek ister misin? Bütün gece erkekler hakkında gevezelik edip yastık savaşı yapabiliriz."

Cebinden telefonunu çıkardı ve yazarken konuştu. "Sevgili West. Kadınının bir şaplak yemeye ihtiyacı var. bak." Gönder.

Kendini beğenmiş bir şekilde telefonunu geri çekti. "Sevgili West. Umarım Daniel'in tavsiyesini dinler ve beni tokatlarsın. Kıçımda avuç izinin olmasını dört gözle bekliyorum."

Daniel . Uslanmaz kız. "Bana Thea'dan bahset. Lütfen üstüne bir de kiraz koy."

"Güzel. Son sınıfın ilk gününde ona nefret dolu bir şey söyledim. Sakın bunun için beni azarlamaya kalkma. *Kendimi* milyonlarca kez azarladım. Harlow az önce bana sürtük dedi, ben de . Konuyu dağıtıyorum. Öğle yemeğinde Dorothea'dan özür dilemeyi planlamıştım ama o aceleyle grup odasına girdi. Her ne yapıyorsa bölmek istemedim, bu yüzden onu bekledim. Koşarak çıktığında gözleri yaşlıydı. Onu neyin incittiğini öğrenmek için gizlice içeri girdim... ve sen oradaydın, Madison Clark ile öpüşüyordun."

Onu başka bir kızla görmek onu gözyaşlarına mı boğmuştu? Zavallı, tatlı Thea. "Madison'ı zar zor hatırlıyorum."

Ama Dorothea'nın bir zamanlar Strawberry Valley Lisesi'nin koridorlarında ona nasıl baktığını çok net hatırlıyordu. Elbette ona aşık olmuştu, diye düşündü şimdi; sadece bunu göremeyecek kadar aptal ya da hormonlu olmuştu.

O zamanlar onu takdir edemeyecek kadar genç ve deneyimsizdi.

Şimdi ne çok genç ne de deneyimsizdi.

Ağzının kenarlarında ahlaksız bir gülümseme belirdi.

"Şu bak," dedi Jessie Kay ve tsk-tsk yaptı. "Sen az önce fareyi yakalayan kedisin. Sade, sıradan Dorothea Mathis'i asla tahmin edemezdim-"

"Sade mi? Sıradan mı?" Sesi bir oktav yükselince garson kızın dikkatini çekti. Kadın onlara doğru bir adım attı ama adam ona el salladı. "Dalga mı geçiyorsun benimle? Thea *muhteşem*." Lanet olası gezegendeki en seksi kadın.

Jessie Kay sanki delirmiş gibi ona bakakaldı. Yine de yıllar sonra ilk kez kendini huzurlu hissediyordu. Savaşçı içgüdüleri tamamen devreye girmişti, ödül eşsizdi. Thea onu mest etmiş ve eğlendirmişti. Beş duyusunu da harekete geçiriyordu. Ona meydan okuyor ama aynı zamanda yatıştırıyordu. Yakında ona sahip olacaktı.

"Peki ya baban?" Jessie Kay sordu, artık çok ciddiye. "Birinci randevunun sonuna kadar düğününüzü planlayacak."

"Thea'yı gizlice görmeye gidiyorum. Babam asla bilmeyecek." Eğer o ve Thea bir sonraki adımı atmaya karar verirlerse-

Vay be! Bu nasıl bir düşünceydi böyle? Sonraki adım? O mu?

"Ah, Daniel." Bir elini kalbinin üzerine koydu. "Sen tam bir aptalsın. Ve bunu tüm kalbimle söylüyorum."

Cep telefonu çaldı ve onu cevap vermek zorunda kalmaktan kurtardı. Ekranda "Dr. Vandercamp" ismi belirdi. Daniel parmağını kaldırarak sessiz olmasını işaret etti ve cevap verdi. "Prenses nasıl?"

"Köpeğin durumu iyi. Çipi olmadığı için sahiplerini bulamadım. Ancak fotoğraflarını internette yayınladım. Bayan Prenses üçten sonra alınmaya hazır olacak. Klinikte, benim evimde değil. Sana numaranı almakta sorun yaşamayacağımı söylemişim. Style Me Tender'dan yeni çıktım. Baban oradaydı ve solgun görünüyordu." *Tıkla.*

Vay be. Ne konuşkan ama.

Jessie Kay kirpiklerini ona doğru kırptırdı. "Eyer battaniyenin altına çapak koyana çak bir beşlik."

Kendi tabağında yemediği yemeğe rağmen yumurtasından bir ısırık aldı. "Ben çıkıyorum. Babamı kontrol etmem gerek." Solgun mu görünüyordu? Neden?

"Tamam. Beni terk et. Dorothea'ya selamımı söyle. Belki benim için ona bir öpücük verirsin." Kaşlarını oynattı. "Dilini kullan. Yaptım."

* * *

DANIEL kasaba meydanında, Style Me Tender'ın yanına park etti. Virgil, kırk yıllık en iyi arkadaşı Anthony Rodriguez ile dama oynuyor olacaktı. Daha doğrusu, yaşlı bir tavuk gibi insanları izleyip dedikodu yaparken dama oynuyormuş gibi yapıyordu.

Daniel kaldırırda ilerlerken, birkaç yaşlı kadın grubu onunla sohbet etmeye çalıştı ama o hiç yavaşlamadı. Görevi olan bir adamdı.

Sonunda hedefini dükkânın önünde, küçük, kare bir masada otururken gördü. Genç bir adamken babası kas yığınıydı. Şimdi çok zayıftı, kırılğanlığın eşiğindeydi. Hayat cildini yıpratmış, iz bırakmıştı.

Daniel'a göre o hâlâ gezegendeki en güzel insanlardan biriydi. Virgil huysuz ama kibardı, zaman dürüsttü ve uzun yıllar boyunca tek çocuğuna güzel şeyler verebilmek için iki işte birden çalışmıştı. Güzel kıyafetler, sevgililerini şehirdeki lüks restoranlara götürecek para ve güvenilir bir ulaşım aracı.

Şimdi geri verme sırası Daniel'daydı. Annesi daha azını beklemezdi.

Bonnie Porter gerçek bir Güneyli dilberdi. Tıpkı annesi ve büyükannesi gibi her yemeği sıfırdan pişirirdi ve içinde asla sesini yükseltmezdi. Özel hayatında bile asla küfretmezdi. Buruşuk giysileri günah, eşofmanları ise şeytanın icadı olarak görürdü.

En önemlisi, Pazar günleri çalışmayı ya da temizlik yapmayı reddediyordu.

Tanrı'bile dinlendiğini söylemek isterdi.

On yıl kadar önce, Blueberry Hill'de, bir zamanlar Strawberry Valley sakinlerinin yarısının çalıştığı Dairyland fabrikasında bir kazan patladığında ölmüştü. O patlamada sadece Daniel ve babası değil, kasabadaki pek çok kişi sevdiklerini kaybetmişti.

Yine de o gün Virgil'in içinde bir ışık sönmüştü. Daniel'in de. Birini ne kadar severseniz sevin, Ölüm'ün hakkını talep etmesini engelleyemeyeceğinizi öğrenmişti.

"-Resepsiyonist masasını devral," diyordu Virgil. "Ama lanet olsun ki o kadar fakir ki bir kuruş kazanmak için beş sentin üstünden bile atlayamaz. Kim uzun saatler ve az maaş için imza atar ki?"

"Sadece birkaç hafta daha idare etmesi gerekiyor," diye yanıtladı Anthony. "Bahar festivali , bilmiyor musun? O odalar bir Pazar brunch'ında peynir ekmek gibi satılacak ve o da yüklü bir para yığınının üzerinde oturuyor olacak."

Odalar. Han. Thea olmalı. Daniel'ın kanı bembeyaz parladı.

Tarafsız bir ifadeyi korumak için mücadele etti. "Selam baba. Nasıl hissediyorsun?"

İki adam da selamlaşırken gülümsedi.

"İyi hissediyorum, evlat. İyi hissediyorum."

Daniel onun yanaklarındaki rengi fark etti ve rahat bir nefes aldı.

Yaşlı adamın Vandercamp'ın etrafında soluklaşmasına neden olan şey artık bir sorun olmaktan çıkmış olmalıydı.

Daniel burada olduğuna göre, o da çalışabilirdi. "İçerideki kameraları yerleştirmeyi bitireceğim." Babasının evde ne kadar zaman geçirdiğini düşününce

dükkânı ücretsiz olarak denetlemeye karar vermişti.

Daniel bir güvenlik sistemi kurmaktan ilk söz ettiğinde Anthony, "Bunca yıldır hiç soyulmadım," demişti.

Daniel şöyle cevap vermişti: "Soyuldunuz, sadece farkında değildiniz. Her ziyaretimde müşterilerinizin kalbini çaldım."

Bu her şeyi halletmişti.

Daniel şimdi, "İsterseniz önce gidip size bir kutu tampon alabilirim," dedi.

Virgil bir bardak buzlu ter çayı kustu. Anthony homurdandı ve dizini tokatladı.

"Bize kadın mı diyorsun?" Virgil talep etti.

"Ve kadınları aşağılamak mı? Hayır, efendim." Daniel başını salladı. "Sana korkak diyorum-"

"Hey, hey. Babanla böyle mi konuşuyorsun?" Anthony sordu. "Pussycats," diye bitirdi Daniel.

Virgil homurdandı. "Bilgin olsun diye *söylüyorum*, *tespit* yapıyorduk."

Dedektiflik, ha? "Hangi gizemi çözmeye çalışıyorsunuz?"

"Şey, böyle." Anthony kırmızı bir damayı yeni bir kutuya taşıdı. "Dottie Mathis, onu tanıyorsun, değil mi evlat?"

Vücudundaki her kas gerildi. Bir şey mi duymuşlardı?

Hayır, hayır. *Bir şey* duymuş olamazlar. Ne de olsa anlatacak bir şey yoktu. Sadece çöpçatanlık yapıyorlardı.

Dikkatli ol. "Onu tanıyorum. O benim arkadaşım. Ve kendi ismini tercih ediyor. Dorothea. Ona her Dottie dediğinde duygularını incitiyorsun."

Anthony tam anlamıyla dehşete düşmüş görünüyordu. "Kimsenin duygularını incitmek istememiştim."

"Neden bize hiçbir şey söylemedi?" Virgil ellerini havaya kaldırdı.

Daniel omuz silkerek bir omzunu kaldırdı.

Anthony boğazını temizledi ve gömleğinin yakasını çekti. "*Dorothea* bu sabah el ilanları dağıtıyordu. Kız kardeşini kovduğu için handa bir pozisyon açılmış."

"Ve..." Daniel, Holly'yi kovma nedenleriyle hiçbir ilgisi olmayan doymak bilmez merakını gizlemek için elinden geleni yaparak sordu.

Kız onunla tek bir kelime bile konuşmadan birçok kez girişini yapmıştı. Sanki burayı yakmakla tehdit etmiş gibi sadece ters ters bakmıştı.

"Seni kıracak bir şey mi yaptım?" sorduğunda, yüzünde bir balon patlatmıştı.

"Ve beni gördüğünde ciyakladı. Hatta kaçmaya bile çalıştı." Virgil Daniel'a ters ters baktı. "Geri dönmesi için kalbimi tutup bağırarak yardım istemek zorunda kaldım. Zavallı şey bakışlarıma karşılık vermedi ve bu beni meraklandırdı. İkinizin arasında bir şey... belki... oldu mu?" sordu yüz ifadesinde bir umut ışıltısıyla.

Bu. Bu tam da kaçınmak istediği durumdu. Babasını umutlandırmak, ancak yaşlı adamın yüz hatlarının hayal kırıklığıyla kararmasını izlemek.

"Kadınlar," dedi, sanki bu tek kelime evrendeki her gizemi açıklıyormuş gibi. "hiçbir şey olmadı." Ve bu mutlak gerçektir. Hiçbir şey olmamıştı... henüz.

"İyi ve tatlı bir kız, bizim Dot-Dorothea." Dedektif Virgil göz ucuyla Daniel'ı izleyerek bir dama taşını tahtanın üzerinde oynattı. "Birini çok mutlu edecek."

Dikkatli davranın. İfadesi boş, "Evet, şeker kadar tatlı." dedi. Birden fazla yönden. "Ve haklısın. Birini çok mutlu edecek." Midesi birdenbire adını koymaya hazır olmadığı bir şeyle sıkıştı. Babasının omzunu sıvazladı, kemiğin görünüşteki kırılmalılığı bir an için onu şaşırttı. "İşe gitsem iyi olacak."

Jude ve Brock kısa bir süre sonra geldiler ve kameraların kurulmasına yardım ederken, Thea'nın eski sevgilisi hakkında sessizce daha fazla bilgi verdiler. Çalışanlar, fırtına kovalayan Jazz Connors'ı stüdyoda prime-time bir pozisyona getirecek olan yaklaşan bir terfi hakkında fısıldaşılar.

Zevkin hesabı yok.

Jazz'ın iş arkadaşıyla ilişkisi, söylendiğine göre, evliyken başlamış ve yaklaşık iki hafta önce sona ermişti.

Bu ilişki büyük olasılıkla Thea'nın kadınlık gururunu incitmişti. Muhtemelen liseden beri istediği Daniel'a özgüvenini artırmak için gelmişti. Bunun yerine, Daniel onu birkaç basamak daha aşağı indirmişti.

Özür dilemesine rağmen, yeni bir suçluluk dalgası yeni bulduğu özgüvenini aşındırdı.

Ya onu çok derinden incittiye? Ya onu kazanamazsa?

Hayır. Hayır! Onu ne kadar çok istediğini gösterecekti. Ağzıyla ve elleriyle. Kelimeler asla yeterli olmazdı.

"Nedir bu?" Jude saç kurutma makinesinin yanındaki bir kâğıt parçasını kaptı. "Küçük Dorothea'mızın bir resepsiyon görevlisine mi ihtiyacı var?"

Dorothea'm. Neredeyse kopacaktı. Benim Dorothea'm. Hepsi benim.

Brock kıs kıs güldü. "İkinci bir iş bana iyi gelebilir, sorumluluk hakkında birkaç sert ders verebilir. Belki hana başvururum. Ve 'belki' derken kesinlikle demek istiyorum."

"Böyle bir şey yapmayacaksın," diye homurdandı Daniel.

Arkadaşları önce ona, sonra birbirlerine baktılar, sonra Brock güldü ve Jude homurdandı. Bir saniye sonra, piçler dükkândan dışarı fırladılar. Jude'un protezi hafifçe topallamasına neden oldu ama bu onu yavaşlatmadı.

"Şerefsizler," diye mırıldandı Daniel ve peşinden gitti. "Geri döneceğim, baba."

İkili kaldırımında hızla ilerliyor, köşeyi dönüp hana girmeden önce birbirlerini itip kakıyorlardı. Daniel onların peşinden ayrılmadı.

Neyse ki okul devam ediyordu ve Holly'den iz yoktu. "Alo?" Brock aradı.

Sessizlik. Dorothea'dan da iz yoktu. Görevde olduğu zamanlarda genellikle masanın arkasında uyuyan Bayan Hathaway'den de iz yoktu.

Daniel etrafına bakındı. Geniş lobi temizdi ama yıpranmıştı. Müşterileri masadan uzaklaştıran laminat tezgâhın ortasında bir çatlak vardı. Halıda birkaç iplik lekesi vardı. Ancak avizeler yeniydi ve muhtemelen binlerce dolar değerindeydi. Thea, Daniel'ın Jessie Kay'e onları seçmesinde yardım ettiğini biliyor muydu?

Jessie Kay, o zamanki erkek arkadaşının şirketinin Noel partisine son dakikada ev sahipliği yaptığı için teşekkür etmek istemiş ama ne alacağını bilememişti.

Thea'nın burada bir kameraya ihtiyacı vardı. Aslında tüm alanı izlemek ve hırsızları caydırmak için birden fazla kamera.

Yayını cep telefonuna bağlayarak kameraların ikinci bir resepsiyon görevlisi gibi çalışmasını sağlayabilirdi. Bu şekilde, horlayan Bayan Hathaway'in masasına bakmak yerine yeni çalışanını tüm o odaları temizlemesine yardımcı olması için kullanabilir ve böylece değerli zamanından tasarruf edebilirdi.

Daniel ile geçirebileceği zaman.

Ne zaman ön kapı açılrsa ya da biri lobiye girse, telefonu bip sesi çıkarıyor ya da çalışıyor ve o da bir çalışanı işlerini halletmesi için gönderebiliyordu.

Evet. Bu fikri sevdi. Parçaları almak bir ya da iki hafta sürebilir. O zamana kadar *Daniel* ona yardım edebilirdi.

"Dorothea," diye bağırdı Brock. "Biri mi? Herhangi biri mi?"

"Buradayım, buradayım." Telaşlı bir Thea lobiye koştu.

Daniel şehvetten hızlı bir yumruk yedi. Birden fazla bukile başının üstündeki düğümden kaymış ve şimdi yüzünü çerçeveliyordu. Terden teni sanki parıltılı bir jakuziye girmiş gibi parlıyordu. Gömleği, avuçlamayı arzuladığı dolgun göğüslerinin üzerinde sımsıkı duruyordu.

Yonca gözleri Daniel'ı buldu ve küçük bir soluk onu terk etti.

Onu her gördüğümde nasıl daha güzel oluyor?

"Beklettiğim için özür dilerim," dedi. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Tanıştırmayı yaptı ve "İkisi de bir oda istiyor." dedi. Sonra iki adama da ters ters baktı. "Siz istemez miydiniz?"

Brock pişmanlık duymayan bir gülümsemeyle gülümsedi.

Jude dudaklarını büzdükten sonra başını salladı.

"Gerçekten mi?" Thea parladı. "Yani, tabii ki. Boş yerimiz olup olmadığını kontrol ."

O yazarken Brock dirseklerini tezgâha dayadı ve öne doğru eğildi. "Demek sen şu meşhur Dorothea Mathis'sin. Daniel senden bir ya da yirmi kez bahsetti. Şimdi nedenini anlıyorum."

Yanaklarının rengi solmuş, çilleri öne çıkmıştı. Daniel'a odaklandığında öfke ve kuşku saçıyordu. "Bunu nasıl yaparsın!"

Kafası karışmış bir halde kollarını açtı, tüm masumiyetiyle. "Neyi nasıl yapabilirim?" "Onlara anlat.. anlat... Oh!" Yazdı, yazdı, yazdı, onu sıkıştırdı

parmaklarını tuşlara geçirdi. "Onlar kalabilir. Sen ."

"Onlara *bunu* söylemedim. de. Söylemeyeceğim." Bu anı sadece ve sadece ona .

"Ve böylece olay örgüsü kalınlaşıyor." Brock başını eğdi. "Bize tam olarak neyi anlatacaksın?"

Daniel koluna bir yumruk attı ve Thea'ya, "Onları Bokkafa ve Sikkafa adlarıyla imzalamadan önce seninle özel olarak konuşmak istiyorum," dedi.

Brock umursamaz bir tavırla, "Bokkafa aslında Sha- thead olarak telaffuz edilir," diye cevap verdi.

Thea Daniel'a kaşlarını çattı. "Hayır, teşekkürler. Müşteriler önce gelir... her ne iseniz."

Bu sefer ondan kurtulması mümkün değildi.

"Evet." Jude hiç de Jude'a yakışmayan bir hareketle onun omzunu dürttü. "Müşteriler önce gelir."

"O zaman kendime ait bir oda istiyorum," diye açıkladı Daniel. "Ödeme yapan bir müşteri olarak benim mutluluğum artık sizin önceliğiniz."

Thea ona baktı, aynı anda hem somurtkan, hem sinirli hem de heyecanlı görünüyordu.

Uzanıp elini onunkine doladı ve kadının bir nefes daha çekmesine, kendisinin de yumuşak bir tıslama çıkarmasına neden oldu. Avucundaki bir avuç nasır, sürtünmeden dolayı içinde binlerce ateş yaktı.

Çölde soğuk ve karanlık bir gece geçirip bir hedefin ortaya çıkmasını beklediği her seferinde bu sıcaklığı kullanabilirdi.

"Ev sahibi olarak," dedi, sesinde bir tutukluk vardı, "potansiyel müşterileri reddetme hakkına sahibim."

"Korkarım ısrar etmek zorundayım, Thea. Oda ve konuşma konusunda." Thea daha itiraz edemedi, adam köşeyi döndü ve nazıkçe ama sertçe onu koridora, gözden uzak bir yere götürdü.

O an, tam o saniye, onu duvara hapsedti ve neredeyse buluşma talebinin nedenini unutuyordu. O yonca gözleri yine kocaman açılmıştı, irisleri meydan okumayla parlıyordu. Dudakları ıslaktı, onları yalamıştı.

Benim sıram.

Daha değil, daha değil.

Kadının kıvrımları adamın üzerinde eriyor, kadının kokusu adamın burnunu okşuyordu. Dünyada en sevdiği kokuydu. Bu sefer karışıma vanilya da eklemişti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, nefesi kesilmiş bir halde.

içine çekmek ve zaten içinde olmasını dilemek dışında? "Başlangıç olarak, sana şantaj yapıyorum."

Yutkundu. "Şantaj yapmak için elinizde koz olması gerekir. Sende hiç yok."

"Yok mu?" Bakışları onun üzerinde yavaşça, durgunca kaydı ve kadın ürperdi.

"Odama çıplak geldin, tatlım. Elimde *büyük bir* koz olduğunu söyleyebilirim."

Gözlerinin önünde meme uçları boncuk boncuk oldu. Sanki ani bir ağrıyı dindiremiyormuş gibi bacaklarını birbirine bastırdı.

O şehvet yumruğu mu? Sadece ilk raunt. Bu sefer? TKO.

"Bir, kanıtın yok," dedi, sesi ipekten bir törpü gibiydi. "İki, babanın bilmesini istemiyorsun."

"Birincisi, kanıta ihtiyacım yok. Seninkine karşı benim sözüm. İki, babam bir centilmen gibi davranıp seni gönderdiğim için beni takdir edecek." Virgil ayrıca onun kafasına bir tokat atacak ve Daniel'in Çilek Vadisi kızından doğurabileceği tüm güzel bebeklerden bahsedecekti.

"Sen...sen..." Küçük yumruklarını adamın omuzlarına , kadınsı bir öfke mançınığı gibi. "Sessiz kalsan iyi edersin. Asla söylemeyeceğini söylemiştin."

"Ve ben asla yalan söylemem. Ama zaman zaman fikrimi değiştiririm."

Boynunun dibindeki nabız tıpkı daha önce olduğu gibi hızlandı. "Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu usulca.

"Sana söylemiştim," dedi ve ses tonunu yumuşattı. Acısı ve güvensizliği ne kadar derindi? "Senin için çaresizim, bu da kurallara göre oynayamayacağım anlamına geliyor. "Yani. Sessizliğimi satın almak için benimle çıkmalısın."

"Ne!"

"Açıklığa kavuşturayım. Benimle beş kez çıkmalısın." İyi sayı. Çok az kişiyle hızlıca bir yere varamazdı. Çok fazla olursa, ikisini de uzun vadeli bir şeyle ilgilenmediğine ikna zor olurdu. "Günleri, saatleri ve yerleri ben seçerim. Ne giyeceğinizi bile ben seçerim," dedi gülümsemeye karşı koyarak. Tamamen iptal etmektense randevularının detaylarını değiştirmek konusunda endişelenmesine izin verdi.

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Hayatta olmaz." "O

zaman pazarlık yapalım. Ne istiyorsun? On randevu mu?"

Bir an için kekeledi. "Hayır, istemiyorum-"

"On randevu ve bir hafta boyunca burada ücretsiz çalışacağım, böylece Holly'nin yerine geçecek kişiyi endişelenmeden arayabilirsiniz."

Ağız kapandı ve kalbinin üzerinde, dövmesinin gömleğinin altında saklı olduğu noktayı ovuşturdu. Böyle bir eylemi ilk kez yapmıyordu. Bu görüntü onun için ne anlama geliyordu?

İmgelerin *her zaman* bir anlamı vardı. Jude, karısını ve kızlarını anmak için göğsüne hançerli bir kalp dövmesi yaptırmıştı. Brock'un omuzlarına serçe dövmesi yaptırmıştı ama bunun nedeni hakkında konuşmayı reddediyordu.

"Beş randevu," dedi Thea, "beş haftalık iş için."

"Beş randevu, üç hafta. Ama bu Cuma ve sonraki iki hafta sonu izin almam gerekiyor. Şehirde işlerim var."

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Çıtayı yükselttiği için mi? "Üç randevu, üç hafta," dedi. "Bu adil olur."

"Ne kadar . Çok iyi o zaman. Anlaştık. Holly'nin yerine birini bulmana bile yardım edeceğim. Ama ilanınız birkaç nitelik daha gerektiriyor. Müşterilere karşı nazik olmak, telefonda konuşurken sakız çiğnememek ve faturaların üzerine kesik kafalar çizmemek gibi. Bir de bir dizi sembol ve ifade yerine okunaklı cümleler yazabilme yeteneği."

"Holly boş ver." Thea'nın yumrukları açıldı ve kollarını iki yanına indirirken parmak uçları tişörtünün ortasından geçerek pamuğa takıldı. "Ya üç haftalık zaman dilimi içinde uygun bir yedek bulamazsam?"

Zonklayan ereksiyonumu bacaklarının arasında sallamayacağım. Yapmayacağım... "İhtiyacın olan zamanı sana vermek için programıma bağlı olarak fazladan bir ya da iki hafta çalışacağım ve her fazladan hafta için bana bir randevu daha vereceksin. Ya da iki.

Gerekli olması halinde yeniden müzakere edebiliriz."

Şaşkınlığı derinleşti. Kadın ona karşı *yumuşadı*. Geri adım attı -belki de şimdiye kadar yaptığı en zor şeydi- ve elini uzattı.

"Anlaştık mı?"

Daha önce hiç göstermediği bir kedi güveniyle gülümsemeden önce teklife baktı. "Pazarlığımızın bittiğini düşünüyorsun, değil mi? Ne kadar şirin."

Cızırdayan bir şehvet şimşegi onu bir adım daha geriye doğru tökezletti. Bu değişikliğe ne sebep olmuştu?

Fark eder miydi? Eğer ona tekrar dokunursa, onu öpecekti. Öperse, onu soyacaktı. Eğer onu soyarsa, duvara yaslayacaktı.

Sonuçlarına lanet olsun.

Bu kızın resmi sloganı.

"Randevularımızın günlerini, saatlerini ve yerlerini ben seçeceğim." Sırf *tersini* söylemek için ekledi: "Ne giyeceğini de ben seçeceğim. Ve sen de söyleyemezsin

aramızda olan herhangi *bir şey* hakkında. Arkadaşların bile." "Randevulardan birini sen kontrol edeceksin," dedi, ses tonu sertti. "Diğerini ben kontrol edeceğim.

diğer ikisi. Ve hakkımızda kimseye tek kelime etmeyeceğim."

"Tabii ki söylemeyeceksin!" diye tersledi.

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Ona tam olarak istediği şeyi verdiği için kızmış mıydı?

"Fikrini değiştirmediğin sürece kimseye söylemeyeceksin, değil mi?" diye ekledi.

"Güven bana." *Lütfen*. "Fikrimi değiştirmeyeceğim."

Boncuklu meme uçlarını gizlemek için kollarını ortasının üzerinde kavuşturdu. "*İki* randevuyu kontrol edeceğim."

Ve tehlikeli madde kıyafeti giymesi için ısrar mı edecekti? "Senin sorumlu olduğun bir randevu," dedi, "ve bu geceki oda ücretimi iki katına çıkarabilirsin. Jude'un ve Brock'unkini de."

Gözlerinde dolar işaretleri parladı ve kahkahayı yutmak zorunda kaldı.

"Peki. Ama burada çalıştığın sürece," dedi, sana he-ceptionist'im olarak hitap edebilirim."

"Asistan," diye karşılık verdi. "Ya da dünyadaki en sevdiğim kişi."

Göz devirme. "Bil diye söylüyorum, he-ceptionist, o randevularda aramızda hiçbir şey olmayacak. Boşu boşuna başını belaya sokuyorsun."

"Oh, aramızda bir şeyler olacak, garanti. Bizimki kadar güçlü arzular uzun süre inkâr edilemez." O zaman ona dokundu. Yanağının sıcaklığına ve satenine. Sahip olduğu tüm gücü kullandı ama ona yaklaşmasına ya da onu öpmesine izin vermedi. "Ama tahmin et ne oldu? Seninle zaman geçirmek yeterince ödüllendirici. Sen, Thea Mathis, tatlı, zeki, esprili ve çekicisin."

bir titreme kapladı. Nefes alış verişi sığlaştı. Zafer onu ele geçirdi. "Ee? Anlaştık mı, anlaşmadık mı?" Kadın gözlerini kapadı, omuzları çöktü. "Biz... varız."

Eğer bu kadar soğukkanlı bir adam olmasaydı, kadının isteksizliği onu incitebilirdi. Ama öyleydi ve incitmedi.

Yine de, "Neden bu kadar kasvetlisin?" derken ses tonu biraz ısırganlık içeriyordu. Eğer beni istemiyorsan, bana karşı koymakta hiç zorlanmazsın."

Onu inceledi. Enfes yüz hatlarından anlayış geçti ve merhamet de çok uzakta değildi; hayatı boyunca reddedildiği onca zamandan bahsettiği için adamın kalbini parçalayan bir merhamet.

"Sen harika bir adamsın, Daniel." Şimdi sesi ne kadar nazik geliyordu. Ne kadar pişman. "Sadece sen benim için doğru kişi değilsin."

"O ben olmak zorunda değilim." Avantajı yeniden ele geçirmeye kararlı olan adam elini uzattı ve bu kez kadın elini tuttu. Nasırlar... sürtünme. Parmak eklemlerini ağzına götürdü ve dilini çıkıntıların üzerinde gezdirdi. "*Şu anda* o kişi ben olmalıyım."

Kolunda tüyler diken diken oldu. Bir çekişle adamın elinden kurtuldu ve elini göğsüne diğer eliyle adamın öptüğü yeri ovdu.

Ben sana göre değil miyim, tatlım? Tekrar düşün.

"Bugün Jude ve Brock'u kontrol edebilirim ama sonrasında görevime resmen başlamadan önce yapmam gereken birkaç iş var." Prens için malzeme alması ve sahibinin yakınlarda yaşama ihtimaline karşı onun hakkında el ilanları bastırması gerekiyordu. Oh, ve arkadaşlarını kanlı bir şekilde dövmek zorundaydı.

"Tamam. ." Gömleğinin yakasını çekti. "Seni ilk randevumuza götüreceğim... yarın. İ ten sonra. Sorumlu ben olacağım."

Kararlıydı ve ilk romantik ilişkilerini an önce bitirmeyi umuyordu? Onun hatası. Bugün taktiksel bir avantaj elde etmişti ve bunu sonuna kadar kullanacaktı.

En hınzır gülümsemesini ortaya çıkardı. "Anla mamızı bir öpücükle m h rleyelim mi?" "Tabii. Eğer kıçımı öpmek istiyorsan." diyerek kızdı.

"Evet." Bir sırtı la mücadele etti. "Kabul ediyorum. ."

Çenesi d  t  ve parmağıyla onu işaret ederek ondan . "Benden uzak dur, duydun mu?"

"Evet, hanımefendi. Şimdilik." Cebinden küçük bir oje  i esi . "Bu sizin için. Yeni bir renk."

 zerindeki nişasta süzüldü ve kalın kirpiklerinin arasından ona baktı. "Simli beyaz mı?"

"Tutkuyu temsil etmek için. Yakında beni arzulayacaksın ve buna hazırlıklı olmalısın."

Keskin bir nefes alı la arı sokmu  dudaklarını araladı. Onu öpmek niyetiyle daha da yaklaştı. *Bir saniye daha dayanamaz.* Sadece bir gagalama. habercisi. Başka bir şey söylemeden döndü ve koridorda hızla ilerleyerek köşede kayboldu. Bir kapı çarptı.

"Bunu bir geri çekilme olarak saymayacağım," diye . Randevularını çoktan kesinle tirdiği için. "Yarına hazırlanabilmek için kaçtığından eminim. Biliyorsun,  arap içmeyi, yemek yemeyi ve altmış-"

 ığlığı koridorda yankılandı. "Kapa  eneni, Porter!"

Gerçek bir eğlenceyle güldü. Ve bu iyi hissettirdi. Garip ama iyi. Onu terk etme eğilimini konuşmaları gerekiyordu. Ya da belki de ona burada kalması için bir neden vermeliydi?

Evet. İ te .

Bitti sayılır.

Olduğunu hatırlayamadığı kaygısız bir  ocuk gibi ıslık  alarak, pislik arkadaşlarıyla uğraşmak için lobiye .

YEDİNCİ BÖLÜM

DOROTHEA bütün gece uyanık kalıp internet radarını izledi ve bir F-1 ya da F-2'nin kasabanın eteklerindeki çorak tarlalara doğru esmesini umdu. Kimsenin canı yanmayacak ve hiçbir şey zarar görmeyecekti ama Daniel'la ilgili düşüncelerden uzaklaşmak için iyi bir fırsat bulacaktı.

Ne yazık ki. Fırtına, öngörülen doludan tek bir parça bile düşürmeden geçti.

Sonunda uzandığında, işkencecisinin düşünceleri ona eziyet devam etti. Neden onun pazarlığını kabul etmişti? Onu daha da yaklaştırmak yerine anlaşmazlığı geliştirmeliydi.

Kabul et. Bir bilye kadar keskinim.

Bugünlerde güvenebileceği tek kişi kendisiydi ama o bile güvenilirmezdi.

Yine de kendini gerçekten suçlayabilir miydi? Bedava işçiliğin cazibesi onu baştan çıkarmıştı. Neredeyse Daniel kadar.

Gerektiğinde yardım etmelisiniz.

Bugün Daniel ona baktığında kendini dünyanın en güzel kadını gibi hissetmişti. Arzulandığını hissetmişti. Hatta arzulanıyordu. Adam onu baştan yatağına atmaya kararlı bir şekilde üzerine geliyordu. Sanki bir ödölmüş gibi onu kazanmak için çalışıyordu. Bu onun için bir ilkti.

Hülyalı hülyalı iç çekerek bir yastığı göğsüne bastırdı ve yan tarafına yuvarlandı.

Bedenini ve ruhunu çıplak bırakma olayından önce, adamın teklif ettiği her şeyi bir *lütfe*n ve *teşekkürle* kabul eder, ilgisi için minnettar olur, pazarlığa gerek duymazdı. Ama ona -ya da kendine- ne söylemiş olursa olsun, ayrıldıklarında bir teneke kutu gibi buruşurdu.

Bu adam onun için bir anı değil, koleksiyonuna ekleyeceği bir başka kabus olacaktı. Ondandır istediğini alıp giden en yeni erkek. Ne yazık ki, böyle berbat bir sonuç hormonları için uygun bir caydırıcı değildi; açlık duyuyorlardı; onu yutmak istiyorlardı.

Dediler ki: *Daniel ile bir kez yat, planladığın gibi. Ya da iki kez.*

Muhtemelen üç kez. O senin suçlu zevkin olabilir. Şimdiye kadar yaşadığınız ilk zevk. Coşku dolu gecelerin tadını çıkaracaksın. Sonuçların ne önemi var?

Kaybedeceği tek Şey gururuydu. Büyütülecek bir değil, değil mi? O yollardan geçtim.

Ancak Daniel sanki ondan utanıyormuŐ gibi onunla olan ilişkisini gizlemeyi planlıyordu. Yani gerçekten de gururundan daha fazlası tehlikedeydi. Onun kendine verdiği değerin tamamını yok edebilirdi.

Evet, ilişki sona erdiğinde babasını hayal kırıklığından korumak istiyordu. Bittiğinde, diye tekrarladı. Eğer değil. Daniel ilişkinin biteceğine inanıyordu ve inandığı Şey verdiği her kararı etkileyecek, hayatının gidiŐatını belirleyecekti. Yani yaptığı ve söylediği her Şey tek bir amaca hizmet edecekti: beklenen sonun gerçekleşmesi.

Baştan mahkum olurlar.

Nihayetinde son geldiğinde, yalnız kalacaktı... değerersiz bir kadın gibi hissedecekti.

Ben bir Şeye değerim, lanet olsun! Kalbi kalçalarından daha büyüktü. Üniversite diploması olmayabilirdi ama bir iş sahibi idi. Belki başarılı bir iş değil ama büyük potansiyeli olan bir iş.

Ayrıca, bir erkek için bir meydan okumadan daha fazlası olmak istiyordu. Özel, hatta sevilen biri olmak istiyordu. Uğruna savaşmaya değer bir hazine. Nihayet! Kocası için özel biri olmamıştı, babası için de kesinlikle özel biri olmamıştı.

Joe Mathis boşanma belgelerinin mürekkebi kurur kurumaz yeniden evlenmişti.

Dorothea ve Holly düğüne davet edilmemiŐlerdi. Bir yanlışlık olduğundan emin olunca Holly'yi Şehre götürmüştü; kız kardeşi babalarını görmeye çok hevesli ve yeni üvey kardeŐleriyle tanışacağı için heyecanlıydı. Yeni karısının bir oğlu ve bir kızı vardı, ikisi de Holly'nin yaŐlarına yakındı.

Ne Dorothea'nın ne de Holly'nin arabadan ıkma Şansı vardı. Babam ve çocuklar  n bahçede oyun oynuyorlardı. G lm Ő ve oğlanla top atmış, sonra da kızı havada döndürmüŐtü. Kızlarını paslı kovanın içinde gördüğünde, diğer çocukları pencereleri beyaz panjurlu güzel bir evin içine göndermiş, mesafeyi kapatmıŐ ve Holly'nin açık penceresinin yanına  melmiŐti.

"Evinize gidin kızlar," demişti. "Ben her Şeye yeniden baŐladım, siz de öyle yapmalısınız. GeçmiŐimi hatırlatacak Şeylere ihtiyaım yok."

Hayır, *seni seviyorum*. Hayır, *seni  zl yorum*. Sadece basit bir Şey. *Seninle işim bitti*.

O gün Dorothea'nın zihninde sonsuza dek yer etmişti. Kız kardeşini son kez ağlarken görmüştü. Çünkü babası *eve gidin kızlar* dediği anda Holly'nin içindeki tüm umutlar sönmüştü. Yanaklarının rengi solmuştu. Dudakları birbirine yapışmış ve gözleri *-tıpkı benimkiler gibi-* sertleşmişti.

Sanki Holly'nin şefkatli tarafı ruhundan koparılmış ve içi buz kesmişti. Dorothea hatırlayarak hıçkırıklarına engel oldu. Erkekler berbattı. Neden birini istemişti ki?

O ! Yani. Daniel'a direnmeye devam edecekti. Ama... eğer bir mucize olur ve karşısına *ona* layık biri çıkarsa, onunla bir ilişki kurmaya çalışacaktı. Çünkü, lanet olsun, bir ilişki istiyordu.

Mermer gibi keskin.

Alarmı cayır cayır çalmaya başladı. Dorothea inledi, kuru ve yanan gözlerini ovuşturdu ve kollarını başının üzerine uzattı. Bu yeni bir gündü. Daha önce başarısız olduğu alanlarda başarılı olmak için yeni bir fırsat. Bugün olsa tırnakları sapsarı olurdu.

Dişlerini fırçaladı ve radar uygulamalarını kontrol etti. Soğuk bir hava dalgası gelmişti. Kalın giysiler giydi ve sabah koşusuna başlamak için dışarı çıkmadan önce iPod'unu pazusuna bağladı.

Güneş henüz doğmamıştı, gökyüzü stratus ve nimbus bulutlarıyla doluydu. Yağmur bulutları. Stratuslar düz ve dağınık, nimbuslar ise kabarık ve karanlıktı. Bir nem yeni bir fırtına sisteminin oluşmakta olduğunu gösteriyordu.

Altıncı kilometreye ulaştığında bir gök gürültüsü patladı. Açık havada düş almadan önce hana dönmesi gerekiyordu ama Daniel bugün lobide çalışacaktı ve o da hızını yavaşlattı. *Henüz değil onu görmeye hazır.*

Bekle. Dur bakalım. O ne halt ? Daniel Porter onu kendi işinden uzaklaştırmayacaktı. Bir daha olmaz. Bir daha asla. Prensip olarak hızını arttırdı.

Otelden yaklaşık iki blok ötede, frenleri gıcırdayan bir kamyon yanına yanaştı. Daha önce de duyduğu bir . *Daniel olma. Daniel olma.*

-

"Hey, Thea." Araç onun yanında duruyordu, camı aşağıya doğru kıvrılmıştı. Daniel bir kolunu kapının üzerinden sarkıttı, üç renkli küçük Chihuahua göğsüne yaslanmıştı.

Köpeği mi vardı? Beslediği ve sevdiği küçük bir yaratık mı? *Sakin ol kalbim.*

Hayır, hayır. Güçlü kal! "Selam, Daniel." Kalbi kaburgalarına çarpıyordu. Çünkü kendini aşırı zorlamıştı, başka bir nedeni yoktu. "Hana gidip he-ceptionist görevin için rapor mu vereceksin?"

Nefes almak için durduğunda kamyon da . Ona yoluna devam etmesini söylemek niyetiyle yüzünü ona döndü... ama ağzından tek kelime çıkmadı. Güneş nihayet doğma aşamasındaydı - tam arkasından. Tabii ya! Fırtına bulutları altın ışınların çoğunu saklıyordu ama birkaç tanesi kaçmayı başarmış ve Daniel'ı sanki ona doğru çekilmiş gibi çerçevelemişti.

Son dakika haberi: Güneş dışı.

"Asistanlık görevlerimi kastediyorsunuz. Ve cevabım evet. Ama siz ne yapıyorsunuz?"

Ne yapıyorsun, sevgilim?"

Abartılı Güneyli ağzı çok seksiydi.

Büyük kötü kurt gibi oflayıp pufluyorum, terliyorum ve genel olarak berbat görünüyorum. "Çılgınca bir tahminde bulun."

Sırıtsı yavaş ve , kadının ürpermesine neden oldu. "Bu bir tahminden çok bir gerçeğin ifadesi, ama beni kesinlikle tahrik ediyorsun."

İmkânı yok. olmaz. "Sen olmuyorsun," diye kaçırdı.

Sırıtsı daha da genişledi. "Kamyonu durdurup sana göstereceğim. Sadece söylemen yeterli."

"Hayır!" Neyse ki yolda onun mini sıcak çarpmasına tanık olacak başka araba yoktu. "Ben geçiyorum."

"Emin misin? *Bilirsiniz*, yapmayı çok severim."

Tereddüt etti. Gerçekten tereddüt etti. Sonunda başını sallayarak "Çok eminim," dedi. Yaşadığı sorunlar yumağına en büyük cazibeyi katmak için bir neden yoktu.

"Emin olduğuna emin misin? Şüphe hissediyorum."

Ona cevap vermek -ve muhtemelen yalan söylemek- yerine yokuşu tırmanmaya odaklandı. Tepeye ulaştığında kasaba meydanı görünür olacaktı. Gerçek dünya. Daniel flört etmeyi bırakacaktı. Sırrını saklamak için her şeyi yapardı, değil mi?

"Her sabah koşu yapar mısın?" diye sordu.

"Evet." kendisini davet fırsat vermeden konuyu değiştirerek, "Sevimli köpek," dedi.

"Onu buldum. Bir şey ya da biri arka bacaklarını parçalamış. Onu yabancı bir evde yalnız , özellikle de sahiplerini ararken."

Büyük, güçlü bir adam zavallı, yaralı bir köpeğe bakıyor. Daha tatlı bir şey var mıydı? "Onun adı ne?"

"Prenses." Kaşlarından biri havaya kalktı. "Handa hayvanlara izin veriliyor, değil mi?"

Annesi her zaman Evcil Hayvan Giremez politikası uygulamıştı ama Dorothea bunu derhal geçersiz kıldı. "Prenses personele hoş bir olacak."

İtiraz etmeye başladı ama o güzel ağzını kapattı. Tamamen farklı bir cevap bekliyordu, değil mi? "Masanızın çiğneme oyuncağı olarak kullanılmasından ya da dosya dolaplarınızda kaka bulunmasından endişelenmiyor musunuz?"

"Neden endişeleneyim ki? Biri tamir edilebilir, diğeri temizlenebilir. Senin tarafından. Benim he-ceptionist'im." Ve şimdi, tepenin zirvesine ulaşmışlardı. Kadın hızını artırdı ve bu sefer adam onun ilerlemesine izin verdi.

Aslında, onu asla geçmedi ama kuyruğunda kaldı. Onunla alenen ilişki kurmadan ona göz kulak oldu.

Harika! çıkmıyorlardı bile ve şimdiden ona kendini değersiz hissettirmişti.

Ana Cadde'ye ulaştığında kaldırıma doğru ilerledi. Günlük dama oyunlarında kullandıkları masa ve sandalyeleri kurmakta olan Daniel'in babası ve Bay Rodriguez'in yanından geçti. Her iki adam da bağırarak selam verdi ve o da başını çevirmeden el salladı. Onlarla en son karşılaştığında Daniel'i övmekten başka bir şey yapmamışlardı.

Yakışıklı bir adam oldu, değil mi?

Karısı şanslı bir kadın olacak. Ondan daha sadık bir erkek yoktur. Bahse girerim çocukları da çok şirin olacak.

Oh, biraz da ima/yönlendirme vardı.

Sorunlu ve onu yatıştıracak bir kadına ihtiyacı var. (mi? Daniel mı? Ha!

Ama...

Ona evlenme teklif ettiği gece, kapısını açtığında gözlerinde lanetli bir parıltı vardı. Panik içinde gözden kaçırdığı ama zihnindeki bin bir tekrarda unutmadığı bir parıltı. Alnında ve üst dudağında boncuk boncuk terler oluşmuş, nefes alış veriş hızlanmıştı.

Geçen hafta boyunca her sabah babasının evinin önünden koşarak geçmişti. Çünkü en iyi yol üzerinde bulunuyordu, başka bir nedeni yoktu. Kasabanın geri kalanı uyurken Daniel ayaktaydı. Pencerenin önünde bir ileri bir geri atıyordu.

Askeri geçmişi düşünüldüğünde, muhtemelen hayal bile edemeyeceği dehşetler görmüş ve bunlara katlanmıştı. Anılar onu rahatsız mı ediyordu?

Kamyonetini salonun önünde rölantide çalıştırdı, babasıyla sohbet etti, dikkatini ondan uzaklaştırdı ve o minnetle köşeyi döndü, hanın içine süzüldü ve-

Durdu, inanmadı. Holly resepsiyon masasında oturmuş, cep telefonuyla oynarken çalan telefonu duymazdan geliyordu. Okul için hazırlanıyor olmalıydı.

Dorothea'nın öfkesi -kesinlikle- patladı. Tepinerek Holly'yi sandalyeden itti. Kız kardeşi yere düşüp sonra da ayağa fırladığında Dorothea koridoru işaret etti. "Git! Okul malzemelerini topla ve kışını kaldırıp sınıfa gel. Hemen!"

Holly'nin gözlerinde meydan okuma parıldıyordu. Dorothea'nın kendi gözlerinde hiç görmediği bir bakış. "Yapmayacağım ve sen de beni buna zorlayamazsın."

"Seni tekmeleyerek ve çılgılık atarak sürükleyebilirim ve bunu hiç tereddüt etmeden yapacağım. Git!"

"Benden daha güçlü olduğunu mu ?" Holly aslında Dorothea'nın suratına bir yumruk atmak niyetiyle yumruğunu geri çekti.

Hazırlandı, darbeyi almaya hazırdı. Belki de ona vurduktan sonra Holly sonunda haklı çıktığını hissedecekti. Yeni bir başlangıç yapabilirlerdi.

Ön kapının üzerindeki zil, kız kardeşi vurmadan hemen önce çınladı. Bir saniye sonra Daniel aralarında durdu, kollarını onları uzakta tutmak için uzatmıştı, Princess ayaklarının dibinde havlıyordu.

"Sözlerimizi kullanırsız hanımlar, yumruklarımızı değil." Sert ses tonu derhal boyun eğilmesini talep ediyordu. "Geri çekil, Holly."

"Her neyse. Ben gidiyorum." Holly siyah saçlarını omzunun üzerinden savurdu ve fırlayarak odadan çıktı. Tişörtünün arkasında iki kalın harf vardı: *F* ve *U*.

Güzelmiş.

Daniel kaşlarını çatarak Dorothea'ya odaklandı. "Çıldırmadan önce bana bunun ne hakkında olduğunu söyle."

Ona kızgın mıydı? Buna hakkı yoktu! "Bu özel bir işti ve-" Dorothea zihninde sorular dönüp dururken hayal kırıklığına uğramıştı. Holly onunla bir daha konuşacak mıydı? Yoksa kız kardeşi günü daha sağlam duvarlar örerek mi geçirecekti? "Karışmamalıydın."

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Sana vuracaktı, Thea." Kelimeler ağzından fırladı, öfkesi daha da artmış görünüyordu.

"Daha sonra benimle konuşmuş olabilir. Senin sayende bunu asla bilemeyeceğim."

Oh, evet. Öfkesi kesinlikle artıyordu. Neredeyse burun deliklerinden buhar çıkıyordu. "Bir şeyi çok açıklığa kavuşturalım. Kimse sana vurmayacak. *Hiç kimse*. Hiçbir sebeple. Asla."

Hiddeti onu çok heyecanlandırmıştı. Bu da onu kızdırıyordu! Adam askerdi, koruma ihtiyacı iliklerine işlemişti. Bu romantizm değildi; bu Beyaz Şövalye Sendromu'ydu.

"gibi davranma," dedi. "Elemek için çok yorgunum-"

İri elleri kızın yanaklarını sıkıca kavrayarak onu susturdu. Yüzüne doğru eğildi. "Yatağında olmasını istediğim kadın sensin. Tabii ki umurumda."

Dizleri kalp atış hızıyla aynı ritimde titriyordu. *Diren ona!*

Bu çalışılmış bir hareketti, öyle olmalıydı. Ve Jazz'dan sonra, hamlelere karşı bağışıklığı vardı. Öyleydi! "Beni bırakmalısın, Daniel. Herkes içeri girebilir. Bu şekilde görülürsek dedikodu yayılır. Baban-"

"Arkadaş olduğumuzu sanıyor, başka bir şey değil." Başparmakları elmacık kemiklerinin yükselişini okşadı. "Bu gece ilk randevumuz. Senin planladığın. Beni nereye götürüyorsun?"

Oh...kahretsin. Randevuları! Dün, "*Bitirelim şu işi*" diye düşünmüştü. Bugün ise *başım belada* diye düşündü. A oyununu getirmişti.

Asla yalnız olmadıklarından emin olmalıydı. Bu gecenin menüsünde ne var? Tırmalama Direği. Belki Dorothea onu kullanırdı. Zevk için değil, pratik yapmak için. Belki de birkaç flört tekniği deneyecekti, böylece Bay Doğru nihayet karşısına çıktığında hazır olacaktı.

Evet, hiç kusuru olmayan kusursuz bir plandan bahsediyoruz, diye düşündü sertçe. "Benim duş almam lazım." Sesinin soluk soluğa çıkmasından *nefret ediyordu*.

"Ve senin de işe gitmen gerekiyor."

Kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Gitmeden önce bana yeni görevlerimden bahset."

Doğru. Ona dokunmamaya dikkat ederek etrafından dolaştı ve bilgisayarı uyandırmak için klavyeye dokundu. "Ne zaman bir müşteri çıkış yapsa, hızlı bir anket yaparsınız. Her iyi he-ceptionistin yapacağı gibi. Konaklamalarından ne kadar keyif aldıklarını, tekrar gelme ihtimallerinin ne kadar olduğunu ve en önemlisi, en heyecan verici buldukları temalı odanın türünü sor." Holly'nin yapması gereken bir şeydi.

"Temalı odalar yapmayı düşünüyor musunuz?" Daniel sanki hanı yeni gözlerle görüyormuş gibi etrafına bakındı. "Bu harika bir fikir. Hem SV sakinleri hem de dışarıdan gelenler rahatlık kadar deneyim için de kalacaklar."

Zevkten kızarmamaya çalıştı. Evet, denedi. "Bir gün, evet. Her odanın farklı bir teması olacak."

"*Bugün* seni durduran ne?" "Başka ne olabilir? Para."

"Başlamak için paraya ihtiyacın yok, tatlım. En azından fazla değil." Kadın inanamayarak ve adamın ona tatlım demesinden duyduğu gizli zevkle ağzından köpükler saçarak konuşurken, adam ekledi: "En sevdiğin tema nedir?"

Sakin ol. "Dört mevsim. Otel zincirinden bahsetmiyorum, kış, ilkbahar, yaz ve sonbahar."

"O zaman bununla başlayacağız."

Hanı devraldığından beri ilk kez kanında umut fışkırdı. "Nasıl?"

"Başka nasıl olacak? Yerlilerle takas yaparız."

Takas. , mal ve hizmetler karşılığında ücretsiz geceleme teklif etmek gibi mi? "Bu daha da zekice," diye itiraf etti.

"Evet, evet. Ben harika bir insanım ve bana doyamıyorsun. Yaltaklanmayı kes. İkimizi de utandırıyor sun." Daniel onu koridora doğru biraz itti. "Git düşün al. Bırak asistanın-"

"He-ceptionist." "-
detaylarla ilgilenir."

* * *

DANIEL sabahın büyük bölümünü telefonda geçirdi. Önce Harlow Glass'ı aradı. Artık Harlow Ockley'di. Kadın fırçasıyla sihirli duvar resimleri yaratıyordu.

Ona ne istediğini söyledi - tek bir odada dört farklı duvar resmi - ve o da "Dottie Mathis için mi? *Her şeyi* yaparım. Boyaları bile alırım ve duvar resimlerini bedavaya yaparım."

Kız beri kesinlikle değişmişti. "Birincisi, adı Dorothea. İkincisi, ne zaman başlayabilirsin?"

"Yarına ne dersin? Beck öğrendiğimizden beri aşırı korumacı davranıyor-"

"Daha da iyi," diye araya girdi, hayat hikâyelerini paylaşmakla ilgilenmiyordu. Yapacak çok işi vardı. "Teşekkürler."

Kıkırdaması telefon hattını aştı. "Havadan sudan konuşmak yok, ha? Anladım. Dot'un

"-Dorothea beni arasın, böylece onun vizyonunu tartışabiliriz, tamam mı?"

"Tamamdır." Telefonu kapattı ve hanın yeni güvenlik sistemi için ihtiyaç duyduğu parçaları sipariş etmek üzere tedarikçisini aradı. Bu onun Thea'ya "Ben bir pisliğim, özür dilerim ama umarım davranışlarım sözlerimden daha yüksek sesle konuşur" hediyesi olacaktı. Romantizmin en güzel hali. Hana postalanmasını istediği her şeyi listeledikten sonra, boş odalardan birinde biraz zaman geçirerek duvarları ve pencereleri ölçtü. Sonra Jessie Kay's Closet adında bir online elbise mağazası sahibi olan Jessie 'i aradı. Ona ölçüleri verdi ve ücretsiz olarak büyük boy bir yorgan ve bir perde takımı dikmesini istedi.

Parçaların Strawberry Inn'in ilk temalı odasının görkemini taçlandıracağını duyana kadar iki katı ücret almakla tehdit etti.

"Eğer ikinci odanın temasını seçebilirim," dedi, "iki yorgan ve iki takım perdeyi ücretsiz olarak dikerim."

"Tamamdır." Thea'nın ikinci odanın Jessie Kay Dünyayı Yönetiyor temalı olmasını isteyeceğini düşündü. Thea kabul etmezse, iki kadın başka bir şey üzerinde çalışabilirdi.

"Mükemmel. Bana Dorothea'nın istediği türden malzemelerin bağlantılarını gönderin, ben de hemen yorgan üzerinde çalışmaya başlayayım."

"Bundan daha iyisini yapacağım. Bu gece sana malzemeyi getireceğim." İşten sonra ama buluşmalarından önce Thea'yı şehre götürecekti. Kumaş alışverişi onun için pek de iyi bir fikir değildi ama Thea'nın şaşkınlığını ve sevincini hayal ettikçe gülümsemekten kendini alamıyordu. "Ve teşekkür ederim."

"Evet, evet," dedi Jessie Kay. "Ben harikayım. Biliyorum. Ve odama nasıl bir tema yapacağımı şimdiden biliyorum. Adını Daniel'in Çöküşü koyuyorum."

Tanrım kurtar beni. Telefonu kapattı.

Sonraki yarım saat boyunca iki kişi resepsiyon işi için aradı. Bu kadar çabuk mu? Hem kadına hem de adama bir hafta içinde tekrar aramalarını söyledi. Ve konuda kendini suçlu hissetmedi. İşe yeni başlamıştı ve işini yapmak için daha fazla zamana ihtiyacı vardı. Ayrıca Thea'nın biraz para biriktirmesi gerekiyordu.

Yeni gelişmelerden heyecanlanarak ayağa fırladı. Onun peşine düşecek, ona yaptığı tüm iyilikleri anlatacaktı. Belki de onu dans ederken yakalayacaktı...

Belki de değildir. Yeni işinin haberi çoktan yayılmıştı ve birçok kişi onu "kontrol etmek" için hana uğradı.

Neden burada çalışıyorsun? Paraya mı sıkıştın, evlat?

Güvenlik işiniz çoktan başarısız mı oldu? seni korusun. Jed Goodfellow'un o süslü ekşi krema dükkanını açmaya çalıştığı zamanı hatırlıyorum. Sen "Üye misiniz? O yoğurt diyordu ama ben ekşi kremayı tadınca anlıyorum.

Geçen sefer burada kaldığında yüklü bir fatura mı geldi? Ödemeli gösterimler.

Filmler pahalı olabiliyor. Sanırım yanlışlıkla sipariş ettiğim porno karşılığında gişede çalışmayı istemeliydim.

Kimse Thea'dan hoşlanıp hoşlanmadığını sormadı, en azından bunu bekliyordu.

Kimsenin sormaması onu memnun etti, elbette memnun etti ama aynı zamanda rahatsız da etti. *Kimse* onları birlikte hayal edemez miydi?

Herhangi bir soruya cevap vermek istemeyerek herkesin dikkatini Prensese . Prensese, iki arka bacağı da bandajla sarılmış küçük, sevimli bir şeydi. İlgiyi umursadığından değil; her yeni gelene hırslıyordu.

Daniel tüm bu süre boyunca Thea için tetikte kaldı. Ne zaman ortaya çıksa onu izlemeden edemiyordu; varlığının her zerresi onun her zerresine uyum sağlamıştı. Kahretsin, kız muhteşemdi. Koyu renk buklelerini başının tepesine yığmıştı ve yukarıdaki Tanrı'ya şükürler olsun ki bir kez daha makyaj yapmayı unutmuştu. En sevdiği çiller sergileniyordu.

Bir çift mor önlük giymişti ve Barbie bebek özellikleriyle bile -İri gözleri ve dolgun dudaklarıyla bir Pazar okulu öğretmeni kadar masum görünüyordu.

Kadının kıyafetlerinin altında gizlenen çökmekte olan kıvrımlarını biliyordu; bu, kasabadaki başka hiçbir erkekle paylaşmadığı cinsel bir sırdı.

Bakışları kadının narin ellerine takıldı. Ojesine kırmızı puantiyeler . Umutlu ve kızgın.

Ona kızgın mısın? Ya da Holly'ye?

Her iki durumda da savaş düşüncelerinin araya girme şansı yoktu. Thea'nın zarif bir şekilde çıplak olarak odasında durduğu anı, sahip olduğu her beyin hücrelerini kızartmakla tehdit ederek bütün gün zihninin önünde ve merkezinde kaldı. Beyin hücrelerini *daha çok* kızartıyordu.

İşe yarar devrelerinin olmaması, sanki bir buz kıracağıyla öldürülmek üzereymiş gibi onu yüz kiloluk gotik öfkeden korumak için acele etmesini açıklayabilirdi. Ama o sadece tepki vermişti. Ona evlenme teklif ederken kızaran kadın sarılmayı hak ediyordu, sümüklü böceği değil.

Thea köşeden kafasını uzattığında Prensese'i okşuyordu.

"Um, bizim..." Dudaklarını yaladı, belli ki gergindi ve yakınında kimsenin olmadığından emin olmak için arkasına baktı. "Birlikte bir akşam," diye fısıldayarak sözlerini tamamladı. "Kimsenin bizden haberdar olmasını istemediğimiz için benimle Tırmalama Karakolu'nda buluşman gerekecek."

Kızın onun eğlendiğini anlamayacağını bildiği için kahkahasını yuttu.

Kalabalıkta bir hamle yapacağını düşünmemiş miydi? Meydan okuma kabul edildi.

"Güzel. Tema odası için kumaş seçmek üzere seni şehre götürmeyi planlamıştım. Beğendiğin kumaşların linklerini bana gönderirsen, kendim alırım. Sonra seninle barda buluşuruz. Saat kaçta?"

"Dokuz mu?"

"Benim karar vermemi mi istiyorsun? Şimdiden kontrolü bana mı devrediyorsun?" "Şimdiden mi? Asla denemeyin." Ona kaşlarını çatı, küçük bir kedi yavrusu gibi davranarak bir kaplan. "Dokuzda buluşalım." Bu sefer kesin bir ifade.

Tanıdık bir heyecan yaşadı, ordudan ayrıldığından beri tam da bunun için yaşıyordu. Ama bu heyecanın altında? Bir parça sabırsızlık ve bir tutam kızgınlık. Bu lezzetli çelişkiler yumağını *şimdi* istiyordu.

"Orada ," dedi başını sallayarak. Hiçbir şey onu uzak tutamazdı.

Ön kapının üzerindeki zil çaldı ve Dr. Vandercamp lobiden içeri girdi. Prenses ona hırlamadı ama onu karşılamak için de acele etmedi. *İşte benim kızım.*

"Ofise geri dönüyorum," dedi Vandercamp, "ve yavrumuzu kontrol edeyim dedim."

Bizim kelimesi Daniel'ın diken diken etti.

Thea ellerini sıkarak bir adım öne çıktı, kokusu adamın kafasını bulandırıyor. "Brett? Brett Vandercamp?"

Doktor ona yukarıdan aşağıya baktı ve yüzü aydınlandı. "Dottie.

Merhaba." "Onun adı Dorothea," diye tersledi Daniel.

Onu görmezden geldi. ", Brett? Babanın veterinerlik hastanesini devralmak için şehre geri döndüğünü duydum."

"Ben iyiyim ve siz de doğru duydunuz. Peki ya sen? Sen neler ?"

Gevşek bir saç tutamıyla oynadı, kıvrım parmağının etrafına dolandı. Rengi yüksekti. Dangalak Vandercamp yüzünden mi?

Thea titrek bir gülümsemeyle, "Sen burada olduğun için şimdi daha da iyiyim," dedi. "İyi görünüyorsun."

"Sen de öyle. Çok iyi."

Ne. Ne. Cehennem. *Flört mü ediyorlardı?*

Daniel, "İkinizin arkadaş olduğunu bilmiyordum," diye homurdandı.

"Brett'e özel ders verdim," dedi Thea, bakışları veterinerde kalarak. "tarih dersinden A aldı."

Vandercamp bir dirseğini tezgâha dayadı ve sanki onun kişisel alanını işgal etmeye hakkı varmış gibi doğru eğildi. "Seni buralarda görmedim, daha da güzelleştiğinden haberim yoktu."

"Gerçekten mi? Öyle mi düşünüyorsun?" Gülün en güzel tonunda kızardı.

"Yani,

Elbette daha da güzelleştim. Fark ettiğiniz için teşekkür ederim."

Daniel ona ettiğinde, ona yalancı demişti.

Sinirlenerek ikilinin arasına girdi. "Köpek için mi buradasınız yoksa biriyle çıkmak için mi?"

"Neden ikisi birden olmasın?" Vandercamp hiç korkmadan Prensese'i kucağına aldı ve muayene etti. Sargılarını değiştirdi ve şöyle dedi: "Ne dersin Dot-Dorothea? Bir ara dışarı çıkmak ister misin?"

Nefesi boğazında düğümlendi, sanki başına bu kadar harika bir şey geldiğine inanamıyordu.

Hayır de. Söylese iyi olur-

"Evet. Bunu isterim."

Daniel tezgâhın kenarını öyle bir kuvvetle kavradı ki ahşabı çatlatacağından korktu. Thea Vandercamp'la numaralarını değiş tokuş ederken, o nefes alış verişine odaklandı. Al, ver. Al...ver.

Veteriner sonunda gittiğinde -iyi ki kurtulmuştuk!-Daniel telaşlı Thea'ya ters ters . "*Benimle çıkıyorsun.*"

Küçük kedisi pençelerini göstererek tısladı: "Seninle *baskı altında* çıkıyorum.

Biz özel değiliz, Bay Oda Yıkıcı. Eğer öyle olsaydık, ancak o beni Brett'ten uzak tutabilirdiniz."

Duvara yumruk atmayacağım. İsteddiği tek kadın oydu ve onun istediği tek erkek olmayı bekliyordu. "Randevumuzda ne giymemi istersin?" Kelimeler ondan hançer gibi keskin bir şekilde fırladı.

Bakışları adamın beyaz düğmeli ceketinde ve koyu renk pantolonunda gezindi. Annesinin dediği gibi, en iyi pazar kıyafeti. "Bir tişört ve kot pantolon giy. Hayır, eşofman." Onun üzerinde bir parmak salladı. "Ve ikisinin de bol olmasına dikkat et."

Bu hareket Prensese'i ürküttü ve ona hırladı. Thea şaşkınlıkla dilini köpeğe doğru uzattı. Bir saniye sonra eliyle ağzını kapattı, o yonca gözleri kocaman olmuştu. Sonra kıkırdadı. Kısa süre sonra kıkırdama

bir kahkahaya dönüştü. Eğlencesi tüm yüzünü aydınlattı ve göğsünün ağrımına neden oldu.

O benim ve paylaşmayacağım. Ama o haklı. Eğer ilişkimiz bir sır olarak kalacaksa, Vandercamp'ı uyaramam.

Kan tadı alana kadar yanağının içini ısırdı.

Bir gök gürültüsü binayı salladı ve Prenses sustu. Titremeye başladı. Onu göğsüne bastırdı. Bazen savaşın , patlamaların ve silah seslerinin etrafı sardığı anlarda, o ve arkadaşları gölgelerin arasında uzanıp birbirlerine sokulmak zorunda kalır, saldırmak için fırsat kollarlardı... ya da ölümün onları vurmasını. Bir başkasının kalp atışını hissetmek onları hayata bağlayan tek bağ olmuştu.

"Nihayet! Biraz hareketleniyoruz." Thea telefonunu karıştırdı. "Dolu yağma ihtimali yüzde doksan beş." Fırtınayı kaydetmek için kapıya mı yöneldi?

"Dolu sever misin?"

"Saçmalama. Sadece çılgın insanlar doludan hoşlanır," dedi sırtarak.

"Belki de acayip bir kar fırtınası esecek ve bir hortum vuracak. Bir kar-kasırğa kar fırtınası yaşayabiliriz. Bunun ne kadar harika olacağını biliyor musun?"

"Sadece deliler doluyu sever, ama akli başında insanlar kar fırtınası mı ister?" İfadesindeki uyumsuzluk bir şekilde içindeki gerginliği hafifletti.

"Tatlım, senden karışık sinyaller alıyorum." Birden fazla şekilde.

Bir kıkırdama daha ve kahretsın! Keşke kız sessiz kalsaydı diye düşündü; kızın neşeli sesi onu daha da mest etti. "Her şey tahmin edildiği gibi giderse, güneş yaklaşık bir saat içinde ortaya çıkacak ve fırtına denecek." Kapıyı açıp dışarı çıktı ve omzunun üzerinden, "Burada güvende olacaksın, endişelenmene gerek yok," dedi.

Kimdi bu kız? "Endişelenmiyorum."

Meteorolog olmak istemiş ama evlendikten sonra okulu bırakmıştı. Nedenini merak etmiş.

Onun hayatının *her* ayrıntısını merak ediyordu ve bu onu rahatsız ediyordu. Merak daha önce romantik arayışlarında hiç yer almamıştı ama Thea hakkında ne kadar çok şey öğrenirse, aslında o kadar az şey bildiğini fark etti.

Daniel, Prenses'i ön kapıya kadar taşıdı ve camdan dışarı bakarak Thea'nın telefonu ile konuşmasını izledi, rüzgâr etrafını sarıyordu, yağmur

Saçlarını ıslatıyor ve önlüklerini tenine yapıştırıyordu. Meme uçları sertleşmişti.

Bir sahiplenme duygusu onu olduğu yerde perçinledi, kanını, kemiklerini istila etti.

Gizli ya da değil, o benim. Başka hiçbir erkek ona sahip olamaz.

Dışarıda ona katılma isteğine boyun eğmeden önce uzaklaştı. Hamlesini yapmak için randevularını bekleyebilirdi. Zar zor.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

oluyordu?

Dün Dorothea uyandığında ilk temalı odasını yaratmanın hiçbir yolu yoktu ve sıfır randevusu vardı. Şimdi ise üzerinde çalıştığı bir tema odası ve üç randevusu vardı. Üç! Daniel, veteriner Brett ve Holly'nin öğretmeni John.

John yaklaşık bir saat önce ona mesaj atmıştı. Veli-öğretmen konferansından beri seni düşünmeden edemiyorum. Ya da kardeş-öğretmen konferansı LOL :) Pazar günü seni yemeğe çıkarmak benim için bir onur olur. İlgilenir misin?

O da "Akşam yemeği çok güzel olur" diye cevap verdi.

Şaşkınlıktan ziyade neşeli bir cevap. Bu sırada içinde panik atak geçiriyordu. *Benden hoşlanıyor ve beni düşünmeden duramıyor. Belli ki delirmiş! Hayır, hayır. O akıllı ve zevk sahibi . Benim iyi bir kalbim var, hatırladın mı? Ve umutlarım var. Ama ben sadece onunla bir randevuya çıkmayı kabul ettim, bu da onunla dişlerime yemek sıkışmış halde konuşmayı kabul ettiğim anlamına geliyor, çünkü bu kesinlikle olacak!*

Brett, John mesaj attıktan yaklaşık yirmi dakika sonra aramıştı. "Bak, Daniel Porter ile aranızda ne var bilmiyorum-"

"Hiçbir şey," aceleyle verdi ona, içindeki karanlık bir şeyin kıvrımını görmezden gelerek.

"Güzel. Pazar günü akşam yemeğine ne dersin?"

Hayatında ilk kez "Başka biriyle plan yaptım" diyebiliyordu. Birden fazla kişiyle çıkmanın kuralları neydi? Brett'e plan yaptığını söylemesi mi gerekiyordu? "Cumartesi akşam yemeğine ne dersin?"

"Harika," dedi. "Cumartesi sabahı ayrıntıları mesaj atarım."

noktada, neredeyse Daniel'ı iptal edecekti. İki adam mı? Basını uyarın, o aranan bir kadındı. Üç erkek mi? O bir oburdu.

Sonunda, her şeyi olduğu gibi bırakacaktı. Anlaşma anlaşmaydı. Daniel'la üç randevu, üç haftalık bedava işçilik demekti. Sadece bir aptal böyle lezzetli, avantajlı bir fırsatı kaçırabilirdi.

Sonraki yarım saati Harlow ile telefonda duvar resimlerini planlayarak ve fikir alışverişinde bulunarak geçirdi ve heyecanı tavan yaptı. Bu dört

Mevsim temalı odası hayal ettiğinden daha iyi olacaktı. Ve aşk hayatı da öyle!

Bu gece diğer, daha önemli randevular için bir kostümlü prova olacaktı.

Elinden geleni yapacak ve gerektiğinde azaltacaktı.

Bu düşünceyle, en kadınsı kıyafetini giydi: dantel askılı ve dizlerinin hemen üzerinde biten dantel süslemeli beyaz bir elbisesi. Bir zamanlar çok değer verdiği gelinliği, sadece duygusal nedenlerle özeldi. Jazz'la kaçtıkları gün alabileceğinin en iyisiydi. Ayakları için, baldırlarını çaprazlama kesen kurdeleli balerin terliklerini seçmişti.

Her iki eşya da tamamen saçmaydı, hatta belki modası geçmişti, tamam, kesinlikle modası geçmişti, ama ne olmuş yani? Hiçbir zaman trend belirleyici olmamıştı.

Ben oyum, Brett ve John da beni seviyor zaten. Ne muhteşem bir gün!

Tırnaklarını Daniel'ın ona verdiği ışıltılı beyaz cılayla boyamayı düşündü. Sorun şuydu ki, Daniel bunu onunla yatmak istediğinin bir işareti olarak görecekti. İstiyordu ama yapmayacaktı. Sonra tırnaklarını Daniel'ın en sevdiği renk olan düz sarıya boyama fikriyle oynadı. Ama yine Daniel bunu bir işaret olarak görecekti. Gerginliğini temsil etmesi için soluk bir altın rengi seçti. Ne? Altın rengi turuncu olarak geçebilir. Sırf rengi Daniel'ın gözlerine benziyor diye, bunun hiçbir anlamı yoktu.

Cep telefonu , ekranda Holly'nin yüzü belirdi ve aceleyle cevap verdi.

Kız kardeşi selam vermek yerine, "Arkadaşlarımla şehre gidiyorum," dedi. Arka planda kahkahalar çınlıyordu. "Ne-"

diye başladı Dorothea.

Tıklayın.

"-siz şehirde ne yapacaksınız?" diye yarım yamalak bitirdi.

İçini çekti ve telefonunu elbisesinin cebine soktu. En azından kız kardeşi onu arayıp haber verme nezaketini göstermişti. Ama yine de aralarındaki uçurumun derinleştiğine şüphe yoktu ve Dorothea henüz bir köprü kurmak için bir plan yapmamıştı.

Bunun için endişelenmeyeceğim. Bu gece olmaz.

Kanıtladığı gibi, zaman umutsuzluk ile neşe, sıfır randevu ile üç randevu... bir ilişkinin ölümü ile yeni bir ilişkinin başlangıcı arasındaki farktı.

* * *

Dorothea başını dik tutarak Tırmalama Direği'ne doğru yürüdü. Kalbi hızla çarpıyor, avuçları terden ıslanıyordu. Kalın bir duman perdesinin ardından barda toplanmış hatırı sayılır bir kalabalık gördü. Çarşamba günü pek parti gecesi sayılmazdı ama Rianne görev başındaydı, içki siparişlerini yetiştirmek için acele ediyordu ve erkekler ona doyamıyordu.

Dorothea daha önce tanıştığı ama hiç sohbet etmediği bir adamı fark etti: Brock Hudson. Ağır dövmeleri olan ve birçok yerinde piercing bulunan adamın siyah saçları kısa kesilmişti ve sakalının gölgesi çenesini karartıyordu. Kucağının iki yanına tünemiş birer kadın onu sefahat timsali yapıyordu. Önce birine, sonra diğerine gülümsemiş olsa da, çevresinin arkadaşlarından daha fazla farkında görünüyordu.

Bu Daniel'in de paylaştığı bir özellikti.

Brock bir sigara söndürdü ve kadın yüzünü buruşturdu. En azından bir kül tablası kullanmıştı. Daniel eskiden hanın dışında sigara içerdi. Ama son birkaç alışında bunu yapmadığını şimdi fark etti. Bırakmış mıydı?

Sarışın bir adam ona başparmağıyla işaret etti. Onu tanıdı ama adını hatırlayamadı. Başka bir adam ona ısıklık çalınca başını biraz daha kaldırdı. Daniel'den iz yoktu ama buraya on beş dakika erken gelmişti ve Daniel'in ayak işleri vardı. Söz verdiği gibi tema odası için malzeme almak üzere şehre gitmişti; daha sonra Prenses'i babasına götürecekti.

Küçük köpeğe olan bağlılığı Dorothea'yı hayrete düşürmüştü. Ve tamam, tamam, bu onun göğsünün kadınsı bir takdirle zonklamasına neden oldu.

Başkalarına nezaketle davranmalısınız.

O kadar iyi bir adamdı ki. Bir gün içinde, ilk tema odası için onun bütün bir yıl boyunca yaptığından daha fazlasını yapmıştı. Onu hayallerini yaşaması için cesaretlendirmişti. Yarın değil -yarının garantisi yoktu- ama bugün. Engellerin fırsat olarak kullanılabileceğini kanıtlamıştı.

Daniel'in belki de arkadaşı olabileceğini düşündü. *Eğer* ona karşı verdiği fiziksel tepkileri kontrol etmeyi öğrenirse. Ona her baktığında yaşadığı sıcaklık dalgası. Karıncalanmalar ve titremeler. Yükselen kalp atışları... karnındaki şehvet dalgası.

O bir brownie'nin insan eşdeğeriymiş. Lezzetliydi ama onun için çok kötüydü.

Rianne şişeleri sopa gibi çevirdi ve içindekileri bardaklara doldurdu. Dorothea'yı fark edince gülümsedi. "Vay canına! görünüyorsun." *Öyle mi?*

Bir dakika. *Doğru, öyleyim.* "Teşekkür ederim." Dorothea saçlarını kabarttı.

Barın diğer ucunda bir adam arkadaşının dikkatini çekmek için bağırdı. Ryanne parmağını kaldırarak Dorothea'ya, "Ne içmek istersiniz?" diye sordu.

"Lezzetli ama hafif bir şeyler." Çok fazla şeker halsizliğe neden oluyordu ve tetikte olması gerekiyordu.

"Tamam o zaman. Sana bir Moscow Mule yapacağım. İçinde patatesten yapılan votka var. Patates neredeyse bir salataadır."

Birdenbire beyaz bir ısı duvarı arkasına bastırdı ve onu bir erkeklik güç alanıyla sardı. "Şunu iki salata yap lütfen."

Daniel'in sert, boğuk sesi kulaklarını okşadı ve evet, ona karşı yoğun ve inkâr edilemez bir fiziksel tepki yaşadı. Titreme onu sarstı ve belirli yerlerinde karıncalanmalar başladı.

Onunla yüzleşmek için döndü ve hemen nefesi kesildi. Kehribar rengi gözlerinde ilkel açlık parlıyordu ve ağzının etrafındaki ince çizgileri de boyuyordu. Koyu renk saçları rüzgârda savrulan sivri uçlar halinde uzanıyordu. İstendiği gibi siyah bir tişört ve eşofman altı giymişti. Sorun şu ki, tişört üzerine oturmuştu. Fazla iyi. Onun emirlerini görmezden gelmişti ve cezalandırılacaktı. Ya da cezalandırılmayacaktı. Kesinlikle hayır, çünkü bu düşünce onu ürpertmişti. Pantolon en azından beline biraz bol geliyordu ama vay canına, yine de ona yakışmıştı. Onun seksiliğini kamufle etme planı geri tepmişti. Kaslı fiziği muhteşem bir şekilde sergileniyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı ve onu geri itmek için avucunu göğsüne koydu.

Çelik gibi güçlü olan adam yerinde kaldı, kalbi kızın eline çarpıyordu. "Sana hayranım. Sen..." Bakışları kızın üzerinde gezindi, kapüşonlu, sonra daha yavaş bir tempoyla ikinci kez üzerinde dolaştı. "Kesinlikle enfes."

Hak edildiğinde iltifat etmelisiniz.

Bu kadar bariz bir takdire nasıl karşılık vermesi gerekiyordu?

Kolay. Bu gecenin hedeflerine odaklanarak. Utangaçlığından kurtulacak, flört etmeyi öğrenecek ve kendini uygun bir aday için saklayacak.

Kadının elini avucunun içine aldı ve tırnaklarını inceledi.

"Altın rengi mi?" "Turuncunun bir versiyonu," dedi

kadın, biraz savunmacı bir tavırla. "Gerginsin o zaman."

Ugh. Ona cilasından hiç bahsetmemeliydi. "İnsanlar bizi görebilir, Daniel. Geri çekilmen gerek."

Gözünün altında bir kas sıçradı. "İnsanlar kendi işlerine bakmalı. Ayrıca, biraz flört etmekte yanlış bir şey yok." Ona doğru eğildi, görebildiği ve görmek *istediği* tek şey haline geldi. "Adil bir uyarı, tatlım. Bu gece asıl amacım ellerimi o elbisenin altına sokmak... ve külotunun içine."

Dünyası altüst oldu, zihni savaşıyan duyguların fırtınasıyla çalkalandı. *Bir şey söyle!* "Ben... Sen... Bu gece külotumda sadece benim ellerim olacak." Keskin bir nefes çekti. Az önce ima etmemişti... *Aman Tanrım*. İma etmişti. Gerçekten etmişti. *Öldür beni*.

Daniel'ın göz bebekleri saf bir şehvetle büyüdü. "İzleyebilir miyim?" Sesi bir hırıltıya dönüşmüştü, müziğin düzensiz zar zor duyulabiliyordu. "Bu ayrıcalık için yalvarmaya hazırım."

"Ben-" demek istemedim. Oh, ne oluyor? *Buraya flört etmeye geldin, öyleyse flört et*. "Hayır, beni izleyemezsin," dedi boğucu bir tonda olduğunu umduğu bir sesle. "Ama hayal etmek için iznim var..."

Yanıt uygun ya da kışkırtıcı derecede uygunsuz olmalıydı -Çünkü inledi. "Aklımda, boşaldığında adımı haykıracaksın."

Söz konusu külot mu? Birden sıırılsıklam oldu.

Neyse ki RYanne iki bakır bardağı Dorothea'nın kolunun arkasına bastırarak dikkatini çekti ve onu bir yanıt düşünmek zorunda kalmaktan kurtardı.

"Tamam, güzellerim. Bunlar müesseseden," dedi arkadaşı. "Gösteri için *teşekkür* etme şeklim."

Şov. Aka Dorothea'nın neredeyse teslim olması, hepsi Daniel'ın birkaç övgü dolu söz söylemesi yüzünden. Lanet , ona karşı direncini artırması gerekiyordu.

Daha iyisini yapabilirim. Daha iyisini yapacağım.

Daniel arkadaşına başıyla selam verdi. "Seni tekrar görmek güzel, RYanne."

"Bu RYe-in ve sen bunu biliyorsun. Ve sen de, Danny oğlum." Banyo duvarlarına yazılan şiirlere ilham veren ağız, şekerli tatlı bir gülümsemeye dönüştü. "Bu arada, arkadaşın Jude yarım kabuklu bir bok."

"Evet, bunu çok sık duyuyor," dedi Daniel.

"Eminim hepiniz biliyorsunuzdur." RYanne elini havada sallayarak konuyu kapattı. "Eğer Dorothea'ya zarar vererseniz, küçük parçalarınız şehrin her yerine dağılır."

Oookay. Dorothea'dan bir inilti yükseldi.

Daniel arkadaşına gösterişli bir selam verdi. "Uyarı alındı."

"Söz alındı demek istiyorsun," diye düzeltti RYanne.

"Merhaba güzelim." Brock Daniel'ın yanına sokuldu ve RYanne'a sırtıttı.

Arkadaşları onun yanından ayrılmıyor, sanki ona tapmak için para almışlar gibi göğsünü okşuyorlardı.

Öyle mi?

Daniel çenesini eğerek onu işaret etti. "RYanne, arkadaşım ve iş ortağım Brock Hudson'la tanıştın mı? Brock, seni resmen RYanne Wade ile tanıştırmak istiyorum, barın sahibi."

"Ben zaten bu hoşnutsuzluğu yaşadım." RYanne kirpiklerini Brock'a doğru kırıştırdı. "Bay Hudson tam bir baş belası."

Hâlâ gülümseyen Brock kargosunu -şimdi somurtan kargosunu- kollarını göğsünde kavuşturmak üzere serbest bıraktı. "Her hafta sonu Bayan RYanne'den benimle cennette on beş dakika oynamasını istiyorum."

"Ve ona her seferinde cehennemimi öpmesini söylediğimde," dedi kızgınlık göstermeden... ama belki biraz kız kardeş şefkatiyle?

Gezegendeki en boğuk, en seksi sesle gülüyordu - Daniel'la karşılaştırılmadığı zaman. Ama cidden. Bu kahkaha National Geographic'te duyulan bir çiftleşme çağrısı gibiydi.

Kızlar okşamayı bırakıp pençelemeye başladılar. Cidden, onlara para mı ödemişti, yoksa sihirli bir afrodizyak mı vermişti? Daha da önemlisi, Dorothea sihirli bir afrodizyacı nereden bulabilirdi?

Brock iki kadını da biraz itti. "Beni orada bekleyin, güzeller."

Kızlar hayal kırıklığıyla mırıldandılar ama istendiği gibi gittiler. Duyma menziline çıkar çıkmaz Dorothea, "Dürüst ol. Onlar fahişe, değil mi?"

"Hayır. Bir oyun oynuyoruz. Kim bana en çok ve en iyi yaltaklanırsa o kazanacak-"

Daniel onun göğsüne vurdu ve o da sustu.

Cinsel bir oyun o zaman. İçini bir kıskançlık kapladı ve bakışları Daniel'ın ağırbaşlı bakışlarıyla buluştuğunda yüce bir mutluluk titreşimi onu takip etti. Oynamak nasıl olurdu-

Hayır. Oraya gitmiyorum.

Brock RYanne'a, "Bebeğim, cennetteki on beş dakikanın on ikisinde yapacağım şey senin cehenneme gidişini öpmek ," dedi.

"Ne ." Öğürüyormuş gibi yaptı. "Bu arada, sevgililerin o kadar dar pantolonlar giyiyor ki dinlerini görebiliyorum."

"Seni daha önce eğilirken gördüm. Seninki daha sıkı, bebeğim." Bakışları kızın üzerinde gezindi, gözleri parlıyordu. "Tsk-tsk. Bir süredir kiliseye gitmedik, değil mi?"

Tamam, işte *bu* flörttü. Ama Dorothea aralarında gerçek bir kıvılcım hissetmiyordu. Altta yatan bir gerilim yoktu.

Şimdi de kimya uzmanı mı oldun?

Birisi Daniel'a çarptı. Kaskatı kesildi, beline uzanarak

-

Aniden durdu. Kolunu indirdi, elini yumruk yaptı ve titreyen bir nefes onu terk etti. Sorumlu adam, dayak yemeye ne kadar yaklaştığını fark etmeden tökezleyerek uzaklaştı.

Brock endişeyle Daniel'ın omzunu sıvazladı. Sarhoş Adam'a da şiddet dolu bir bakış attı, gülümsemesi kaybolmuştu.

İçgüdüleriyle hareket eden Dorothea, Daniel'ın sakal gölgeli yanaklarını avuçladı. Geçmiş onu yutmakla mı tehdit ediyordu? Meteoroloji okulunda duyduğu bir tavlama cümlesini hatırlayarak, "Hava durumu uzmanı değilim ama bu gece altı ya da yedi inç yağacağını tahmin ediyorum," dedi.

Brock az önce içtiği kustu. Rynane elinin arkasından kıs kıs güldü.

Daniel Dorothea'ya odaklandı, çenesi gevşemişti. Sonra başını geriye atıp gerçek bir eğlenceyle güldü ve Dorothea neredeyse büyük bir rahatlama dalgası altında yığılıp kalacaktı.

"Bence bu geceki fırtınayı hafife alıyorsun," dedi ona. "Ben *sıfır* inç alacağım. Öte yandan sen on inç alacaksın-"

"On mu?" diye .

Aşırı ısınan kadın, daha fazla bir şey söyleyemeden elini adamın ağzına bastırdı. Adam onu ısırdı ve kadın irkildi.

İçkilerini toplarken bir gülümsemeyi paylaştılar.

" gel." Onu arka taraftaki karanlık bir köşeye götürdü. Nedense

Brock da onu takip etti.

Her zamanki centilmenliğiyle Daniel içkileri bıraktı ve ona bir sandalye uzattı. Brock onun solundaki koltuğa otururken o da onun sağındaki koltuğa oturdu, sanki...

Farkına vardı. Bir hayal kırıklığı dalgasıyla onun bir kılıf olduğunu fark etti. Bu şekilde, Çilek Vadisi'nden hiç kimse

Bu bir randevuydu.

"Brock'u görmezden geleceğim ve umarım sen de aynısını yaparsın." Daniel onun elinin üstünde bir parmak ucunu gezdirdi. "Sen ve ben önemli olan tek iki kişiyiz."

"Kelimeler acıtır Danny," dedi Brock, ama sesi üzgün gelmiyordu. "Yumruklar da öyle." Daniel'ın bakışları onun üzerinde kaldı. "Senin için uygun mu?" *Bence sen olduğun gibi mükemmelsin.*

Tırnakları dizlerine battı. "Ne yapacağımıza bağlı. Bütün gece birbirimize mi bakacağız?"

"Bu hoşuma giderdi." Kızın buklelerinden birini parmağına doladı. "Ama bu gece yetki sende. Ne yapmak istiyorsan onu yapacağız."

Doğru. Umutsuzca dikkatini dağıtmaya ve belki de biraz sıvı cesarete ihtiyaç duyarak RYanne'ın ona hazırladığı içkinin tadına baktı. Votka ve... zencefilli gazoz mu? Kesinlikle lezzetliydi. Tatlı bir yanıkla birlikte ferahlatıcı. Dorothea bakır bardağı sadece birkaç yudumda boşalttı.

. *Şöyle yapalım.* "Bana kızarmadan ve kekeleymeden nasıl flört edileceğini öğretmeni istiyorum."

Gözleri zevkle karardı. "Hiç yüzüm kızarmaz ya da kekeleyemem." "Kendimi kastediyorum."

"Güven bana, tatlım. Nasıl flört edileceğini biliyorsun. Oltana yem takıldı, ben de ucundan sallanıyorum."

"Ama ben başka balıklar yakalamak istiyorum," diye sessizce itiraf etti. Gerçek ve bu aralarında bir kalkan oluşturduysa harikaydı. Mükemmeldi.

Daniel irkildi.

Ondan gelen böylesine yoğun bir tepki... kafasını karıştırdı.

Temkinli bir şekilde, "Uzun sürmeyecek. Senin sözlerin, benim değil. Bir şeye başladığımızdan değil."

Kupasını boşalttı.

"Hiçbir şeye başlamazsak ikimiz için de daha kolay olur," dedi.

Brock paketinden bir sigara ve cebinden bir çakmak çıkardı.

Daniel kanser çubuğunu kaptı ve ikiye böldü. "Sigara içmek yok." "Hey. Bir kadın sigarasını kırıştırdı diye bırakan ben değilim.

Burun," diye yanıtladı Brock, ama paketi ve çakmağı masanın üzerine koydu.

Daniel'a burnunu kırıştıran kimdi? Dorothea her zaman yüzünü buruşturmamaya ve nefretini gizlemeye dikkat etmişti ve her seferinde bunu başardığından emindi.

Daniel arkadaşının koltuğunu tekmeledi. "Sessiz ol. Büyükler konuşuyor."

"Ayrıca," diye araya girdi, konuşmaları hiç kesilmemiş gibi devam ediyordu, "bana senin tipin olmadığımı söylemiştin."

"senin tipin olmadığını mı söyledin?" Brock arkadaşına ters ters baktı. "O bir elbisenin içindeki seks."

Ben mi?

"Öyle olduğunu biliyorum," diye homurdandı Daniel.

Öyle mi?

Binlerce güneşin sıcaklığıyla ona baktı. "Sana sözlerimi ne kadar yanlış anladığınızı da söyledim. Sen benim tipimsin. *En sevdiğim* tipimsin. Şu anda *tek* tipim sensin."

Başını salladı, açıkça onu şaşırtmıştı. "Elbette öyleyim. *Şimdi*. Ben bir meydan okumayım."

Burnunun kenarını sıktı. "Bir kadının peşine düşmek beni burada kapana kısılmış dehşetten kurtarıyor." Şakağına bir dizi vuruş yaptı. "Bana bir hedef veriyor. Bir amaç. Ne eksik ne fazla."

Haklıydım, diye düşündü. Birden fazla denizaşırı turun onu olumsuz etkileyip etkilemediğini merak ve şimdi biliyordu. Evet, oh, evet. Kadınları ve seksi dikkat dağıtmak için kullanıyordu... bu da her zaman bir sonraki fetih için arayış içinde olacağı anlamına geliyordu.

"Seninleyken," dedi, "kovalamak istemiyorum. Sadece istiyorum."

Yumuşama...

Savaşın bununla! "Örgü örmek size bir hedef ve amaç verebilir," dedi, sesinde bir titreme vardı.

Daniel dudaklarını büzdü. "Senin bir meydan okumadan çok sinir bozucu olduğunu söylemiş miydim?"

"Hey!"

"Sen benim hakkımda en kötüsünü düşünüyorsun," diye devam etti, "ben ise senin hakkında en iyisini düşünüyorum."

"Ne demek en iyisi?"

"Muhteşem, seksi, akıllı ve nazıksın. Eğlenceli ve büyüleyicisin." Bir eli kalbinin üzerinde çırpındı. Onun mu? Büyüleyici mi?

Bu sırada Brock bir Ryanne gibi davrandı ve öğürüyormuş gibi yaptı.

"Senin hakkında en kötüsünü düşünmüyorum," dedi Daniel'a, onun duygularını incitmiş olabileceğini fark ederek. "Sen de muhteşem, seksi, akıllı, nazik ve eğlencelisin." Ve evet, hatta büyüleyici, bu yüzden ona karşı tepkilerini korumak zorundaydı.

Ve lanet olsun, ona yeterince sert davrandığına karar verdi. Her şeyi berbat etmiş ve yanlış zamanda yanlış şeyi söylemişti. Ne olmuş yani? Kendisi aynı şeyi ne kadar sık yapmıştı?

Artık onu kullanmayı düşünmeyecekti. Bunun yerine onunla *birlikte* çalışacaktı. "Sadece farklı şeyler istiyoruz," dedi ona ve elini okşadı.

Gözleri kısıldı. "Odama geldiğinde, sen-"

"Biliyorum." Dudaklarını yaladı. Adamın bakışları dilinin izlediği yolu takip ederek kadının ürpermesine neden oldu. "Ama sonra fikrimi değiştirdim. Bir fırt ve bir damla benim için yeterli değil."

Adam ona inanamayarak göz kırptı. "Aç ve bırak mı?"

"Bilirsin, tek gecelik bir ilişki. Vur-kaç. Bir patlama ve kefalet." Dorothea parmaklarını Daniel'in parmaklarına doladı, harika sıcaklığı ve lezzetli sürtünmeyi görmezden geldi. Daniel'in yara izleri vardı. Jazz'ın pürüzsüz bir teni vardı ve şimdiye kadar bunu sevdiğini, tercih ettiğini düşünmüştü.

Dövüşün!

"Sen harika bir adamsın," dedi. "Ve ben senin arkadaşın olmak istiyorum."

Bir an çatırdayan bir sessizlik içinde geçti. Brock unutulmuştu. Heck, dünyanın geri kalanı unutulmuştu. Adrenalin, herhangi bir uyuşturucu güçlü bir şekilde içinden geçti. Gerginlik, ağrıyan kemiklerinin üzerindeki derisini sıkılaştırdı.

"Senin arkadaşın olamam, Thea." Ses tonu ciddiye.

"Ama neden?" İçini bir hayal kırıklığı ve dehşet kapladı. "Jessie Kay ile arkadaşsın."

Dişlerini gösterdi, yüz hatları sert bir kaş çatmaya dönüştü. "Evet, ama Jessie Kay ile yatmak istemiyorum."

* * *

DANIEL, karşılaştığı tüm savaş durumlarından daha kötü bir kâbusun içine hapsolmuştu.

Thea onu bir kez daha reddetmişti. Ve bunu sarsılmaz bir kesinlikle yapmıştı.

Sevinmesi gerekirdi. Yeni ve yoğun bir mücadeleden bahsediyoruz. Bunun yerine, acı çekti. Öfkelendi. Onu reddetmekle kalmamış, ondan kendisine flört etmeyi öğretmesini istemişti -başka erkeklerle. Sanki uzun siyah kirpiklerini kırıştırmaktan ya da kırmızı dudaklarını büzmekten daha fazlasını yapması gerekiyormuş gibi. Aslında bir erkeğin kapısına yağmurluktan başka bir şey giymeden gitmek ona istediğini kazandırırdı. Sadece beyni boktan olan A sınıfı bir pislik onu geri çevirirdi.

Gözünü Vandercamp'a mı dikmişti? Muhtemelen. Lanet olsun! Daniel'ın bağırsakları binlerce küçük el bombasına dönüştü.

"Başka bir şekilde ifade edeyim. Senin arkadaşın olmak *istemiyorum* Thea." Yüz hatları kararmış ve çökmüştü, bu adamın nefret ettiği bir manzaraydı. Daha da kötüsü, elini bıraktı. "Ben senin sevgilin olmak istiyorum."

"Ama-"

Aması yok! "Bana iki randevu daha söz vermiştiniz ve tutmanızı talep edeceğim." Canlı müzik grubu yeni bir şarkıya başlarken sesini duyurabilmek için bağırarak zorunda kaldı. "Eğer flört etmeyi denemek istiyorsan, dene. Dürüst olacağım ve sana neyin işe yarayıp neyin yaramadığını söyleyeceğim. Ama şunu bil ki. Söz konusu sen olduğunda, ne olursa olsun işe yaramasını bekle."

Sanki kafası karışmış gibi ona baktı.

"Bana kirpiklerini mi kırıştırıyorsun? Kontrol et. İşe yarıyor." Hem de fazlasıyla. "Sıradaki."

"Ben... ben kirpiklerimi kırıştırmıyordum?" Sesi ne kadar memnun geliyordu. Ne kadar da büyüleyici.

Ona gülümserken gözleri parlıyordu. Her eyalette yasadışı olması gereken bir gülümseme idi bu. Tehlikeliydi. Çok parlak ve çok sıcaktı; erkeklerde bölgesel şişliklere neden olması muhtemeldi.

"Söz verdiğim gibi diğer iki randevuya da katılacağım," dedi. "Ama bu Cumartesi ya da Pazar dışarı çıkamayız. Planlarım var. Ve tekrar vurgulamalıyım ki kendimi senin yatağında bulmayacağım."

"Yerde ya da arabada gayet iyi olur." Yanakları kızardı ve her seferinde gibi yine kendini rengin ne kadar yayıldığını merak ederken buldu. Çözmesi gereken bir gizemdi bu. "Ne planları?"

"Peki." Alt dudağını dişleyerek oturduğu yerde kıpırdandı. "Benim... randevularım var."

İçinde mutlak bir öfke patladı, kalbine şarapnel parçaları saplandı. Hem çenesi hem de elleri kenetlendi. "Kiminle?"

Kıvrınma daha da kötüleşti. "Sırasıyla Brett Vandercamp ve Jonathan Hillcrest."

Geçmişte rekabet Daniel'ı heyecanlandırırdı. Şu anda Thea'yla baş başa kalabilmek için tüm dünyayı yerle bir etmeye razıydı ve bu tepki onu hayrete düşürmüştü. Bu kadar güçlü, bu kadar çabuk mu hissetmişti? Saçma! Yıllarca kadını bir an bile düşünmemişti.

Ama o zamandan beri onun dansını izlemiş ve onu çıplak görmüştü. Onunla birlikte güldü. Kalbinin saflığını fark etti. Başkalarına karşı nezaketi. Onun

Kız kardeşine olan bağlılığı. Oje sürmeyi ve yağmur fırtınalarını sevmesi gibi tuhaflikları. Yürek parçalayan kırılganlığı.

Eğer bir şekilde onu diğer randevularını iptal etmeye ikna ederse, ona kızmaya . Hatta belki de ne kaçırdığını merak edecekti.

Sakin olun. Başarılı bir görev somut bir planla başlar.

Birinci adım: Dokunmak. Elmacık kemiğinin üzerinde bir parmak ucunu gezdirdi.

Dokunuşa doğru eğildi, bu başlı bir mutluluktu. Sonra doğruldu, omurgası o kadar sertti ki ikiye ayrılacağından korktu.

İkinci adım: etkileşime geçin.

"Neden kızarmanı durdurmak istiyorsun?" diye sordu. "Çok güzel."

"Hayır, bu beni en başta kızartan bile daha utanç verici."

Tekrar sordu, "Neden?"

"Çünkü... Sırf bu yüzden! Sen anlayamazsın. Hayatın boyunca kabul edildin."

Hayatı boyunca ne kadar sık reddedilmişti?

Üçüncü adım: Bir iltifatla eşleştirilmiş başka bir dokunuş. Yer değiştirdi, ona doğru eğilirken dizini kalçasına sürttü... kızın şaşkınlık dolu nefesini sevdi.

Kulağına fısıldadı, "Kızarman bir erkeğe fikir verir. Çok yaramaz fikirler. Bence bunu yapmaya devam et."

Ona karşı , onu heyecanlandırdı - sonra onu itti ve hayal kırıklığına uğrattı. "Bu *benim* randevum," dedi kibarca, "ve gecenin geri kalanında sessizce oturmaya karar verdim."

Dördüncü adım: Ona en derin fantezisine bir bakış at.

"Başka bir söylemeyeceğim, tatlım. Elbiseni yerde, kışını da yatağımın üzerinde hayal etmekle meşgul olacağım."

DOKUZUNCU BÖLÜM

DANIEL babasının evinden içeri girdi, Brock da arkasındaydı. Thea'yla birlikte hana girmeyi tercih ederdi ama gecenin sonunda bir öpücük bile kazanamamıştı.

Tüm denenmiş ve doğru adımlarına rağmen başarısız olmuştu.

Babasının mışıl mışıl uyuyor olmasını bekliyordu. Bunun yerine Virgil kanepeye uzanmış, parmaklarını birbirine geçirmiş, başının arkasında kilitlenmişti. Beklemişti.

Jude yere oturmuş, Daniel'ı fark edip yanına koşan Prenses'le oynuyordu. Kızın heyecanı onu yatıştırdı. Thea ile randevusundan sonra gururu paramparça olmuştu.

Prenses'i kucağına aldı ve karnını okşarken başını boynunun çukuruna yaslamasına izin verdi. "Burada her şey yolunda mı?"

"Hayır, her şey yolunda değil." Virgil ayağa kalktı. Eskiden birkaç santim daha uzundu ama sırtındaki kamburluk onu kısaltmıştı. "Her şeyden önce, bir kurtçuğun ağzını tıkayacak kadar kötü kokuyorsun. Giysilerindeki tüm o duman beni kanser edecek. Ve küçük tatlı Dorothea Mathis'i Tırmalama Direği'ne götürmen hakkında duyduklarım nedir?"

Evet. Haber kesinlikle hızlı yayılmıştı. Ama babasına kim söylemişti?

Barda oturanlar arasında sadece Rianne'ın babasıyla bir ilişkisi olabilirdi ama o ve Thea kardeş kadar yakınlardı. Narkotikten kaçmasına imkân yoktu.

"Thea'yı hiçbir yere götürmedim," dedi içten içe hayıflanarak. Çok dikkatli davranmıştı. Şey, dikkatli sayılırdı. Bir dahaki sefere daha iyisini yapmalıydı. "Ben oradaydım. O da oradaydı. Konuştuk." Doğru, doğru ve doğru.

Babası sinirlendi. "Oğlum, içimdeki çakalı uyandırıyor sun. Sana daha iyi öğretemedim mi? Ondan etkilenmiyor musun? Otuz yaş daha genç olsaydım, onu bir an önce yatağa atardım. Kimse yuvarlanıp bir çekiçte mi yoksa sevgilisinin bacağına mı yattığını merak etmek istemez. Onu oradan çıkarıp güzel bir yemeğe götürmeli ve hesabı ödemeliydin, sörf ve çim sipariş etmiş olsa bile."

Buna nasıl karşılık vermesi gerekiyordu? Jude her zamanki gibi kaşlarını çatmaya devam etti.

Virgil'in omzunu sıvazlarken Brock'un ifadesinde kahkahalar parıldıyordu. "Barlar şeytanın inidir."

Virgil başıyla onayladı. "Duyduğuma göre kadınlar gruba sutyen ve bluz fırlatıyormuş, erkekler de RYanne Wade şarkı söylediğinde ona gömlek fırlatıyormuş."

Virgil Porter'a göre Strawberry Valley'deki her kız "tatlı" ve "küçük"tü.

"Tatlı küçük RYanne Wade'den bahsetmişken." Brock parmaklarını çenesinin üzerinde gezdirdi, merakın resmiydi. "Onunla ilgili hikâye nedir?"

Daniel, aralarındaki kimya uyuşmazlığına rağmen adamın onun için bir oyun oynayacağını biliyordu. Kız onun tipiydi. Sokak zekâlı ve hayat tarafından sertleştirilmişti. En sevdiği içkileri karıştırabilmesi cabasıydı.

İstedığınız şey ihtiyacınız olan şey değilse "tip" hiçbir şey ifade etmez.

Beynini susturmak için şakağını ovuşturdu.

Virgil yeni ampul takılmış bir lamba gibi parladı. "Az önce turşumu kurdun. RYanne'ımızı beğendin mi? Puro içen, viski içen bir meleğin sesine sahip. O bekar ve bence bu onun hoşuna gidiyor, bu yüzden duvarlarını yıkmak için özel bir erkek gerekecek."

"Ya da dinamit." Brock göz kırptı. "Dinamit konusunda *çok* iyiyimdir."

"Güzel, güzel," dedi Virgil. "Düğünü burada, benim evimde yapabiliriz. Arka bahçede. Ve o küçük tatlı kızın kendisine diyebileceği bir babası olmadığından, onu evlendirmekten mutluluk duyacağım."

Brock sanki karnına bir yumruk yemiş gibi irkildi. "Düğün mü?"

"Elbette. Bu bir ilişkinin doğal ilerleyişi, değil mi?"

Benim dünyama hoş geldin, demek istedi Daniel arkadaşına. Bunun yerine adama bir cankurtaran salı fırlatarak, "Brock evlenmek istemiyor baba. Ben de öyle."

Eğer iyi bir evlat olsaydı, bunu yapardı. Memleketinden bir kızla evlenir ve yuva kurardı. Ama sahte bir evlilik babasının mutluluğu için çözüm değildi. Ya da Daniel'in. Hâlâ TSSB ile savaşıyordu. Belki daha büyük bir ölçekte. Meydan okuma yok, dikkat dağıtma yok.

Peki ya karısı ondan boşanmaya karar verirse? Virgil'in kalbi sonsuza dek kırılırdı. Daha da kötüsü, ya karısı beklenmedik bir şekilde ölürse?

Her gün insanlar ölüyordu.

"Dorothea Mathis'le evlenmek istemediğine emin misin?" diye sordu babası. "Ne zaman onun adını ansam gözlerin parlıyor."

"Yok."

"Dorothea Mathis, Dorothea Mathis, Dorothea Mathis."

Tamam, belki de öyleydi.

Bir elini yüzüne götürdü ve gözlerinin paslı bir teneke kutu kadar donuk olduğundan emin kadar gözlerini sakladı. "Hanın güvenliğini sağlıyorum. Hatta Holly'nin yerine birini işe alana kadar resepsiyonda çalışıyorum." Yine, hepsi doğru. "Thea ve ben, biz... arkadaşız." Kelimenin tadı diline kötü geliyordu. "Ama sana söz veriyorum, onu bir daha Tırmalama Direği'nde gördüğümde, onu alıp itfaiyeci tarzında dışarı taşıyacağım." Sonunda.

Virgil hayal kırıklığıyla ağır bir iç geçirdi. "Sen iyi bir çocuksun Danny ve seni seviyorum."

Suçluluk duygusu, tam kalbime saplandı. *Asla hayal kırıklığına uğratmak istemedim*

Bu adam. "Ben de seni seviyorum." Ve belki de Thea haklıydı. Belki de arkadaş olarak daha iyiydiler.

Vücudundaki her hücre protesto çığlıkları atıyordu. *Onu arzuluyorum. Ona sahip olmalı.*

Evet, ama sonra ne olacak?

"Pekala çocuklar. Bu yaşlı bedeninin biraz dinlenmeye ihtiyacı var. Siz gençler sakın olun, duydunuz mu?" Virgil uzaklaşmadan önce Daniel'ın yanağını okşadı.

Prenses özgürlüğü için mücadele etti. Daniel onu yere bıraktı ve gece yarısı için bir şeyler hazırlamak üzere mutfığa doğru yürüdü. Arkadaşları onu takip etti, köpek de peşlerindeydi ve masanın etrafında toplandılar.

"Bu geceki performansın hakkında bir eleştiri ister misin?" Brock ona sordu. "Hayır, teşekkürler." İki dilim ekmeğin üzerine biraz mayonez sürdü ve

ortasına hindi dilimleri yerleştirdi. "Ben iyiyim."

"Çok kötü. İlk başta mağara adamı yaklaşımının altın bilet olabileceğini düşünmüştüm. Sonra, bocaladığını fark ettiğinde, takipçi-clingy ile devam ettin." Brock ona başparmağını indirdi. "Senin adına utandım."

Harika. "Thea ona diğer erkeklerle nasıl flört edeceğini öğretmemi istiyor. Aslında Cumartesi ve Pazar günü randevusu var. İki farklı erkekle."

"Nimetlerini say. Yalnız olman daha iyi." Jude bir paket sos ve sos aromalı patates cipsi açtı. "Yalnız bir hayat küçümsenir."

Brock kollarını yana açtı. "Dostum. Alaycılığın kendini gösteriyor ve bu çok çirkin."

Jude yanaklarına vurarak, "Hepimiz güzel olamayız," diye cevap verdi.

Brock iç çekerek Daniel'a odaklandı. "Bana isimleri ver, yarın öğleden sonra diğer randevular sorun olmaktan çıkacaktır."

Jude ağzına bir cips attı, çiğnedi ve yuttu. "İçindeki seri katil ortaya çıkıyor."

"Ve o bahsettiğin güzellerden biri, biliyorum," dedi Brock. Daniel sandviçini bitirdi. "Bu gece burada mı kalıyorsunuz?" "Hayır, ben Tırmalama Karakolu'na geri dönüyorum," dedi Brock. "Randevularım var. kendiminkini."

Daniel ilk geldiğinde kollarında tuttuğu iki kadınla çoktan yatmıştı. Çifte tuvalete kadar eşlik etmiş ve on beş dakika sonra giysileri yamulmuş, boynunda ruj izleriyle geri dönmüştü.

Jude iki arkadaşını da şaşırtarak, "Ben de sizinle geleceğim," dedi. Genelde barlardan uzak dururdu. Sadece Brock çağırdığında . "Senin yerinde DD olacağım."

"Bizimle gelmelisin." Brock Daniel'ın yüzünün önünde bir parmak salladı. "Burada gördüğüm şey hoşuma gitmiyor. Gözlerinin altında morluklar, ağzının etrafında gergin çizgiler."

"Birkaç güzellik z'sinin düzeltmeyeceği bir şey değil." Eğer normal olsaydı. Ama Thea'nın erkekliğine karşı işlediği suçun işlendiği yere dönmek gibi bir arzusu . Başka bir kadını tavlama da istemiyordu.

Jude ayağa kalktı ve Brock'u ayağa kaldırdı. "Adamı rahat bırak. Muhtemelen *egosunu* özel olarak okşamak istiyordur."

Brock kıkırdadı.

Onlar mutfaktan çıkarken, ", " diye seslendi.

Ani sessizlikten hoşlanmayan Daniel, Prenses'i dışarı taşıdı. Yorgundu -hatta *her zaman* yorgundu- ama rüya görmeye hazır değildi.

Köpek, tek bir ampulün aydınlattığı verandada oynarken, o da antrenman yapıyordu. Ellerini ve kollarını sert ve dayanıklı tuttu, vuruş yeteneğini geliştirmek için iyi, sağlam bir saat harcadı. Parmaklar, eklemler, ön kollar. Her birini tekrar tekrar bir ağaca fırlattı. Ağaç kabukları derisini sıyrıyor, denizaşırı görevler artık düzenli olarak yapılmadığı için fazla yumuşamasını önlüyordu. Ya da hiç. El becerisini korumanın önemli olduğunu bildiği için bir hançer de kullanıyordu. Güç sizi taşıyabilir. Zayıflık sizi her zaman başarısızlığa uğratar.

İşini bitirdiğinde kendini ve prensesi yatak odasına kapattı. Tam boy bir yatak, atölye dersinde yaptığı bir şifonyer ve gurur ve neşe kaynağı, annesiyle birlikte boyadığı bir komodinin bulunduğu küçük bir alan.

Duş aldı, bu da Thea'ya duyduğu arzusunun daha da alevlenmesine neden oldu. Handa son kalışından sonra eve sabunlardan birini getirmişti. Şimdi her yerinde onun kokusu vardı, tam da istediği yerde. Ama bu yeterli değildi.

Bir kedi gibi yatağına oturdu ve Thea'nın resimlerini aramak için yıllıklarını karıştırdı. Diğer çocuklar futbol ve diğer sporları yaparken, maymun çubuklarında sallanırken ve taklalar atarken çekilmişken, o sadece kenarda duruyordu. O zamanlar yüzü için fazla büyük gözleri hüzün ve özlem saçıyordu.

Hiç kimse onu eğlenceye katılmaya davet etmiş miydi? Kesinlikle davet ve aniden çok utanmıştı.

Jude yanıyordu. Yalnız yaşamak küçümsenecek bir şey değildi. Yaşamak bile değildi.

Thea'nın diş telleriyle dolu ağzını göstererek gülümsediği tek zaman Rynne ve Lyndie'nin onunla birlikte olduğu zamanlardı. Ancak ikinci sınıftayken ikisi de evde eğitim almayı tercih etmişti ve Thea'nın gerçekten kimsesi yoktu.

Kalbi aniden tereyağı bıçağıyla derisi yüzülmüş gibi hissetti. Zamanda geriye gidebilmeyi diledi. Genç halini sarsar ve şöyle derdi: "Gerçek dostlar nadirdir. İyilik daha nadirdir. O kıza iyi davran. Bir gün onu nefes almak için havadan daha çok isteyeceksin."

Sonunda çarşafın altına girdi. Uykuya dalmak istemiyordu, kâbuslarla boğuşmak istemiyordu ama Prenses çok yorgundu. Yorganın altına girdi ve onun sıcaklığını aramak için yanına kıvrıldı.

Bir saatten fazla bir süre boyunca zihni durulmayı reddetti. Thea ona sunabileceği tek şeyin ateşli bir tek gecelik ilişki olduğunu düşünüyor gibiydi. Ve bu kesinlikle doğrudu... bir dereceye kadar. Peki ya duygularını işin dışında tuttukları ve birlikteliklerini gizli tuttukları sürece ilişki olayını denemeye istekli ? İşler bittiğinde -ki bitecekti- tıpkı onun istediği gibi arkadaş olabilirlerdi. Babası daha fazla olduklarını asla bilmeyecek, asla umutlanmayacak, asla hayal kırıklığı yaşamayacaktı.

Kesinlikle hiçbir dezavantajı olmayan bir kazan-kazan olabilir.

Evet. Bunu yapabilirdi, hiç sorun değil. Hatta ikisinden birinin aşık olması ya da beklenmedik bir şekilde çekip gitmesi konusunda endişelenmek zorunda kalmadan aralarında daha fazla, sağlam bir şey olması fikrini bile *sevmişti*. Sonun geleceğini biliyorlardı. Ama o kadar Thea Daniel'a, Daniel da ona ait olacaktı.

Birlikte oldukları sürece ona sadık kalacaktı. Ona yalan , onu aldatmayacak, hatta başka bir kadına bile bakmayacaktı. Neden ihtiyaç duysun ki? Başka hiçbir kadın onunla kıyaslanamazdı.

Sonunda, ne mutlu ki, bir hoşnutluk duygusu kapladı. Annesi öldüğünden beri yaşamadığı bir duygu. Ve yine de bunun altında bir his vardı.

yanlışlık, sanki planında bir kusur varmış gibi.

Her ayrıntıyı bir, iki kez gözden geçirdi ama hiçbir şey alarm vermedi.

Sonunda uykuya daldı. Kademeli bir süreç. Sonra, bir çırpıda, Kafasının içinde çığlıklar patladı. Etrafındaki hava dumanın yanı sıra kanın ve boşaltılmış bağırsakların keskin kokusuyla doluydu. Ölümün kokusu. Sürekli silah seslerine rağmen, bir el bombasının piminin yumuşak bir şekilde çekildiğini duydu.

Whoosh. Boom! Yer ayaklarının altında sarsıldı, zaten sağlam olmayan binalar yıkılma tehlikesi geçirdi. Uzaklarda ateşler parlıyor ve duman bulutları sürükleniyordu. Toz bulutları yükseldi. Ama cehennem karanlığında bile Brock'un yüzündeki endişeyi görebiliyordu.

"İyi olacağız," dedi arkadaşına.

"Burada kalırsak olmaz. Siz gidin. Ben seni korurum, sen de yardımla geri dönersin." Brock kanlar içindeki Daniel'ı bu gizli çukura sürüklerken baldırına bir kurşun yemişti. şimdi ikisi de yaralıydı. "Gidin!"

"Cehennem gibi." Kaburgalarının etrafına gömülmüş metal parçaları her hareketinde daha da derine batıyordu. "Yardımcımız çoktan nakavt oldu." Daha önce arkadaşları Felix bir Bouncing Betty'ye takılmıştı. Mayın havaya fırlayıp patlamış ve şarapnel parçalarının yakındaki askerlere maksimum hasar vermesini sağlamıştı. "Sorun geçene kadar bekleyeceğiz."

Jude derme çatma bir pencerenin önünde çömelmiş, gece görüş dürbünüyle dışarıya bakıyordu. tek kişi oydu. "Üzgünüm kardeşim ama bizi geçemeyecek. Daha saatler var."

Daniel Jude'a, "O zaman *ben seni korurum,*" dedi. *Annemi çoktan kaybettim. Annemi kaybettim.*

bir arkadaşi kaybetmektense ölmeyi tercih ederdi. "Savaş çingiraklarını burada bırak ve Brock'u sıhhiyeye ."

Bum!

Saklandıkları yere enkaz yağmış, çatı çökmüştü. Kulaklarındaki çınlamanın arasından bir ayak sesi fırtınası algıladı. Düşman yaklaşıyordu. Son bir direniş için silahlarını hazırladı ve-

Ayağa kalktı, yakalayamadığı nefesi için soluk soluğa kaldı. Terden sırılsıklam olmuştu.

Prences elini yalayarak ona yalnız olmadığını, savaştan sağ çıktığını ve daha da önemlisi arkadaşlarının da sağ çıktığını hatırlattı.

Dizlerini göğsüne çekti ve başını üstüne yasladı. İnsanlar askerlerin "normal" hayata alışmasının neden bu kadar zor olduğunu merak ediyordu. Kabusları unut. Daniel sık sık kendini konuşmaktan alıkoymak zorunda kalıyordu.

"komuta sesi," acil yanıt gerektiren bir ton; herkesi... korkutan ton. Ve bu en az endişe verici nedendi.

Bacakları titreyerek ayağa kalktı, duş aldı ve bir tişört ile kot pantolon giydi. Saate bir göz attığında saatin 03:13 olduğunu gördü. Şanssız on üç. Her neyse. İnsan yapımı bir batıl inançtan korkusu yoktu.

Korku bir dost değil, nefret edilen bir düşmandı. Defalarca, ne zaman bir silah duysa savaşta donup kalan ve kendilerini mükemmel bir hedef haline getiren adamlar görmüştü. Korku hızlı ya da yavaş hareket edebilirdi ama kontrol edilmezse her zaman hayatınızın kontrolünü ele geçirirdi.

Aptal! Thea'yla ilgili kararlarını korkunun vermesine izin veriyorsun.

Ne? Hayır. Kesinlikle hayır. Onunla bir ilişki yaşamaktan korkmuyordu. Varlığının her zerresiyle bunu istiyordu. Ve babasının kaçınılmaz ayrılığa vereceği tepkiden de korkmuyordu. Gerçekten korkmuyordu. Sadece yumruğu atılmadan önce durdurmayı tercih etti.

Hana gitmek için biraz erken olsa da, burada kalmak artık bir seçenek değildi. Savaşın kokusunu alabiliyor, çığlıkların belli belirsiz yankısını duyabiliyordu. Thea'nın etrafını saran ve onu sakinleştiren kokusuna ihtiyacı vardı; sadece sabununun değil, karşılaştığı her kumaş ve mobilya parçasının kokusuna. Her köşeyi izlemenin, ne zaman döneceğini ve nihayet görüş alanına gireceğini merak etmenin heyecanına ihtiyacı vardı. Onun sesini duymanın ve yüzünü görmenin mutluluğuna ihtiyacı vardı... vücudu, bir yumuşaklık cömertliği. Bir hazineye.

Çiller noktayı işaretler.

"Benimle gelmek ister misin?" diye sordu

Prenses'e. Prenses havladı ve onun ayaklarının etrafında daireler çizdi. "Bunu evet olarak kabul ediyorum."

Otele giderken, Princess'e bir köpek araba koltuğu alması gerektiğini fark etti. Ya da belki bir seyahat sandığı? Bu gerçek bir şey miydi, yoksa bir tane mi yapması gerekiyordu? Her iki durumda da, üzülmeğe tedbirli olmak iyidir. Eğer köpeğine bir şey olursa-

Başını salladı. Onun köpeği değildi.

Sahibi eninde sonunda ortaya çıkacaktı ve hesap vermesi gereken çok şey olacaktı. Daniel'ın Prensesi Hak Ediyor musun sınavını da geçmesi gerekecekti.

Hanın karşısındaki otoparka park ederken Prenses', "Bugün Thea'nın hayırını evete çevireceğim," dedi. Ama o anda hiçbir heyecan hissetmiyordu.

Beklenti. Bir kadının onu sadece kendisi olduğu için istemesinin nesi yanlıştı? Hiçbir şey, işte bu.

Thea bunu kabul etmeyebilirdi ama onu istiyordu. Ona dokunduğunda nefesinin kesilmesi... bakışlarının onun üzerinde oyalanması... Ona duygularını hatırlatması gerekiyordu ve onu heyecanlandıran da *buydu*.

Ön kapı kilitliydi ve Thea'yı güvenlikle ilgili bir nutuktan kurtarmıştı. Küçük kasabalarda bile suç vardı. Anahtarını kullandı. Çünkü randevudan önce yaptırdığı anahtarı. Lobide, tezgâhın üzerinde yumuşak bir lamba yanıyor ve "Ofis saatleri 6:00-12:00. Bir sorunu bildirmek için 405-555-6892 numaralı telefonu arayın." yazısını vurguluyordu.

Thea'nın cep telefonu numarası.

Benim gözetimimde olmaz.

Daniel tabelayı çekmeceye sakladı ve tezgâha yeni bir tabela yapıştırdı. "Ofis saatleri sabah 7:00 - akşam 10:00. Eğer mesai saatleri dışında bir sorun olursa, kendiniz halledin. Sen bir yetişkinsin."

Masasına oturdu ve otelin web sitesinden gönderilen soruları yanıtlamaya çalıştı. Holly'nin yapmadığı belli olan bir başka iş. Kaldıkları oteli öven, kaba resepsiyon görevlisinden şikâyet eden ve farklı festivaller için bir blok oda ayırtmak isteyen yüzlerce mesaj vardı.

Ayrıca iki yeni başvuru daha vardı. Tek bir kelimesini bile okumadan ikisini de Daha Sonra Okunacak klasörüne yerleştirdi. Üç hafta sonra, görev süresi sona erdiğinde her şeyi gözden geçirecekti.

Bir şey değil, Thea. Bana bir öpücükle teşekkür et.

Soruları elinden geldiğince yanıtladı, Holly'nin davranışı için özür diledi ve tezgâhın arkasındaki yeni sığırın çok daha nazık olduğuna söz verdi.

İşini bitirdiğinde mutfağa yöneldi, Prenses de peşinden koşuyordu. Kapı kilitli değildi, oda boştu. Konuklar içeri girip istedikleri her şeyi alabiliyor, Thea'nın yiyeceğe ödeyeceği parayı düşünmüyorlardı.

Han için alması gereken şeylerin bir listesini yapmaya başladı ve dijital kilitler bir numaraya yerleşti.

Harlow bugün ilk temalı odadaki duvar resimlerini boyamaya başlayacaktı ama daha saatler vardı. Kapı çerçevelerini ve pencereleri bantlayarak onun asıl olaya konsantre olmasını sağlayabilirdi. Prenses yine onun arkasında, kendi küçük gölgesi gibi koşturuyordu.

Kapının altından sızan parlak ışığı fark edince kaşlarını çatı. Gitmeden önce her şeyi kapatmamış ? Evet, kapatmıştı. Kesinlikle kapatmıştı. Thea'nın elektrik faturasına fazladan bir masraf eklemek istememişti.

Çok sessiz bir şekilde ana anahtarını kullandı. Ortasına oyulmuş bir hortumla havalı görünecek olan kapı açıldığında Thea'nın üzerinde bir tişört ve yırtık pırtık bir kot vardı, bukleleri başının üzerine yığılmıştı. Kulaklarında kulaklıklar vardı ve duvara bir şeyler yazarken kalçaları tam da onun sevdiği şekilde inip kalkıyordu.

Bir şehvet şimşegi ona çarptı, gecenin denemeleri farkındalığından kayboldu. Aynı anda hem inlemek hem de gülmek istedi. Ne kadar muhteşem, aptal bir kızdı onun Thea'sı.

Onu varlığından haberdar etmek için ışık düğmesini açıp kapattı. Bir nefesle tomurcukları çekip çıkardı ve döndü.

"Daniel." Zümrüt rengi bakışları Daniel'in üzerinde gezindi ve . "Burada ne var?"

Görünüşe göre içinde bir ateş yakıyorum, tatlım. Aynı ateşi Scratching Post'tayken de fark etmişti ve Brock takıldığı kişilerle seks oyunu oynamaktan bahsetmişti.

"Uyuyamadım," dedi, uzun zamandır ilk kez umutlu görünüyordu. Sonunda kendi yararına kullanabileceği bir silahı vardı. "Odayı düzenlemeye başlamam gerektiğini düşündüm."

Şefkat yüz hatlarını yumuşattı.

İşte böyle, kızgınlık onu pençelemeye başladı. Bunun tamamen yanlış bir tepki olduğunu biliyordu. Ona zihninde dehşet olduğunu söyleyen oydu. Brock'u şok ettiği kadar onu da şok eden bir şey. Söylenmemiş bir kuralları vardı: Paylaşmak korkutmaktır. Sivillerin tanık oldukları şeyleri bilmelerine gerek yoktu... yaptıkları şeyleri.

"Ben de uyuyamadım. Çok heyecanlıydım." Ona el salladı. "Gel de ne yaptığımı gör."

Ona karşı koymak için daha güçlü bir adam olmalıydı. Aradaki mesafeyi hevesle kapattı.

"Her duvar farklı bir mevsimi ve aynı zamanda farklı hava koşullarını temsil edecek, tek bir ağaç dallarını dördüne de yayacak" dedi. "Burası buz fırtınası olan bir kış harikalar diyarı olacak... burası kasırga olan bir gül bahçesi... burası gece bulutları olan bir balkabağı tarlası... ve burada, yatağın bastırıldığı yerde, yağmur sağanakları olan yemyeşil bir yaz ormanı. Umarım yatak başlığını bir kasırga şeklinde yaparsınız.

Ağaç. Dallar yatağın üzerine uzanabilir ve ben de onları yeşil kumaştan bir gölgelikle örtebilirim. Duvarlar gibi, farklı dallar da farklı mevsimleri temsil edebilir."

"Ben mi? Ben mi yatak başı yapacağım?"

"Okulda ahşap işleri dersi almışsın..." Onun programını biliyor muydu?

Yüzünde toplayabildiği en sert ifadeyi takınarak memnuniyetini maskeleydi.

"Benden bir ağaç yapmamı istiyorsan... pazarlık yapman gerekecek."

ONUNCU BÖLÜM

PAZARLIK. Daniel'ın önerdiği HER ŞEY GİBİ, bu fikir de onun huzuru için hem bir tehdit hem de bir zevkti. Onu yatağında istiyordu. Bunu açıkça belirtmişti... ve her geçen saniye daha da netleşiyordu. Kot pantolonu, gözlerinin önünde sertleşirken *büyük* kanıtları gizleyemiyordu.

Bu gerçek onu utandırmadı. Hayır, sanki ona verdiği tepkiden *gurur* duyuyormuş gibi bir elini tüm uzunluğu boyunca gezdirdi.

Aniden kuruyan ağzını nemlendirmek için yutkundu. Bir yatak başlığı için mal ve hizmetlerinden vazgeçmesi mümkün değildi... değil mi? Bu kötü mü olurdu? Doğru ya!

Ben daha değerliyim, falan filan.

"Yatak başlığını sağlayın," dedi nefes nefese, "kapının dışına asılacak plakete adınızı ."

Bakışı cinsel olduğu kadar acıma doluydu. "Günlerimi... haftalarımı... sırf adımı bir plakete yazdırmak için hayallerindeki yatak başlığını inşa etmek için harcayacağımı mı sanıyorsun? Tekrar düşün, pinup kızı."

Pinup kızı mı? Ne lezzetli bir lakap!

Yap. Yapma. Yumuşat. "Önümüzdeki yıl boyunca ayda bir kez, ücretsiz olarak bu odada kalabilirsin." Peki ya yanında bir kadın getirirse? "Yalnız," diye ekledi ve yanakları yanmaya başladı.

"Şimdi kendini utandırırıyorsun, tatlım."

Ugh! "Sen yatak başlığını yap, ben de Jessie Kay'e beni ağlattığını söylemeyeyim."

Dudaklarını büzdü. ". "

"Ben de öyle." Dorothea öldürmek için harekete geçti. "Jessie Kay bana mesaj atıp Scratching Post'ta takıldığımızı duyduğunu ve işleri batırdığında ona haber vermemi söyledi. Ne zaman, eğer değil. Sorunu halledeceğini söyledi. "-you-lickety-split."

"Bekle." Başını salladı, yüz ifadesi dehşetle çarpılmıştı. "Seni ağlattım mı?"

Kafa tokadı. Neden bu bilgiyi kendine saklamamıştı ki? "Son zamanlarda değil, hayır. Ve sen bunu hiç kafana takma. Yatak başlığına konsantre ol."

"Konsantre *oluyorum*, ama bana bir şey vermeniz gerekecek. istiyorum. Yıpratıcı el emeğini harcadığım zamana değsin."

"Eğer ima ettiğin şey buysa, seks teklif etmeyeceğim." Bu fikir muhtemelen onu rahatsız ama yine de ilk kez aşık olan bir genç kız gibi titriyordu.

Çünkü Daniel onun ilk aşkıydı.

Adamın ona bakışı açgözlüydü. "Bana bedavaya vereceğin seks. et, benim seni arzuladığım kadar sen de beni arzuluyorsun. Ama bu arada yapabileceğimiz başka şeyler de var..."

Diğer şeyler? "Sana oral seks yapmayacağım. Beni duyuyor musun?"

Ağzının bir köşesi yukarı kıvrıldı. "Birinin çok kirli bir zihni var, değil ? Ama merak etme. Sen de bana bedavadan sakso çekeceksin. Ben de karşılık vereceğim. Memnuniyetle. Başlık için bir öpücük düşünüyorum. Tam burada, hemen şimdi."

Karnında jilet gibi keskin kanatları olan kelebekler uçuşmaya başladı. "Bir öpücük mü? Sadece bir tane mi?" *Ne! Sakın bana bunu düşündüğünü söyleme, Dorothea Mathis.*

"Sadece bir tane. Tam burada, hemen şimdi," diye tekrarladı boğuk bir sesle. Kısa ve tatlı bir şey sorun olmaz. Kuru bir gagalama, Hatta. Kaçak! Hiçbir ayrıntı belirtmemiştii.

"Anlaştık mı?" Ona doğru bir adım attı ve sanki aklını okuyormuş gibi, "Ağzı açık olacak. Dil ile."

Lanet olsun ona! bir ürperti kapladı. "Ne kadar sürecek?" Bu muhtaç ses tonu gerçekten onun muydu?

"On dakika."

Ne! "On dakika mı?" diye ciyakladı. O ve Jazz bu süre içinde öpüşmüş, soyunmuş, seks yapmış ve sarılmışlardı. "Beş dakika ve bu benim son teklifim."

Sanki onun bilmediği bir şeyi biliyormuş gibi erkeksi bir takdirle güldü. "Tamamdır. Beş dakika." Ona doğru bir adım daha attı, sonra bir adım daha.

Bu oluyordu. Bu gerçekten oluyordu. "Bekle! İki dakika demek istemiştin."

"Çok geç. Anlaşma yapıldı, koşullar belirlendi. Artık geri adım yok." Durdu, sadece bir fısıltı uzaklığındaydı.

Kalbi çılgın bir ritimle çarpmaya başladı. "Ellerinle ne yapacaksın?"

"İşte bu gerçekten iyi bir soru ve bunu müzakerelerimizi tamamlamadan önce sormalıydın." Söz konusu elleri duvara dayadı, tıpkı odasına ilk geldiğinde yaptığı gibi onu kafese kapattı.

Belli ki avcı olmaktan ve onu av yapmaktan hoşlanıyordu. Kızın da hoşuna gitmişti. Adamın omuzları o kadar güçlü ve genişti ki, kendini onun tarafından yutulmuş, onun tarafından ele geçirilmiş hissetti. "Hepsini üzerine koyacağım. Ve parmaklarımı içine sokacağım."

Külotu resmen sıvılaşmıştı. "Hayır mı?" Bir soru mu? ama! "Hayır." Daha iyi. "Ellerin belimin üstünde kalmalı."

Vay canına. *Onu kısıtlamanın yolu, Dor.*

"Pekâlâ." Burnunu onunkine sürttü. Ödül mü? Çünkü ona tam olarak istediği şeyi vermişti? Artık göğüsleriyle oynama, meme uçlarını çimdikleme izni vardı...

Saatine bir kurdu ve "Bir saniyemi bile kısaltmana izin vermeyeceğim" dedi.

"Dürüst ol. Bir kadını beş dakika boyunca gerçekten öpemezsin. Onu boğarsın."

"Sizin için sahneyi hazırlayayım. Okuldaymışız ve zil çalmak üzereymiş gibi davranacağız."

En uzun süreli fantezilerimi nasıl besliyor? Vücudunun geri kalanı ısınırken uzuvları titredi.

"Elbiselerini kırıştırmamaya çok dikkat edeceğim, tatlım." Şehvetle yanan gözlerle ona bakarken, yüzünü onunkinin üzerinde gezdirdi, ona dokunmadı, henüz değil.

Bekledi, daha önce hiç bilmediği bir acı ve coşkuya kapılmıştı. Neden onu öpmüyordu ki, lanet olsun?

"Kıyafetlerim umurumda değil," dedi ona.

"Diğer öğrencilerin ne yaptığımızı bilmeleri umurunda değil mi?"

"Öğrenciler." Titremesi geri döndü, iki katına çıktı. İçinde ısı çiçek açtı göğsüne ve hızla geri kalanına yayıldı. Nefes almak bir angarya haline geldi, solunum yolları daraldı, oksijen çok azaldı. Kalbi sadece daha hızlı atıyordu.

"Evet, çok dikkatli ol."

"Söz veriyorum." Ama hala havada asılı duruyordu.

Beklenti vardı ve işkence vardı. İşkence aşamasına gelmişlerdi.

"Daniel," diye mırıldandı, onun öpücüğü için yalvarmak istiyordu.

"İşte orada." Adam ağzını onunkine bastırdı ve kadın hevesle ağzını açtı. Her nasılsa, dili onunkine değdiğinde, duyuları için bir şok oldu. Adam sıcaktı, dudakları yumuşak, çenesi dikenliydi. Onun tadı... nane ve... günah? Çatlak mı?

Onu derinden, hülyalı, yavaş ve kolay şekilde öptü, onu fırtınaların en nazikiyle süpürdü. Yumuşak bir yaz yağmuru. Bir keşif.

Bir zevkti ama giysilerini parçalamak istediğinde pek de tatmin edici değildi.

Çok geçmeden başını kaldırdı. Ağır ağır nefes alıyordu. "Durmaliyız, tatlım."

Ne? Hayır! Hayır!

"Zil," dedi.

Eski kız arkadaşları destek gruplarına katılmak zorunda mıydı? *Merhaba, ben*

Dorothea, ve ben bir Daniel bağımlısıyım. "Ben İngilizce öğretmeniniz Bay Porter." İçini sıcak bir ürperti kapladı. "Size bir not yazacağım."

Dudaklarına karşı kıkırdadı, küçük bir yalama yaptı. "İşte bu yüzden en sevdiğim öğretmenimsin. Sadece bana söz verdiğin A'yı verdiğinden emin olmak istiyorum."

"Konuşmaya devam edersen olmaz." Kollarını ona doladı, bir eli saçlarının ipeğine gömüldü, diğeri gömleğinin yakasının altına girdi. Ten tene temas çok önemliydi. Hayatta kalması için kesinlikle çok önemliydi.

"Thea." Bir iniltiyle onu tekrar öpmek için eğildi. Bu kez baskıyı derinleştirdi, daha sert bastırdı, dilini onunkine doğru itti.

Evet! Evet! İşte bu! Bu her şeydi. Zamanın varlığı sona erdi. Nefes alırken... nefes verirken, meme uçları büzüldü ve adamın göğsüne sürtündü. Zevk dalgalarını tam da onun ellerini istediği yere, merkezine gönderen lezzetli bir aşınma.

Elleri *neredeydi?*

Hâlâ şakaklarının yanında olduğunu fark etti. Lanet olsun ona. Neden hâlâ ona dokunmamıştı? Ona dokunmak zorundaydı. Çok uzun zaman olmuştu. Çok uzun zaman. *Ağrıyordu.*

"Daniel." Bu sefer bir vıraklama. "Bay Porter. Lütfen."

Nihayet! Adam onun göğüslerini yoğurdu ve başparmağını şişmiş tepelerin üzerinde gezdirdi. Nefes nefese kalan kadın, onu daha yakın tutmak ya da hiç uzaklaşmamasını sağlamak için tırnaklarını adamın kafa derisine ve kürek kemiklerinin arasına geçirdi.

"Giysilerinizi kırıştırmamam gerektiğini biliyorum Bayan Mathis, ama burada aklımı kaybediyorum."

"Daniel," diye tekrarladı ve bir sonraki öpüşmenin tonu değişerek açgözlü bir ziyafete dönüştü. "Kırıştır onları. *Mahvet* onları."

Isırdı, emdi ve . Hareketsiz kalmak bir seçenek değildi. Kalçalarını ona doğru salladı ve uyluklarının tepesinde bir çentik oluşturdu. Bir çentik

büyük, yaralı ellerini kızın yanlarından aşağı kaydırarak poposunu kavradı.

"Bacaklarını etrafıma sar. Şimdi." Kız daha itaat edemedi, adam onu bir pamuk parçasından daha ağır değilmiş gibi kaldırdı.

Bir kez bile onu reddetmeyi düşünmedi. Kadın bacaklarını adamın etrafına sararken, adam duvarı kaldıraç olarak kullandı ve ısrarcı ereksiyonunu kadının göbeğine bastırarak onu yukarıda tuttu. Temas mutluluktı, kendinden geçmekti... ama giysilerinden nefret ediyordu, onun içinde olmasını, onu doldurmasını, çok derine itmesini istiyordu. İçi bomboştu! İhtiyaç tüketti, sürükledi. Serbest kalmak... serbest kalmak zorundaydı.

Ancak anlaşmalarına sadık kaldı, elleri sadece *belinin üstünü* keşfediyordu. Kısıtlamalar emdi... emdi... Oh! Evet! Alt dudağını emdi, aynı zamanda bir elini gömleğinin altına soktu. Kadın sarsıldı. Teni bembeyazdı!

Parmakları titreyen karnında bir yol izledi. Göğüslerini bir kez daha yoğurdu, ancak bu sefer doğrudan sütyeninin üzerinden. Neden bir tane takmıştı ki?

Bir daha asla!

"Pamuk şekeri meme uçları olan bu tombul güzellikleri ne kadar sık hayal ettiğimi biliyor musun?"

"Lütfen," dedi, neredeyse hiç . Şu anda söyleyebildiği tek kelime buydu.

Çenesini, çenesini öptü, sonra da boynundan aşağıya inerek hızla atan nabzını emdi. İçindeki basınç neredeyse dayanılmaz hale gelene kadar artmaya devam etti.

"Lütfen," diye tekrarladı.

"Sanırım Bayan Mathis de benimle ilgili fanteziler kuruyor." Önce nazikçe ama sonra baskıyı artırarak meme uçlarını çimdikledi.

Kadın muhtaç, çok muhtaç diye haykırırken, adam dudaklarını bir tanesinin üzerine yerleştirdi ve gömleğin içinden emdi. Zevk... çok fazla zevk.

Neredeyse kör olmuştu. Zihnini bulandırıyor, sinir uçlarını yerle bir ediyordu. Onu pençeliyor, ona karşı kıvranıyor, tutarsız sözcükler mırıldanıyordu.

Birazcık geri çekildi -çok fazla!- ve başını kaldırdı. Kaşlarını çatarak ona baktı. "Thea?"

"Lütfen," diye yalvardı, görünüşe göre ikisi de sahneyi unutmuştu. "Lütfen, sakın durayım deme!"

Bakışları kızın üzerinde gezindi, hararetti. "Sadece bir öpücükle mi? Tatlım, az önce beni gezegendeki en şanslı adam yaptın." , sahiplenici bir çarpışmayla dudaklarını geri aldı, daha önce hissettiği her şey aniden büyüdü.

Göğüsleriyle oynadı, meme uçlarını sıkı ve ereksiyonunu bacaklarının arasına sürttü, sürttü, sürttü. Bu şehvetli bir saldırıydı, kadının her santimi adamın her santimi tarafından tüketiliyordu... zevk tarafından. Külotu sırlıklam olmuştu.

Başka bir zaman olsa, böylesine aşırı bir uyarılma onu utandırabilirdi. Bugün mü? Memnuniyetle soyunur ve nemli malzemeyi ona hediye ederdi. Yaptığı şeyi yapmaya devam ettiği sürece!

"Çok yakın," nefes nefese kaldı. "Sakin durma. Sakin durayım deme! Yaparsan seni sınıfta bırakırım. Yemin ederim veririm."

Piç durdu, gevşemedi ama aniden hareketsiz kaldı. Kadın ona küfretti, omuzlarına vurdu.

Güldü, sesi gergindi, yüz hatları gerginlikle gerilmişti. "Seni daha rahat ettirelim."

Uzun ve güçlü adımlarıyla onu odanın diğer ucuna taşıdı. Onu daha önce düşürdüğü paltosunun üzerine indirdiğinde, bacakları ona sarılmış halde kaldı.

Dizlerinin üzerine çöktüğünde siyah saçları yüzüne dağılmıştı. Dudakları şişmiş ve kızarmıştı, dişleri gıcırıyordu. Onun için hissettiği tutku mu? Adamın da ona karşı hissettiğini fark etti. Elbette bu sözleri söylemişti ama şu ana kadar ona hiç inanmamıştı.

Kadın onun için sadece bir meydan okuma değil, aynı zamanda büyük bir arzu nesnesiydi. Kadın.

Üniversite terk kilolu kız. Ondan *hoşlanmıştı*.

"Gömleğini çıkar," diye emretti.

Alt dudağını dişlerinin arasından geçirdi -*tadını hâlâ alabiliyorum*- ve başını salladı. "Hayır. Kıyafetlerim üzerimde kalacak." Onun çıplaklığını bir kez reddetmişti. Ona bir fırsat daha vermeyecekti. Ya ona olan tutkusu ölürse?

"Thea-Bayan Mathis."

"Işıkları söndürmezsen olmaz." Çıplak göğsünü onunkine bastırma düşüncesi başka hiçbir şeye benzemeyen bir cazibeydi.

"Işıkları söndürmek için seni zorundayım," dedi ve gömleğini kafasının üzerinden yırtıp attı. Daha önce gördüğü künyesi ve madalyonu hâlâ boynunda asılı duruyor ve kaslı göğüs kaslarının arasında şingirdiyordu.

Salyalarım akıyor mu? "Evet, ama sadece bir an için."

"Bir dakika çok uzun." Parmaklarını kot pantolonunun belinde gezdirdi. Parmak eklemleri göbeğine dokundu ve kadın inledi. "Çok güzelsin."

miydi? Soru kendiliğinden geldi ve ilk kez onu rahatsız etti. Öyleydi! Bir eliyle destek alarak saçındaki bağı çekti ve koyu renk buklelerini yüzünün etrafına yaydı. Sonra bir parmak ucuyla alnından omzuna doğru çillerin izini takip etti.

Bu görev onu büyülüyor gibiydi. Onu çözüyordu. "Daniel."

"Evet, Thea. Evet." Onu tekrar öptü. Derin ve iç burkucu.

Ona yapıştı. Adam kalçalarını tekrar tekrar kaldırıp arzusunun alevlerini körüklerken, o da kendi kalçalarını kaldırdı, o ana ve hislere kapıldı.

"İşte , tatlım. Böyle yapmaya devam et." Konuşurken, onu üzerine yatırarak yuvarlandı.

Birlikte öğütmeye devam ettiler. Adam ellerini kızın beline koydu, kot pantolonunun belinin üzerinde kalmaya dikkat etti ve onu saat yönünün tersine bir ritme yönlendirdi. Sığ ama ağır nefes alışlarının sesi odayı doldurdu.

Tek bir mantıklı düşünce araya girdi: *Bu bir öpücükten çok daha fazlası.*

Evet ve umursayacaktı. Yarın. "Daha fazla," diye emretti şimdi. Bir doruk noktası. Bu çok fazla bir şey değildi, değil mi? Sonra arkadaş olmaya devam edebilirlerdi. Onun arkadaşlık teklifini kabul ettiğinden değil.

Arkadaşın olmak istemiyorum, Thea. Sevgilin olmak istiyorum.

Hızını artırdı, her hamlesi olağanüstü agresif ve çılgıncaydı. Hâlâ içinde acı verici bir basınç oluşmaya devam ediyordu... ta ki vücudu sonuna kadar gerilmiş hissedene kadar. Her an olabilirdi... Her an...

"Daniel!" Vücudu onunkine karşı sarsıldı. Bir çılgılığın kaçmasını engellemek için boynundan omzuna uzanan ipi ısırıldı. Çok fazla! Bu zevk çok . Her bir hücrelerinde küçük bir sarsıntı patlak verdi -milyonlarca küçük sarsıntı büyük bir sarsıntı yarattı. İç duvarları daraldı, kemikleri eriyecek gibi oldu.

Dişleri daha derine batarken, Daniel kükredi. Onun altında sertleşti ve yere yığılmadan önce bir, iki kez daha itti.

Saatindeki zamanlayıcı bip sesi çıkardı.

Nefesini tutmaya çalıştı... az önce yaptığı şeyin gerçekliğiyle savaşmaya çalıştı. Ve bunu kiminle yaptığının.

Belki de Daniel onun ayağa fırlayıp isteğinin arttığını hissetti, çünkü onu yuvarlayarak altına aldı ve etkili bir şekilde hapsetti.

Onu.

Yüz hatları durgun ve hoşnuttu, gözleri zevkle parlıyordu.

Büyülenmiş bir halde ona baktı. *Bunu ona ben yaptım. Ben yaptım.* Ve karşılığında, on yıldan daha eski bir ihtiyacı körüklemiş, onu zevkle doldurmuştu. Daha önce hiç kimse ona böyle bakmamıştı, Jazz bile.

"Beni pantolonumun içine boşaltan ilk kadın sensin," dedi gülerek ve hiç de utanmamıştı. "Azgın bir genç kızken bile olmamıştı."

"Belki de bu benim süper gücümdür," dedi, kelimelerin nereden geldiğinden emin değildi. Neden bununla savaşsın ki? "Herkesin bir süper gücü vardır, bilirsin."

"Yani... sen Spontane Yanma Kızı mısın?"

Hiç olmadığı kadar liseli bir kız gibi kıkırdadı ve ağzını kapattı. *Daha az havalı olabilir miydim?* "Aslında ben dünyanın kemer tokalı binicilik şampiyonuyum."

Pırıl pırıl parlayan gözleri ona erimiş altınla çerçevelenmiş yıldızsız siyah bir gökyüzünü hatırlattı. "Sanırım bu beni Kovboy Creampants yapıyor."

Bir kıkırdama daha kaçtı.

Vay canına! Daniel Porter'la birlikte yerde yattığına inanamıyordu. İkisi de orgazm olduktan sonra. Hem de pantolonlarının içinde. Birbirlerine karşı çok rahat davranıyorlardı. Garip, hoş ve tamamen rahatsız ediciydi.

"Peki ne zaman evlenelim?" diye sordu, onu kızdırmaya karar vererek.

Yüzündeki renk kayboldu ve onu kül rengi bir halde bıraktı. "Ben... uh...

Evli misin?"

"Benimle evlenmek istiyorsun, değil mi? Demek istediğim, sonsuza dek sürecek planların yoksa bir kadını böyle öpmezsin." Ciddi bir ifadeyi korumak zor oldu. Belki de gizli bir ilişkinin sonuçlarıyla başa çıkabilirdi. Şu anda, onun dehşete düşmesine üzülüyordu ama oldukça eğleniyordu.

Sadece parıltısı kadar bekle.

"Gelecek kış, Noel zamanı gibi düşünüyorum," diye ekledi. "Ama yıldönümü hediyemi Noel hediyemle birleştirerek paçayı kurtarabileceğini düşünmesen iyi edersin. Bunu yaparsan kan gövdeyi götürür."

Kız konuştuğu adam daha da rahatlıyordu. "Sen çok yaramaz bir kızsın. Bunu nasıl bilemedim?"

"Sadece tahmin ediyorum elbette, ama belki de beni tanımak için hiç zaman ayırmadığınız içindir."

"Ouch."

"Gerçek gerçektir, Creampants."

"İşte yeni bir gerçek. Aptaldım ama şimdi akıllandım. Seni daha iyi tanımaya başlıyorum."

Adamın göğsünü okşadı. "Bu hikâyeyi arkadaşlarına anlattığında-" diye başladı.

"Ben asla-" diye araya girdi ama sonra durdu. Bir aktarabilirdi. Ama sadece tüm bu etkileşimin ne anlama geldiği ve bundan sonra ne yapması gerektiği konusunda tavsiyeye ihtiyacı olduğu için. Elini salladı. "Devam edin."

"Bana karşı nazik ol. Onlara çok erkekçe davrandığımı, seninle ilgilendiğimi, sonra da kendimi hiç düşünmeden çekip gitsöyle."

Kıs kıs güldü. "Evet, çünkü sen *çok* verici birisin."

"Biliyorum, değil mi?" Kadının omurgasındaki çıkıntılarda bir yol izledi. "Tek yaptığımı vermek, vermek, vermek."

Karşılığında ona dokunmak isteyerek -ihtiyaç duyarak- parmaklarını zincirlerinin arasından geçirdi ve avucunu göğüs kafesine dayadı. "Doğana sadık kal ve bana madalyonunla ilgili detayları anlat." Onu tanımaya başlamıştı; onun da kendisini tanınması adil olurdu.

"Anneme aitti." Madalyonu açarak Daniel'ın siyah saçlarına ve kehribar gözlerine sahip güzel bir kadın olan Bonnie Porter'ın resmini gösterdi. "İçinde benim bir resmimi saklardı, beni her zaman kalbine yakın tutmayı sevdiğini söylerdi. Öldüğünde, *onu* kalbime yakın tutmak için resmini onunkiyle değiştirdim."

"Anlıyorum." Serbest eliyle parmak uçlarını dövmesinin üzerinde gezdirdi. Kalbine yakın taşıdığı gül. Bebeğini hatırlatıyordu - muhtemelen tek . Kesinlikle tek bebeği. Birçok doktora göre, başka bir bebeğe sahip olma şansı milyonda birdi. Vücudu bir başkasına kolaylıkla sahip olamayacak kadar yara almıştı.

Güle güle, afterglow.

Dur! önce.

"Sorun nedir, tatlım?"

Ona odaklan. Hâlâ bir sevgi sözcüğü kullanıyor. Ama bu ne kadar sürecekti? Ne zaman ondan elini eteğini çekip dikkatini başkasına verecekti?

"Peki," dedi ve boğazını temizledi. *Giden olun, geride kalan değil.* "Dün gece handa dört misafir kaldı ve

her an kalkıp kahvaltı isteyebilir." Bu da Carol şehir dışında olduğu için yemek yapması gerektiği anlamına .

"Eski kocanla neden ayrıldınız?" diye sordu, onun yorumlarını görmezden gelerek.

Adamın Jazz'ı bilmesine şaşırmamıştı. Küçük bir kasabada yaşıyorlardı ve herkes herkesin işini bilirdi. Ayrıca annesi bir keresinde lobiye düğün fotoğraflarını asmıştı. Yine de Dorothea gerçeği paylaşmak istemiyordu; bu onu zavallı gösterecekti. Ve evet, düşünce tarzının yanlış olduğunu biliyordu. Utanması gereken o değildi.

"Beni aldattı," diye itiraf etti sonunda. "O bir aptal."

"Evet," dedi ve sonra konuyu değiştirdi. "Orduya katılmana ne sebep oldu?"

"Piliçler savaşçıları sever." "Yani... seks?"

"Evet, hanımefendi. Ayrıca, Strawberry Valley'den ve annemin anılarından kaçmak istediğimi sanıyordum. Kısa sürede o anıların beni en kötü zamanlarımda bile destekleyeceğini anladım."

Ne kadar tatlı. Ve beklenmedik. Kızın bilmediği derinlikleri vardı.

Daha fazlasını duymaktan ve çok yumuşamaktan korkarak, "Hayat hikayemi dinlemeye hazır mısınız?" diye takıldı.

Sertleşti, kafasını karıştırdı. "Bu muhtemelen seni kızdıracak ama... Senin geçmişini araştırdım. Kendimi savunmak için," diye devam etti, "az önce odama geldin ve benden muhteşem çıplak vücudunun ırzına geçmemi istedin. Beynimi çalıştıramadım, hâlâ da çalıştıramıyorum. Senin hakkında daha fazla şey öğrenmek istedim ve çek en hızlı yol gibi göründü."

Muhtemelen ilk tepkisi, onun hakkında bu kadar meraklı olduğu ve bilgi almak için araştırdığı için duyduğu memnuniyet ve memnuniyet olmamalıydı. Yine de zevk içinde yumuşak kanatlarını çırpı.

Onu cesaretlendirmemeliydi. "Mahremiyetimi ihlal ettin." derken ses tonuna olabildiğince kızgınlık kattı. Bunu bir daha yapma."

Adam doğrulup ona baktı, kaşları çatılmıştı. "Memnun musun?"

"Hayır. Evet." İnkâr etmek ve yalan söylemek onun tarzı değildi. İç çekti. "Nasıl hissettiğim

Ne burada ne de orada, Bay Porter. Sabah ilk iş masamda hayatınızla ilgili ayrıntılı bir rapor istiyorum."

"Evet, hanımefendi." Onu selamladı ve ardından "Ne tuhaf bir ördek" gibi bir şey mırıldandı.

"Devam et ve bunu algı uzmanıma bırak. Ve ona iyi kısımları vurgulamasını söyleyin, aksi takdirde sıkılacağımın emin olabilirsiniz."

Ona alaycı bir şekilde hırladı. "Ben senin çok erkek ve gerçeği itiraf ettiğini duyacağım." Acımasızca onu gıdıkladı ve bir sırtlan gibi ciyaklamasına neden oldu.

"İyi. Sen benim... resepsiyonistimsin."

"Daha iyi." Eğildi ve onun boynunu yaladı.

Midesi titredi... ve sonra büküldü. Yara izleri! Ya onun hakkındaki raporda düşüşünden bahsediliyorsa? Kaybından?

"Benim hakkımda ne öğrendin?" dedi dişlerini sıkarak. "Anlat bana." "İşte beklediğim öfke." İç çekerek onun yanına oturdu. "I evlenip boşandığınızı ve meteoroloji okulunu bıraktığınızı öğrendim."

Ona dikkatle baktı, yüz ifadesindeki en ufak bir değişikliği yakalamaya kararlıydı. "Bu kadar mı?"

Değişiklik yok. "İşte bu kadar."

Rahatladı, ama çok az. "Mahremiyetimi ihlal ettin, Daniel." Daha önceki sözlerini tekrarladı ama bu kez daha keskin bir tonla söylemişti.

"Biliyorum. Ve özür dilerim. Bunu bir daha yapmayacağım, söz veriyorum. Benim için çok değerlisin ve güvenine ihanet etmek en az senin kadar beni de incitir."

En azından bu da bir şeydi. Şeker gibi tatlı ve külot eriten sıcaktan bahsetmiyorum bile. *Onun için önemliyim!*

Şimdi, şimdi. Koca kafalı olma. Kurtarma köpeği bile onun için önemli.

"Neden ?" diye sordu. "Belli ki hava ile ilgili her şeyi seviyorsun."

Ona aptallığının derinliklerini mi anlatacaktı? Onu hiçbir zaman gerçekten sevmediğini sonradan kanıtlayan bir adam için kendini değerli kılma çabasını mı? Hayır, teşekkürler.

"Az önce yaptım," dedi ve doğrulup oturdu. "Eve dönme zamanının geldiğine karar verdim." "Burada olmana sevindim." Saçının bir tutamını çekiştirerek, "Ama yine de değişikliği merak ediyorum. Eğer istemiyorsan bana nedenini söyleme,

ama en azından bana söylemek *istemen* bir şans ver."

Gözlerini kırıpıştırarak ona baktı, şok olmuştu. "Tam olarak ne demek istiyorsun?" Yanlış anlamış olma ihtimaline karşı.

Şimdi doğrulup oturdu, çıplak omzu onun giyinik değıyordu. Orgazmina rağmen ona duyduğu arzu yeniden alevlendi.

Fark etmiş miydi?

Gözlerinde zevk parıldıyordu. "Seninle çıkmak istiyorum," dedi. "Gerçekten. Tüm o erkek arkadaş-kız arkadaş olayını yapmak."

Çenesi neredeyse yere düşecekti. "Ne-ne?"

"Seninle tek gecelik bir ilişki ya da arkadaşça bir ilişki istemiyorum. Çıktığın tek erkek olmak istiyorum çünkü sen *benim çıktığım* tek kız olacaksın."

Son sözler adeta hırslayarak söylenmişti. Daniel Porter ona yedinci sınıftan beri sahip olmayı hayal ettiği şeyi gerçekten sunmuş ? Katıksız sevgisini, uzun vadeli.

Bir merak duygusu onu tatlı bir kucaklamayla sardı ve gülümsemeye başladı. Güneş onun içinde doğuyordu.

"Yine de bunu bir sır olarak saklamamız gerekecek elbette," diye ekledi. Ve güneş battı. "Bir sır," diye yineledi.

"Babamın düğünümüzü planlamasını, torun beklemesini ve işler bittiğinde incinmesini istemiyorum."

Ne zaman, demişti. Tekrar. "Başarısız olmamızı bekliyorsun." Ve o - Dorothea Mathis- onun küçük kirli sırrı olacaktı. Dünyaya *benim olduğumu* söyleyecek kadar iyi değil!

Merak duygusunun yerini hastalık aldı. Boş ver onu. Seçtiği adam, gelecekte ne olursa olsun onu dünyaya göstermek isteyecekti.

"Gerçekçi davranıyorum," dedi. "Bir kadını yıllarca, hatta aylarca mutlu edebileceğim bir yerde değilim."

"Eğer onu seviyorsan yapabilirsin. Aşk sonsuza dek sürer." Harika. Az önce L'li kelimeyi ağzından kaçırdı. Önemli değil. Anlaşabilirdi. Artık onu sevmiyordu ama potansiyeli vardı.

"Tatlım," dedi nazikçe, o kadar nazikti ki kalbinin zaten kırık olan parçalarını kırdı. Çocuğuna Noel Baba'nın gerçek olmadığını söyleyen bir ebeveyn gibiydi. "Bu sözlerin sadece romantikleştirilmiş bir fikir olduğunu herkesten çok senin bilmen gerekir. Erkekler ve kadınlar birbirleri için yanıp tutuşabilir, ama sonunda her zaman birileri incinir."

Jazz'la olan da bu muydu? Alevleri sönene kadar birbirleri için mi yanmışlardı?

Belki, belki de değil. Kendi , onun için gerçekten yanıp tutuştuğundan emin değildi. Ona gülümsemişti ve kadınısı gücün ilk tadıyla neredeyse sarhoş hissetmişti. Adam ona ilgi göstermiş, nazik sözler söylemiş ve arkadaşlığından gerçekten keyif alıyor gibi grnmşti ve o da minnettar olmuş, şehvet ya da aşkla dolmamıştı.

"Eğer uzun srmeyecekse, neden benimle çıkmak istiyorsun ki?" diye sordu.

"Kadın ve erkeklerin birbirleri için yanıp tutuştukları kısımdan bahsetmiştim, değil mi?"

"Yaptın," diye . "Ama sanki benden utanıyormuşsun gibi küçük kirli bir sır olarak kalmak istemiyorum Daniel. Çok uzun zamandır kendimden utanıyorum ve bu bugün sona eriyor. Yıkık dökük bir hanın sahibi olabilirim," diye devam etti, "ideal güzelliğe sahip olmayabilirim, ama bir değerim var."

Vahşi, muhteşem ve savaşa hazır bir şekilde ayağa fırladı. Binlerce hayalin gerçeğe dönüşmesi idi... milyonlarca fantezinin oluşmasıydı. Bir yanılısama. O, gerçekleşmeyi bekleyen bir kalp kırıklığından başka bir şey değildi.

"Senden utanmıyorum Thea. Elbette bir şeye değersin. Sen *her şeye* değersin."

Güzel sözler. Her zaman güzel sözler nerirdi. Bir hediye ya da kişisel favorisi, bir dl.

"Her şey mi?" Espri yapmadan güldü. "Hareketleriniz aksini söylüyor. Peki ya meydan okuma aşkına ne demeli? Seninle çıkardım, sevgimi kazanırdın ama yine de alevler sönene kadar beni bir sır olarak saklardın. Sonra da beni terk ederdin. *Canımı yakardın.*"

"Sana asla zarar vermem. Bilerek değil. Sadece korumak istiyorum-"

"Baban. Biliyorum. nce o gelir. Ama ben yorulдум, çok yorulдум. İkinci sırada. Babam karısını, kız kardeşimi ve beni terk etti, onun yerine başka bir kadının çocuklarını büyütmeyi seçti. Bunu biliyor muydun? Kocam kariyerini ve kız arkadaşını benim önüme koydu. Başka bir adamın tek kullanımlık *eşyası* olmayacağım. Ben daha iyisini hak ediyorum." Başı dik, kıyafetlerini dzelitti ve odadan ıktı.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

DOROTHEA günün geri kalanında Daniel hakkında düşünmeyi REDDETTİ. Ya da hiç. Onun dünyayı sarsan öpücüğünü ve hayatını değiştiren orgazmını düşünmeyi reddetti. *Hayat. Değiştiren.* Aslında, o günü diğer günler gibi geçirmeye karar verdi. Tırnaklarını çift renge boyadı -mavi = üzgün, mor = kararlı- ve on mil koştu ve duş aldı. Harlow Glass'ın gelmesini beklerken bir koridor dolusu odayı da temizledi.

Tamam, bu yeniydi. Bir zamanlar hor gördüğü eski kabadayıyı merakla izliyordu. Hadi ama! *Temalı bir oda alıyorum!*

Belki de tırnaklarını mutlu pembeye boyamalıydı.

Sonunda esmer kadın geldi. Beklentiden neredeyse köpürerek Harlow'a odayı gösterdi. Ama... Dorothea bir daha asla burayı Dört Mevsim olarak düşünmeyecekti. Bir dene: Orgazm Şehri. Ya da Cennette Beş Dakika'yı.

Ama Daniel'ı düşünmüyordu.

Doğru. Dorothea Harlow'a duvarlarda görmek istediği şeyi anlattı.

"Hepsi yapılabilir." Harlow güzel yuvarlak karnını ovuştururken dinledi. "Toksik olmayan boya kullanacağım ama merak etmeyin, renkleri etkilemeyecek."

Kıskançlık onu haşladı.

Kıskançlık mı? Hayır! Kabul edilemez. Çocuğu elinden alınmıştı, evet, ama başka bir kadının mutluluğunu kıskanmazdı.

"Teşekkür ederim. Her şey için," dedi Dorothea.

"İtiraf etmeliyim ki Daniel bana temalı odadan bahsettiğinde çok heyecanlandım." Harlow bir tutam saçıyla oynadı. Güzeller güzeli genç kız büyümüş, iyi kalpli, çarpıcı bir kadın olmuştu. Zor zamanlar geçirmesi ve sonra aşkı bulması onu değiştirmişti. "Hava durumu temasına bayıldım... ama bir de aşk romanı teması yapmaya ne dersin? Hayal edin! Viking döneminden fütüristiğe kadar her şeyi yapabilirsin. West'in video oyunlarına dayanan birkaç aşk dizisi olduğunu biliyor muydunuz? Lords of the Underworld odası yapabilirsiniz. Ya da Alice in Zombieland. Tasarımına yardım etmeme izin verirseniz, ücretsiz olarak boyayabilirim."

West ya da Lincoln West, Jessie Kay'in kocasıydı. Eğer da bir odaya girerse, Jessie hazır olacaktı! Ve Daniel'in takas sistemi başına gelen en iyi şeylerden biriydi.

Dorothea, "Jessie Kay ikinci odayı seçecek, ama bana ne istediğini söylemedi," dedi. Orgazm şenliklerinden önce Daniel onun temizlemekte olduğu odaya girmiş ve anonsu yapmıştı. "Kim bilir? West'in oyunlarından birini seçebilir. Duvar resimlerinde bana yardım ettiğin için üçüncü odayı sen seçip tasarlayacaksın. Bir aşk romanı teması seçebilir ve istediğin her şeyi boyayabilirsin."

Harlow ellerini çırparak bir aşağı bir yukarı zıpladı. "Evet! Anlaştık."

Daniel elinde bir kâğıt odaya girdi, Prenses de peşinden. Kıyafetlerini değiştirmişti ve saçları nemliydi. Kullanılmayan odalardan birinde duş almış olmalıydı.

sabun köpüğü damlayan çıplak vücudunun görüntüsü zihnini işgal etti. Muhteşem bir görüntü ama yine de bir hayal kırıklığı dalgası yaşadı. Artık teninde onun kokusunu taşımıyordu.

Kokusunu onun teninde hissetmek istiyordu.

Bu kadar sahiplenici düşünmemelisin. Bu her yanlıştır.

Dorothea'nın gözbebekleri genişleyen bakışlarını karşıladı ve tuttu. Vücudu yumuşadı, iç termostatu ısıyı yükseltirken akıllara durgunluk veren başka bir orgazma hazırlandı. Tüm binayı ısıtabileceğinden oldukça emindi.

Piç onun tepkisini fark etti ve yavaşça gülümsedi. "Mavi ve mor ne anlama geliyor?"

Neden ona söylemiyorsun? "Üzgün ve kararlı."

Sanki onun ruh halini gerçekten önemsiyormuş gibi gülümsemesi değişti.

Ona küfrederek cebinden bir ödül çıkardı ve Prenses'i yanına çağırdı.

Küçük köpek ilk başta çekingen davranmıştı ama şimdi ödülü almak için tırısa kalkmıştı; Dorothea kulaklarının arkasını okşamak için uzandığında ise menzilden çıkmıştı. Yine de bir ilerlemeydi.

"Daniel," dedi Harlow, belli ki gülmemeye çalışarak. "Seni tekrar görmek çok güzel."

"Biliyorum."

Oh, böyle bir güvene sahip olmak.

Kağıdı Dorothea'ya uzattı. "İşte talep ettiğiniz özgeçmiş kontrolü."

Arka planda kendisi var! Göz gezdirdi ve kaşlarını çatı. "Tek söylediği bu yıl Strawberry Valley'e geri döndüğün ve okuldaki en ateşli kızla yeniden bağlantı kurduğun." En *ateşli* kelimesi vurgulanmış, altı çizilmiş ve daire içine alınmıştı.

"Aynen öyle. Çünkü gerçekten önemli olan tek şey bu."

"Bekle," dedi Harlow başını sallayarak. "Ona geçmişini mi kontrol ettirdin?"

"Evet. Ama bir işe yaramadı." Dorothea, Harlow'a gülümsemeden önce Daniel'a kaşlarını çattı. "Daniel'i emir erin olarak kabul et. İhtiyacın olan her şeyi getirecektir." Şimdi de kendini beğenmiş bir tavırla onun yanından geçip kız kardeşinin odasına doğru ilerledi.

Holly'nin on sekizinci doğum gününde Carol, hâlâ lisede olmasına rağmen, çıkıp kendi özel dairelerine taşınmasına yardım etmişti. Kapıda "Tehlikeyi göze alarak girin" tabelası asılıydı.

Dorothea kapıyı çaldı ve parmağını gözetleme deliğine bastırdı, merakının kızın önüne geçeceğini biliyordu.

Tabii ki kapı açıldı. Holly onu gördü ve ters ters baktı. "Ne?"

"Çok nazik." Bugün kız kardeşi üzerinde "Çilek Hanı'nda Yatak Böcekleriyle Oynayın" yazan büyük boy bir tişört giymişti. Daracık taytı kovboy çizmelerinin içine sokulmuştu ve beyaz dantel çorapları üstten görünüyordu. "Sadece güne doğru başlamak istedim. Güneşli gülümsemele."

O tanıdık yeşil gözlerin içinde eski moda bir şaşkınlık parıldadı. "Seni seviyorum, Halls. İyi dilerim." Uzun bir konuşma için zorlamaya çalışmadı.

ya da derinlemesine bir konuşma. Amacı basitti: kız kardeşinin burada olduğunu, onu önemsediyini, her zaman önemseyeceğini ve ne olursa olsun her zaman burada olacağını bilmesini sağlamak. Ne de olsa güveni yeniden inşa ediyordu.

Ve Daniel'ın onun üzerinde kullandığı yöntemi kullandığını fark etti. Yakınlık, kısa ve tatlı etkileşimler. Handa çalışmayı kabul etmesine şaşmamalıydı.

Gerçekten de onu kazanmak için her şeyini ortaya koyuyordu.

Belki de-

Hayır. Hayır. Gizli ilişkiler kötüydü. Kötü!

Birkaç saat izin almaya karar vererek, genellikle sabah üçe kadar çalışan Rianne'ı aradı... bu yüzden öğleden önce arama yapmama gibi katı bir politikası vardı. Dorothea'nın görmezden gelmeye karar verdiği bir politika.

"Ölüm kalım meselesi olsa iyi olur," diye homurdandı kız.

"Evet, öyle. Bu hafta sonu iki randevum var ve giyecek hiçbir şeyim yok.

Alışverişe gidiyoruz."

"olmaz, kızım. Uyumaya çalışıyorum." Rianne bu sözleri

bağırarak söyledi. Dorothea arka planda bir adamın mırıldandığını duyduğunu sandı.

"Oh, güzel. Misafirin var, yani uyanıksın. On dakika içinde orada olacağım." *Klik.*

Dorothea bir tişört ve kot pantolon giydi, çantasını aldı ve lobiye doğru yürüdü. Daniel'ın yanından geçti -*bakma, sakın bakma*- ve dışarı çıktı. Çok parlak güneş ışığı gözlerini yaşarttı.

Telefonu çaldı. Ekranı hızlı bir bakış atınca inledi. Jazz. Ugh. Bu onun haftalık aramasıydı. "Ne istiyorsun?" dedi selam vermek yerine.

"Sen, Dorothea." Pürüzsüz baritonu hattın üzerinde süzülüyordu. "Seni istiyorum."

Bazen hiç konuşmadan telefonu yüzüne kapattı. Bazen de onun özür ve övgülerini dinledi. Bugün, "Bana sahip olamazsın" diyecek kadar cesareti vardı.

"Lütfen. Eğer beni dinlersen-"

"Beni aramayı bırakmalısın, Jazz. Biz bittik. Her zaman ve bu senin kaybın."

"Artık Charity ile birlikte değilim. Ayrıldık."

"Onu aldattın mı? Yoksa o mu seni aldattı?" Sessizlik.

Vay, vay. "Sonsuza kadar sadık kalabilirdim, biliyorsun. Ama hayır. Sen bir hilekârsın ve bir hilekârla birlikte oldun." Peki nasıl olmuştu da Dorothea kendini dünün çöpu gibi hissetmeye başlamıştı? "Siz ikiniz asla uzun sürmeyecektiniz."

Boğazını temizledi. "Seni özledim."

"Umurumda değil."

"Sana yanlış yaptım ve özür dilerim. Eğer bana bir şans daha verirsen, sana sadık kalacağım. Bir daha asla aynı hatayı yapmayacağım. Ben sadece... Seni geri istiyorum. Seni seviyorum. Seni sevmekten hiç vazgeçmedim. Seni özledim," diye tekrarladı.

"Tekrar , umurumda değil. Sen bir ödöl değilsin Jazz ve ben bir ödölü hak ediyorum." "Özür dilerim. Çok özür dilerim. Bir hata yaptım."

Sesi sanki ağılıyormuş gibi kesildi. Belki de ağılıyordu. Kalbi ona karşı sabit kaldı.

Hâlâ zaman zaman mücadele ettiği öfke ve acıya rağmen onu uzun zaman önce affetmişti ama affetmek, ona yeni hayatında bir yer vereceği, ikinci kez üzerine sıçmasına izin vereceği anlamına gelmiyordu.

"Jazz, senin ilişkini öğrendikten sonra neler kaybettiğimi biliyorsun." O trajik günün her ayrıntısını hatırlıyordu. Jazz'ın kanaldaki lüks yeni pozisyonu sayesinde sadece bir işte çalışlıyordu. Yine de

henüz çalışmayı bırakıp okula dönmesini istememişti çünkü bebek için para biriktirmeleri gerekiyordu.

Kramp girmeye başlamıştı ve patronu erken çıkmasına izin vermişti.

Heyecanla Jazz'a mesaj attı Jazz ona eve gitmesini, henüz işe gitmediğini, bu yüzden hasta olduğunu ve ona masaj yapacağını söyledi.

Cevabı *Charity*'nin gönderdiğini sonradan öğrenmişti. İkisi çoktan daireye gelmiş ve birlikte istasyona gitmeye niyetlenmişlerdi.

Haber sunucusu Dorothea'nın evliliğinin sona ermesini istiyordu ve sonunda eline bir fırsat geçmişti.

Keşke onun yerine Charity arasaydı. *Kocanı beceriyorum. Tuğlalara vurmaya ne dersin?*

Dorothea anında boşanma davası . Rose yaşayabilirdi.

Bu kramp.

Hemşirelerden biri ona söylemişti: *Kızın bir sebepten dolayı öldü.*

Dorothea neredeyse çözülüyordu.

Jazz söylemişti: *Tanrı'nın korosu için bir meleğe daha ihtiyacı vardı. Sen ve ben, bir bebeğimiz daha olabilir.*

Annesi söylemişti: *Her şeyin bir sebebi vardır. Bunun olması gerekiyordu.*

"Her şeyin bir nedeni vardır" ve "olması gereken" bahanelerden başka bir şey değildi. İnsan doğasının yanlışlığı yerine kaderi suçlamanın bir yoluydu. Ama Dorothea annesinin her ikisine de inanmasının nedenini anlamıştı. Joe Mathis ortadan kaybolduğunda Carol'ın bir günah keçisine ihtiyacı vardı.

Ya Jazz'ın yorumu? Bu onu ev yapımı günahattan daha aptal yaptı. Kızının ölümüyle Tanrı'nın hiçbir ilgisi yoktu. Şeytan yaptı. Ve Dorothea tatlı Rose'unu istiyordu.

"Lütfen Dorothea," dedi. "Bebeği kaybettiğini biliyorum ve üzgünüm. Çok üzıldüm. Onu ben de kaybettim. Ama tekrar deneyebiliriz."

"Tekrar denemek istiyorum. Bir gün. Başka biriyle," dedi ve o kararını verdi. Risk yoksa ödül de yok. Denediğin şeyler için pişman olmak, hiç yapmadığın şeyler için pişman olmaktan iyidir.

Evet, şans milyonda birdi ama insanlar daha azıyla piyango kazanmışlardı.

"Beni aramayı bırakmalısın, tamam mı? bittik ve hep ." Telefonu kapattı.

Telefonu çantasına sokarken çenesi titriyordu. Nefes alıp veriyor, mutlu bir yer arıyordu. Zaten kızı gibi gördüğü Holly ile ilişkisini yeniden kurmak. Hanı başarıya ulaştırmak. Hatta... Daniel? *Sen olduğun gibi mükemmelsin.*

Kısmen mutlu bir yer olabilirdi ama zamanda göze alamayacağı bir karmaşaydı.

Sarp bir ses ona seslendi. "Dorothea!"

Döndüğünde Virgil Porter'ın kendisine doğru yürüdüğünü gördü. Üzerinde bir çift solmuş, boya lekeli tulum ve çamurlu çizmeler vardı. Yaşına rağmen heybetli bir adamdı. Etrafı açık tuğla, beton ve ahşap kırıltılı eski binalarla çevrili olan bu adam, Amerikan kültürünün hayat bulmuş bir kesitiydi.

Sinirleri gerildi ama tuttu. Artık zor durumlardan kaçmak yoktu. Daniel'ı öpmüştü. Onu pantolonunun içine boşaltırdı. Spontane Yanma Kızı her şeyi yapabiliyordu.

Başarana kadar numara yap.

Gülümsemeye zorladı ve salladı. "Merhaba, Bay Porter."

O da karşılığında sırtıttı. Daniel'a sadece boyunu ve genişliğini vermemişti; oğluna gülümsemesini de vermişti. Cazibeyle dolu yaramaz bir gülümseme.

"Danny oğlumun yeni katibiniz olduğunu duydum."

"Evet, efendim. Ve onu iyi yetiştirmiş olmalısınız, çünkü o iyi bir çocuk." Bu Tanrı'nın dürüst gerçeği idi. Daniel hiçbir şeyi yarım yapmazdı. Kendi kendini motive ediyor, masada soru soracak misafir yokken tamir edecek bir şeyler buluyor ve hatta yeni bir güvenlik sistemi kuruyordu.

Elinden gelenin en iyisini yapmalısın, sadece yeterince iyi olanı değil.

Keşke iş ahlakı flört hayatına da yansısaydı.

Virgil gururla kabardı. "Keşke tüm övgüyü ben alabilseydim, ama annesi hesaba katılması gereken bir güçtü, Tanrı onun değerli ruhunu korusun. Ne zaman küstahlaşsa poposuna şaplak atmaktan çekinmezdi."

"Demek sır bu, ha? Kıçına şaplak atmak."

Virgil homurdandı. "Şu bak. Tatlı patates yiyen bir keseli sıçan gibisin. Eğer o da senin popona şaplak atmak isterse sakın telaşlanma."

Daniel'ın onu dizlerinin üzerine çöktürüp, ilişki teklifine iğrenç bir tekme attığı için maviye boyamaktan başka bir şey istemeyeceğini düşündü.

İyi bir meydan okumadan zevk aldığını iddia eden bir adam için, işler yolunda gitmediğinde kesinlikle çıldırıyordu.

Onun için önemli olduğum için mi?

Hayır. Oraya gitmiyorum. Cevap önemli değildi. O kimsenin küçük kirli sırrı değildi. Ayrıca, onun sonunun gelmesini beklediğini asla unutamazdı. *Ara ve bulacaksın.*

"Şey," dedi ve boğazını temizledi. "iyi olacak." "Nereye gidiyorsun?"

Küçük kasaba yaşamına hoş geldiniz. "Ryanne ve ben alışverişe gidiyoruz."

"Umarım şehre gitmiyoursundur. Orada kimse Tanrı'nın kazlara verdiği akla sahip değil. Başına gelecek tek şey soyulmak olur."

Bir kahkaha attı. "Kendime iyi bakacağım Bay Porter. Söz veriyorum." "Bana Virgil de. Senin büyümeni izledim. en sevdiğim amcam. Senin ne kadar özel olduğunu biliyorum."

Bu basit açıklama onun tüm dünyasını alt üst etti ve yüz etti. Öz babası onu reddetmişti ama aslında kan bağı olmayan bu adam onun özel olduğunu düşünüyordu. Savaştığı gözyaşları döküldü ve yanaklarından aşağı aktı.

"Şimdi, şimdi." Ayı gibi sarılmak için onu kendine çekti ve sırtını garip bir şekilde sıvazladı. "Seni üzmem istememiştim."

"Üzgün değilim." Şimdi ve burada değil. Ona sarıldı. "Ben mutluyum." "O zaman bir bebek gibi zırlamaya gerek yok, değil mi?"

Şaşkın bir kahkaha . "Haklısın."

Onu serbest bıraktı ve nemli yanağına bir öpücük kondurdu. "Sen şimdi git. Eğlen ve güvende kal ve gece yarısından önce eve döndüğünden emin ol. Fransızcam için kusura bakmayın ama o zamana kadar bacaklardan ve hastanelerden başka açık yer kalmaz."

Bir boğuldu. Gerçek bir kahkaha. Çok iyi bir adamdı ve ondan hoşlanıyordu. Ondan gerçekten hoşlanıyordu. Ve oğlu-

Hayır. Hala onu düşünmüyorum.

Bugün, az sayıda iniş ve çok sayıda çıkışla uğraşmak zorunda kalmıştı. Hangisine odaklandığı önemliydi. Zafer ile yenilgi, mutluluk ile umutsuzluk arasındaki farkı belirleyecek olan buydu.

Mutlu olmaya devam edeceğim, hepsi .

Holy Grounds'da durdu, Ryanne için menüdeki en sert espressoyu aldı, süt ve şeker ekledi -şanslı kız!- ve kendine bir fincan sade kahve sipariş etti.

İnledi. Ama süt ve Çekeri kalçalarında heybe gibi taÇımaktansa kahvesinin Çeker tadında olmasını dilemesi daha iyiydi.

Mucizelerin mucizesi, Ryanne çoktan giyinmiş ve gitmeye hazır bir şekilde barın dışında bekliyordu. Dorothea selam vermeden önce espresso fincanını alıp içindikilerin yarısını boşalttı.

Dorothea gökyüzünde hayalet gibi dolaşan kabarık bulutları fark etti ve kaşlarını çatı.

Ryanne'ın gizlice inen bir adam mıydı? Dışarıya açılan ve doğruca yatak odasına giden merdiven.

Hayır, kesinlikle bir adam değildi. *İki* adamdı.

Brock Hudson ve Jude Laurent, solgun saçlı ve hafif topallayan, gerçekten yakışıklı bir adamdı. Güneş ışığı adamın bronz teninde gezinirken Ryanne kaskatı kesildi.

"Demek arkadaşımlla oyun oynayacaksınız?" Dorothea ona ulaştıklarında sordu.

Brock bir sigara yakmadan önce ona yarım bir sırtış attı. Jude sigarayı onun parmaklarının aldı ve tamamını kaldırırma gömdü.

"Hiçbir şey olmadı," dedi Ryanne. "Jude Brock'u eve sonra Brock geri döndü ve ilk partisine giden bir genç gibi çok içti ve taksiye binmeyi reddetti çünkü şoför -tırnak içinde söylüyorum- 'tohumunu çalabilirdi'. Sanki her gece bedava dağıtmıyormuş gibi. Kanepemde yatmasına izin verdim.

Jude'u aradı ama bu sabaha kadar geri dönmedi ve Brock'u almaya geldi."

Brock kalenin kralı edasıyla kollarını iki yana açtı. "Bu kanepeler benim gibi bir adam için yapılmadı. Yatağını paylaşmam için beni davet etmeliydin."

"Tam da bunu yapmama saniyeler kalmıştı... ta ki taşaklarını kesip sana yedirmeyi tercih ettiğimi hatırlayana kadar," diye cevap verdi Ryanne.

Jude'un kaşları daha da çatıldı. Arkadaşının önüne geçerek adamın Ryanne'ı görmesini engelledi. Bu hareket neredeyse... söylemeye cesaret edebilir miydi... sahipleniciydi. Ve çiftin arasındaki gerilim? *Oh, yıldızlarım.*

Ne kadar ilginç bir gelişme.

"Misafirperverliğiniz berbattı," dedi herhangi bir vurgu veya duygu olmadan.

Jude'un on taahhüt testini geçmesine imkân yoktu. Başkalarına karşı nazik olmak onun ilgi alanına girmiyordu.

"Günlüğümde öfkeli suçluluk duygumdan bahsedeceğimden emin olabilirsiniz." Ryanne gömleğindeki görünmez bir tiftik parçasını fırçaladı.

"Sana söyleyecektim. Brock'un araba anahtarlarını yanlışlıkla otoparkta bir yere attım. Aramaya başlasanız iyi olur."

"Cebimden anahtarları aldın ve 'Atışım üzerinde çalışıyorum' dedin. İzle." Brock bir kez daha kollarını açtı. "Sonra da ekledin, 'O anahtarları krallığın gelişinde bulmayı bekle."

"olsun." Ryanne parmaklarını şıklattı. "Günlüğüm için bir kayıt daha var."

"Anahtarları bulduğumuzda seni arayıp haber veririm," dedi Jude,
"vicdanını rahatlatmak için."

Sırıttı. "Numaram sende yok."

"Banyo duvarında *İyi Baş Ağrısı Verir...* yazısının yanında buldum."

Kolunu Dorothea'nın koluna geçirip onu öne doğru çekerken gözleri mizahla parlıyordu. "Gününüzün tadını çıkarın çocuklar. Arkadaşım ve görmemiz gereken şeyler ve yapmamız gereken insanlar var."

ON İKİNCİ BÖLÜM

RYANNE daha iyi bir arabaya sahipti, bu yüzden şehre o gitti. Alışveriş merkezine rekor sürede ulaştılar. Park yeri aşırı kalabalıktı, büyük SUV'ler ve kamyonlar daha da küçük arabalar için tasarlanmış küçük yuvalara sıkışmıştı.

On beş dakika kadar yürüdükten sonra arkadaşı, muhteşem cam duvarları olan geniş binadan yaklaşık yarım mil uzakta açık bir alan buldu. İçeri girdiklerinde egzoz kokusu rüzgârla taşınıyordu.

"Yani... sen ve Jude, ha?" Dorothea sonunda bilgi almak için araştırmaya karar vererek sordu.

Ryanne kaşlarını çatarak ona baktı. "Hayır, kesinlikle olmaz.

O kaba biri." "Yine de ikiniz neredeyse kaşlarımı yakıyordunuz."

"Senin ve Daniel'ın bana yaptığı gibi mi?" Kuru ses tonunda bir meydan okuma notası vardı.

"Ben... Daniel... Bu benimle ilgili değil! Kişisel odanı *asla* barın müşterileriyle paylaşmazsın ama Brock'a izin verdin-"

"Tam bir orospu olan."

"geçirmek için, sırf Jude'u arayabilesin diye-" "Tanıdığım en büyük pislik olan."

"almak için. Başka türlü davranmaya çalışmayın. Brock bu sabah kendi başına eve dönebilirdi."

Ryanne sahte bir öfke ve gerçek bir kızgınlıkla yumruğunu ona doğru salladı. "Seni yumruklayacağım ve kendimi kötü hissetmeyeceğim ya da asla özür dilemeyeceğim."

Dorothea arkadaşına bir öpücük kondurdu. "Günlüğünde benden hiç bahsetmiyor musun? Ne utanç verici."

"Dünyayı gezmek için para biriktirdiğimi biliyorsun," dedi Ryanne. "Bir erkek ya da bir ilişki için planlarımı asla değiştirmeyeceğim. Ayrıca, Lyndie'nin peşini bırakmamalısın. Dün gece bara geldi ve gözlerini Brock'tan alamadı. O da onu izledi. Tuvalette bir kadını becermediği zamanlarda."

Çekingen, sessiz Lyndie, saygısız, çapkın Brock'tan etkilenmişti, ya tam tersi? Hay aksi. Dünya artık bir anlam ifade etmiyordu.

"Bu neredeyse kaldırabileceğimden çok daha fazla." Dorothea şakaklarını ovuşturdu. "Çocuklar daha bara geldiklerinde beni ara. Tanık olmak istiyorum."

eğer bir şey mahkemeye giderse... aşk
mahkemesine." "Morarmaya doğru gidiyorsun,
Mathis."

Çok kalabalık olan alışveriş merkezindeki mağazalara girip çıkarken, Ryanne siyah deri pantolonunun boyanmış gibi görünmesi nedeniyle tüm erkeklerin dikkatini çekti. Dorothea ise büyük boy bir "Sarılmak İçin Çalışacağım" tişörtü giymişti.

"Belki de bir indirim mağazasına gitmeliyiz," diye mırıldandı firfırlı pembe bir elbisenin üzerindeki fiyat etiketine . Zor kazanılan yüz yirmi dokuz dolarla temalı bir oda için kumaş alınabilirdi. Ya da Holly için bir mezuniyet hediyesi. "Yolda bir ikinci el mağazası gördüm. Hadi oraya gidelim."

"artık. İkinci el mağazasından iç çamaşırı alamazsın."

"Biliyorum. Çünkü hiçbir *yerden* iç çamaşırı almıyorum." Bunu yapmak için hiçbir neden yoktu. Seks yapacağı bir sonraki erkek onu asla görmeyecekti bile. İlk öpücükten son hamleye kadar ışıklar kapalı kalacaktı.

Tabii bu onu da göremeyeceği anlamına geliyordu ve onu görmeyi çok istiyordu. O her . Çünkü o kesinlikle Daniel olamazdı.

"Erotik iç çamaşırları zorunludur," dedi Ryanne. "Erkeğin yararına değil, sizin yararınıza. Dantel, kendinizi gerçekte olduğunuz kadar seksi hissetmenize yardımcı olacaktır."

Bir kız hayal kurabilir. "Pekala. Bir parça iç çamaşırı."

* * *

DOROTHEA Üç parça iç çamaşırı satın aldı: dantelli buz yeşili bir sutyen, bir çift uyumlu külot ve bir tanga. Aka popo ipi. Daha önce hiç tanga giymemişti ve şimdi giymek istediğinden de emin değildi ama Ryanne hayatındaki erkeğin ona teşekkür edeceğini söylemişti.

Peki ya Daniel'la tekrar pazarlık yapmak zorunda kalırsa? Ellerini kot pantolonunun arkasından içeri sokmasına izin verirse oyundan düşüreceğinden emindi... ve büyükanne külotu yerine tenle karşılaşır.

Daha sonra Ryanne onu bir indirim mağazasına götürdü. Mükemmel bir randevu kıyafeti bulmak için rafları karıştırırlarken Ryanne, "Holly mezun olduktan sonra şehre geri mi taşınyorsun?" diye sordu.

"Hayır. Hanı temelli devraldım." Dorothea her zaman kız kardeşinin ihtiyaç duyduğu güvenli liman olacaktı.

"Bu konuda pek heyecanlı görünmüyorsun."

"Heyecansız değilim." Yine de bir yanı hâlâ fırtına avcısı olma hayalleri kuruyordu.

Strawberry Valley'nin kendi haber kanalı yoktu ve ihtiyacı olan ekipman da fiyat aralığının çok ötesindeydi. Tamam, tamam, bedava bile onun fiyat aralığının ötesinde olurdu. Ekipmanın bakımı yapılmalıydı. Ayrıca kovalar dolusu benzin gerektiren özel bir araca da ihtiyacı vardı.

"Daniel Porter senin çalışanın. Senin patronun." RYanne, omzundaki küçük bir delik yüzünden yüzde yetmişi indirilmiş, düğün çiçeği sarısı bir bluzu havaya kaldırdı. "Neden ayakların yanıyormuş gibi dans etmiyorsun?"

Deligi kolayca dikebilirdi ama rengi cildini solgun gösterecekti, bu yüzden başını hayır anlamında salladı. "Bir, ben dans etmem. Asla." Kafası kesilmiş bir tavuk gibi görünüyordu. "İki, benim için sadece üç hafta ya da ben başka birini işe alana kadar çalışacak." Ve şimdi , tek bir kişi bile başvuramamıştı.

Kimse onun için çalışmak istemiyor muydu? Sorun bu muydu? Annesi, pozisyon ne olursa olsun işe alma konusunda hiç sorun yaşamamıştı.

"Üç hafta içinde ya da başka birini işe aldığımızda, Daniel'i erkek arkadaşınızın pozisyonuna geçirin. Aynı kurallar geçerli olacak. Ona patronluk taslayacaksın."

Keşke. "İlgilenmiyor."

"Aynı Daniel'dan mı bahsediyoruz? Sana nasıl baktığını gördüğümü söylemiştim, değil mi?"

"Görünüş aldatıcı olabilir."

"Hayatın boyunca onu istedin *güzelim* ve böyle bir istek sırf sen çok istiyorsun diye yok olmaz. Al onu. Bırak gerisi kendi kendine hallolsun."

RYanne haklı olabilir miydi? Dorothea her zaman Daniel'i ister miydi? Başka bir kadına aşık olsa ve onunla evlense bile. Şahitlerin önünde.

Bunun bir önemi var mıydı? Eğer evlenirse, asla bu istekle hareket etmeyecek, asla yan dilim olmayacaktı. Jazz'ın sadakatsizliğinden sonra, aldatanların neden aldattığına dair küçük bir araştırma yapmıştı ve birçok neden sıralanmıştı. Bazen aldatan kişi eylemlerini meşrulaştırıyor ya da önemsizleştiriyordu. Buna bilişsel uyumsuzluk deniyordu. Erkek -ya da kadın... hayır, bugün erkek türüne bağlı kalacaktı- yaptığıının aslında o kadar da kötü olmadığına, diğer insanların daha kötüsünü yaptığıına ve aslında, derinlerde, iyi bir insan olduğuna kendini ikna ediyordu. Seks bağımlılığının yanı sıra arzulanır hissetme arzusu da vardı. Bazı erkekler kazanç potansiyellerinin erkeklikleriyle doğrudan ilişkili olduğunu düşünüyordu;

Bir eş ya da kız arkadaş tüm parayı kazandığında, bu erkekler bağıllık bağları dışında hünerlerini kanıtlamanın bir yolunu aradılar. Bazı erkekler diğer kadını sevdiklerini düşünüyordu. Bazıları sadece iyi vakit geçirmek istiyordu. Bazıları ise hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi umursamıyordu.

Bir süre sonra Dorothea, Jazz'ın onu aldatma nedeninin önemli olmadığını anlamıştı. O . Çocukları, hayatları arasındaki köprü.

-Ölmüşlerdi. İşleri bitmişti.

Daniel ile isim bitmeye yakın bile değil. Dur.

Düşünmeyi. Hakkında. Onu.

Dorothea kapsamlı bir araştırmanın ortasında, gözleriyle uyumlu, gerdan yakalı ve göğüs dekoltesini biraz olsun sergilemek için oval bir kesimi olan zümrüt yeşili bir gömlek buldu. Bel kısmı kıvrılırken, alt kısmı fırfırlı bir etek izlenimi yaratacak şekilde genişliyordu; ancak etek olarak sınıflandırılmayacak kadar kısaydı ve ön kısmı arka kısmından daha yüksekti. Alt etek ucunda siyah bir leke vardı ama iyi bir temizlik bu lekeyi kesinlikle çıkarırdı. Handa çarşaplardan çıkardığı pek çok leke düşünüldüğünde, sihirli bir dokunuşu vardı.

Ryanne bir çift kısa şort seçti. Dorothea hayır anlamında başını sallayınca, kız evet anlamında başını salladı. "Gömlekle birlikte giyersen kimse arkadan şortunu göremez. Süper kısa bir elbise giyiyormuşsun gibi görünecek. Ve önden bakıldığında, fırfırdaki yırtmaç peekaboo etkisi yaratacak. Bu hem modaya uygun hem de çok sevimli."

Kalçaları... "Sahip olduğum vücuda göre giyinmeliyim, sahip olmayı dilediğim vücuda göre değil."

Arkadaşı onu görmezden geldi. "Bununla kovboy çizimleri giyeceksin tabii ki." Alacalı desenli bir çift siyah-beyaz pantolon buldu ve tıpkı ilki gibi bir gömlekle eşleştirdi, sadece pembe. "Bununla sandalet giyeceksin."

Dorothea en fazla ne kadar söz verebilirdi? "şeyi deneyeceğim." Ve sonra Ryanne'a hiçbir şeyin uymadığını söyleyecekti -ki bu doğru olacaktı, buna hiç şüphe yoktu.

Ryanne onun soyunma odasına girmesine izin vermeden önce iki yazlık elbise de yığına katıldı. Ve Dorothea üstünü değiştirirken inatçı kız olduğu yerde kaldı. Harlequin pantolon hariç her şey üzerine oturmuş ve -şok edici bir şekilde- aslında vücudunu okşamıştı.

Ryanne pantolonu bir beden büyüğüyle değiştirdi ve işte, o da oldu.

Dorothea aynanın önünde durmuş, kendini her açıdan incelemek için dönüyordu.

"Beni eşcinsel yapmak üzeresin," diye açıkladı Ryanne. "Ve bilgin olsun, bu kıyafetleri sen alıyorsun. . Pantolon hariç. Onları ben alıyorum. Ve bir çift fahişe topuklu ayakkabısı."

"Sana izin veremezdim-"

"Aslında beni durduramazsın." Ryanne arkasından yaklaştı, çenesini Dorothea'nın omzuna dayadı ve ona sarıldı. Gözleri aynada buluştu. "Sen ve Lyndie için her zaman doğru olanı yapmadım ama bundan sonra yapacağım."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bana en çok ihtiyacın olduğunda yanında değildim. Ve Lyndie... babası sadece bir zorba değildi. Bazen onu eşek sudan gelinceye kadar dövüyordu ve onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu."

Dorothea'yı saran dehşet, ruhunda yapışkan bir tabaka bıraktı. "Bilmiyordum. Ama şimdi... Ona sadece morlukların giysilerle gizlenebileceği yerlere vurdu, değil mi?" diye sordu usulca, arkadaşının masumca dokunduğunda kaç kez irkildiğini hatırlayarak.

"Kesinlikle doğru. Lyndie'nin kocasıyla da aynı şey oldu. Peri masalı gibi bir evlilik değil, tam bir kabustu. Neden onu seçti bilmiyorum. Tıpkı babası gibiydi, onu sürekli kum torbası olarak kullanıyordu."

"Yapamam... Yapamam..." Dorothea artık kramp girmiş olan karnını sıktı. "Neden bana söylemediniz?"

"Başında yeterince vardı. Ve geçmişini değiştiremezsin," dedi Ryanne, "sadece geleceği değiştirebilirsin."

Herkesin yük taşıdığını fark etti. Bazıları yüklerini diğerlerinden daha iyi saklıyordu ama hiç kimse acı çekmeden hayatını sürdüremezdi. Ve farkında olsanız da olmasanız da, birinin acısının nesnesi olacaktınız. Dorothea'nın Holly için olduğu gibi. Jazz'ın Dorothea için olduğu gibi. Ama aynı zamanda birinin kurtuluşunun nesnesi de .

Daniel onun olur muydu?

Hayalci bir düşünce. "Geleceği değiştireceğiz," diye söz verdi. "Yarın bugünden daha iyi olacak."

Dorothea ödemeyi yaparken Ryanne, "Biliyor musun, bu yeni Dorothea'yı sevdim," dedi. "Çok fazla yeni şeyler denemeye istekli ve adımlarında biraz daha coşku var. Gülümsüyor bile."

"Ben de ondan hoşlanıyorum," diye itiraf etti.

Kol kola girerek dükkândan çıktılar, ancak yollarına bir adam çıkınca geri çekildiler.

"Dorothea." Tanıdık kahverengi gözler onun üzerinde gezindi. "Çok güzel görünüyorsun." "Jazz." Mide krampları yeniden başladı.

Güneş ışığı üzerine dökülüyordu. Altın sarısı saçları yüzünden geriye doğru taranmış, çenesi kirli sakallardan arındırılmıştı. Bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce ayrılmış olmalarına ve her zamanki gibi yakışıklı olmasına rağmen, on yıl yaşlanmış gibi görünüyordu. Gözlerinin altında gölgeler ve etraflarında yeni çizgiler vardı. Ağzının etrafındaki parantezler o kadar derindi ki virgülleri andırıyordu.

Yine de atletik yapısını korumuştı.

Kamera için en iyi durumda olmak gerektiğini söylerdi. Ve halk onu bunun için seviyordu. Kadınlar sürekli onun yakışıklılığı hakkında paylaşımlarda bulunuyor, Tweet'lerinde onu yemeğe davet ediyor ve müstehcen fotoğraflarını postalıyorlardı. Dorothea hülyalı hülyalı iç çeker ve şöyle düşünürdü: *"İstediğiniz kadar flört edin kızlar.*

O bana ait. O beni seçti.

Şimdi yüzünü buruşturdu. Duygusal olarak sağlıklı bir kadın şöyle düşünürdü: *Birlikte iyiyiz. O benim arkamı kollar, ben de onun.* İyi bir evliliğin alametifarikası. Ama ne kadar güçlü olursa olsun, bu düşünceler yalan . Jazz onun sırtını korumamıştı; onu bıçaklamıştı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

Gerginmiş gibi ellerini pantolonunun kenarlarına sildi. Ama . Hayatla her zaman kafa kafaya mücadele etmişti. Kızın onda en çok sevdiği şeylerden biri de buydu. "Seni görmek istedim."

"Ve onun burada olacağını biliyordun?" Rianne usulca, tehditkâr bir şekilde sordu. "Nasıl?"

"Telefonun... bir takip uygulaması var. Hatırladın mı?" dedi, bakışları ona yalvarıyordu. "Boşanmadan önce almıştın."

Hayır, yapmamıştı. "Ya da ben bakmıyorken ekledin, böylece başka kadınlarla yatmak istediğinde yakınında olmadığımıdan emin istedin." Öfkesi daha da artarak telefonunu çıkardı, hiç kullanmadığı bir ekranda gömülü olan uygulamayı aradı ve sorunu o anda halletti.

Yakasını çekti, rahatsızdı. "Belki de yaptım. Bilmiyorum."

Yalancı! "Sana defalarca söylediğim gibi," diye tersledi, "seninle birbirimize söyleyecek hiçbir şeyimiz yok."

"Ben sadece... Yüzümü görmeni ve ses tonumu bizzat duymanı istedim. Sonunda sana olan hislerimin derinliğini anlamanı istedim."

Ryanne ona güldü. "Ahbap. Üç kişiden üçü aynı fikirde - sen bir aptalsın." Yanaklarına ateş kamyonu kırmızısı bir kızarıklık yayıldı.

"Bak," dedi Dorothea iç çekerek, "başka biriyle görüşüyorum. Aslında birkaç kişiyle." *Övünüyor muyum? Sanırım* . O anı kucaklayarak saçlarını kabarttı.

Jazz ona yumuşak, neredeyse acıyan bir gülümseme sundu. "Belki . Belki de değilsin. Ama bu birbirimizi tekrar tanıyamayacağımız anlamına gelmez."

Ne sıçan ama! Kendini daha cazip göstermek için yalan söylediğini düşündü. Sanki onun hilelerinden birini kullanmak için kendini gerçekten alçaltmıştı.

"Bu konuşma bir çember gibi. Anlamsız. Hadi gidelim." Ryanne'ı onun etrafından dolaştırdı ve arabaya doğru ilerledi.

"Bu son değil Dorothea." Kararlı sesi onu takip etti. "Seni seviyorum ve geri istiyorum. Seni kazanmak için ne gerekiyorsa yapacağım."

Ryanne omzunun üzerinden bakarak seslendi: "Yaptığın şeyi yapmaya devam et o zaman. *Hiç* de ürkütücü değil."

"Kız arkadaşıyla ," dedi Dorothea ona. "Şimdi eski ateşi yeniden alevlendirmek istiyor. Sanki külden başka bir şey kalmış gibi," diye bağırdı, Jazz'ın duyabileceği kadar yüksek bir sesle.

Tüm bu süre boyunca merak etti.

Daniel haklı mıydı? Hiçbir ilişki uzun süre devam edemez miydi?

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DANIEL sabah, öğle ve gece çalışıyor, handa güvenlik önlemleri alıyor, ağaç şeklinde bir yatak başlığı çiziyor, Prenses'le oynuyor ve Thea hakkında ne yapacağını düşünüyordu. Zihni geçmişindeki dehşetler hakkında endişelenemeyecek kadar meşguldü, bu hoş bir değişiklikti ama yine de hiç bu kadar acı çekmemişti.

Öpüşmeleri onu insansızlaştırmıştı. Sadece ona daha çok açlık duyuyordu. onun için *açlık* çekiyordu.

Yıllar boyunca ne kadar çok kadın öpmüş olursa olsun, mümkün olan her nüansı deneyimlediğini düşünmüştü. Yavaş ve tatlı. Hızlı ve çılgınca. Şefkatli, sert. Vermek, almak. Paylaşmak. Kadınları yüz yüze ve arkalarında dururken öpmüştü. Otururken ya da düz bir yüzeye yayılmışken. Birbirlerine sarılmış ya da bir masanın üzerine eğilmiş. Aksesuarlar kullandı. Buz. Yiyecek. Hatta kıyafetler. Yudumladı. Yuttu. Aşağıya doğru çalıştı ve yukarıya doğru çalıştı. Ama hiçbir zaman pantolonunun içine boşalacak kadar tahrik olmamıştı. Her zaman geri dönüşü olmayan noktaya gelmeden önce oyunu durdurmuş ya da daha iyisi, partneriyle birlikte soyunup sonuna kadar gitmeye karar vermişlerdi.

Thea öpüşme seansına kısıtlamalar getirmişti ve o da buna itaat etmişti. Memnuniyetle. her şekilde elde edebilirdi. Ama onunla herhangi bir noktada durmak, anestezi olmadan bir kurşunun çıkarılmasından daha acı verici olurdu. Ve bunu bilmeliydi!

Thea'yla ilgili her şey ona çekici geliyordu. Onu kendine çekmiş, iyice kendine bağlamıştı. Daha fazlası için çaresizce ona doğru gerilirken çıkardığı sesler. Adam göğüslerine dokunduğunda takındığı coşkulu ifade. Sanki asla doyamayacakmış gibi, sadece ereksiyonuyla temas ettiğinde oyalanmak için ona karşı eğilme şekli. Adını nefes nefese söyleyişi. Tırnaklarının rengi bile. Her gün parıltılı beyaz görmeyi umarak kontrol ediyordu. Şimdiye kadar kırmızıdan yeşile kadar her rengi kullanmıştı.

Ondan daha fazlasını istiyordu, daha fazlasına *ihtiyacı* vardı. Ama kadın onunla romantik bir ilişki kurmak istemiyordu.

Küçük kirli bir sır demişti. Neden gerçeği göremiyordu? Babasını korumanın ona olan hisleriyle hiçbir ilgisi yoktu.

Duygularını görmezden gelse iyi olurdu. Aşıktan bu kadar , bir gün yeniden evlenmek isteyebilirdi.

Göğsünde bir hırıltı titreşti. Thea... sonsuza kadar yasak...

Bir elini yüzüne götürdü. Ne zaman delilik havuzuna ayak parmağını daldırmıştı?

Arkadaşları da bir o kadar kötüydü. Jude, Brock'u Rynne'dan uzak durması konusunda uyarmış, Brock da sorun olmadığını, Lyndie Scott'ın anaokulu öğretmeni ve Pazar okulu meraklısı arkadaşıyla asla yatmayacağını söylemişti.

Daniel kendini alternatif bir evrene adım atmış gibi hissetti.

Cuma günü, o ve çocuklar bir iş için geceyi Oklahoma City'de geçirdiler, şehir merkezindeki bir otelin güvenliğinde çalışıyorlardı. Adını hiç duymadığı ünlü bir country şarkıcısı orada kalıyordu. Daniel kendini Thea'nın ne tür müzik dinlediğini merak ederken buldu ve annesinin evi temizlerken ve yemek pişirirken bangır bangır çaldığı eski gospel melodilerini tercih ettiği için zevkinin onu şaşırtacağını düşündü.

İş aksamadan gitti. Prenses'e babası bakıyordu ve ikisi gayet iyi anlaşıyordu. Eğer "iyi geçinmek" mutfağa girip adamı küçük yavruya kendi çatalından artıklar yedirirken yakalamak olarak tanımlanıyorsa.

Cumartesi günü Daniel ve Prenses hana döndüler. Görevine devam etti ve geçen her saatle birlikte ruh hali daha da karardı. Thea o akşam veterinerle randevusuna gidecekti. Eğer piç kurusu ona iyi geceler öpücüğü kalkışırsa...

Strawberry Valley'de daha önce hiç kimse soğukkanlılıkla cinayet işlememişti ama her şeyin bir ilki vardı.

Daniel, Thea'nın *bu gece* kalan randevularından birine onunla gitmesi için ısrar etmeli. Vandercamp'ın canı cehenneme. Bir yağmurluk giyip gülümseyecek ve Daniel'in dünyasında her şey yoluna girecekti.

çekileceksin, asker. O Thea'nın erkek arkadaşı değildi ve onun üzerinde hiçbir hakkı yoktu.

Vandercamp geldiğinde, Prenses onun kötü ruh halini yakalamıştı. Veterinere sanki bir numaralı düşmanymış gibi hırladı. Çünkü öyle olmuştu!

"İyi haberlerim var." Vandercamp tezgâha yaslandı. "Küçük Prenses'in ailesini buldum. Adı aslında Splenda."

Daniel'in midesi muhtemelen yükselmesi gerekirken alçaldı. "Onu nasıl kaybettiler?" Ve neden ona sahte şekerden sonra Splenda adını vermişlerdi? Kulaklarının ucundan kuyruğunun ucuna kadar gerçek bir şeydi.

"Dallas'tan Oklahoma City'ye gidiyorlarmış ve benzin almak için Strawberry Valley'de durmuşlar. İşemesi için onu dışarı çıkarmışlar ve arabaya geri koymuşlar ama hoşuna giden bir şey görmüş olmalı ki dışarı atlamış. Arkada uyuduğunu düşünerek gitmişler. İnternette fotoğraflarını paylaşmışlar, barınakları ve veteriner hastanelerini aramışlar. Bu sabah annesiyle konuştum ve sahiplendiğini kanıtlamak için o resimleri bana e-posta ile gönderdi."

Derin nefes al... ver.. "Prenses neden etiketlenmedi ya da çip takılmadı?" Ona Splenda demesine imkan yok. "Gerçekten onlara ait olduğunu nereden bileceğiz? Fotoğraflar bir bok ifade etmez. Sabah ilk iş size onu yavruluğundan beri sahiplendiğimi kanıtlayan bir fotoğraf albümü sunabilirim."

"Neden etiketlenmediğini ya da çip takılmadığını bilmiyorum. Sormadım çünkü bu beni ilgilendirmez. Ve birinin küçük bir köpeği sahiplenmek için bu kadar zahmete girmesinin tek bir nedeni düşünemiyorum."

"Bir hayvanın refahı seni mi? Ve biri bu kadar zahmete giriyor çünkü o yeryüzündeki cennetten bir parça." Vandercamp hayvanın kulaklarının arkasını okşadı ama hayvan tetikteydi ve Vandercamp yanlış bir hareket yaparsa ona saldırmaya hazırdı. "Sana hiç veteriner ve insan olarak berbat olduğunu söyleyen oldu mu?"

Vandercamp hiç istifini bozmadan, "Düşmanlığın anlaşılabilir ama yersiz. Sevdiğin bir şeyi senden almıyorum Daniel. Bir köpeğin ailesiyle yeniden bir araya gelmesine yardım ediyorum."

"İkisini de yapıyorsun, pislik. Ve eğer onu incitirsen-" Dudaklarını birbirine bastırdı, hâlâ Prenses hakkında mı konuştuğundan yoksa Thea hakkında mı konuşmaya başladığından emin değildi.

"Ben asla bir hayvana zarar vermem."

Evet, ama ya savunmasız bir kadın?

"Bak, bende numaraları var," dedi Vandercamp. "Onlarla yarı yolda buluşursan zamanını ve benzinini ödemeye hazırlar ve-"

"Tabii ki hayır. Onu gerçekten seviyorlarsa, tüm yolculuğu yaparlar." Mantıksız davranıyordu ve o da bunu biliyordu. Ona umursayıp umursamadığını sor.

Vandercamp tezgâhın üzerinden bir kâğıt parçası uzattı. "İşte numaraları. Arayıp teslim almak için gerekli ayarlamaları yapabilirsiniz." Daniel'ın isyankâr ifadesini inceledi ve kâğıdı sert bir çekişle geri aldı. "Boş ver. Ben ararım."

Kenara çekildi ve cep telefonu yerine tezgâhın üzerindeki telefonu kullanarak Thea'nın parasıyla şehirlerarası bir arama yaptı. Eminim akşam yemeğinin yarısını da ona ödetecekti. Piç kurusu.

Birkaç dakika sonra Vandercamp telefonu kapattı ve ona odaklandı. "Haberler iyi," dedi tekrar. "Benimle konuştuktan sonra arabalarına atladılar. Yola çıktılar bile. Yaklaşık bir saat içinde hana ulaşacaklar."

Bir saat. Prensesle bir saat daha. Göğsü acıyordu. Küfretmek istedi ama dudaklarını birbirine bastırdı. Burası aile dostu bir ortamdı ve kendini kaybederse Thea'nın işine zarar verebilirdi. Ama lanet olsun! Prenses onundu. Onu bulmuş ve iyileşmesine yardım etmişti. Bakıma en çok ihtiyacı olduğu anda onunla ilgilenmişti. Ona sarılmış ve aşık olmuştu, o da ona aşık olmuştu. Onu bırakmak istemezdi... değil mi?

Eğer onunla kalmak isterse, ailesine para teklif edecekti. Gerekirse müstehcen bir miktar. Birikimlerini boşaltacaktı. Onu elinde tutmak için her şeyi yapardı.

*Anneni tutamadım. Savaşta ölen arkadaşlarını tutamadın.
Bunun farklı olacağını mı düşünüyorsun?*

Göğsündeki ağrı daha da kötüleşti.

Daniel en sevdiği kokunun kokusunu aldığı sırada Vandercamp'ın yüz ifadesi aydınlandı. Etrafında döndü. Ayakta duruyor olsaydı tökezleyerek geri dönerdi. Thea'nın koyu renk bukleleri beline kadar dökülüyordu. Kenarları geriye doğru tutturulmuştu ve gümüş güllerle delinmiş narin kulak memelerini ortaya çıkarıyordu. Pinup vücuduna oturan güzel bir bluz ve muhteşem bacaklarını ortaya çıkaran kısa bir şort giymişti. Kovboy çizmeleri onun çekiciliğini daha da artırıyor.

Bu gece tırnakları sarıydı. Umutluydu. Vandercamp için umutluydu.

Adam onun dövmesini görebilecek miydi? Enfes kıvrımlarını? Daniel kan tadı alana kadar yanağının içini ısırdı.

Thea hiç bu kadar canlı bir oyuncak bebeğe benzememişti. Tırnak rengi dışında hoşuna gitmeyen tek şey neydi? Kalın bir makyaj tabakası çillerini maskeliyordu.

Belki de makyaj en iyisiydi. Çiller sadece ve sadece aitti. Her santimini ateşe veriyorlardı.

Bu gece Vandercamp'ı güldürebilecek miydi? Piç kurusunu büyüleyecek miydi?

Daniel'in incelemesi sırasında gözleri kapalı kaldı ama cesaretini toplayıp başını kaldırması uzun sürmedi. Ona, Vandercamp'a değil. Neşelenmek istedi. Ve sonra inlemek istedi. Aralarında cızırtılı bir farkındalık yayıldı.

"Görünüyorsun..." diye başladı.

"İnanılmaz," diye araya girdi Vandercamp.

Küçümseme. "İnanılmaz" onun vermiyor.

Bakışlarını çevirdi ve Daniel'in ellerinin yumruk olmasına neden oldu. Veterineri tek bir yumrukla dümdüz edebilirdi... ama o zaman Thea'nın yüz hatlarının dehşetle kararmasını izlemek zorunda kalacaktı.

"Teşekkür ederim," dedi ve Daniel'in etrafından dolaştı. Durdu ve geri döndü, kaşları çatılmıştı. "Ben de sormak istiyordum. Resepsiyon pozisyonu için arayan oldu mu?"

Dişlerini sıktı. "Herhangi bir görüşme ayarlamadım." Yanıltıcı bir cevap, evet. Ama gerçek mi? Aynı zamanda evet. İlgi olduğunu bilmesine gerek yoktu. Ondan kurtulmaya çalışacak ve çok ihtiyacı olan parayı biriktirmeyi bırakacaktı.

Her şey *parayla ilgili*, dedi kendi kendine. Duygularıyla hiçbir ilgisi yoktu.

"Dang. Tamam." Parmaklarını Prenses'in kürkünün üzerinde gezdirirken uzaklaştı, ama Daniel'in boyunu da avuçlamış olabilirdi.

Alnında boncuk boncuk ter vardı. *Ona dokunmayın. Onu kendine doğru çekme.*

Yakışıklı çift kapıdan çıkıp gözden kayboldu ama Daniel'in açlığı daha da arttı.

"Vay, vay. Bu benim işimi çalan adam değil mi?"

Ses, Thea'nın az önce boşalttığı kapıdan geldi. Holly. Kız kardeşi. Şimdiye kadar onunla konuşmaya tenezzül etmemiş olan kız. Yanlış zamanı seçmişti. "Gerçekten bir iş yapmış olsaydın, sana katılırdım. Senin hiç başlamadığın yerden devam etmek zorunda kaldığım için, *sonunda* senin işini yapan adam olduğumu söyleyebilirim."

Sanki hiç kimse ona kendi ilacından tattırmaya cesaret edememiş gibi irkildi. Sonra da onu tersledi.

"Çok olgun." Prenses'i yere yatırdı ve masanın üstündeki dolabın içinde duran mama kutusundan kâsesini doldurdu. "Bugün biri ona büyük kız külotu mu giydirdi?"

"*Birisi* büyük kız külotunu kışının çatlağında kalıcı olarak bulmak üzere."

Prenses'e, "Ve şimdi, öfke nöbetinin ortasında, muhtemelen uygulayamayacağı tehditler savuruyor," dedi. "Sence o... bilirsin işte... kendini yere atıp ıskalayacak kadar aptal mı?"

Prenses yanıt veremeyecek kadar yemeğini içine çekmekle meşguldü.

"Aptal! Ben aptal *değilim*." Holly yumruğunu geri çekerken ona doğru bir adım attı. Ama kendini yarı yolda yakaladı ve durdu. "Burada hoş karşılanmıyorsun."

Gitmeniz gerekiyor."

"Ve kesinlikle zeki değilsin. Aksi takdirde kız kardeşine iyi davranırdın."

Kaşlarını çatarak ona baktı. "Bu bir bağ kurma anı mı? Çünkü ben geçmek istiyorum."

"O zaman neden hâlâ buradasın?"

"Bıraktığından emin olmak için."

"Neden bırakayım ki? Kız kardeşine önümüzdeki üç hafta boyunca yardım edeceğime söz verdim."

Holly kollarını ortasının üzerinde kavuşturdu, sanki -hayır, imkânsız- ama... sanki kendini duygusal bir darbeden korumak ister gibiydi. "Neden ona söz verdin, ha?"

"Çünkü ondan hoşlanıyorum," dedi usulca. "Biz..." Vay canına. Bundan kaçış yoktu, değil mi? "Biz arkadaşız."

Kız görünürde hiçbir neden yokken sinirlendi. "Arkadaşlarınızı genellikle gözlerinizle mi taciz edersiniz?"

Vay canına. Tamam. Buna nasıl cevap vereyim?

Biraz zamana ihtiyacı olduğu için Prenses'in kulaklarının arkasını okşadı. Prenses yemeğini bitirdi ve koşar adım tezgahın altındaki yastığına gitti, orada bir topun içine kıvrıldı ve hemen uykuya daldı. Keşke onun için de bu kadar kolay olsaydı.

Holly sesinde bir titremeye, "Biliyorsun, o alındı," dedi. "Hâlâ eski kocasına aşık. O harika biri. Başına gelen en iyi şey. Onu geri istiyor ve alacak da."

Adam onu geri isteyebilir. Şuna bak. Adam kesinlikle onu geri istiyordu - kim istemezdi ki? - ama ona aşık değildi. Daniel ona eski kocasının sadakatsizliğini anlatırken Thea'yı kollarının arasına almıştı. Sesinde acı, utanç ve kendini suçlama duymuştu ama aşk duymamıştı.

Doğruldu ve Holly'nin karşısına . *Dikkatli ol. Küçük kız kardeşine şaplak atarak Thea'yı kızdırmayın.* "Yanıliyorsun. Ama sonra, kız kardeşini gerçekten tanıımıyorsun. O sana elini uzatıyor ve sen onu görmezden geliyor ya da aşağılıyorsun. Bunlar senin tek ayarların."

Gözleri -tıpkı Thea'nınki gibi- genişledi.

Kimin . Yaklaşık bir saat içinde Prenses'in velayetini kaybedecekti. Sahipleriyle iyi geçinmek ve hatta ona Splenda dediklerinde gülümsemek zorunda kalacaktı.

Sonra da gecenin geri kalanını Thea ile Vandercamp arasında neler olup bittiği hakkında spekülasyon yaparak geçirecek ve muhtemelen Brock'un yanında kendinden geçerek sarhoş olacaktı.

"Benimle bu şekilde konuşamazsın," dedi

Holly. "Oh, ama benimle böyle konuşabilirsin?"

"Sen bir yetişkinsin," diye tükürdü ona. "Bununla başa çıkabilirsin."

"Sen de yapabilirsin. Daha iyisini bilecek kadar büyüksün, o yüzden öyle davran. Ve kız kardeşini biraz rahat bırak. Daha az hak eden birini memnun etmek için bu kadar çok çalışan bir kadın görmemiştim."

"arasında neler olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Bana ne yaptığı hakkında hiçbir fikrin yok!"

"En iyi arkadaşını mı öldürdü? Erkek arkadaşını mı çaldı? Köpeğini mi ezdi?" Ses tonunda bir azizi kızdıracak kadar alay vardı. "En sevdiğin baloncuk çiğneme koleksiyonunu yaktı mı?"

Holly -bir azize olmaktan çok uzaktı- yemi yuttu. "Beni terk etti, seni piç! Beni terk etti. İşte. Şimdi mutlu musun?" Kelimeleri sanki silahmış gibi ona fırlattı. "Ona ihtiyacım vardı ve o... o... Biliyor musun?"

Siktir git! Benim ayarlarımı fark ettin, ben seninkileri fark ettim. Sadece yeni ve heyecan verici olanı istiyorsun ve seni bekleyeni unutuyorsun. Senin için iyi olanı, sana bir kral gibi davranacak olanı!"

"Beni bekleyen kimse yok," dedi ona, ama içinde garip bir çalkantı vardı.

"Bu da *senin* ne kadar aptal olduğunu kanıtlıyor."

Yeter artık! "Büyü artık, küçük kız. Sen ikiyüzlüsün. Kardeşini seni terk etmekle suçluyorsun ama sen ona ne yaptın? Aynen öyle. Onu terk ettin."

Büyük kötü kurt gibi oflayıp pufladı. "Sen neden bilmiyorsun." Sonra döndü, kaçtı ve - lanet olsun - menzilden çıkmadan önce bir inilti duyuldu.

Neredeyse onun peşinden gidecekti. Onu teselli etmek için değil. Ondan teselli kabul etmesine imkan yoktu. Thea hakkında birkaç şey açıklamak için. Terk edilmek onun ilgi alanına girmiyordu. Üniversite için ayrılmıştı. Evlenmişti. Holly bir şekilde bu ikisini *kardeşimin artık beni sevmemesiyle* eşleştirmişti. Thea da öyle düşünmüştü. Belli ki bu konuda bir gemi dolusu suçluluk duygusu taşıyordu.

Holly'nin kendisini beklediğini düşündüğü kadını da merak ediyordu. Thea olamaz. Elinden en iyisini teklif etmişti ama Thea onu geri çevirmiş, onun yerine Vandercamp ve Hillcrest'le birlikte olmayı seçmişti.

Sonunda, olduğu yerde kaldı. Holly'nin sorunları onu ve karışmayacaktı.

Daniel Prenses'i kucağına aldı ve sandalyesine oturdu, ön kapıya bakarak aileye köpeğı için geri dönmeleri için meydan okudu.

Herkes sonsuza dek mutlu oluyordu. O hariç.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

DOROTHEA, sahibine göre Strawberry Valley'nin tek "beş yıldızlı" restoranı olan Two Farms'ta Brett'in karşısında oturuyor. Üç buçuk deneyin! Tepelerinde boynuzdan bir avize mum ışığını taklit etmek için titriyordu. Etraflarındaki duvarlar geri çekilebilir siyah panellerden başka bir şey değildi. Gerçi pek de mahremiyetleri yoktu. Garson her gelişinde panellere çarparak aralarındaki boşluğun genişlemesine neden oluyordu.

Şimdi diğer konukların meraklı gözleri Dorothea ve Brett'in etkileşimini izliyordu. Ve bu en kötü kısmı bile değildi! Geldiklerinde, bir deprem binayı sarsmış, tabak çanağı sallamıştı ve Dorothea'nın tek düşüncesi şuydu:

Dünyanın sonu gelirse, Daniel'la birlikte olmak istiyorum.

Brett Hollanda ikramının anlamını açıklarken bu düşüncüyü görmezden gelmek zorunda kaldı. Temel olarak, o kendi yemeğinin parasını ödeyecek, kız da kendi yemeğinin parasını ödeyecekti. Paylaştıkları bir şey olursa, ortadan bölüşüyorlardı. *Bana sahip olmak için her şeyi yapar* mahvetti. Ama sonra, Strawberry Vadisi'nin kalbinde bir restoran seçti. Sanki bir ödölmüş gibi ona hava atmaktan çekinmiyordu, o yüzden nasıl şikâyet edebilirdi ki?

Daniel bana bir ödölmüşüm gibi bakıyor. Sanki bensiz ölecekmiş gibi.

Bir yalan. Sadece bir yalan.

Büyükanne Ellie, "Görmek inanmak değildir" derdi. *İnanmak*.

Şaraplarını yudumlarken -şişesi otuz dolar, mırıldanarak- Brett ona hanı, o da Brett'e veterinerlik uygulamasını sordu. Sürekli ileri geri konuşmaya devam ettiler ve kısa süre sonra onun tüm sertliğinin altında kuru bir zekâ olduğunu keşfetti. Kendisini duygusal zararlardan korumak için bir kalkan olarak kullandığından şüphelendiği bir sertlik.

Geçmişinden bahsederek kalkanını nazikçe indirmeye çalıştığında, "Hayatımın o kısmı yasak bölge." diyerek onu sert bir şekilde susturdu.

"Sorun değil," dedi ve bunda ciddiye. Rose'un kaybı ve Dorothea'nın milyonda bir mucize olmadan daha fazla çocuk sahibi olamaması da asla tartışmaya açık değildi. "Güven bana, anlıyorum."

Kadının sözleri sanki daha önce hiç duymamış gibi onu şaşırttı. "Kaba davrandıysam özür dilerim. Sadece, ne zaman geçmişten bahsetsem, onu yeniden yaşıyormuşum gibi hissediyorum."

"Bunu ben de anlıyorum."

Küçük bir gülümsemeyi paylaştılar.

Yemekleri kısa bir süre sonra geldi.

Brett tavuklu böreğini yerken, "Prenses'i misin yoksa gitmesine sevinecek misin?" diye sordu.

Kafası karışmıştı. "Onu neden özleyeyim ki? Nereye gidiyor?"

"Sahiplerinin bulunduğunu söylemeyi unuttum mu? Onlar bu akşam onu otelden alacağım."

Zavallı Daniel. İster kabul etsin ister etmesin, o köpeği sevmeye başlamıştı. Dorothea da öyle. Daniel'ın küçük sevgiliyi öpüp kucaklamasına bayılıyordu. Daniel'ın bazen ona mırıldanmasına ama genellikle onunla bir insanmış gibi konuşmasına bayılıyordu. Son birkaç gündür han, bir handan çok daha fazlasıydı; bir yuva olmuştu.

Kederden hasta olmuş olmalıydı. Ve kahretsin, Dorothea onu acısıyla tek başına başa çıkması için orada bırakmıştı.

Ona gitme dürtüsü, *hemen şimdi* ona gitme dürtüsü, onu ezdi ve buna karşı koyamadı.

"Çok üzgünüm Brett, ama burada kalamam." Peçetesini katladı ve cüzdanını karıştırdı. Kafasında hızlı bir hesap sonra -şarap için on beş, Stroganoff için on ve Tanrı'ya şükürler olsun ki burası beş yıldızlı bir yer değildi, yoksa muhtemelen iki katını ödemek zorunda kalacaktı- "Yirmi beş benim payımı karşılar, değil mi?" dedi. Zor kazanılmış yirmi beş dolar.

Hollanda'nın ikramı adil ve pratikti ama biraz . Bir dahaki sefere handa yemek için ısrar edecekti.

Yaşa ve öğren.

"Daniel'a gidiyorsun." Sandalyesinde arkasına yaslandı, ifadesi anlaşılmazdı. "Bana onunla görüşmediğini söylemiştin."

"Ben ." "Karmaşık bir durum," diye eklemek istedi ama bu bir şeyler döndüğünü ima ederdi -ki öyleydi- bu da Bay Porter'a geri dönerdi, bu da saklamayı asla kabul etmediği ama yine de saklayacağı sırrı ihlal ederdi, çünkü başka bir şey Daniel'ı incitebilirdi. "O benim arkadaşım."

"Peki bu beni ne yapar?"

"Çok hoş bir adam," dedi yumuşak, sessiz bir sesle. Daha önce hiç bir randevuyu reddetmemişti. Ama Brett ne kadar terbiyeli, ne kadar yakışıklı olursa olsun, onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Lobiye adımını attığı anda bunu anlamıştı ve bakışları Daniel'ı aramıştı. Brett'e olan ilgisinin artacağını ummuştu ama vücudunun beklemeye hiç niyeti yoktu. Sadece Daniel bekleyebilirdi.

Bu onunla çıkacağı anlamına gelmiyordu. Onun "gizli kalmalıyız" kuralı, zor kazanılmış özgüvenini ayaklar altına almaya devam edecekti. Ama Brett'le de çıkmayacaktı. Onların bir geleceği yoktu. Onun için bir ödül değildi. O bir dikkat dağıtıcıydı.

John için umut vardı!

"Çok özür dilerim," diye tekrarladı. Ayağa kalktı, masanın etrafında yürüdü ve onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Her şeyin gönlünüzce olmasını dilerim."

Adam sertçe başını salladı ama kadın restorandan hızla çıkarken onu durdurmak için tek kelime etmedi.

Gökyüzü kümülonimbus bulutları ya da fırtına bulutlarıyla doluydu. Uzun, geniş ve ağırdılar, kümeler halinde şekillenmişlerdi; aşağı süzülüp karanın üzerine yerleşseler, karla kaplı dağlar gibi görünebilirlerdi. Üst kısımları pürüzsüz ve düzdü, her iki yanda uzaylı bir uzay gemisi inmiş gibi noktalar vardı ve tabanları yağış ürettikçe karanlık ve pürüzlüydü. Bu gece yağmur yağması mümkündü. Aslında yağmur kuvvetle muhtemeldi. Dolu yağışı ve hortumlar da mümkündü.

Brett'in arabasına bindiği için, hana kadar olan dört yolu yürümek zorunda kalmıştı. Genelde onun için sorun olmazdı. Yepyeni kovboy çizmeleriyle mi? Çok büyük bir sorun. Serçe parmağında ve topuğunda kabarcıklar oluşmuştu bile.

Serin esinti, açıkta kalan her santim deride tüylerin diken diken olmasına neden oldu. Bir ceket giymesi gerekirdi ama yeni kıyafetini örtmek istememişti. İyi görünüyordu, lanet olsun.

Başı dik bir şekilde ileriye doğru yürürken, değiştirilemez bir geçmişin prangalarının düştüğünü hissetti. Babasının reddi. Jazz'ın sadakatsizliği. İkisi de onun hatası değildi. Ne de utancı.

Ardından, görünüşüyle ilgili mantıksız ideallerin ve beklentilerin prangaları düştü. Algılanan güzellik idealini bilmeden önce, görünüşünden memnundu. Başkalarının ne düşündüğünü neden umursuyordu ki? Mutluluk başkalarında, özellikle de tanımadığı ve hatta sevmediği insanlarda değildi; mutluluk kendi içindeydi.

Sonunda değersizlik prangaları düştü. Onun değeri başkalarının davranışlarına bağlı değildi. Bir insanın ona nasıl davrandığı onun değerini değil, onların değerini gösteriyordu.

Ben Dorothea Freaking Mathis. başka bir tane daha yok. Ben türümün tek örneğiyim.

Bir yağmur damlası alnına sıçradı, açılış sahnesi. Gök ve bulutlar cömertliklerini serbest bıraktı. Üzerinden bir tufan aktı, saçlarını ve giysilerini hızla ıslattı. Gülererek dönmeye başladı. *Ben özgürüm!*

Sonra dişleri gıcırdamaya başladı, buz derisini kaplıyor ve kemiklerine gibiydi. Yolun geri kalanında hana doğru koştu.

Tanımadığı bir araba ön tarafa park etmişti. Prenses'in ailesi mi? Dorothea'nın yeni keşfettiği coşku, taşaklarına hızlı bir tekme yedi. İçeri girdiğinde zil çaldı ama kimse onu fark etmedi, bu da ona lobiye taramak için zaman kazandırdı.

Otuzlu yaşlarının başında bir karı koca kenarda durmuş, taş suratlı Daniel ile konuşuyorlardı. Muhtemelen on yaşın altında olan iki küçük çocuk yerde oturmuş, heyecanlı bir prensesle oynuyordu. Oh, evet. Aile.

"-Sabahları kahvemi yaparken," diyordu anne, "çocuklara Splenda'nın her şeyi daha iyi yaptığını söyledim. Bu yüzden bir evcil hayvanın sorumluluğunu almaya hazır olduğumuza karar verdiğimizde, ona Splenda adını vermemiz için bize yalvardılar, çünkü o her şeyi daha iyi yapıyordu." Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. "Onu bizim için güvende tuttuğun için teşekkür ederim."

"Neden tasma takmıyor? Ya da çip takılı değil?" Daniel'in sesinde hiç duygu yoktu. Soğuk ve sert görünüyordu, tanıdığı çapkın büyücüye hiç benzemiyordu.

"Ne zaman dışarı çıksak, tasma taktığından emin oluyoruz. Birisi onu kullanmak için çıkarmış olabilir..." Baba muhtemelen gözyaşlarını saklamak için eline öksürdü. "Daha sonra kaçmış olabilir. Ya da kimse onu bulamadıysa, ona saldıran her neyse boğazına sarılmış olabilir."

"Ona çip taktıracağız Bay Porter," dedi annesi. "Size söz veriyorum." Daniel çocuklara baktı ve sonunda Dorothea'yı gördü. Bakışları kilitlendi.

Bir an için maskesi düştü ve sanki yüzünde bir bandaj vardı. İltihaplı bir yaradan koparılmıştı. Çiğ acı, sakın yüzünü yok etti.

bir tepki verdi ve eliyle ağzını kapattı, bunu yapmazsa ne söyleyebileceğinden korktu.

Çift de onu fark etti ve tanışma faslı gerçekleşti ama isimleri hiç kaydedilmedi. Daniel'in yanına gitti ve parmaklarını onunkilerle birleştirdi. Daniel ona sanki batmakta olan bir gemideki tek cankurtaran salı oymuş gibi sarıldı.

"Fırtına daha da şiddetlenecek ve birkaç saat sürecek," dedi ve aileye ücretsiz bir oda teklif etti.

Çocuklarının ve Prenses-Splenda'nın güvenliği için kabul ettiler ve ona bolca teşekkür ettiler.

Onlar odalarına yerleşir yerleşmez Dorothea ön kapıyı kilitledi ve penceredeki tabelayı kapalı konuma getirdi. Daniel'ı merdivenlerden yukarı, özel odasına götürdü.

Dışarıda fırtına şiddetini sürdürüyordu. Yağmur damlaları teneke çatıya vuruyor, genellikle rahatlatıcı ve hatta büyülü bulduğu bir melodi yaratıyordu. Daniel'ı yatağın kenarına itti ve o da itiraz etmeden oturdu.

"Sana bir fincan altın süt yapacağım." Biri ona çirkin bir isim taktığı için okuldan eve ağlayarak geldiğinde annesinin ona yaptığı bir bu.

Yanıt yok.

Önemli değil. Mutfakta koşturarak zerdeçal ve zencefil tozu, tarçın, hindistan cevizi ve kakule topladı. Uygun miktarları ölçtükten sonra baharatları bir tencerede sıcak hindistan cevizi sütü ve balla karıştırdı, ardından lezzeti zenginleştirmek için yarım çay kaşığı işlenmemiş hindistan cevizi yağı ekledi.

"Randevun nasıldı?" diye sordu. Bir kez daha sesinde hiçbir duygu belirtisi yoktu.

"Brett ve ben... arkadaş olarak daha iyi olacağımıza karar verdik."

gerginliğin bir kısmı boşaldı. "Yani karar verdin demek *istiyorsun*." Kaşlarını çattı. Adam nereden biliyordu?

"Yemeğin parasını sana ödetti mi?" diye sordu.

Yine onun nasıl bilebildiğini merak etti. "O . Neden?"

"İnsanları okuyorum. O bir . Ben . Benim olsaydın, her şeyi ben öderdim. Bu benim için onur olurdu. Benim ayrıcalığım."

İçinden tehlikeli bir sıcaklık şimşegi geçti, dışarıdaki yıldırımları taklit ediyordu. "Senin olsaydım, çıktığımızı tüm kasabaya duyurmadan hiçbir şeyin parasını ödeyemezdin ve *bunu* asla yapmazdın." Ona bir kupa uzattı ve nazik bir dürtmeyle, "İç." dedi.

İtaat etti, gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Bu iyi bir şey." "Daha da iyisi, senin *için* de iyi."

"Bana kırık kalpleri onardığını söyleme."

"Neden? Seninkinin tamire mi ihtiyacı var?" diye sordu usulca, ya Brett'in yaptığı gibi onu susturacağını ya da daha güvenli bir konuya geçeceğini düşünerek.

Onun yerine, "Evet, evet ." dedi. Omuzları , bu da onu kederli gösteriyordu ama bu bile çekiciliğini azaltmıyordu. Değil

keskin elmacık kemikleri, uzun siyah kirpikleri ve bir ya da iki kez kırılmış olabilecek bir burnu vardı.

"Özür dilerim, Daniel."

İri elleri fincanı kavradı. Bir işçinin elleriydi, iri ve sertti ama narin bir porselen parçasını tutarken de bir matkabı tutarken olduğu kadar rahat görünüyorlardı. Ya da bir kadının göğüslerini...

Nefesini içine çekti. Daniel'in onun için doğru erkek olmadığı gerçeğini ne zaman kabullenecekti?

"Kayıplarla nasıl başa çıkılacağını biliyorum. Annem sayesinde. Arkadaşlarım. Askerlerimi. Kahretsin, masumiyetim." Adam dudaklarını birbirine bastırdı ve kadın orada duracağını sandı. Sonra ürperdi ve ekledi: "Neden bir köpeğin kaybı beni öldürüyor?"

Paslı bir kaşıkla kalbini sökmüş de olabilirdi.

"Prenses hayatınızdaki bir boşluğu doldurdu. Şimdiye kadar sahip olduğunuzu bilmediğiniz bir boşluk." Prenses onun yanına uzandı ve birkaç dakika boyunca sessizce oturdular, bardak boşalana kadar sütü aralarında dolaştırdılar. Kadın her içtiğinde, adam bardağı çevirerek dudaklarının onun dudaklarının olduğu yere yerleşmesini sağladı. Nedense, bu vekaleten öpücükler onu rahatlatmaya yardımcı oluyordu.

Onun üzerinde tam tersi bir etki yarattılar. Bacaklarının arasında sıcaklık birikti ve asla bulamayacağı bir rahatlama arayışıyla kıvranmaya başladı.

"Üşümüştün ve ıslanmışsın," dedi, bakışları boncuklu meme uçlarında gezinirken. "Üstünü değiştirmelisin. Şimdi." Sesinin hırıltısı, kızın ona duyduğu arzuyu daha da körüklüyordu. "Kesinlikle şimdi."

Az önce başka bir adamla buluştum. Ve sır olarak kalmayı reddediyorum. Karar verdim. Daniel kötü bir gün geçirdi ve yatağında otururken seksi görünüyor diye fikrimi değiştirmeyeceğim.

"Haklısın." Büyük boy bir tişört ve bir çift eşofman altı topladı ve kendini banyoya kilitledi. Daniel'a kur yapmayacağını kanıtlamak için yüzünü yıkadı ve makyajdan arındırdı.

Bakın! Dorothea Mathis tüm çilli ihtişamıyla.

Banyodan çıktı, omurgası çelikle kaynaşmıştı. Odasında sinsice dolaşmak için yatağı terk etmişti. Şöminenin üzerindeki çerçeveli ultrason resmine baktı - aslında üzerindeki tek şeye. Asit göğsünü haşladı. Adam dikkatini duvardaki resimlere verdiğinde rahat bir nefes aldı. O ve Holly'nin çocuklukları. O, Lyndie ve Rianne'ın genç halleri.

"Hüzünlü gözlerin vardı." Konuştuktan sonra döndü başından beri onun farkında olduğunu kanıtladı. Ona bakarken ağzında yumuşak bir gülümseme belirdi. "Seni böyle seviyorum."

"Öyle mi?" Gerçekten mi?

"Rahat ve yumuşaksın. Çok yumuşak. Ve o çiller... Bir erkeğe fikir veriyorlar."

Yutkundu, şaşırmıştı. "Ne tür fikirler?"

"Çok yaramaz olanlar." Bir duraklama. Sonra, "Sana göstermek istiyorum, tatlım."

Tanrım kurtar beni. şekli... Sanki "göster" değil "seviş" der gibiydi. Sanki onun içinde olmak her sorunun cevabıymış gibi.

"I..." *Evet demek istiyorum. Hem de çok.* "Hayır." Pes etmek, hedefinden vazgeçmek demekti. Ödül olmak, sır olmak değil. "Tabii bu işi gerçekten yapmak istemiyorsan." Bu kadar cesur olduğuna inanamıyordu ama bu onun için önemliydi. Ve evet, tamam, uzun süreli ilişkilerin yürüyebileceğinden şüphe ettiği bir an yaşamıştı. Belki yürümezdi ama yine de denemek istiyordu. "Sen istiyor musun?"

Kot pantolonunun fermuarını utanmadan düzeltirken ona alaycı bir bakış attı. "Seni tamamen kendime saklamak istiyorum. Bu bir suç değil."

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum." Ve incinmemişti. İncinmemişti! En azından istediği şey için bir oyun oynamıştı, değil mi?

Bir örsün üzerine defalarca vuran bir çekicinin sesi aniden odada yankılandı. Dolu gelmişti. Televizyonu açtı, Jazz'ın kanalından kaçınıyordu. Tahminci, şüphelendiği gibi, olası bir hortum faaliyeti konusunda uyarıyordu. Elektrik kesilmeden önce bir, iki kez titredi. Altmış saniye sonra jeneratör devreye girdi.

"Eve gidip babama göz kulak olmam gerek." Kapıya baktı, ona baktı, sonra tekrar kapıya baktı. Olduğu yerde kaldı. "Seni bırakmak istemiyorum."

Tepki vermeyeceğim, tepki vermeyeceğim, lanet , tepki vermeyeceğim. "Bu iyi, çünkü dolu yağarken dışarı çıkamazsın. Bilincini kaybedebilirsin ve araban hurdaya dönebilir."

Bir küfür savurarak cep telefonunu çıkardı. Jude'la kısa bir konuşma yaptı... tahmin etmesi gerekirse, o zaten babasının yanındaydı. Telefonu kapattıklarında Daniel'in rahatladığı hissediliyordu. "Eğer bir kasırga olursa ve ben onun yanında değilsem..."

"Onun bir sığınağı var," diye hatırlattı ona. Kasabadaki herkesin bir sığınağı vardı.

Hanın bir bodrumu vardı. "Yine de şu anda temiziz." Televizyonu göstererek fırtınanın tahmin yolunu, Çilek Vadisi'ni kaplayan bulutları ve rüzgârın hareketlerini anlattı.

Daniel ona huşu gibi bir şeyle mi bakıyordu? "Okulda kalmalıydın. Bir haber kanalında çok başarılı olurdun. Ve eyaletteki her erkek çıplak hava durumu kızlarımız olmasını dilerdi."

Kıs kıs güldü.

Birkaç dakika boyunca onu inceledi ve kaşlarını çatı. "Kameranin arkasında olmak istiyorsan, kameranın arkasına geç. Bir haber kanalına olmak zorunda değil. Strawberry Valley halkı için canlı yayın yapabilirsin. Jude size bir web sitesi konusunda bile yardımcı olabilir."

Bu fikir haklıydı ve ona düşünecek bir şey verdi. Yapabilir ? Düşünmeli miydi? "Bunu bir düşüneyim," dedi usulca. "Ve teşekkür ederim."

Kaşları birbirine çatıldı. "Ne için?"

"Beni ciddiye aldığın için."

"Yeteneğiniz ve tutkunuz ortada. Sizi ciddiye almaktan *başka* ne yapabilirim ki?"

Yumuşama...

Kırmızı alarm! Tehlikeli bölge! Eğer bu kışkırtıcı ve çiğ anı bozmak için bir şey yapmazsa, ona sırlıslıkla aşık olacaktı. Yine!

Aştan korktuğundan değil. Sevgi güçlendirir. Aşk iyileştirirdi. Acı veren diğer her şeydi. Reddedilmek gibi. Reddedilmek nasıl da acıttı. Nefret. Acı. Kıskançlık. Çekişme. Açgözlülük. Ama sevgi... hiçbir karşılık beklemeden verdi. İnşa etti, asla yıkmadı. Korudu.

Keşke Daniel da onu sevseydi.

Duygular boğazını tıkadı. Parmaklarını onun parmaklarının arasından geçirdi -bir bağlantı sarsıntısı, bir kabullenme heyecanı yaşadı- ve onu çatıya açılan perdeli verandaya çekti, yüzlerine serin bir sis vururken ve karanlık bulutlar aynı derecede karanlık bir gökyüzünün üzerinde süzülürken doluyu izlemelerine izin verdi.

"Burası dünyada en sevdiğim yer," dedi ve akıl sağlığı için onu serbest .

Ama büyük eli yeni bir dinlenme yeri aradı, ensesini kavradı ve masaj yaptı. "Nedenini anlayabiliyorum. Sahibi olan kadın kadar güzel, vahşi ve öngörülemez."

Evet. O anı bozmak işe yaramamıştı. Dorothea Valentina Mathis o anda Daniel Porter'a sırlıslıkla aşık olmuştu ve bunu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

DANIEL fırtınadan sonra eve döndü ve bütün gece volta attı. Onun için pek de yeni bir deneyim sayılmazdı; zihni reddediyordu. Thea ve onun arasında bir şeyler değişmişti. Büyük bir şey. Ne yazık ki, ayrıntılar gözünden kaçmıştı.

Geçmiş düşündü. Ona güzel, vahşi ve öngörülemez demişti ve sadece birkaç dakika sonra sanki zehirli atık sızdırmaya başlamış gibi onu yatak odasından çıkarıp kendi yatak odasına götürmüştü.

Şimdiden onu özledi. Ve Prenses'i özledi. Göğsü oyulmuş ve içine cam kırıkları doldurulmuş gibi . Her nefes alışında, bu parçalar onu ayırıyordu. Nefes alma ihtiyacı onu hem hayatta tutuyor hem de öldürüyordu.

Dorothea haklıydı. İçinde bir boşluk vardı.

Doldurması gereken bir tane. Bu da kendine ait bir köpeğe ihtiyacı olduğu anlamına geliyordu. Sevgili bir yoldaş. Bir can dostu.

Evet. Bir köpek babasına da yardımcı olur. Belki Jude ve Brock'a bile.

Brock dün gece yine Tırmalama Karakolu'na dönmüş ve bir kez daha o kadar çok içmişti ki kendinden geçmişti. Bir saat önce RYANNE, Brock'un kanepesinde olduğunu bildirmek için Daniel'a mesaj atmıştı. O da Jude'a söylemişti ve adam arkadaşlarını almak için öfkeyle yola çıkmıştı.

Brock yıkıcı davranışlarını değiştirmese, kendini hastanede bulacaktı. Ya da daha kötüsü, bir tabutta. Ve Jude... adam kendini duygusal olarak kapatmak istiyordu ama umutsuzlukla yaşıyordu. Brock'u almaya gitmeden önce silahını temizliyor, sanki bir duaya cevapmış gibi ona bakıyordu.

Üçü de TSSB ile farklı şekillerde baş ediyordu. Daniel bunu biliyordu ama şimdiye kadar tehlikenin derinliğini fark etmemişti, ta ki Prenses'e kadar. Prenses bir hizmet köpeği olarak eğitilmemişti ama yine de sakinleştirici bir etkisi vardı.

Daniel'ın da gerekiyordu. Thea Hillcrest'le olan randevusunu iptal etmeyecekti ve soğukkanlı bir cinayet hâlâ bir seçenek değildi.

Güneş ışığı penceresinden süzülürken Daniel'ın gözleri yanıyor, boynuna bir ilmik geçiriyordu. Duş aldı, giyindi ve odasından çıktı.

Arabayla hana gidip Thea'yı aradı ama Carol Mathis'i mutfakta koşuştururken buldu.

Bekârlar için yaptığı kaçamaktan erken dönmüştü. "Bayan Mathis," dedi selamlarken.

"Bana Carol deyin lütfen. Bayan Mathis bana şu anda eski kocamla evli olan zavallı kadını hatırlatıyor."

"Ne zaman girdin?"

"Birkaç saat önce. Holly bana durmadan mesaj atıyor." Ona doğru sivri bir bakış fırlattı. "Burada bana ihtiyaç var."

Ona ihtiyacı olmadığını mı söylemeye çalışıyordu? Hiçbir kadın bu kadar yanılmamıştı.

"Bugün hanı işletebilir misin?" diye sordu. "Thea'yı şehre götürmek istiyorum. İlk temalı odası için yatak başlığı yapıyorum ve onun da ahşap seçmesi gerekiyor." Carol kızını eve bir evcil hayvanla gelmekten vazgeçirmeye çalışmasın diye ziyaret edecekleri köpek barınağından bahsetmedi.

Dudakları birbirine yapıştı. "Dottie'mle burada yaptığı değişiklikler hakkında konuşmak istiyordum. Neden temalı bir odanın kârlı olacağını düşündüğünü bilmiyorum. Size söylüyorum, han bu mükemmel. Neden, insanlar tanıdık seviyor ve hep sevdiler. Evlerinde olduklarına yemin edecekleri kadar rahat bir konaklama sağlamak için bize . Ve bahar festivaline sadece dört hafta kala, hızla dolacağız.

Her odanın hazır olması gerekiyor."

Thea'yla bu konu hakkında konuşmadığı için memnundu. Değerli kız cesaretlendirilmeyi ve övülmeyi hak ediyordu, daha fazla engellemeyi değil. "Oda festivalden önce bitmiş olacak, bundan emin olacağım. Temalı odayı duyan herkes değişiklik için heyecanlı görünüyor. Sadece bir şans verin."

Daniel, o itiraz edemedi ayaklarını yere vurarak Thea'yı aramaya devam etti.

Odasında değildi. Daha doğrusu kapıyı açmamıştı. Bugün ondan kaçtığını düşünmüyordu. Kapı ile zemin arasındaki yarığın altında hareket eden hiçbir gölge görmedi.

Odayı hatırladı. Hoşuna gitmişti. Hem de çok. Aşağıdaki odalardan daha geniş bir alana sahipti ve küçük bir mutfak vardı. Mobilyalar, kedilerin hüküm sürdüğü yaşlı bir kadının evine aitmiş gibi görünüyordu ama Thea, ışıltılı kişiliğini aşılacak için kadınsı dokunuşlar eklemişti. Çiçek desenli bir sandalyenin üstünü yıldız oluşturmalarının resmedildiği kırkyama bir yorgan örtüyordu. Kadife bir kanepe tüylü beyaz yastıklarla kaplanmıştı, sanki

bulutlardı. Her lambanın kapağından yağmuru taklit etmek için boncuklu şeritler akıyordu. Çatıya açılan kapının yanında pirinç bir teleskop vardı.

Şöminenin üzerindeki fotoğrafı da hatırladı. Köşesinde geçen yılın tarihi olan çerçeveli bir ultrason. Thea'nın çocuğu yoktu ve kasabada yakın zamanda doğum yapmış kimse de yoktu.

Aklının gittiği yoldan hoşlanmamıştı -Thea'nın bebeği... kaybolmuştu.

Geçmişini araştırırken tıbbi geçmişine bakmamıştı ve şimdi de bakmayacaktı. Söz verdiği gibi mahremiyetine saygı duyacak ve geçmişini paylaşmasını bekleyecekti.

Onu Holly'nin odasında buldu, kapı ardına kadar açıktı. Holly dolaptan yatağın kenarına doğru yürüyor ve giysileri bir çantaya doldururken ikisi tartışıyordu. Thea onu takip etti ve giysileri çıkarıp dolaba geri attı.

"Kes şunu. Annem döndü ve gidebileceğimi söyledi," diye homurdandı

Holly. "Annem felç geçirmiş olmalı. Bütün bir haftayı kaçıramazsın. arkadaşlarınla kampa gitmek için." "Gidebilirim ve gideceğim. İzle beni."

"Son sınıfta kalmak mı istiyorsun?" Thea talep etti. "Neden olmasın? Diplomamı alabilirim."

Dikkatlerini çekmek için kapının çerçevesine vurdu. İkisi de yaptıkları işi bırakıp "Ne?" diye bağırdı.

Thea soldu, anında özür diledi. "Özür dilerim. Bir şeye mi ihtiyacınız var?" diye sordu daha nazik bir tonda.

"Annen bugün hanı işletiyor ve sen bana bir fincan altın süt yaptıktan sonra, yeni yatak başlığı için odun toplamak üzere şehre gidiyoruz."

Güzel gözlerinde rahatlama ve heyecan birbirine karıştı. "Sana altın süt yapmayacağım ya da seninle şehre gitmeyeceğim. Bana bir link gönderebilirsin."

Mesafeyi aştı, eğildi ve fısıldadı, "Bana bir randevu borçlusun, unuttun mu? Sütü yap." Zorlamak zorunda kalırsa, zorlardı. "Ve en kısa eteğini giy."

Ona ters ters baktı. "Tamam. Holly kamp gezisini iptal ederken ben de süt yapacağım. O da bizimle gelebilir."

Tartışmaktan daha iyisini biliyordu. "Yaşasın," diye kestirip attı. "Ne kadar çok o kadar iyi."

"Hayır, Holly seninle gelemeyiz," diye karşılık verdi kız çantaya bir gömlek daha tıkıştırırken. "Tamamen kusmuktan yapılmış bir elbise giymeyi tercih eder."

"Mükemmel." Thea gömleği dolabın içine fırlattı. "Kusmuk senin en iyi rengin.

Şimdi şımarık bir velet olmayı bırak ve o geziyi iptal et, yoksa ben senin yerine iptal ederim. Belki henüz fark etmedin ama gitmek seni ikiyüzlü yapar. Seni terk ettiğim için benden nefret ettiğini söylüyorsun ama burada aynısını bana yapmaya çalışıyorsun ve sırf bana inat olsun diye geleceğini mahvediyorsun! İki gün sonra okulun var ve derse gireceksin. Ve yarım saat içinde lobide olacaksın. Gülümseyerek! Kusmuk elbiseni giymek istiyorsan, tamam, ama bizimle şehre gideceksin ve yatak başlığı için tahta seçmemize yardım edeceksin. Dünyadaki en iyi kız kardeş olmayabilirim ama ben *senin* kız kardeşinim. Bunu kabullen."

Sonra Daniel'ı da yanında sürükleyerek gitti.

Onunla gurur duyuyordu. Ve o kadar tahrik olmuştu ki ter içinde kalmıştı. Kız kardeşine ne kadar bağırırsa, o kadar . Bunun ruh hali hakkında ne söylediğinden emin değildi ama umurunda olmadığından emindi.

Bu kadını istiyordu. Hem de çok istiyordu. Onu kazanmak zorundaydı, bu da onu kendisiyle gizlice çıkmaya ikna etmek anlamına geliyordu. Onun temsil ettiği meydan okuma için değil -bu tür bir ihtiyacı çoktan geçmişti- ama onun için. Kadın için. Pinup.

Çok karanlık bir dünyadaki tek ışık.

* * *

DOROTHEA'NIN SÜRPRİZİNE GÖRE, Holly sipariş edildiği gibi yarım saat sonra lobide bekliyordu. Yüksek yakalı, uzun kollu ve yere kadar uzanan siyah bir elbise giymişti. Eski moda cenaze kıyafeti.

Dorothea'nın bakışlarıyla karşılaşmadı ama oradaydı. İçinde umut çiçekleri açtı. Her şeye rağmen ilişkilerini düzeltebilirler.

"Teşekkür ," dedi Dorothea, baldır uzunluğundaki eteğini vurgulamak için ayak bileklerini çaprazlayarak. Pantolon giymek istemişti ama Daniel onun için eşofman altı giydiği için, onun istediği gibi etek giymeyi tercih etmişti. Ya da emretmişti. Elbette, Daniel'a ve onun sır saklama yöntemlerine bir efelenme olarak "en kısa" kısmını görmezden gelmişti. Yine de yepyeni tangasını giymişti. Daniel bunu görecekti ya da hissedecek değildi, pislik... belki.

Muhtemelen.

"Her neyse." Holly bir balon patlattı. "Neden kilise kıyafetleri giydin?"

"Belki de ruhun için dua etmeyi planlıyorum." İç çekerek kız kardeşini dışarı çıkardı. Güneş herkese dik dik bakıyordu, belli ki dünkü fırtınadan dolayı kızgındı. Daniel'ın kamyoneti kaldırımın kenarında rölantide duruyordu ve Daniel yolcu tarafına geçmelerine yardım etti; Dorothea ön tarafa, Holly de arka tarafa geçti.

"Bu senin en kısa eteğin mi?" diye fısıldadı Holly duymasın diye.

"Hayır."

Gözleri kısıldı.

"Ama tanga giyiyorum," dedi ve parmakları direksiyonda sarsıldı.

Beni istiyor.

Belki de dün gece onu kovmak yerine odasında kalmasına izin vermeliydi. Belki de bir kaşıntıyı kaşımalıydı. Şu anda bile onu geri istiyordu. Her şeye rağmen, arzusu sürekli kaynamaya devam ediyordu ve ah, nasıl da acıyordu.

Vücudu dedi ki: *Onunla öpüş, sadece bir kez daha. Bu neyi acıtacaktı?*

Sadece her şeyi! Tek bir dilim turta, tüm bu lanet şey için duyulan arzuyu durdurmaz.

"Tırnakların sapsarı," diyerek konuyu değiştirdi. "Neden umutlusun?"

Onu görmezden gelerek -buna aşk acısı çekiyormuş gibi görünmeden cevap vermenin bir yolu yoktu- pencereden dışarı baktı.

Detayları öğrenmek için onu zorlamadı ve ona saygı duyduğu için minnettar mı yoksa yeterince önemsemediği için üzgün mü olduğundan emin değildi.

Metal bir deponun önüne park ettiğinde, "İstedğin odunu seç ve sakın fiyatına bakmaya kalkma, tamam mı? Bana söz ver."

Tamam, belki de yeterince önemsiyordu. "Ama-"

"Aması yok. Bu benim-" Holly'ye tekrar baktı ". Ve ne yapacağımıza ben karar veririm. Ayrıca, yatak başlığı temalı odaya benim katkım. Yani parasını ben ödüyorum."

Bu. Onu sevmesinin nedenlerinden biri de buydu. Kendinden, zamanından ve kaynaklarından özveriyle .

"Teşekkür ," dedi usulca. "Çok ."

Bakışları sonunda onun üzerinde kaydı, ısındı ve kapüşonlandı... Sanki ayı ve yıldızları o yaratmış gibi ona baktı. "Kesinlikle benim için bir zevk."

"Neden?" Holly havladı. "Ona karşı nazik olmak *neden* senin için bir zevk? Siz çocuklar-"

Dorothea bir eliyle kız kardeşinin ağzını kapattı.

Ama bir azarlama teklif etmedi. Bırak Daniel cevap versin.

Hiç utanmadan gülümsedi. "Hayır, biz... . Kız kardeşini her sabah altın süt için rahatsız etmeyi planlıyorum ve kafasında tutmak için bir neden istiyorum. 'Tüm o tahtaları aldığım zamanı hatırla... o yatak başlığını ...' Ayrıca, burada işimiz bittiğinde ondan çok büyük bir iyilik isteyeceğim."

"Ne iyiliği?" Dorothea yenemeyerek sordu. "Burada işimiz bittiğinde sana söyleyeceğim," diye tekrarladı.

Ahh! Beklemek işkence olurdu.

Holly'nin yüzündeki öfke kayboldu ve Daniel'a sanki uzaydan gelmiş bir yaratılmış gibi baktı. Ona kaç kez aynı şekilde bakmıştı? Sadece, "uzaydan gelen yaratık "ı "uzaydan gelen seks tanrısı" ile değiştirin.

Daniel onun için kapıyı açtı ama Holly için açmadı, kızı çıkmak için konsolun üzerine tırmanmaya zorladı. Elbisesinin içinde zor bir işti bu. Dorothea bir kahkaha attı.

Ne gündü ama! Farklı ahşap türlerini bayıldı.

Farklı renkleri ve taneleri, hatta farklı kokuları bile sevdi. Holly belki Daniel'i dürtmek için, belki de yaşadığı şok çok büyük olduğu için birkaç kez fiyatı bağırarak söyledi.

"Bu üç yüz dolar!"

Sonunda Dorothea siyah cevize karşı koyamadı. Eski bir ahırdan kurtarılan parçaların koyu rengine ve patinasına bayıldı.

Daniel tahtaları kamyonun arkasına yüklerken kasları şişti ve kalbi çılgınca çarptı. Ne muhteşem bir adamdı.

Holly sessizce, "Ona bakıyorsun," dedi. Dorothea'nın yanında durdu. İsteyerek.

"Biliyorum. Kendime engel olamıyorum. O sadece çok..." Lezzetli. "Özel."

"Evet," dedi Holly. "Bulunması zor tek boynuzlu at."

Kız kardeşinin onunla gerçek bir konuşma yapıyor olması Dorothea'nın gözlerini yaşartmıştı. Tek neden buydu. Diğerlerini inkar edecekti.

"Senden hoşlanıyor, biliyorsun." Holly'nin sesi üzgün geliyordu. Neden üzgün?

Cevap çok fazla düşünmeyi gerektirmedi. Jazz. Holly hâlâ bir uzlaşma arayışındaydı. "Benden hoşlanıyor," diye fısıldadı, "ama beni yeterince sevmiyor."

"Hiç yaparlar mı?" Holly cevap verdi.

Göğsünde bir sızı. "Bir çocuk kalbini mi kırdı?"

Holly ağzını açtı, konuşmanın ne kadar kişiselleştiğini fark etmiş gibiydi ve kamyona doğru fırladı.

"Pekâlâ," dedi Daniel. Ellerini birbirine sildi. "Öğle yemeği ve sonra bir hayvan barınağına gideceğiz. Bir köpek sahipleneceğim." Bakışları Dorothea'nın üzerindeydi. "Senden istediğim iyilik şu. Önümüzdeki hafta sonu şehirde bir işim var ve-"

"Ne tür bir iş?" Holly pencereden dışarı eğilerek araya girdi. "Kiralık katil misin? Striptizci mi? Erkek eskort mu?"

Onun kabalığı karşısında sinirlenmiş gibi davranmak yerine dikkatini Dorothea'dan ayırmadı. "Country şarkıcısı Dixie Bell-Lilly'yi tanıyor musun? Ailesi Oklahoma'da yaşıyor ve sık sık ziyarete geliyor. Bu kez bir tür parti veriyor ve biz de onun için huzuru sağlıyoruz."

Dixie Bell-Lilly. Muhtemelen ona aşık olacak ve *The Bodyguard* filmini yeniden yaratacak güzel sarışın. Dorothea'yla çıkmayan Daniel onunla yatmakta özgür olacaktı.

Ve bu iyiydi. Her neyse. Piç kurusu!

Onu daha dikkatle incelemek için başını yana eğdi. "Senin için o ahşap kalasları aldığım zamanı hatırlıyor musun? Senin için oyacağım yatak başlığını hatırlıyor musun? Çalışırken yanıma bir evcil hayvan alamayacağım, o yüzden..."

"Yani bebek bakıcılığı yapmamı istiyorsun." Kelimeler ondan fırladı. Güvenilir Dorothea, her zaman arkadaştı, asla seks objesi değildi.

Ben de bunun için uğraşmıyor muydum?

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Vay be. Bana Yankee casusuymuşum gibi bakıyorsun. Eğer yapmak istemiyorsan, ben-"

"Hayır, hayır. Benim var. Özür dilerim. Aslında köpeğinize bakıcılık yapmayı çok isterdim. Sadece bir anlık beyin kayması yaşadım." Daniel'a sahip olamasa bile, onun sevdiği yaratıkla birkaç dakika geçirebilirdi.

Acınacak haldeyim.

Ona gülümsedi ve lanet , o gülümsedi, öfke ve kıskançlık eriyip gitti. Adam çok güzel ve çok nazikti.

Kendisi daha cesur, daha sert olmuştu ama kesinlikle daha akıllı değildi. Daniel'a olan aşkının onu yönlendirmesine izin veriyordu. Onu kalbinden söküp atmak için dişiyle tırnağıyla mücadele etmeliydi.

Holly inledi. "Siz iğrençsiniz. Normal insanlar gibi vurup bırakmalısın. Ve gerçekten bir kedi almayı düşünmelisiniz.

Köpek. Kediler kabadır, huysuzdur ve günlerini sahiplerini öldürmenin yollarını planlayarak geçirirler, ama en azından yapışkan değildirler."

"Yapışkanlıkta yanlış bir şey yok." Daniel kamyonetin kapısını açtı ve Dorothea'yı içeri buyur etti. "Bazı kadınlar, isim vermiyorum, bunu denemeli."

Gözlerini ona dikti. "Dikkatli Danny. Sırrının ortaya çıkmasını istemeyiz, değil mi?"

"Ne sırrı?" Holly talep etti.

Yeni Dorothea oyuna çıktı, "Onun mikro penisleri var. Ve iktidarsız. Ve hemoroidi var." Onun omzunu sıvazladı. "Devam et ve tüm dünya bilsin. Daha iyi hissedeceksin."

Kadının şaşkınlığı karşısında adam bir kahkaha attı. "Sen şeytansın, kadın."

Saçlarını kabarttı. "Ve bunu sakın unutma."

ON ALTINCI BÖLÜM

EN İYİ PLANLAR...

Daniel barınağa Prenses gibi küçük bir köpek sahipleneceğini düşünerek girdi. A, bir tane anlamına gelen bir kelime, daha fazla değil. Ama yine de barınaktan doksan kiloluk iki devasa canavarla ayrıldı. Adonis ve Echo, kardeş pitbull karışımı. Görünüşe göre Adonis daha önce bir kez, Echo ise iki kez sahiplendirilmiş ve her ikisi de birkaç gün içinde geri gönderilmişti. Ayrı kaldıklarında pek iyi değillerdi.

Bir çalışan Daniel'e Adonis'in aynada kendine bakıp havlamayı, Echo'nun da onu taklit etmeyi sevdiğini söyledi. Ayrıca biri konuştuğunda da havlamış. Ya da hareket ettiğinde. Ya da nefes aldığı anda. Köpekler çukur kazmaktan, bahçeden kaçmaktan, kuşları ve sincapları kovalamaktan hoşlanıyorlardı.

O günün ilerleyen saatlerinde ötenazi için planlanmışlardı. Aslında, o başka bir köpeği severken tasmalarıyla ölüme götürülüyorlardı.

Daniel bu çifte görür görmez aşık olmuştu. Adonis siyahtı ve çenesinde, göğsünde ve ayaklarında beyaz lekeler vardı. Echo ise beyazdı ve vücudunun her yerinde siyah benekler vardı. Başka bir deyişle, köpek çilleri. Her ikisi de yüksek enerjili ve eğitime muhtaçtı ama o bu meydan okumayı memnuniyetle karşıladı.

Kardeşlerle etkileşime girdiğinde Thea'yüzünün yumuşaması hoşuna gitmişti. Elbette onun fikrinin bir önemi yoktu. Bunu kendisi, babası ve arkadaşları için yapıyordu.

Holly ile birlikte köpekleri kamyonetinin arkasına bindirdikten sonra dışarıda kalıp Thea'ya baktı, da takmadığı kol saatine baktı.

"Şey," dedi, "muhtemelen kasabaya geri dönmeliyiz. Yapacak işlerim var."

Doğru. Randevusuna hazırlanmak gibi. Yıldızlarla dolu bir günün kara deliği.

Hillcrest yüzünden mi sarı oje sürmüştü? İlk başta Daniel için taktığını düşünmüştü. Dün geceki etkileşimleri yüzünden... "Öğretmenle görüşmen konusunda ne hissettiğimi biliyorsun," dedi ona.

Sessiz bir
ses.

"Senin küçük kirli sırrın olmak konusunda ne hissettiğimi biliyorsun," diye cevap verdi aynı sessizlikle.

"Sen-" Dudaklarını birbirine bastırđı. Zaten bir meseleyi daha fazla uzatmanın anlamı yoktu. Özellikle de küçük kız kardeşi birkaç santim uzağındayken.

Onun fikrini değıştirmeyecekti ve onu sonsuza dek birlikte kalacaklarına ve babasının asla incinmeyeceğine ikna edemeyecekti.

Sözler istiyordu, belki evlilik. Bir aile mi? Bütün bir gece uyuyamadı bile. Yüksek sesler onu korkutuyordu. Daha dün soğukkanlı bir cinayet işleme fikri hoşuna gitmişti. Peki ya ona aşık olur ve onu kaybederse? Jude gibi bir adamın kabuğuna dönüşürdü.

Thea varken Daniel asla gardını indiremeyecekti. Eninde sonunda ilişkileri sona *erecekti*. Annesiyle babası birbirlerini delicesine sevmişlerdi ama onlar bile ölüme meydan okuyamamışlardı.

Nasıl bir erkek arkadaş olacaktı? Thea'nın onun maskaralıklarından bıkması ne kadar sürer?

Ama lanet . Bir şeyler vermeliydi, hem de yakında. Bu şekilde yaşayamazdı, onu istiyor ama ona sahip olamıyordu. Kendi yarattığı hapisneden kaçmak için çaresizdi ama görünürde anahtarı yoktu.

Direksiyona geçip motoru çalıştırmadan önce Thea'nın koltuğuna oturmasına yardım etti. Kısa süre sonra otoyolda hızla ilerliyorlardı - yüzlerini yelpazeleyerek.

"Bu berbat koku da ne?" Holly soluk soluğa bağırdı.

"Sanırım köpekler *osuruyor*," dedi Thea.

Daniel bu zehirli gazın köpeklerin geri gönderilmesinin ana nedeni olduğuna bahse girerdi. İkisi de kitle imha silahıydı! Camları açarak kabinin içine temiz hava girmesini sağladı. Ama işe yaramadı. Burnu kalıcı olarak dağlanmıştı.

Strawberry Valley'e döndüğünde otele bıraktı ve köpekleri babasının evine yerleştirdi. Virgil'in Anthony ile dama oynadığını biliyordu ama Jude ve Brock neredeydi?

Köpekler tuvalet eğitimi alana kadar, araştırmalarına izin verilen alanları sınırlamaya karar verdi. Çift, Daniel dahil olmak üzere her şeyi tekrar tekrar koklayarak yeni çevrelerine alıştı. Artık ondan çekinmemeye başladıklarında, Daniel onları getir götür oynamaları için arka bahçeye götürdü. Heyecan onları yıpratana kadar saatlerce oynadılar. Arka kapıyı tırmaladıklarında onları içeri aldı ve yatak odasına götürdü. Yatağının altına girdiler ve hemen uykuya daldılar.

Canavarların nasıl sığıdığından emin değildi ama onları dışarı çıkarmaya çalışmadı.

Kendilerini güvende, belki de kozalanmış hissetmeliler. Bir gün ona güveneceklerdi.

Açık havada uyuyacak kadar.

Bu noktaya kadar nasıl bir hayat sürmüşlerdi? Hiç istismar edildiler mi?

Göğsündeki sancıları ovuşturdu. Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde kapıyı kapattı, o dönmeden önce eve gelenler için bir not yazdı ve annesinin gömülü olduğu mezarlığa doğru iki buçuk millik bir yürüyüş yaptı. Yol boyunca Jessie Kay'den bir mesaj aldı.

Sen ve Dottie-oh, pardon, Dorothea'nın günü şehirde geçirmesi hakkında duyduklarım nedir?? Ben senin en iyi arkadaşınım. Bu senin için sorumluluklarla birlikte geliyor. BANA HER ŞEYİ ANLAT! Siz ikiniz şimdi çıkıyor musunuz? Huh huh? :) :)

Sadece birkaç saniye sonra bir mesaj daha . NEDEN BENİ GÖRMEZDEN GELİYORSUN?????? :)

Rachel McAdams'ın onu zorla izlettiği *Mean Girls* filmindeki bir fotoğrafını gönderdi ve cevap olarak "NEDEN BANA BU KADAR ?" yazdı. Tema odası için ona yardım ediyorum, hatırladın mı?

Ona üçüncü bir mesaj göndermiş. Bu gece çocuklarımla Scratching Post'a gidiyorum. Sen de davetlisin ama karını evde bırakmalısın. Ciddiyim. Thea'yla arkadaş olacak ve ona seninle eziyet ettiğim gibi bana da eziyet edecek.

Kararını o verdi. Dorothea dışarıda dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacı olacaktı. Jude sadece şoförlük yapmak için gitmeyi kabul ederdi. Ya da belki RYanne'ı izlemek için...

Jessie Kay: Hahahahaha! West'e ne dediğini söylemek için sabırsızlanıyorum. Not: Eğer biri kapınızı çalarsa, sakın cevap vermeyin. Tekrar ediyorum, cevap verme. Bu West olacak. Levyesiyle birlikte. Oh! Ve bu gece orada olacağım, zillerle ve muhtemelen başka bir şeyle. Çünkü evet, West'i getireceğim.

Homurdandı. Kocana soyadıyla hitap etmeyi bırak. Bu çok garip.

Jessie Kay: Ben istediğimi yapıyorum ve o da bunu seviyor!

Sanki Daniel buna gerçekten itiraz edebilirmiş gibi. Telefonu cebine koydu.

Mezarlığa vardığında, ölmüş sevdiklerini ziyaret eden birkaç kişi daha gördü ama herkes kendi kafasının içinde hapsolmuştu. Ya da kendi kederlerine. Kimse kimseye aldırış etmiyordu.

Daniel annesinin mezar taşının önünde çömeldi. Tepesinde tünemiş bir melek olan pembe damarlı güzel bir mermer. *Bonnie Teresa Porter.*

Sevgili eşim ve annem.

Yaşadığı yılların altında, Virgil oymuştu: *Nefes alma sebeb.*

O öldükten sonra Virgil içine kapanmıştı. Çok sık içiyor ve nadiren tek kelime konuşuyordu. Bir keresinde Daniel onu bileğine bıçak dayarken yakalamıştı.

Babasının sırf karısına kavuşmak için ölmek istediğini bilmek çok yaralayıcı bir deneyimdi.

Nihayetinde Virgil Daniel'ın için kendini temizlemişti. Ama oğlunu güvende tutmak için o kadar çok endişelenmişti ki, Daniel sık sık kendini boğulmuş hissetmişti. Orduya katılmasının nedenlerinden biri de buydu. Tabii ki suçluluk duygusu da onu takip etmişti. Babası sadece Daniel'ı mutlu etmek istemişti.

Ne tür bir POS onu terk etti?

Ben değil. Bir daha asla.

"Dorothea Mathis'i hatırlıyor musun anne? Harika bir kadın olmuştu." Yıllar boyunca annesiyle pek çok kez sohbet etmişti ama Thea onun bahsettiği ilk kızdı. Alaycı bir kahkaha attı. "Egomun canına okuduğunu bilmek seni mutlu edecektir."

Yanıt gelmedi ama yumuşak kolların onu sardığını hissettiğinden neredeyse emindi. Annesi burada olmayabilirdi ama onun ruhunun yaşadığına kesinlikle inanıyordu.

"Bir ilişki istiyor," dedi. "Dolu dolu, hiçbir şey saklamadan. Ama ilişkimiz bittiğinde babam incinecek. Kalbi daha fazla kötü muameleye dayanamaz. Onun mutlu olmasını istiyorum. Ona *ihtiyacım var*. Ve evet, tamam, evlenirsem daha mutlu olacağını biliyorum. Ama Thea beni terk ederse ya da ölürse, paramparça olur." *Ben de öyle.*

Hissettiği ama hissetmediği kollar onu sıkıca sardı. Annesinin başını omzuna yasladığını, parlak kahverengi saçlarını geriye yatırdığını, koyu renk gözlerinin parladığını ve şöyle dediğini hayal etti: "*Senin mutluluğun önemli değil mi? Ve Thea'n seni neden terk etsin ki?*

"Neden kalsın ki?" diye sordu.

Çünkü sen bir hazinesin.

Homurdandı.

. Güzel. Sen bir hazinesin... ama ileriye değil geriye bakmak gibi bir alışkanlığın var. Kışına sağlam bir tekme yemen lazım. Benim bir

Bunu sana verecek kızın o olduğunu hissediyorsun.

"Sırtımı *korumak* için arkama bakıyorum. Arada fark var."

Oh, bebeğim. Gerçekten yok. Hayat karşına ne çıkarırsa çıkarsın, yürümeye devam etmelisin... koşmalısın... ileri atılmalısın. Başkalarını ve kendini sevmelisin. Ve Tanrı aşkına, Daniel, en kötüsünü beklemeyi bırak ve yıldızlara ateş etmeye başla.

Ona her zaman doğruyu söylemişti. Ama iyi bir kalbi olan iyi bir kadındı ve tek oğlunu elinden geldiğince iyi yetiştirmişti. Babasının mutlu olmasını istediği gibi onun da mutlu olmasını istemişti.

Thea'ya zarar vermeye devam ettiği için onun kışına tekme basardı. Ve onu incitmişti, değil mi?

Thea hayatı boyunca özgüven sorunlarıyla mücadele etmişti. Babasının kovulmasının acısını hâlâ çektiğini biliyordu. Ondan bahsettiğinde sesindeki acıyı duymuştu. Eski kocası onu aldattığında ne kadar düşmüş olmalıydı. Ama tekrar ayağa kalkmıştı. Yürümüş, koşmuş ve depar atmıştı. Şimdi bile hayata son sürat devam ediyordu.

Ve onu mı istedi? Sanki o küçük kirli bir sırmış gibi? Hazine oydu, o değil ve daha iyisini hak ediyordu.

Ona daha iyisini verebilir miydi?

"Seni seviyorum anne. Yakında yine geleceğim."

Gerek yok. Ben hep seninleyim.

Eve doğru yürüdü. İçeri girdiğinde köpeklerin sessiz olduğunu fark etti, hâlâ uyuyorlar mıydı? Jude, Brock ve babası oturma odasında oturuyorlardı. Gölge Brock'un gözlerini çevreledi ve gerginlik çizgileri Jude'un ağzını çevreledi.

"Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Hayır, hayır. Ben sadece çocuklara kadınların sonsuza kadar beklemediğini ve dikkatli olmazlarsa birilerinin gelip istedikleri kişiyi kapacağını anlatıyordum." Virgil onun omzunu sıvazladı. "Odanızda ne tür hayvanlar olduğunu bize söylemek ister misiniz? Eve geldiğimde neredeyse kapıyı kırıyorlardı."

Onun sesini duyunca hem Adonis hem de Echo havladı.

Daniel babasının sözlerinin neden olduğu sert sıkışmayı görmezden geldi. "Gelin ailemizin yeni üyeleriyle tanışın." Koridorda ilerledi ve yatak odasının kapısını açtı.

Adonis ve Echo koridora fırladılar. Jude dahil herkes kıkırdadı ve Daniel'in etrafını ani bir memnuniyet duygusu sardı. Tam olarak ulaşamadı

Onu içten içe, henüz değil ama yakında. Potansiyel oradaydı.

Sadece Thea'yla yapacağı bir sonraki hamleyi düşünmesi gerekiyordu.

"Baba," dedi köpekler oynarken, "eğer... biriyle... Thea Mathis gibi biriyle... çıkmak isteseydim-"

Virgil'in gözleri yuvarlaklaştı. Jude ve Brock -piçler- kendilerini affettirdiler.

"Çıkın dediğimi belirtmek isterim. Onunla çık. Evlenmek değil." *Sessiz kalmalıydı.* Ama zaten ateşin içindeydi. Neden alevlerin içinde dans etmesin ki? "İlişkimizin ne kadar bilmiyorum. Belki birkaç yıl.

aylar, hatta belki bir yıl." En uzun ilişkisi altı ay sürmüştü. İşler temel eğitimdeyken kızışmış ama ilk gemiye bindikten kısa bir süre sonra bitmişti.

"Bir şeyler bittiğinde hayal kırıklığına uğramanı istemiyorum."

Babası omzunu bir kez daha sıvazladı. "Oğlum, sana bir itirafta bulunacağım. Bugün hana uğradım ve Carol ile konuştum. Seninle kızı arasında bir şeyler olduğundan şüpheleniyor ve bana Dorothea'nın karanlık sırları olan kırılgan bir çiçek olduğunu, senin ona yardım edecek gücün olmadığını söyledi. Ben buna itiraz ettim. Benim oğlum güçlüdür. En güçlüsü. Ama senin de karanlık sırların var ve ikinizin de ışığa ihtiyacı var, daha fazla karanlığa değil."

Thea'nın ne sırları vardı?

Ultrason fotoğrafı.

"Thea kendi başına güçlüdür," dedi. "Taşınmaya ihtiyacı yok."

"Bu çok iyi. Gerçekten çok iyi." Virgil ona gülümsedi. "Ama sana katılıyorum. İlişki konusunda. Aranızda bu kadar çok sır varken, asla uzun süre birlikte olamazsınız."

Ne! Ebedi iyimser babası, Daniel'in çöküp yanacağını mı düşündü?

"Senin için endişeleniyorum oğlum. Yaşamıyorsun ve bu bana acı veriyor."

Tüm sıkı çalışmasından, babasını mutlu etmek için yaptığı her şeyden sonra, başarısız oldu. İlk günden beri başarısızdı.

Daha iyisini yapmak zorundaydı. Annesinin istediği gibi ilerlemeye devam edecekti ama yeni bir plan yapacaktı. Babasına yaşayabileceğini gösterecekti - gerçekten yaşayabileceğini - sadece kısa bir süre için.

Thea'yla açıkça çıkacaktı. Eğer onu kabul ederse.

* * *

DOROTHEA kıyafetine son rötuşları yaptı. Elbisenin ortasından kesilmiş büyük bir kalp, siyah beyaz çizgili ve fiyonklu başka bir kumaş katmanını ortaya çıkarıyordu; kum saati figürünü vurguluyordu. En azından öyle umuyordu. Bel kısmı ikinci bir fiyonkla sıkıca bağlanmıştı. Etek ucunun bir tarafı dizlerine ulaşırken, diğer tarafı ayak bileklerine kadar iniyordu. Çizmeler ve kenarlarından görünen dantelli çoraplar giymişti.

Son dokunuş için tırnaklarını mora boyadı. Tüm bu süre boyunca Daniel'ı düşünmemeye çalıştı. Eğer Daniel onunla gerçek ilişkiyi göze almazsa, o da... neyi göze almazdı? Neyi riske atmayacaktı? Kalbini mi? Onu zaten seviyordu.

Gizli başlamış olmaları, bu şekilde bitmeleri gerektiği anlamına gelmiyordu. Birlikte olabilirlerdi ve kadın sevgisini ona akıtabilirdi. Her şeyini. Hiçbir şeyi . Ve onunla çıkmayı her reddettiğinde göğsünden bıçaklanmış gibi hissediyordu. Annesine ve kız kardeşine her yalan söylemek zorunda kaldığında.

Telefonu çaldı, Lyndie'nin adı ekranda belirdi. "Hey, sen," dedi selamlayarak.

Lyndie yanıt vermek yerine, "John'u Tırmalama Direği'ne getir, tamam mı?" dedi.

Daniel'la buluştuğu yeri tekrar ziyaret etmek mi? Ağır bir iç geçirdi. "Neden?"

"Ryanne bu gece şarkı söyleyecek ve desteğimize ihtiyacı var. Ayrıca eski üvey kardeşi de şehirde. Maxim'i hatırlıyor musun?"

Babasını her ziyaret ettiğinde fısıldaşırlardı. Tatlı bir çocuk, biraz yaramaz olsa da.

". Gerçekten de Dorothea Ryanne'ın inanılmaz yeteneğini desteklemeyeli yıllar olmuştu. "Beni *Ryanne* diye kandırdın. Orada olacağız."

"Teşekkür . olmayacaksın. Belki de olursun. Sanırım bunu öğreneceğiz." Telefonu kapattı.

Oookay. Bu biraz garipti.

"Eğer öğretmenimle çıkacaksan, bir işe yarayıp onu bana A vermesi için ikna edebilirsin."

Holly odasına habersiz girmişti. Sahip olmaması gereken bir anahtar kullanmış olmalıydı. En azından cenaze kıyafetinin yerini kahverengi bir üst ve siyah bir kot almıştı.

Kahverengi de onun varlığı kadar şok ediciydi. Dorothea'nın dönüşünden beri Holly, sanki birbirlerini tekrar görmenin yasını tutuyormuş gibi, çoğunlukla sadece siyah giymişti. Sonunda çözülüyor muydu?

"Umarım beni ima etmiyorsunuzdur-" diye başladı.

"Kemiklemek mi? İma etmiyorum. Açıkça ." Holly kollarını açtı. "Onunla yat ve benden A al."

"Pratikten o kadar uzağım ki sana D verebilirim." Ancak, pratik eksikliğinin önemli olmadığı bir zamanı hatırlıyordu. Daniel'in üzerinde kıvrılırken içgüdüleri gayet iyi çalışmıştı. İyiden de iyi.

"En azından ben geçerdim." Holly yanağını kaşdı ve bir ayağından diğerine geçti. "Otel için endişelenme. Sen dışarıdayken annen ve ben işleri hallederiz."

Beklenmedik teklif onu şaşkına çevirdi. "Seni kovdum." "Hafta sonları çalışmam için beni yeniden işe aldın. Tebrikler!"

Bir uzlaşma hiç yoktan iyidir, o yüzden başını salladı. "Teşekkür . Ama açık olmak gerekirse, burayı yakıp yıkmayı planlamıyorsunuz, değil mi?"

"Hayır. Sadece bunu yönetmekte senden daha iyi olduğumu kanıtlamak istiyorum."

"Ah. Bu mantıklı. Eve geldiğimde seni bir topun içinde kıvrılmış, parmağını emerken ve merhamet için ağlarken bulmayı dört gözle bekliyorum."

"Rüyada görürsün," dedi Holly, ağzının kenarları seğirerek.

Çok tatlı bir an yaşıyorlardı. Sıfır tartışma. Biraz daha zorlamaya karar verdi "Dinle, Halls, bilmeni istiyorum ki-"

Holly çıktı ve kapıyı büyük bir gürültüyle arkasından kapattı.

Ani bir başlangıç ve daha da ani bir son, ama yine de Dorothea megawatt parlaklığıyla gülümsedi. Bu saf ve basit bir ilerlemeydi. Kız kardeşinin tavrındaki değişikliği neyin müjdelediğinden emin olmasa da, bunun için sonsuza dek minnettar kalacağını biliyordu.

"Bu arada, Teach burada," diye bağırdı Holly kapı aralığından. Midesi bulandı. Randevu. Şeker gibi tatlı olan John'la.

Şüphesiz onun sevgisini Daniel'dan uzaklaştırabilirdi.

Telefonu bip sesi çıkararak bir mesaj geldiğini işaret etti. Jazz'dan. Ugh.

Tahmin edin ne oldu! Önümüzdeki aylarda meydana gelebilecek depremler, dolu hasarı ve olası hortum faaliyetleriyle ilgili özel bir program yapmak üzere sabah saatlerinde Strawberry Valley'e geliyorum. Sizinle sohbet etmek isterim.

Jazz şehre mi geliyordu? Gag!

Yakınlarda başka otel yoktu, bu da handa kalması gerektiği anlamına geliyordu. Bu fikir onu dehşete düşürmüştü.

Ona bir oda kiralamamayı gerçekten göze alabilir miydi? Kararlar, kararlar.

Sabaha kadar vakti vardı. Bu gece iyi bir adamla iyi vakit geçirecekti. Konuşacaklar, gülecekler ve kim bilir belki de onu kapısında öpecekti. Parmaklar çapraz. Böylece onun öpücüğü Daniel'ın değil, kendisinin son öpücüğü olacaktı.

Bu düşünce onu üzdü.

Çok kötü aldım. Ve buna çok ihtiyacım var.

Tanrı aşkına ne yapacaktı?

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Thea ve sevgilisi Scratching Post'a girdiklerinde DANIEL bir dizi tepkiyle karşılaştı. İlki neydi? Neredeyse kalp krizi geçirecekti. O. Baktı. İnanılmazdı. Elbisesinin üst kısmından epeyce bir parça kesilmişti; yakasındaki küçük kurdeleleri dişleriyle sökmek istiyordu...

Ardından kadının kapıp götürme dürtüsü geldi. Sonra onu soyup götürme arzusu geldi - onu damgalamak ve açlığını bastırmak için. Son olarak da Hillcrest'i boğazından yakalayıp ona yanlışlarını öğretme dürtüsü.

Benim olana asla dokunma.

Hayır, sonuncu değil. Sonuncusu barın üzerine çıkıp herkese *Thea Mathis ile çıktığımı* haykırma ihtiyacıydı. *Biz bir çiftiz. Bunu kabullenin.*

Ama o direndi. Zamanlaması ve yöntemleri mükemmel olmalıydı.

"Kavga mı arıyorsun?" Brock sordu. "Çünkü ben bir dövüşü cehenneme çeviririm."

"Sana haber veririm." Olduğu yerde kaldı, Thea'nın binanın derinliklerine doğru adım atmasını izledi, bekledi. Onun köşede arkadaşlarıyla bilardo oynadığını henüz fark etmemişti.

Hillcrest onu Lyndie'nin beklediği ve Rianne'ın içki siparişlerini doldurmak için koşuşturduğu bara götürürken kolunu onun beline doladı. Daniel'in vücudundaki her kas gerildi. Hillcrest parmaklarını açarsa, onun kıkına temas edecekti.

"*Kesinlikle* bir kavga arıyor," dedi Jude. "Bu gece kaç kayıp olacağını merak ediyorum."

"En az iki." Brock, Lyndie'nin yanındaki adama sanki kendisine yeni bir hükümet ölüm listesi verilmiş ve bir numaralı hedefi bulmuş gibi baktı. Adam ona gülümsüyor, saçlarının ucunu çekiştiriyordu.

O da mı biriyle çıkıyordu?

Daha iyi bir soru: Brock sigara içmeyen, içki içmeyen ya da iç çamaşırlarını giysi diye yutturmaya çalışmayan bir anaokulu öğretmeniyle çıkmayı gerçekten istiyor muydu?

"Benden kaçıyor ve saklanıyor," dedi Brock.

"Kim? Lyndie mi?" Daniel aptalı oynayarak sordu.

Sert bir baş sallama. "Bütün erkeklerden korktuğumu sanıyordum ama meğer sadece benden korkuyormuş. Sanki ben bir kadını incitebilirmişim gibi." Brock ensesini ovuşturdu.

"Biraz araştırma yaptım. Çocukken ve hatta evliyken bile şehirdeki çeşitli acil servislere başvurmuş. 'Aşırı sakar' olduğu için şüpheli sayıda kırık kemiği varmış."

Daniel çenesini patlattı. Geçmişini düşününce Lyndie'nin "hasta" olduğu ve okula gitmediği onca zamanı hatırlayabiliyordu. Son senesinde evde eğitim almayı seçmişti.

Zavallı kız. "Kendi kazdığım çukuru düşününce," dedi, "muhtemelen sana tavsiye vermesi gereken son kişi benim, ama yine de vereceğim. Yavaş başla. Etkileşimlerinizi kısa ve tatlı tutun ve her zaman olumlu bir notla bitirin. Onu daha fazlasını ister halde bırakın. Zaman alacak ama onu istiyorsan... Strawberry Valley kızlarına uygulanan yasak resmen kalktı."

Tepedeki hoparlörlerden yavaş bir şarkı yayıldı ve Thea ile dans pistine doğru ilerledi. Hillcrest iki kolunu da ona doladı ve Daniel küfretti.

"Sam Hill'de Thea ne sanıyor?" diye homurdandı. "Kasabadaki genç kızlar için bir rol model olması gerekiyordu."

Jude kum rengi kaşlarını kaldırdı. "Rol modeli, mi?" "Evet!

Akıllı, nazik ve o ağız..."

"Küstahlaşıyor, değil mi?" Brock

sordu. Keşke arkadaşı bunun yarısını bilseydi.

Jessie Kay sonunda geldi, eksi Batı. Ellili yılların tarzında bir elbisenin içinde bir hayal gibiydi. Siyah kırmızı bir elbise, göğüslerinin arasından geçen askılı bir üst ve belinden kıvrılarak dizlerinin hemen altında biten, tek bir fırfır ortaya çıkaran bir etek. "Hey, millet. Gününüz güzelleşti. Ben buradayım!"

Thea ve Hillcrest bara döndüler. Gülümseyen Rianne Hillcrest'e bir kadeh, Thea'ya da bakır bir kupa uzattı. Hillcrest, Thea'nın onsuz Moscow Mule içtiğini fark etti. Bu onun içkisiydi.

Randevusu.

Thea, Hillcrest ve arkadaşlarıyla rahatça sohbet ederek gün ışığı ve ılık saçıyordu. Ne konuşuyorlardı?

Daniel'ı hiç özlemiş gibi .

Jude, "Belki de kız arkadaşının kalbini kazanabilirdin... eğer mikropenisin olmasaydı," dedi.

"Ya da iktidarsızlıkla ilgili o korkunç sorun," ekledi Brock ürpererek.

"Ya da Wichita Dağları büyüklüğündeki o hemoroidler," dedi Jessie Kay yardımsever bir şekilde.

"Ha ha. Holly ile ne zaman konuştun?" Daniel sordu.

"Yaklaşık bir saat önce aradı." Jessie Kay birasından bir yudum aldı. "Endişeli bir vatandaş gibi davranıyordu ve dünyadaki en iyi arkadaşın olarak seni doktora götürmem gerektiğini düşündü. Ben de tabii ki daha az önemli olan diğer arkadaşlarını arayarak sana nasıl yardım edilebileceğini konuştum."

"Evet," dedi. "Eminim."

Barın arka tarafında bir grup enstrümanlarını kürsüye taşımıştı. Ryanne onlara katıldı ve mikrofonu ayarlarken Thea'nın grubunun geri kalanı izlemek için ön tarafta bir masa tuttu.

"Kızlarımıza katılmaya ne dersin?" Daniel dans pistinde yürümeye başlamıştı bile. Kendi kendine mesafesini koruyacağını söylemişti. Randevu bitene kadar ona yaklaşmayacağını, çünkü onun neler olabileceğini merak etmesini asla istemediğini söylemişti. Ama uzak durmak imkânsızdı. Onu kendine çekti.

Belki onu çizmiştir. O yeşil, yeşil gözler ona dikildi ve genişledi. Aralarında elektrik akımları yayıldı.

Daniel hızını artırdı.

"Aman Tanrım, hepiniz." Jessie Kay diğerleriyle birlikte ona yetişirken alkışladı. Abartılı bir fısıltıyla, "Daniel ve Dorothea her yeri yakıp , çünkü az önce külotumda yangın çıktı. Biri West'i arasın ve işini gücünü bırakıp hemen buraya gelmesini söylesin!"

Masaya ulaştığında, Hillcrest'i kenara çekerek Thea'nın yanına oturdu.

Hillcrest şarabını koklarken, "Sedir, kestane ve ahududu notaları alıyorum," diyordu.

Thea bardağını boşaltırken, "Kafayı buluyorum," diye mırıldandı. "Size katılmamızın sakıncası var mı?" Daniel sordu.

Sonunda onu fark eden, çenesi düşük Hillcrest, Daniel'ın elini sıkamak için kolunu uzattı. "Sen Daniel Porter'sın."

"Biliyorum," diye cevap verdi, "ama güncelleme için teşekkürler."

Pislik herif alınmadı ama coşkuyla başını salladı. "Seni tekrar görmek çok güzel, dostum."

Daniel onu görmezden gelirken, Thea nasıl devam edeceğinden emin olamayarak bakıştı.

Tırnakları mordu. Kararlıydı. Ne yapmaya kararlıydı?

Hillcrest rahat bir gülümsemeyle, "İtiraf etmeliyim ki sana biraz aşık oldum," diye devam etti. *Yapacağım ilk şey o inci gibi beyaz dişleri boğazından aşağı dökmek olacak.* "Ben silahlı muhafızların bir parçasıydım ve sen bizim için bile bir efsaneydin. Herkese aynı kasabadan geldiğimizi söylemekten gurur duyuyordum. Hatta-"

Brock Daniel'in arkasına bir sandalye çekti ve bir kolunu adamın omuzlarına doladı. "Kadınlarımızın önünde askeri işlerden bahsetmeyi sevmeyiz."

Kadınlarımız, demişti. Aferin oğluma.

"Doğru, doğru." Hillcrest parmaklarını ağzında gezdirerek fermuar taklidi yaptı ve ardından, "Özür dilerim. Ah! Nerede benim terbiyem? Dorothea, tanıştınız mı?"

"Evet. Herkesle tanıştı," dedi Daniel. "Burada olmamızın nedeni o. Burada olma *sebebim*."

"Biz arkadaşız," diye fısıldadı Thea. Boğazını temizledi. "O handa çalışıyor."

"Ah, doğru ya." Hillcrest kendi kendine gülerek Thea'dan cesaretlendirici bir gülümseme aldı. "Söylentileri duymuştum elbette, ama ikisini bir araya getirmemiştim."

"Bunlar Jude Laurent ve Brock Hudson," diye ekledi ve Hillcrest kalp krizi geçiriyormuş gibi göğsünü sıktı.

"Ben-ben-bu..." Hillcrest önce birine, sonra diğerine, sonra tekrar diğerine baktı, gözlerinde yıldızlar vardı. "Birliğinizdekilerin isimleri rütbeler arasında fısıldanıyordu ve-Özür dilerim. Dilim yine benden kaçıyor."

Daniel bakışlarını Thea'ya dikerek, "Büyük bir adamın huzurundasın," dedi. "Bunu inkâr etmek mümkün değil."

"*Kes şunu*" demeden önce kaşlarını çatı.

Jessie Kay bu konuşmayı yakaladı ve Hillcrest'in kucağına oturarak artan gerginliği azaltmaya çalıştı. "Eminim kahramanınız Danny'nin mikropenisi olduğunu bilmiyordunuz. Ondan penis büyütme ameliyatı olmasını istemeyi düşünüyoruz çünkü onun adına çok utanıyoruz."

Thea bir buz küpünü yuttu ve Hillcrest'in hatlarını şaşkınlık kapladı.

Jessie Kay'in insanlar üzerinde sık sık böyle bir etkisi olurdu.

Arka planda herkesin dikkatini çeken yumuşak, unutulmaz bir müzik çalıyordu. Rynane, Daniel'in tüylerini diken diken eden, şok edici derecede duygulu bir nota söyledi. Söylenmemiş, yapılmamış her şey hakkında şarkı söylüyordu ve ya yarın olmasaydı, hayır, hayır, ya olmasaydı, o zaman ne yapardık?

Şarkıyı bilerek mi seçmişti?

Birden Daniel'in düşünebildiği tek şey Thea'ya söylemediği, birbirlerine ve birbirleriyle yapmadıkları her şey oldu. Yarın olmasaydı, bugünün her saniyesini onunla geçirmek isterdi. Gece boyunca sarılmak için can attığı kişi oydu; sabahları görmek için can attığı ilk şey oydu.

"Ciddiyim. Dur," diye fısıldadı ona. "Bana *öyle*... öyle... bakarak beni rahatsız ediyorsun. Ben bir randevudayım. Başka bir adamla!"

"Bitir şunu." Bir hak iddia etme arzusuyla neredeyse onu kucağına çekecekti. "Sorun çözüldü."

Beklentinin titremeleri onu sarstı ama başını hayır anlamında salladı. "... Hayır. Yapmayacağım." Dudaklarını yaladı ve Hillcrest'e döndü. "İzin verirseniz, tuvaleti kullanmam gerekiyor." Ayağa kalktı.

Daniel'dan kaçmak için mi? Tabii ki hayır. Böyle bir şey . "Seninle yürüyeceğim-" Hillcrest ayağa kalkarak başladı.

"Sen ve ben çeteye birer içki ısmarlasak nasıl olur?" Brock kolunu adamın omuzlarına atarak onu uzaklaştırdı. Hillcrest karşı koymadı. Sanki ayı asmış gibi Brock'a bakıyordu.

Thea aceleyle banyoya doğru koşarken, Daniel da onun peşinden koştu. Daniel ona yetişemeden Thea kapıyı geçti, o da hemen dışarıdaki duvara yaslanıp beklemeye başladı. Beş dakika geçti...on. İki kadın banyoya girip çıktı ama Thea'dan iz yoktu. Eğer pencereden tırmanmışsa...

Kapı açıldığında dışarıda arama yapmak için yerinden ayrılmak üzereydi. Yüzüne su dökmüştü, damlacıklar saçlarının dallarına yapışmıştı. Bir tanesi boynundan aşağı süzüldü ve gömleğinin kalp şeklindeki yakasına takıldı.

Onu gördüğünde ayağını yere vurdu. "Sana kes şunu Daniel dedim ve ciddiyydim. Sinirlenmeye hazırlanıyorum."

"Kız o zaman. Seni arzulamaktan kendimi alamıyorum, tatlım."

"Beni istiyorsun çünkü seni sürekli çeviriyorum. Senin için hâlâ bir meydan okumayım, kabul et."

"Bu konuşmayı yapmıştık. Sen bir meydan okumasın, ama seni istememin nedeni bu değil." Başını sertçe salladı. "Seni nasıl elde ettiğim umurumda değil, yeter ki elde edeyim."

Şakaklarını ovuşturdu, günlerdir sulanmamış bir çiçek gibi solmuştu. "Bunu bana yapamazsın, Daniel. Sana sınırimi söyledim. Gizli bir ilişki yok. Bu kelimelerle ifade edilemeyecek kadar küçük düşürücü ve kamuoyuna aykırı. _"

"Babama söyledim."

"-Benim kendime saygım var. Ama işte buradasın. Bekle. Ne?"

"Babama seninle çıkmak istediğimi söyledim." Onu belinden kavradı ve etrafında döndürdü, sonra duvara yasladı. "Kasabadaki herkese bana ait olduğunu söylemek istiyorum."

Yüz hatlarında binlerce farklı duygu titreşiyordu. En çok hangisini sevdi? Umut. "Ben... Ben anlamıyorum. Ne değişti?"

"Ben değiştim. Sonsuza kadar söz veremem ve evlilik de ilgilendiğim bir şey değil -kimseyle- ama sensiz hayatımı sevmiyorum." Başparmağıyla kalça kemiğinin kıvrımını okşadı. "Sen de bensiz hayatını seviyor musun?"

Sadece o geniş yonca gözleriyle ona baktı.

"Hana gidiyorum tatlım ve bir oda tutuyorum. Aramızdaki geçmişin düşün. Bana başka bir randevu ya da başka bir şey borçlu değilsin. Kendi özgür iradenle benimle birlikte olmak istiyorsan, kapıyı çal. Tek yapman gereken bu. Gerisini ben hallederim."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Daniel yanından uzaklaşırken DOROTHEA olduğu yerde kalakaldı, derinden sarsıldı. Masaya dönmedi, arkadaşlarına veda etmedi. Tıpkı söz verdiği gibi kulüpten ayrıldı. Onu bekleyeceği hana gidiyordu.

Benimle olmak istiyorsan, kapıyı çalacaksın.

Ona gerçek bir ilişki teklif etmişti. Toplum içinde el ele tutuşabileceklerdi ve biri ona kız arkadaşı olup olmadığını sorduğunda evet diyecekti. Sanki onunla çıkmaktan gurur duyuyormuş gibi.

Yarın, seks yaptıktan ve meydan okuma ortadan kalktıktan sonra fikrini değiştirebilirdi. Onun için bu her zaman bir risk olurdu. Ama...

Sadece onu memnun etmek için ilk adımı atmıştı. Nasıl olur da ikincisini atmazdı?

Ama...

Bu sözcük kafasının içinde yankılanmaya devam etti. Daniel'ın ona *karşı* duyduğu kıvılcım sönerse, ölmek isteyecekti.

Büyük risk, büyük ödül.

Masaya geri döndü. Hem Brock hem de Jude ona araştıran bir bakış attı. Lincoln West gelmişti ve karısına sarılmıştı. İkisi birbirlerinin içinde kaybolmuşlardı ve Dorothea'yı derin bir kıskançlık duygusu sardı.

John kaşlarını çatarak ona baktı ve elini sıktı. "Her şey yolunda mı?" Ne yapmalı, ne yapmalı? Her şeyi riske mi atmalı, yoksa güvenli mi oynamalı?

Daniel'ın çıktığı diğer kadınların hiçbirleriyle ilişkisi uzun sürmemişti. Onların başarısız olduğu yerde Dorothea nasıl başarılı olabilirdi?

Oh, kahretsın. Yine aynı şeyi yapıyordu. Kendini daha az düşünüyordu. Özgüvenin sadece bir karar olmadığını fark etti. Bu günlük bir savaşı.

Bugün korku ona hükmedemeyecekti. Buna izin vermezdi.

Risk alıyorum!

"John," dedi ve çekti. "Benimle yürüyüşe çıkar mısın? Dışarıda?"

Masadaki diğer herkes kaçırıldı, aniden başka bir şeyle ilgilenmeye başlamışlardı. John kendi kendine bir iç geçirdi ama başını salladı; Rianne'ın sesinin yarattığı loş, duygulu atmosferden çıkıp akşamın serinliğine girdiler.

Görünürde hiç bulut yoktu, sadece parıldayan yıldızlarla dolu kilometrelerce yol vardı.

Sessizce doğru yürüdüler... arabasına doğru mu gidiyorlardı? O zaten biliyordu.

"Daniel Porter'a aşıksın," dedi tantana yapmadan.

"Öyleyim." Bu sözleri yüksek sesle itiraf etmek ne kadar tuhaftı. Özellikle de Daniel'dan başka birine. Ama John gerçeği hak ediyordu. "Onu sevmek istemedim. Başka bir adamın onu unutmama yardım edebileceğini umdum."

"Anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Ben de ona aşık gibiyim." Bir kahkaha attılar ve o da ekledi: "Dürüst olmak gerekirse ben de eski sevgilimi hâlâ unutamadım ve ben de aynı şeyi umuyordum. Sadece gülümsediğini görmek bile bana çok şey kattı.

Her neyse. Daniel şanslı bir adam. Ve inanılmaz biri. suyunu akıttım, değil mi?"

"Yaptın, ama merak etme, sen ilk değilsin." Omzuyla ona vurdu. "Onda kimsenin karşı koyamayacağı bir şey var."

John'un arabasına ulaştılar ve o da cebinden anahtarlarını çıkardı. "Gel hadi. Seni eve bırakayım."

"Hayır, teşekkür ederim." Daniel'la bu işi yapacaksa, sonuna kadar yapacaktı. Bu da John'dan tamamen kopması anlamına geliyordu. Birlikte olduklarından değil. Sadece Daniel bir zamanlar çıkmakla ilgilendiği bir kadının arabasına binmeyi kabul ederse nasıl hissedeceğini biliyordu. "Ben Jude ve Brock'la gideceğim."

Eğildi ve onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Eğer işler yolunda gitmezse..." "Bunu sağlamak için elimden gelen her şeyi yapacağım.

Gerçekten diliyorum ki
sana en iyi dileklerimle, John."

Ona hüzünlü bir gülümseme sundu. "Ben de sana."

Kadın geri çekildi ve adam arabaya bindi. Adam arabasıyla uzaklaşırken, o da kulübün içine doğru ilerledi. Jude ve Brock çoktan kapıya varmışlardı. Onu kontrol etmeyi mi planlıyorlardı?

"Bir araca ihtiyacım var," dedi.

"Randevu nerede?" Jude sordu. Adam son stresli görünüyordu ama bunun kendisiyle ya da John'la bir ilgisi olduğunu sanmıyordu. Barda bulunduğu süre boyunca hep öyle görünmüştü.

"Eve dönüyor."

Brock parmak eklemlerini şeytani bir süper kahraman gibi kırdı. "Güzel. Beni onunla sohbet etme zahmetinden kurtardı."

Yüzüne doğru bir parmak salladı. "John'a zarar vermek yok. O iyi bir adam."

"Evet, Daniel daha iyi." Brock bu sözleri söyledi ve Jude başıyla onayladı. "Bazı alanlarda, evet," diye kabul etti. Her iki adam da ona bakakaldı.

"Ne? Sakın bana onun kusurlarını fark etmediğini söyleme," dedi. "Her neyse.

Beni otelde bekliyor." Bir kolunu havaya kaldırdı ve en iyi süper kahraman taklidiyle seslendi, "Arabaya! Rüzgar gibi gidiyoruz!"

Brock homurdandı. Jude başını salladı ama kaşları eskisi kadar belirgin değildi.

Yol boyunca Dorothea'nın sinirleri iyi niyetli bir nöbeti geçirdi. Yakında Daniel'la birlikte olacaktı. Onun odasında. Tek başına. Seks yapacaklardı. Adam ışıkların açık olmasını isteyecekti. Kız ışıkların kapalı kalmasında ısrar edecekti. Kavga ederler miydi?

başka sorular da geldi. İlk anda birbirlerinin üzerine mi yoksa önce konuşacaklar, belki ilişkileri hakkında birkaç ayrıntıyı halledecekler miydi?

"Kusabilmen için kenara çekmem mi gerekiyor?" Brock sordu, ses tonu kuruydu. "Evet!" diye bağırdı ama Brock sürmeye devam etti. "Meksika'ya sür. Arayacağım

Daniel plajdan." Birkaç mai tais içtikten sonra.

"Asla olmaz." Jude başını salladı. "Oğlumuzu yoracaksın ki sonunda biraz uyuyabilsin."

"Uyumuyor mu?"

İki erkek de yanıt vermedi, ama onların onayına ihtiyacı yoktu. Cevabı - hayır- ve nedenini tahmin edebiliyordu. TSSB. Düşündüğünden daha kötü olmalı.

Sekiz saat boyunca hiç dinlenmeden ne kadar zaman geçirmişti? Günlük olarak ne kadar stresle başa çıkıyordu?

"bas," dedi, ona daha hızlı ulaşmak istiyordu.

Sonunda hana vardılar. Brock arabayı park etti ve hem o hem de Jude ona içeriye kadar eşlik ettiler. Bu hafta sonu çalışmak isteyen Holly'yi aradı ama kız kardeşinden hiçbir iz bulamadı. Gemiye çoktan terk etmiş miydi?

Brock onun okşadı. "Git al onları, kaplan. Ne yaparsan yap, buna bayılacak."

Bu onun moral konuşması versiyonu muydu? "Birinin resepsiyonda kalıp -"

," dedi Jude. "Devam edin."

Önce ona, sonra Brock'a sarıldı ve ikisi de bu jestle karşılık vermedi ama üzülmemişti. Muhtemelen sevgi gösterilerine alışık değillerdi. "Teşekkür ederim

sen."

Daniel'ın odasının kaydını kontrol etti. Tırnaklarını ışıltılı beyaza boyadığı kendi odasına giden merdivenleri çıkarken bacakları titriyordu. Sonra da yaptı. Daniel'ın odasına doğru yürüdü ve kapıyı çalmak için elini kaldırdı ama durakladı.

Bunu gerçekten yapacak mıydı? Geri dönüşü olmayacaktı. Güzel!

Geri dönmek istemiyordu. Kapıyı çaldı. Sertçe.

Kapı bir saniye sonra açıldı ve işte oradaydı. Uzun boylu, kaslı ve şimdiye kadar kurduğu tüm hayaller gerçek olmuştu. Gözleri kapalıydı, göz bebekleri büyümüştü. Saçlarının tutamları sivri uçlarla dışarı çıkıyordu. Vahşi görünüyordu. Aralarındaki hava sanki bir fırtına kopmuş gibi yoğunlaştı. Damarlarında şimşekler çakıyor, gerginliğini yok ediyor gibiydi.

Ellerini kaldırdı ve parmaklarını sallayarak cilasını gösterdi. "John'a söyledim-"

Onu vücudunun sert hatlarına doğru çekti, dudakları onunkilere çarptı, dili ağzına girdi. Kız şok ve mutlulukla soluk soluğa kalırken, adam ikisini de geriye doğru itti ve kapıyı kapattı. Sonra da onu kapıya doğru iterek kişisel alanını daralttı. Kahretsin, onun kişisel alanı yoktu. Neredeyse kaynaşmışlardı.

Göğüslerini avuçladı ve başparmakları sert tepelerini okşarken dolgun etlerini yoğurdu.

Ona olan arzusu yoğunlaştı. Ağzı-oh, . Elleri. Vücudu. *Hepsini istiyorum. Vermek istediği her şeyi.*

"Çıkar." Gömleğini başının üzerinden çekti. Yaka, altında saklı zincirlere takıldı. Malzeme gevşediğinde künyesi ve madalyonu yerine düştü. Çıplak göğsü bir ödül gibiydi. Omuzları geniş, göğüs kasları ve karın kasları kaya gibi sertti; o güne kadar gördüğü en seksi göbek deliğine sahipti. Koyu renk saçları kot pantolonunun beline kadar uzanıyordu ve fermuarının düğmeleri çoktan açılmıştı.

Benim. Hepsi benim. Kadın tırnaklarını hafifçe adamın karnına geçirdi ve adam başını kaldırıp kadının gözlerinin içine baktı.

"Sen lezzetli bir akşam yemeği büfesisin, Porter."

Boğuk bir kahkaha attı. "Beni yemek mi istiyorsun?" "Her şeyden çok."

"Önce bayanlar derdim ama kendimi pek centilmen hissetmiyorum." Ağzını yeniden ele geçirdi, dili ona sahip oldu. Tadı inanılmazdı, hatırladığı her şey vardı ama tıpkı duyuları gibi yükselmişti. Şehvet ve zevkin vücut bulmuş ...

Bağımlılık yapıyordu.

Adam kızın elbisesinin eteklerini çekiştirirdi ve kız bir an için donmuş gibi hissetti, kalbi göğsünde bir buz kütesinden başka bir şey değildi. Işıklar açıktı ve bu işe yaramayacaktı. Körü körüne düğmeye uzandı. İletişim.

Karanlık odayı kapladığında *Daniel* donakaldı.

Kesinlikle ışıkların tekrar yanmasını istiyordu ve kadın şimdiden onun göğsünü tekrar görmek için yanıp tutuşuyordu. Onun geri kalanını görmek için. Ama eski korkuları onu rahatsız ediyordu. Ya onu yine reddederse? Ya onu diğer kadınlarla ? Ya onu eksik bulursa...

"Seni görmek istiyorum," diyerek korkusunu doğruladı. Başparmağı boynunun dibindeki nabızı okşadı. "Seni rüyamda gördüm."

"Ben-" *evet, evet de* "-hazır değilim."

Dudaklarını nazıkçe öpmeden önce tereddüt etti. "Tepkimden korktuğumu biliyorum. Kapıma geldiğin ilk gece her şeyi berbat ettim ve bunu iyi bir çocuk gibi kefarete olarak kabul edeceğim. Ama Thea. Tatlım. Sorun seni arzulamam değil. Seni "Daha fazla havlu ister misin?" de istedim. Dünyadaki en mükemmel kadın olduğunu düşündüm. Hâlâ öyle düşünüyorum. Vücudun benim için yaratılmış. Bundan daha fazlası, senden hoşlanıyorum. Beni güldürüyorsun, başka kimsenin yapamayacağı bir şey. Bir gün bana ışıkları açık bırakacak kadar güveneceksin ve ben de bu kıvrımlara gereken saygıyı göstereceğim."

Terk edilmiş bir çılgılla, kendini onun etrafına sardı. Dudaklarını ve dilini yuttu.

Onu kucağına alıp yatağa taşıdı ve karanlığa rağmen giysilerini çıkarmakta hiç zorlanmadı, çırılçıplak kalana kadar parça parça söktü. Serin hava onu sardı ve titredi.

Adam soyunurken neredeyse küfredecekti. Hediyesini açmak hoşuna giderdi, çünkü o da öyleydi. Kendisine bir hediye. Ama adam kendini onun üzerine bırakırken ağzından çıkan tek kelime "Evet!" oldu.

Ateşli ten, ateşli tenle buluştu ve soğukluğunu yakıp yok etti. Meme uçlarını emmek için göğüslerine giden yolu öptü.

"Benim tatlı bebeklerim. Sizi özlüyordum. Kötü anneniz sizi sakladı. Ama endişelenmeyin, canlarım. Bunun için ona iyi bir dil cezası vereceğim."

Gülmek istedi. Çılgılık atmak istiyordu. Seks hiçbir zaman eğlenceli olmamıştı, hiçbir zaman eğlenceli ya da lezzetli bir şekilde kirli olmamıştı ve hiçbir zaman hepsi aynı anda olmamıştı. Seks, biraz okşama, biraz itme ve hoş bir

En sevdiği kısma gelmeden önce doruğa ulaşmıştı: sarılma. Ama Daniel ona ihtiyacı olduğunu hiç bilmediği her şeyi veriyordu ve bu konuda hoş bir şey yoktu. Bu zevk keskin ve amansızdı ve doğrudan çekirdeğine vuruyordu.

Kız kıvrana, gevezelik edene ve daha fazlası için yalvarana kadar meme uçlarıyla oynadı. Ve karnından aşağıya doğru öpücükler kondurduğunda, aldığı zevk daha da keskinleşti. Aşırı yumuşaklığı hakkında endişelenmeye kendini getiremedi, umursamadı. Adam devam ettiği sürece!

Karnındaki yara izlerine ulaştığında durdu. Merdivenlerden düşmesinin ve ardından geçirdiği ameliyatın neden olduğu kabarık dokuları göremiyordu ama kesinlikle hissedebiliyordu. Damarlarındaki kan soğumaya başladı... ta ki bir yara izini bir uçtan diğer uca yalayana kadar. Kadın yatağın eridi.

Hiç soru sormadan devam etti, uyluklarının iç kısımlarını öptü ve onu gelecek olanla alay etti. Kısa süre sonra bir kez daha kıvranmaya başladı, başı yastıkların üzerinde sallanıyordu.

"Daniel."

"Yemin ederim adımları her söylediğinde neredeyse boşalıyorum. O dudakların... o nefesli ses tonun. Bana istediğim her şeyi yapacağını söylüyor... yeter ki ben seni yapayım."

"Evet. Lütfen."

"Lütfen ne?" Çenesini kadının kasık kemiğine dayadı, sıcak nefesi karnını havalandırdı.

Adam rahat görünüyordu, oysa kız tutarlı cümleler kurma yeteneğini kaybettiğinden oldukça emindi. Yine de denedi. İstediklerini, ihtiyacı olanı... onsuz ölebileceği şeyi elde etmek için her şeyi yapardı. "Tadıma bak."

"Seni nerede tadacağım?"

Yumruklarını şiltelere vurarak, "Nerede olduğunu biliyorsun," dedi.

"Eğer söylemeyeceksen, o zaman bana göstermen gerekecek."

Onu konfor alanının ötesine itmeye kararlıydı, değil mi? Titreyen elini karnından aşağı kaydırarak, parmaklarını bacaklarının arasındaki küçük saç tutamının arasından geçirdi -inledi- ve şimdi onun dikkatini çekmek için ağlayan şişmiş tomurcuğa dokundu.

Avuç içi onunkini buldu ve parmakları birbirine kenetlendi. Birkaç kalp atışı boyunca bu şekilde kaldılar, el ele tutuşmanın basit zevkinde kayboldular, bir bağ oluştu. Ağrıları artmaya devam ediyor, onu rahatsız ediyordu,

Ve kanındaki ateş içini ve dışını eritmişti. Daniel'ın elini çekirdeğine doğru çekti ve temas ettiklerinde ikisi de hırıltılı bir nefes çekti.

"Sen sıvı ateşsin." Adam başını eğdi. Kadın nefesini tuttu, bekledi, bekledi.

Bekliyorum.

Yala!

Onun adını haykırdı.

Sanki açlıktan ölüyormuş gibi onu tekrar tekrar yaladı. "Hiç bu kadar tatlı bir şey tatmamıştım. Sıcak bal gibisin. *Benim balım.*"

Sözleri... hareketleri... katıksız erkekliği... onu kuşattı, ihtiyacını daha da artırdı, onu damgaladı; her parçası onun her parçasına karşılık verdi.

Aklındaki hiçbir kapı kapalı kalmadı. Kalbindeki hiçbir pencere kapalı kalmadı. Ona karşı açıktı, her gizli fantezisi onun önünde çırılçıplaktı.

Dizlerini daha da ayırdı. Gidebildikleri kadar uzağa. Onu savunmasız bıraktı.

"Eminim burası gerçekten çok güzeldir," dedi sesi gergin bir şekilde. Parmağını kızın ıslaklığında gezdirdi ve kız . "Her lanet gün senin üzerinde olacağım." Onu *emdi*.

Kız kıvrandıkça, adam daha fazla baskı uyguluyor ve onu çılgına çeviriyordu. "Şimdi, Daniel. Sevgilim," demeyi başardı nefes nefese kalırken. "Ben istemiyorum

Tekniğinden şikayetçi olduğumu düşünüyorsun. Bu mükemmel. Sen de mükemmelsin. Ama eğer ana etkinliğe katılmazsan, açılış gösterisi sırasında tüm enerjimi kullanacağım."

Durdu. Durdu! Sonra derin bir iç çekti. "Lanet olsun, Thea.

Zorlukların kölesi olduğumu biliyorsun. Ana etkinlikten açılış gösterisinden *daha fazla* keyif almanızı sağlayamazsam kendimle nasıl yaşayabilirim?"

Gerçek aniden çok netleşti. Bu gece hayatta kalamayacaktı.

İşine geri döndü, neredeyse acımasız bir kararlılıkla yalıyor ve emiyordu. Zihni bulanıklaştı; var olan tek insan onlardı, bu an önemli olan tek zamandı. Nefesini yakalamak için mücadele etti, her nabız noktası vahşi bir çılgınlığa kapılmıştı, vücudu his ve alevden başka bir şey değildi.

Doruk noktasına ulaşması onu şaşırttı. Bir an adamın yüzüne sürtünürken, bir an sonra tavana doğru çılgın atıyor, kasları kasılıyordu.

Görkemli yükseklikten aşağı indiğinde, Daniel onun üzerinde duruyordu. "Sanırım asıl olay için hazırsın, tatlım."

Onun içinde olma düşüncesi, iki varlığın tek bir varlığa dönüşmesi, onu o kadar yoğun bir özlemle doldurdu ki, tatminini tamamen unuttu. Bu sadece bir mezeydi. Yemeğin tamamına ihtiyacı vardı.

"Öyleyim, gerçekten ." Tırnaklarını adamın göğsünde gezdirdi. "Söz veriyorum." "Çok yorgun değilsen tabii?" sordu sanki kız hiç konuşmamış gibi. "Evet, Muhtemelen çok yorgunsun." Sanki onu terk edecekmiş gibi doğruldu.

Kollarını kavrayarak onu yerinde tuttu. "Alay etmeyi bırak. Bana daha fazlasını, daha iyisini verebileceğini kanıtlıyorsun. Şimdi."

"Evet, ." Tek bir parmağıyla onu deldi ve kalçaları yataktan . Sonra, bir başka çarpıcı doruğa doğru koşarken, hassas iç duvarları parmağın etrafında kenetlenirken, onu gererek ikinci bir tane ekledi; o kadar ıslaktı ki, kayma kolay kaldı.

Çok yakın, ama henüz yeterince yakın değil. "Hazır mıyım?" Bir açıklama yapmak niyetindeyken bir soru.

"Henüz değil."

İnledi.

Kıkırdadı, sert sesi şefkat iplikleriyle kırılmıştı. "Artık beraberiz." İçeri. "Bir çift. Bunu biliyorsun, değil mi?" Dışarı.

Şeytani adam! "Evet. Birlikte. Çift."

İçeri. Adam parmağını geçirdi ve kızın nefesi kesildi, kalçaları bir kez daha kendiliğinden kalktı. "Başka insanlarla çıkmak yok." Dışarı.

"Hayır... diğerleri... yemin ederim."

Acımasızdı, ona işkence etmeye devam ediyordu, hâlâ yavaşça, çok yavaşça girip çıkıyordu.

Bu oyunu iki kişi oynayabilirdi. Parmaklarını adamın kalın, sert uzunluğunun etrafına dolamak için vücutlarının arasına uzandı. O kadar genişti ki parmakları ortada buluşamıyordu ve çok lezzetli bir şekilde uzundu. Mikro penis yorumuna göz kırpmamasına şaşmamalı. Adamın bir makrosu vardı!

Onu okşadı, hareketleri garip ve denenmemişti ama adam gibiydi.

Onu övdü. "Beni çok iyi hissettiriyorsun tatlım, ama asıl olayın zamanı geldi. Sadece bunu beklediğin için, çaresiz olduğum için değil."

Eğer bu kadar acı çekmemiş olsaydı, gülerdi.

Gergin bir sesle yataktan ayrıldı: "Sadece bir prezervatif alıyorum. Ya da altı tane."

Doğru. Güzel. Ama modern bir kadın olarak kendi sorumlulukları vardı. "Ben sadece Jazz ile birlikte oldum. O benim eski sevgilim. Boşandıktan sonra test yaptırdım. Ben temizim. Öyle mi..." Vay canına, bu çok zordu. "Öyle misin?"

Sessizlik. Yatak eğildi ve Daniel onun üzerinde durdu, ay ışığının bir huzmesi perdelerdeki bir çatlaktan süzülüp onu aydınlattı. Yüz ifadesi son derece nazikti.

"Seninle gurur duyuyorum. Doğru yaptın. Her zaman sor."

Bu sözler onu duraksattı. Neden ona tekrar sorma ihtiyacı duymuştu ki?

-

Farkına vardı. Her zaman *gelecekteki* sevgililerine sorardı. Onunla açıkça çıkmayı kabul etmiş olabilirdi ama uzun söylediğinde ciddiye. Midesinin derinliklerinde hastalıklı bir his çalkalandı; bunu görmezden geldi. Onu istiyordu ve tüm dünyanın onun kendisine ait olduğunu bilmesini istiyordu. Bu kadarı yeterliydi. Şimdilik.

"Ben temizim," dedi. "Eğer doğum kontrol hapı kullanıyorsan..." "Ben değilim." Buna gerek yoktu.

"Prezervatif tak o zaman."

Doğum kontrol hapı kullanıyor olsaydı, hapsiz mi gidecekti?

Onun şaşkınlığını fark etmiş olmalıydı. "Her zaman bir tane takarım. Onsuz hiç seks yapmadım. Ama bir gün seninle çıplak olmak istiyorum."

Üzüntüsünü unutun. Kalbi ona duyduğu sevgiyle kabarmıştı. Ölümüne mahkûm olduklarını düşünebilirdi ama ona ihanet etmeyeceğine güveniyordu.

"Hamile kalamıyorum," diye itiraf etti. "Bu yüzde yüz doğru değil. Olabilirim, belki, muhtemelen, ama bu milyonda bir ihtimal olur."

Onun sorular sormasını bekliyordu. Onun yerine dövmesini okşadı, parmak uçları tenini okşarken son derece şefkatliydi. Sonra folyo paketi yırtıp açtı ve lateksi boyundan aşağı kaydırıldı.

"Milyonda bir bile hâlâ bir şanstır," dedi.

Keşke. "Bahse piyangoyu kazanacağını düşünen o aptallardan birisin."

"Birinin yapması gerek. Ve sen şanslı olmak üzeresin, bu yüzden neden oranlardan şikayet ediyorsun."

bile kıkırdadı. Anlaşılan acı çekerken *de* gülebiliyordu. "İçime gir. Şimdi, şimdi, şimdi!"

Bacaklarını ayırdı, pozisyonunu aldı ve eve doğru itti. Kızın kalçaları onu karşılamak için eğildi ve kız haykırdı. Oh, onun tarafından doldurulmanın mükemmelliği.

Tırnakları adamın saçlarına ve sırtına battı. İlk iki vuruş onu yaktı, çok gerdi, ama sonra, ah, sonra... sihir gerçekleşti.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

DANIEL daha önce hiç bilmediği bir duruma girmişti: her şeyi tüketen bir arzu. Onu sürüklüyordu. kasıp kavuruyor, her saniye kendisiyle çelişiyordu. *Hızlı git. Yavaş git.* Memnuniyet ve tatmin onu çağırıyordu. *Yaklaş...* Çıldırarak *üzereydi* ama hiç bu kadar mutlu olmamıştı. Thea ona sarılmıştı, sıcak ve ıslaktı. Hayır, sırılsıklam.

Yumuşacıktı ve kesinlikle kokuyordu. Onun tatlı, tatlı balının tadı hâlâ dilini tatlandırıyordu. Işıkları açmak için her şeyini verebilirdi ama kız hazır değildi ve onu zorlamayacaktı. Bir daha yapmayacaktı. Bunun onun için iyi olmasını istiyordu. Hayır, onun için mükemmel, böylece daha fazlası için geri gelecekti. Böylece *hep* daha fazlası için geri gelecekti.

Her zaman mı?

Birlikte oldukları sürece.

Kollarını dizlerinin altından geçirerek bacaklarını açmaya, vücudunu onu daha derine çekmeye zorladı. Loş ışıkta meme uçlarının tepelerini . O küçük pamuk şekerler. Eğildi ve bir tanesini dişlerinin arasından geçirdi.

Adını haykırdığında, yavaş gitmek bir seçenek olmaktan çıktı. Ona bir, iki kez çaktı. Bakışları altında göğüsleri sallanıyordu ve bu sadece onun arzusunu körüklüyordu. Bir elini uyluğunun iç kısmına kaydırıp, başparmağını şişmiş sinir demetinin üzerine bastırdı.

"Evet! İşte!" diye bağırdı.

İtti ve ovuşturdu, itti ve ovuşturdu. Her hareket farklı bir uyarıcı sağladı, ama daha hızlı ve daha hızlı hareket ettikçe, hisler bir araya geldi. Daha fazla baskı uyguladığında inledi, iç duvarları daraldı ve zevk onu parçaladı. Kadın yakındı; onu daha da yaklaştırabilirdi.

Daha sert, daha hızlı itmeye başladı, ta ki bir kırıcıya dönüşene kadar. Tamamen durdurulamazdı. Yatağın ayakları halıya sürtündü. Yatak yayları gıcırdadı. Kendisini saplantı haline getiren bu kadına bakarken, ilkel bir sahiplenme duygusu kök saldı.

"Daniel, Daniel, Daniel," diye bağırdı.

Göğüslerini avuçladı ve yoğurdu, meme uçlarını sıktı. Sonsuza dek tadını çıkaracağı nefis sesler çıkarırken kalçaları kıvranıyordu. Şimdiye kadar gördüğü en muhteşem kadınsı zevk tablosuydu.

"Benim için gel, tatlım. Seni hissetmek istiyorum." "Evet, evet. Seni hissetmek."

Parmaklarını kızın kışının altına sokup kaldırdı, kasıkları başparmağının yerini aldı ve kızın göbeğine tekrar tekrar çarparken sürtünmeye başladı. Kadın çığlık attı, tüm vücudu eğildi. İç duvarları onu olarak sıkıştırdı ve artık kendini tutamadı. Prezervatifin içine fişkirirken kükredi.

Kadın yatağa yığıldığında, adam da onun yanına yığıldı.

"Sanırım bir deprem daha oldu," diye mırıldandı.

Güldü. Ayağa kalkmak ve prezervatifi atmak için yeterli gücü toplamak zordu ama bir şekilde başardı. Ayrılık -kısa da olsa- onu rahatsız etti. Yatağa geri döndü ve kızın bacaklarından birini onunkinin üzerine atıp kalçalarını ona yaslayacak şekilde çevirdikten sonra örtüyü üzerlerine örttü ve rahatlayarak iç çekti.

Başını onun omzuna yasladı. "Kukla ustasının işi bitti mi?" "Asla."

Parmaklarını kadının omurgasında bir aşağı bir yukarı gezdirdi.

"Şimdi

Biz erkek ve kız arkadaşız ve yüzde yüz özeliz, her sabah ve her akşam altın süt bekliyorum."

"Peki karşılığında ne alacağım?"

"Şimdiye kadar oyulmuş en muhteşem yatak başlığı."

"Asla olmaz. Geçiş ücretini çoktan ödedim. Aklını kullan Porter ve bana zaten borçlu olmadığın bir şey için pazarlık yap."

". Ama siz mini buzdolabının içine bakmadan görüşmelere başlamayacağım."

"Oraya benim için bir şey mi koydun?" Sesi şaşkın ve heyecanlıydı.

" bakalım." Onu yataktan biraz itti.

Buzdolabına doğru yürürken çarşafı da yanında götürdü.

* * *

DOROTHEA içeride ne bulacağını merak ediyordu. Vücudundan yemek için krem şanti mi? Bir sonraki aşk turunda yakıt ikmali için Red Bull mu? Karanlık odaya rağmen yolunu bulmakta hiç zorlanmadı, her odanın düzenini biliyordu. Kapıyı açtı ve homurdandı.

", Danny oğlum. Altın süt için tüm malzemeler. Kendine karşı ne kadar da tatlısın."

"Gördüğüm kadarıyla arkadaki pastırmalı keki fark edememişsiniz."
Gerçekten mi? Süt malzemelerini bir kenara itti ve -tabii ki yeterince.
Üzerine pastırma parçaları serpilmiş bir kek.

Dorothea gözyaşlarını kırıştırmak zorunda kaldı. "Teşekkür ederim,
Daniel."

"Erkek arkadaşın olarak - senin özel erkek arkadaşın olarak - her gece ve
her sabah altın sütümün servis edilmesini beklediğimi söylemiş miydim?"

"Sadece on bin kez. Senin için seve seve yaparım ama benim odama
gitmemiz . Seninkinde ocak yok."

Bir saniye sonra ayağa kalkmış, kapıya doğru gidiyordu. Tamamen
çıplaktı! Unutmuş olması gereken bir gerçek.

"Bekle! Giyinmen gerek." Onun da giyinmesi gerekiyordu. Odanın içinde
koşuşturup durdu, çarşafı göğsüne yakın tutarak atılmış -ve artık yırtılmış-
giysilerini topladı. Tek eliyle her bir parçayı çekiştirmek zor oldu ama bir
şekilde başardı.

"Bu neredeyse bir anlaşma kırıcı, tatlım." Bir kot pantolonu çekiştirdi,
sonra bir çanta aldı ve içine buzdolabındaki malzemelerin yanı sıra plastik bir
kılıfla korunan kekini doldurdu. "Seni sonsuza dek çıplak tutmak istiyorum."

Sonsuza kadar mı? Gözleri büyüdü ve onu incelemek için ışıkları yaktı.
Yaptığı hatanın farkına varmış olmalıydı, çünkü aniden kaşlarının çatıldığını
gizleyemedi.

Olumsuz tepkiler onu incitmedi. Hem de çok. Son kullanma tarihleri olduğu
konusunda onu uyarmıştı zaten.

Koridorda ilerlerken dışarıda kimsenin olmaması için dua etti.
Ne yazık ki, üç müşteriden birine rastladılar. Buranın yerlilerinden birinin
oğlu, hamile kız kardeşini ziyarete gelmişti. Neyse ki adam yanlarından
geçerken telefonundan başını kaldırmamıştı.

Daniel seslendi, "Fark ettiniz mi bilmiyorum ama ben onun erkek
arkadaşıyım."

Oh, yıldızlarım. "Daniel."

En azından patron kendi küçük dünyasında kaybolmuş bir şekilde yoluna
devam etti.

"Ne?" Daniel talep etti. "Seni taşımamı ister misin? Yorgun görünüyorsun.
Yoğun bir sevişme yüzünden tüm enerjin tükenmiş gibi."

Sevişmek mi? "Hayır, ben-"

"Tamam, harika." Çömeldi, omzunu kızın ortasına dayadı ve onu
ayaklarından kaldırdı.

Gülerek onun sırtına vurdu. "Bana bu şekilde davranmaya nasıl cüret
edersin. Ben senin patronunum."

"Ben senin centilmen aşığını ve centilmen aşık her zaman patrondan üstün olacaktır." Köşeyi döndü ve üst kata çıkan merdiveni tırmandı.

"Daha önce bir olmadığını söylemiştin. Hatta bunu kanıtladın! Bana hiç sıra gelmedi."

"Eğer bana orgazm olmadığını söylemeye çalışıyorsan, seni tokatlayacağım."

"O değil," dedi ve . "Diğer şey. Seni... bilirsin işte... tadına bakamadım."
Bir adımı kaçırdı.

Poposundaki eli yumuşadı ve ovmaya başladı. "Surat mı asıyorsun, tatlım? Kahretsin, bu çok ateşli." Kapıda onu ayağa kaldırdı. En hınzır gülümsemesini takınmıştı. "Haklısın. Sıranın sana gelmesine izin vermedim ve bu benim hatamdı. Bunu telafi edeceğim." Cebinden anahtarı çıkardı ve kapıyı açtı... sadece onu geri geri odaya sokmak için. "Sen sıranı savdıktan sonra altın süt konusunda pazarlık yaparız." Elindeki şekerleme torbasını sehpanın üzerine bıraktı ve gülümsemesi genişleyerek fermuarını yavaşça indirdi. "Devam et. Yut beni."

* * *

DOROTHEA gülümseyerek uyandı. Daniel'in yatakta onunla birlikte olmadığını fark edene kadar... odasının hiçbir yerinde, hatta çatıda bile değildi. Çekip gitmişti. Neden, o kirli parça-

Oh! Bir not bırakmış, sevgilim.

Uyuyamadım ve sizi rahatsız etmek istemedim, ama lanet olsun, bir dahaki sefere rahatsız edilmekle uğraşmak zorunda kalabilirsiniz. Ayrılmak cehennemdir. Bana karşı yumuşak ve sıcak olmanı seviyorum.

Sevgiler, D.

Not: Altın sütüm nerede?

Kâğıdı göğsüne bastırdı ve iç çekti. O adam. Hayal ettiği her şeydi ama çok daha fazlasıydı. Ama uyumayı reddettiği her seferinde kendine zarar veriyordu. Onu yormuş olmayı diledi, ona huzur ve dinlenme vermek istedi. Az önce ona hayatının en güzel gecesini yaşattığı gibi.

Zihni en sevdiği anlardan bazılarını yeniden canlandırdı.

Onun uzunluğunu emdiğinde ve doruk noktasının her damlasını alması için ona yalvardığında.

Sonrasında gülerek pastırmadan daha lezzetli olup olmadığını sormuştu.

köpüklü bir banyo hazırladığında ve arkasına oturup boynunu öptüğünde, saçlarını yıkadığında ve sırtına masaj yaptığında, bir kez bile mayo giydiğinden şikayet etmemişti.

Küvetin kenarına eğilmişken onunla seviştiğinde, su yere dökülüyordu ve onun isteği üzerine ışıklar kapalıydı.

Yatağa kıvrıldığında, bitkin ve ağrılıydı ve adam ona aspirin vermişti. Sonra "Doyamıyorum," diye hırladı ve onu baştan çıkardı. Bu sefer nazikti, neredeyse sevgi doluydu. Ama onu sevmiyordu, henüz.

Dorothea onun kalbini kazanmak için elinden gelen her şeyi yapmayı planlıyordu. İyi bir meydan okumayı seven tek kişi o değildi.

Gül dövmesinin dışını izledi ve kalbinin üzerine ağır bir yük çöktü. Ya onun kalbini kazanırsa ve o da evlenmek... ve bir aile kurmak isterse?

Evlat edinmeye açık olur mu?

Oha! biraz. Kendini çok aşıyorsun.

Doğru. Titreyen bacaklarının üzerinde durdu ve cep telefonunu eline aldı. Onu arayacak, seksi sesini duyunca ürperecek, sonra da kendisini terk ettiği için ona kızacaktı. Öyle ya da böyle, geçmişindeki şeytanlarla savaşmasına yardım edecekti.

Yeni zihinsel not: TSSB'yi ve bir partnerin başa çıkmasına yardımcı olmanın en iyi yollarını araştırın.

Eğer ararsa, yapışkan biri gibi mi görünecekti? İlişkileri çok yeniydi ve hiçbir ayrıntıyı müzakere etmemişlerdi. *O da* bu işte yeniydi.

Tamam. Telefon yok.

Dorothea dişlerini fırçaladı, saçlarını at kuyruğu yaptı ve en sevdiği atleti ile koşu şortunu giydi.

Koşudan sonra duş alacaktı. Belki Daniel da ona katılırdı. Daniel.

Erkek arkadaşı.

Telefonu garip bir vızıltı çıkardı. Kaşlarını çatarak ekrana baktı. *Müşteriler Lobide* yazısı ekranda yanıp sönüyordu.

Ne-

Bekle. Daniel burada çalışmaya ilk başladığında, "güvenlik sorunlarınızın yanı sıra teknoloji sorunlarınızı da çözmekten" bahsetmişti.

Lanet olsun, onun tüm bu iyiliklerine bir son vermesi gerekiyordu. Onun için hiçbir şey yapmamıştı ve dikkatli olmazsa bir dengesizlik oluşacaktı. Ama kendisi için her şeyi yapabilen bir adam için ne yapabilirdiniz ki? Ona altın süt yapmak dışında mı? Ve beynini zevkten uçurmak dışında.

Dorothea müşterilerle ilgilenmek için lobiye doğru ilerledi. Tezgâhın arkasında uyuyan Bayan Hathaway'i ve önünde takım elbiseli bir Jazz'ı görünce midesi bulandı.

Oh, . Onu uyarmıştı. Nasıl unutmuş olabilir? Hazırlıklı olmalıydı.

Hazırlıklı değildi.

Muhteşem Charity Sparks onun yanında duruyordu, kırmızılar içinde ışıldıyordu. Onunla konuşuyordu ama adam bir karşılık vererek onu susturdu.

Belki de onunla ilişkisini bitirmişti.

Charity kızardı ve sanki onun tepkisi tam da istediği şeymiş gibi gülümsüyormuş gibi yaptı.

Dorothea geri çekilmek ve yeni gelenlerle annesinin ilgilenmesini sağlamak istiyordu. Ama o bir korkak değildi. İki yüz elli kiloluk sert kas gücü ve kararlılıkla karşılaşmış ve kazanmıştı.

250 kiloluk sert kas ve kararlılıktan bahsetmişken, Daniel'in manevi destek için burada olmasını diledi.

Zekiyim, güçlüyüm ve -bazen- kendime güveniyorum. Bunu kendi başıma yapabilirim.

Tezgâha yaklaştı ve Jazz'a gülümsedi. "Merhaba, Jazz. Hayırseverlik. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

YİRMİNCİ BÖLÜM

DANIEL son birkaç saatini babasının garajında yatak başlığı üzerinde çalışarak geçirmişti. Çok ilerleme kaydetmişti ama bitirememişti çünkü Adonis ve Echo uyurken elektrikli aletleri kullanmasını sınırlamak zorunda kalmıştı. Ve osururken. Babasının aksine, onlar duymakta zorlanmıyordu. Ama meşgul olmak zorundaydı. Thea'nın yanında olmak istiyordu ama onunla yataktayken silah sesleri ve ölüm hakkında dövünmek ve inlemek istemiyordu.

Ona tekrar ne zaman sahip olabilirdi? Hiç kimse bu kadar iyi, sıcak ya da ıslak hissetmemişti. Çok... mükemmel. Hiç bu kadar sert boşalmamıştı.

Onunla kalmalıydı. Onu terk etmemeliydi. Paylaştıkları yatakta yalnız izin vermemeliydi.

Berbattı. Onu sabah ışıyla çevrili görmeyi çok isterdi. Yara izlerinin izini sürmeyi çok isterdi ve ona nasıl olduğunu anlatması dua ederdi... neden hamile kalma şansının milyonda bir olduğunu.

Bir bebek kaybetmişti, değil mi?

Onun acı çektiği düşüncesinden nefret ediyordu.

Onu görme arzusuyla babasına bir not yazıp mutfak masasının üzerine bıraktı.

Ben handa olacağım. Anthony'yi ziyaret ettiğinde Adonis ve Echo'yu bana getirir misin? Seni seviyorum.

Yatak başlığının birkaç parçasıyla hana döndü. Her birini tema odasına taşıırken kimse ayağa kalkmamıştı. Harlow'un duvar resimleri güzel bir şekilde ilerliyordu. Farklı mevsimler için kullandığı renkler canlı ve gerçeğe yakındı. Kışın kar yağarken parıldıyor, yazın ise dalgalar nehirde dalgalanıyor gibiydi.

"Seni özledim, Dorothea."

İpek gibi söylenen sözler koridorda yankılandı ve Daniel'in duraklamasına neden oldu.

Sevecen ses tonu da öyle.

Lobiye girdi ve tezgâhın etrafında toplanmış dört kişilik grup buldu. Bir kadın, üç erkek. Bayan Hathaway bir sandalyeye çökmüş, horluyordu. Onu hiçbir şeyin uyandıramayacağına şüphe yoktu.

Daniel Thea'nın yanına geldi ve bir kolunu beline doladı, ona tekrar ulaşabildiği için mutluydu. Onu kabul edebileceğinden çok daha fazla özlemişti.

Şakağını öptü ve "Hâlâ beyaz cila sürdüğünü gördüğüme sevindim" dedi. Ona karşı titredi.

"Size yardım edebilir miyiz?" diye sordu diğerlerine.

Adam, eski sevgilisi, fark etti. Hava durumu sunucusu. Daniel cilalı saçları ve sörfçü çocuk yüzünü tanıdı. Hava durumu sunucusu Thea'ya sanki tüm sorunlarının cevabıymış gibi bakıyordu. Ki bu büyük bir sorundu.

"Daniel, Jazz Connors ile tanış. Kasabamızın hava hakkında bir haber yapmak için burada," diye açıkladı Thea sahte bir neşeyle. "Bu onun metresi, pardon, kız arkadaşı, Charity Sparks."

"Eski," dedi Weatherman.

Charity arkasında duran adamlara gergin bir bakış attı. "Onları ben ayırmadım. Jazz ve ben bir araya geldiğimizde ayrılmışlardı."

"Hayır," dedi Thea, "değildik."

"Bunu burada yapmayalım." Weatherman Daniel'ın bakışına kendi karşılık verdi. "Sen de kimsin?"

Daniel zerre kadar espri yapmadan gülümsedi. "Ben erkek arkadaşım. Ve darmadağınık görünüşümü mazur görmelisin. Bütün geceyi birinin -isim vermeyeceğim- doymak bilmez şehvetini yatıştırmakla geçirdim."

Bir azarlama bekliyordu ama Thea şaşırtarak parmak uçlarını göğsünde gezdirdi. "Sanırım senin unvanının centilmen aşık olduğuna karar verdik."

Lanet olsun, ama onu öpebilirdi.

Ne be? Kız artık ona aitti. Bu birlikteydiler; karar vermişlerdi. Onu öptü.

Weatherman tezgâhın kenarını kavradı, parmak eklemlerinin rengi hızla soldu; Thea'ya karşı hâlâ bir şeyler hissettiği aniden çok açıktı.

Daniel anlamıştı. Thea türünün tek örneği idi. Kimsede onunki gibi bir mizah anlayışı yoktu. Kimse ondan daha nazik, daha sevecen, daha verici olamazdı. Kimsenin daha iyi dans figürleri yoktu ya da başkalarını bu kadar kolay etkileyemezdi. Kimse onunki gibi bir vücuda sahip değildi. Kimsenin dudakları onunkiler gibi değildi. Onun sevgi dolu aklını başından alacak kadar tutkuluydu. Her yönden güzeldi.

Ama o benim.

Weatherman'ın onu aldatması ve ardından onun için savaşmak için bir yılını harcaması, ne kadar aptal olduğunu kanıtlamıştı.

Weatherman, "Günler önce konuştuk ve bir erkek arkadaştan bahsetmedin," diye homurdandı.

"Siz konuşuyor musunuz? Çünkü eski sevgiline seni bırakmasını söylediğini sanıyordum." Daniel sözleri Weatherman'a yöneltti, o piçin Thea'yla aralarına kıskançlık sokmaya çalıştığını biliyordu. Sadece aptalca değil. Aptalca.

"Onun gibi bir şey." Parlayan dudakları büzüldü. "Beni arıyor. Hatta telefonumu takip etmek için bir uygulama kullandı, böylece ben şehirdeyken beni yakalayabilecekti."

Evet, şimdi. Eğer bir sapık durumuyla karşı karşıyaysalar, işler kötüye gidecekti. *İşler* derken *öfkelerini* kastediyordu.

Brock ve Jude'dan adamın geçmişini istemeyi aklına not etti.

"Seni bir daha ararsa, onunla bir sorunumuz olacak," dedi Daniel, Weatherman'a bakarak. Ağzını bir sırtış kapladı, bu sırtış tamamen ısırgan ve kötü niyetliydi. "Sorunlarımı kanlı bir şekilde yenme eğilimindeyim."

Hava durumu sunucusu yüzünü buruşturdu ve "Hiç profesyonelce değil" diye homurdandı.

Dorothea omuz silkti, *Daniel tanıdığım en iyi adam*. En azından öyle umuyordu.

Kız, Charity, soldu.

"Kasabanın son zamanlarda yaşadığı hortumlar, fırtınalar ve depremler hakkında üç bölümlük bir bölüm çekmek için buradayız." Hava durumu sunucusu bir İtalyan makoseninden diğerine geçti. "Ayrıca... Buradayken sizi filme alabilir ve videoyu kanalıma sunabilirim diye düşündüm. Hayallerindeki işe girmene yardımcı olabilirim. Her zaman planladığımız gibi."

Charity, Thea'ya kırılgan bir gülümseme sundu. "Görünüşün için endişelenme. Saç ve makyaj konusunda yardımcı olabilirim."

Thea kaskatı kesildi ve Daniel varlığının her zerresiyle sarışına lanet okudu. Eğer pislikler uçak olsaydı, han şimdi bir havaalanı olarak sınıflandırılırdı.

"Hepimizin şeyi mi düşünüyorsun?" diye sordu Miz Charity'ye. "Thea'nın kendisiyle birlikte kameraya çıkan herkesi gölgede bırakacağını mı?"

Bir kez daha onun göğsünü okşayan Thea, başını onun omzuna yasladı.

"Ben... Şey... Evet, elbette." Charity gözlerini kaçırdı ve "Hanınız çok... eşsiz, Dorothea." Parmağını tezgâhın üzerindeki laminantın üzerinde gezdirdi. "Büyükanneimin mutfağında da bu tasarım vardı."

"Seninle özel olarak konuşabilir miyim, Dorothea?" Weatherman onunla Daniel arasında bir bakış attı. "Lütfen."

Hayatta olmaz. Daniel adamın Thea'yı yatağına geri istediğini biliyordu. Neden istemesin ki? Kadın Daniel'ı neredeyse diri diri yakmıştı. Onu üç kez, üç farklı şekilde elde etmişti ve ondan yeterince yararlanamamıştı.

Genellikle "ilişkinin" bu noktasında, daha şiddetli anıları onu rahatsız etmeye başlardı. Yeni bir kadına, yeni bir mücadeleye, yeni bir dikkat dağınıklığına ihtiyaç duyarak yoluna devam ederdi. Ama bu kez bağlantıyı koparmak gibi bir düşüncesi yoktu.

Sadece Thea'dan daha fazlasını istiyordu. Daha fazla mizahını. Öpücüklerini. Dokunuşunu. Onun nefessiz teslimiyet inlemeleri. Daha tatlı bir şey yoktu.

Ayrıca, zaten yeni ve daha iyi bir meydan okuması vardı. Aslında birkaç tane. Onu gülümsetmek ve güldürmek, mutlu etmek. Bu ödüller, başka bir kadının içinde bulacağı her şeyi gölgede bırakacaktı.

Thea, "Konuşmaya gerek yok," diyerek onu erkek adam kartını oynamaktan . "Birbirimize söylememiz gereken her şeyi söyledik."

"Size en yakın otelin adresini vereyim. Sanırım olanaklardan gerçekten keyif alacaksınız. Yani, taşaklarınız sizde kalacak." Daniel bir kâğıt parçasına uzandı.

Thea sızlanmış ve "Ama kazanacağım para..." diye olabilir.

Charity umutlu görünüyordu. "İçeride bir otel olduğunu bilmiyordum-"

"Hayır. En yakın otel en az yirmi mil ötede," dedi Jazz, Daniel'a ters bakarak. "Biz burada kalacağız."

"Harika." Charity buruşturarak elini havada salladı. "İşte kesinlikle... güzel."

Ve Jazz ona ters ters bakmaya devam etti.

"Peki, tamam o zaman." Thea derin nefes aldı, yavaşça verdi. "Bakalım elimizde ne varmış."

Kapının üzerindeki zil çaldı ve Virgil, Adonis ve Echo tarafından sürüklenerek hızla içeri girdi.

Nefes nefese kalan Virgil, "İşte . İstedğin gibi teslim edildi, evlat."

Jazz, Charity ve arkadaşları Kızıldeniz gibi ikiye ayrıldı. Köpekler tezgâha ulaşana kadar sürekli havladılar ve hemen ön patilerini dinlendirmek için zıpladılar.

Virgil yeni gelenlere ve odaya dağılmış ekipmanlara şüpheyle baktı. Bakışları Weatherman'ın üzerine indiğinde parmaklarını şıklattı. "Seni tanıdım."

Jazz parladı. "Kesinlikle öyle, efendim. Ben Jazz Connors." Tokalaşmak için elini uzattı. "Kanalın baş meteoroloji uzmanıyım-"

"Hayır, hayır, değil. Sen bizim küçük tatlı Dorothea'mızın eski kocasısın." Şimdi Jazz'ın rengi solmuştu. "Ben... Ben..."

Virgil kalçasını tokatladı. "Sadece gerçek bir beyinsiz, karısı dışında bir kadınla birlikteyken edep yerlerini edep yerlerinin içine sokamaz. Onurlu bir adam evdeki sorunları çözmek için elinden gelen her şeyi yapar ve bu yolda sapmadan ilerler."

Jazz irkildi ama toparlandı. "Eğer geri dönebilseydim, efendim-"

"Evet, evet, ," diye araya girdi Virgil. "Eğer kız kardeşim bir çük ile doğmuş olsaydı, o benim kardeşim olurdu. Olmayan bir şeyi dilemenin faydası yok."

"Bay Porter, lütfen," dedi Thea inleyerek.

"Bir hanımefendinin kulaklarını çınlattığım için üzgünüm ama büyük bir haksızlık karşısında sessiz kalamam," dedi yaşlı adam ve Daniel *hanımefendinin* tekil kullanımına sırtıttı. "Umarım kızmazsın, ama sevgili yaşlı annen bana evlilik sorunlarını anlattı ve bu beni yaban arılarını çiğneyen bir eşek kadar kızdırdı. Ve tatlım, eğer bir adam suç işleyecekse, cezasını da çekmeli."

Weatherman, "Açıklamama izin verirsiniz," dedi.

Virgil ona pis kokulu bir yan bakış attı. "Bahaneler kaz olsaydı, hepimiz mutlu bir Şükran Günü geçirirdik. Bunu unutma."

Weatherman bir aptaldı. Thea yerine Charity'yi seçmişti. Yemyeşil bir portakal yerine çürük bir elma. *Onun hatası. Benim kazancım.*

Thea gözlerini kırıştırarak Daniel'a baktı. "Bu gerçekten oluyor mu?" "Evet, hanımefendi."

"Bana hanımefendi demeyi keser misiniz?"

"Hayır, hanımefendi. Ben terbiyeliyim. Babam beni doğru yetiştirdi." Virgil ona gülümsedi.

"Oda anahtarımız lütfen?" Charity kaçmaya niyetli bir mahkûm gibi görünüyordu.

Weatherman boğazını temizledi, omuzlarını dikleştirdi ve Virgil ile konuşmasına devam etti. "Kalp kalbin istediğini ister."

Virgil bahanelerle ilgilenmiyordu. "Sanırım sakin istediğini sakin istediğini demek istedin."

"Baba, seni seviyorum." Daniel köpek tasmalarını aldı ve herkesin önünde Thea'nın muhteşem ağzını öptü. Onu sertçe öptü, çok net bir hak iddia etti. Başını kaldırdığında Thea tam da Daniel'in sevdiği gibiydi: nefesi kesilmiş, dizlerinin bağı çözülmüş, kaşları çatılmıştı. "Seni özleyeceğim. Sen beni özleyecek misin?"

"Evet, efendim," diye fısıldadı.

Virgil'e dönmeden önce ona sıırttı. "Hadi baba. Kız arkadaşım uğraşmaya değmeyeceğime karar vermeden önce seni Anthony's'e götürelim." Weatherman iş arkadaşlarının önünde uygunsuz bir şey yapmazdı.

Daniel Thea'nın genişleyen bakışlarıyla karşılaştı; yonca gözleri parlıyordu. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Ciddiyim. Aksi takdirde koşumuzda görüşürüz çünkü evet, köpekler ve ben de seninle geliyoruz. Ayrıca, bana bir bardak altın süt borcun var ve bunu tahsil edeceğim. Faiziyle birlikte."

* * *

DOROTHEA, Daniel Porter'ın yarattığı kasırgaya kapılıp sadece başını sallayabildi. Onun kız arkadaşı olarak hayatı böyle mi olacaktı? Her sabah bir his, duygu, şaşkınlık ve özlem fırtınasına mı kapılacaktı?

O zaman onu sonsuzluk için kaydet.

"Altın süt," dedi. "Kontrol et. Koşumuzdan sonra yaparım." Hiç koşu arkadaşı olmamıştı ama hep bir tane olsun istemişti. "*Bizim koşumuz*. Birlikte yapacağımız koşu."

"Eski sevgilin seni rahatsız ederse bana haber ver, icabına bakarım," diye ekledi Daniel ve bu konuda pek de sessiz kalmadı. Babası ve köpeklerle birlikte gitmeden önce onu tekrar, bu sefer hızlıca öptü.

Elini göğsüne götürdü. Ne adam ama.

Jazz bakışlarını ona çevirdi ve Charity ona parlak bir gülümseme sundu, bu seferki gerçektir.

Sadece sana ödeyecekleri parayı düşün.

Her zamanki fiyatının iki katına dört gece için dört konuk - çünkü neden olmasın?

Herkesi ikinci kata yerleştirdi ve anahtarları dağıttı. "Kahvaltıda kahve ve kekler . Daha doyurucu bir şeyler isterseniz oda servisini arayın ya da yemek salonunu ziyaret ederek

sipariş edin." Carol döndüğüne göre artık handa sadece atıştırmalık değil, sıcak yemek de sunulabilirdi. "Mutfak öğle ve akşam yemekleri için de açık."

"Lütfen Dorothea," dedi Jazz. "Konuş benimle. Sana anlatacak çok şeyim var."

Charity'nin gözbebeklerinde öfke titreşiyordu, kenarları korkudan ...? Onu kaybetmekten korkuyordu, değil mi?

Ugh. Neden onu tutmak istesin ki? "Jazz!"

Holly'nin sesi cınladı.

Neşelenen Jazz döndü. "Holly!"

Kız kardeşi eski sevgilisine koştu ve kendini onun kollarına attı. Adam onu etrafında döndürdü.

"Seni çok özledim," dedi Holly. "Ben de seni özledim, bücür."

Onları görünce Dorothea'nın kalbi acıdı. Kasabaya ilk döndüğünde kız kardeşinden böyle bir karşılama beklemişti. Onun yerine ne almıştı? Yüzünde patlayan bir baloncuk ve hırıltılı bir "Ve ben hayatımın daha kötü olabileceğini düşünmemiştim."

"Burada mı kalıyorsun?" Holly diğer herkesi görmezden gelerek Jazz'a sordu. "Elbette kalıyorum." Anahtarını Holly'nin önünde salladı. "Dört gece."

Eskiden olduğu gibi mutlu bir çocuk gibi el çırpı. "Gel . Sana odanı göstereyim."

Dorothea iç çekerek, kaydettikleri ilerlemenin boşa gittiğini düşündü.

Jazz omzunun üzerinden ona ne kadar iyi anlaşılabileceğimizi gördün mü der gibi bir bakış fırlattı. Dorothea'nın önemsemediği bir bakış. O, asla tekrar ziyaret etmek istemediği geçmişinin bir parçasıydı. Ama yalan yok, eski sevgilisine onsuz hayatının ne kadar harika olduğunu göstermek iyi hissettirmişti, gerçekten iyi. Elbette tüm hayallerini gerçekleştirememişti ama mutluydu ve yeni hayaller kuramasa da olurdu.

Mürettebatın aksine, Charity çifti takip etmedi. Dorothea'nın elini tutmak için tezgâhın üzerinden uzandı. "Sadece yaşananlar için üzgün söylemek istedim. Seni hiç istememişim... Ama sevmiştim... Özür dilerim," diye yarım yamalak bitirdi. "Ve arkadaş olmamızı istiyorum, Dorothea."

Şimdi ne var?

"Jazz memleketini kanala sunduğunda endişelendiğimi itiraf etmeliyim," diye devam etti. "Onu benden çalmaya çalışacağını düşünmüştüm ama artık kendi erkeğine sahip olduğunu görebiliyorum."

Bu kız gerçek miydi? Dorothea'nın artık kendi erkeği olduğunu sanıyordu.

Şimdi.

Sanki daha önce yapmamış gibi. Charity'nin ahlaki pusulası neredeydi?

"Dürüst olacağım," dedi Dorothea elini çekerek, "arkadaş olabileceğimizi hiç sanmıyorum."

Narin omuzlar bir kez daha soldu. "Evet. Bunu söyleyebileceğini düşünmüştüm.

Sizi ya da hanınızı aşağılamak istememiştim. Ben sadece... Jazz'ın bana tekrar aşık olmasını istiyorum. Benden ayrıldı, biliyor musun? Sebepsiz yere! Ben yanlış bir şey yapmadım. Her hevesini yerine getiriyorum. Buraya ait olmadığını görmesini sağlarsam, belki-"

"Bunu duymak istemiyorum." Yine de neredeyse Charity'nin bir ilişki yaşayacak kadar iğrenç bir adamı, bu ilişki kendisiyle olsa bile, neden yanında tutmak istediğini soracaktı.

"Elbette hayır," dedi Charity. "Anlıyorum. Ama ben gerçekten-"

Dorothea onun sözünü bitirmesini beklemedi. Tezgâhın etrafından dolaşıp binadan çıktı ve Charity'yi lobide bıraktı. *Silkelen*. Bir süre olduğu yerde koştu, ısındı, bir amaç uğruna nefes alıp verdi. Güneş parlıyordu, gökyüzünü güzel bir rulo bulut kaplamıştı. Kuşlar cıvıldıyordu.

Annesi şu anda hanın önünde, kaldırımıyla caddeyi birbirinden ayıran çimenlik alandaki gül ağaçlarını buduyordu. "Misafirlerin güzel bir manzaraya ihtiyacı var," demekten hoşlanırdı. Tomurcuklar açmaya ve havayı koklamaya başlamıştı.

"Günaydın canım," dedi Carol. Şapkası yüzünü güneşin parıltısından koruyordu.

"Günaydın anne." Virgil'in itirafından hiç bahsetmedi. Bunun ne olacaktı ki? Carol dedikodu yaptığı için kendini kötü hissedecek, Dorothea da ona kendini kötü hissettirdiği için suçluluk . Ama ders alınmıştı. Carol'a sırları konusunda güvenilemezdi. "Bir saat içinde dönerim. Telefonun yanında, değil mi? Misafirler yemek için sizi arayabilir. Ve oda isteyen başka biri çıkarsa-"

"Onlarla ben ilgilenirim, sen merak etme." Carol kirlenmiş eldivenlerini birbirine sildi. "Daniel seni Anthony'nin evinde beklediğini ve onu geride bırakmaman gerektiğini söylememi istedi."

"Harika. Teşekkürler." Bir adım uzaklaştı, ancak o kadar .

"Geceyi handa geçirdiğini fark ettim," diye devam etti annesi.

Dikkatli ol. "Bunu bazen yapar."

"Şalgam kamyonundan düşmedim, genç bayan. Senin odanda kaldığını biliyorum."

"Biz çıkıyoruz." Açıkça! "Yakın gelecekte bu çok sık yaşanacak."
Carol kaşlarını çatı. "Umarım ne yaptığınızı biliyorsunuzdur. O-"
"Harika bir adam. Biliyorum." *Ve bu benim gitme işaretim.* Dorothea
tekmeledi

Kapalı.

Style Me Tender'a ulaştığında, Daniel'ın köpeklerle oynamasını izleyerek
olduğu yerde koşmaya başladı. Daniel onu fark etti ve özel bir takındı. Daha
önce hiç görmediği bir gülümseme. Yalnızca kendisi için olduğunu düşünmek
hoşuna gidiyordu. Güneş ışınları Daniel'ın üzerine dökülüyor, erkekliği tüm
çıplaklığıyla ortaya çıkıyordu.

Ama bu özel gülümseme uzun sürmedi. Yüz hatlarının üzerinden bir endişe
gölgesi geçti.

Ne için endişe?

"Hey, Virgil. Hey, Anthony," dedi el sallayarak. İkili masalarında dama
oynuyordu.

"Tekrar merhaba, Bayan Dorothea." Virgil onun yanağına bir öpücük
kondurdu. "Şimdi, bir şeyi bilmeni istiyorum. Oradaki güzel çocuğa sert
davrandığım için üzgün değilim. Sana yanlış yaptı ve bu benim kitabımda
asla iyi olmayacak." Bakışları oğluna kaydı. "Asla olmaz. Senin kalbini
kıranın derisini yüzerim ve bunda ciddiğim."

Anthony başıyla onayladı ve o da gülmek istedi. Daniel'ın değil de onun
babası gibi davranıyorlardı. Babaların nasıl davranması gerekiyorsa öyle.

"İkinizden bu kadar yeter." Daniel ona Echo'nun uzattı -aslında, sanki bir
şeye işaret ediyormuş gibi ona sundu- ve o da memnuniyetle kabul etti.

"Hayatınızın antrenmanına hazır olun."

"Göründüğümde daha güçlüyüm. Bu yavru beni alt edemeyecek." "Sadece
bekle."

Yavaş yavaş başladılar, köpeklere yanlarında durmayı, sincaplar ve arabalar
geçerken sıçramamayı ya da hamle yapmamayı öğretiler. Çok geçmeden
alnında boncuk boncuk ter birikti, şakaklarından aşağı süzüldü. Echo tasmayı o
kadar çok çekti Dorothea sayısını unuttu ve kolları bacaklarından daha fazla
yanmaya başladı.

"Tamam. Haklıydın. Bu hiç kolay değil." Şimdiden puflamaya başlamıştı.
"Yürütülen benmişim gibi hissediyorum."

Köpekler sakinleşmeden önce birkaç blok daha koştular. Daniel oflayıp
puflayarak, "İyi olacak mısın?" diye sordu.

Onun ne demek istediğini biliyordu. Eski sevgilisi ve onun kız arkadaşı olmayan sevgilisinin handa kalması, kaybettiklerini sürekli hatırlatması ona iyi gelecek miydi?

Daniel sadece boşanmayı biliyordu, değerli Rose'unu değil.

İçinden bir inilti kaçtı. Daniel'ın yanlış yorumladığı bir inilti.

"Onu hâlâ seviyor musun?" Soru bir kırbaç gibi şakladı.

"Sevmiyorum."

"Emin misin? Bana aşkın sonsuza dek süreceğini söylediğini çok net hatırlıyorum." "Gerçek aşk bunu yapar. Jazz ile bağlılık ve minnettarlık vardı, hiçbir şey yoktu.

daha fazla." O zamanlar bile kalbi Daniel'a aitti. Şimdi gerçeği görüyordu.

Bence sen olduğun gibi mükemmelsin.

Bir cümlelerin -bir anın- bir hayatı sonsuza kadar etkileyebilmesi çok komikti.

Adam durdu ve kadın da aynısını yaptı, tam bir daire çizdiklerini fark etti. Tekrar salonun önünde idiler.

"Neden ağlayacakmış gibi görünüyordun?" diye sordu.

Bir araba geçti ve korna çaldı. Virgil ve Anthony sürücüye el salladı ve her kelimeyi duymak için zorlandıkları açıkken kulak misafiri olmamış gibi davrandılar.

"Bunu sonra konuşalım." Ya da asla.

Hayır, ona söylemek zorundaydı. Gerçeği bilmeyi hak ediyordu. Ve her türlü tepkiye hazırlıklı olmalıydı. Endişesizlik. Acıma.

Acımak onu öldürebilir.

Arkasını döndü, duruşu sertti. "Gel . Muhtemelen hana dönmeliyiz."

Ruh halindeki ani değişim onu şaşırtmıştı. Ne yapmıştı ki? Daha fazla bilgi isteğini geçici olarak reddetmenin dışında. Aynı ona da birçok kez yapmıştı ve o hiç sinirlenmemişti.

Erkekler! Bu kadar uğraşmaya değer miydi?

Daniel koşarak uzaklaşırken, kürek kemikleri arasından ter damlarken, koşu şortunun içinde poposu sınıksız dururken, kasları gerilirken iç çekti. Evet. Evet, öyleydiler. Evet, öyleydiler. En azından bu öyleydi.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

SONRAKİ ÜÇ GÜN bulanık bir şekilde geçti. Misafir sayısının artmasıyla Dorothea'nın görevleri de genişledi. Odaları temizliyor, çamaşırları yıkıyor ve mutfakta annesine yardım ediyordu. Ayrıca tema odası için biblolar arıyordu. İşten çıkar çıkmaz Daniel onu bir randevuya götürüyordu, her gece farklı bir yerde bitiyordu... ya da yerlerde

-Kontrolünü nerede olurlarsa olsunlar. Karanlık bir sokakta. Babasının evindeki yatak odasında. Yol kenarına park ettiği bir arabada. Bir keresinde onu kır çiçekleriyle dolu bir tarlaya götürmüş ve kamyonetinin farlarıyla aydınlatığı kaputun üzerinde baştan çıkarmıştı.

Gecenin karanlığında birbirlerine sarılmış yatarlarken, dolunay o anı romantizme boğarken, "Jazz'ın geçmişini araştırıyorum. Tüm gizli köşeleri ve çatlakları araştırdığımız kirli bir araştırma."

"Neden?" diye sormuştu. "Yani, bariz olanın dışında. O benim eski sevgilim, evet, ama ilişkimizde onun hiçbir rolü yok."

"Seni takip etmesi hoşuma gitmiyor. Ya tehlikeliyse?" "Tehlikeli değil." Sadece sinir bozucuydu.

Jazz onu bir düzineden fazla kez köşeye sıkıştırmıştı. Sadece konuşmak için, demişti. Yaptığı korkunç hatayı açıklamak, onunla arasını düzeltmek için. Onu aldatmak istememişti, diye eklemişti, ama işe *ihtiyacı vardı* - onun için, ailelerine destek olmak için; bu da Charity'nin onayına ihtiyacı olduğu anlamına geliyordu. Ama tüm bunlara rağmen Dorothea'yı sevmekten asla vazgeçmemişti. Vesaire, vesaire, vesaire.

Ona hissettirdiği tek şey Rose'un adıydı. O merdivenlerden düştükten sonra Jazz, Dorothea'yı hastanede ziyaret etmişti.

Aslında 911'i arayan oydu. Onun peşinden gitmiş, yere görmüştü. Ameliyat için geri götürülürken, doktorlara yakında eski kocası olacak kişiye bilgi vermemelerini ve kesinlikle odasına girmesine izin vermemelerini söylemişti. Jazz'la paylaştıkları tek ayrıntı Rose'un ölümüydü çünkü teknik olarak Rose'un durumunun Dorothea'ninkiyile hiçbir ilgisi yoktu ve babası da oydu.

Onun kendisini görmek için mücadele edeceğini ummuştu, hatta belki de ummuştu, ama etmemişti ve bu bilgi canını acıtmıştı.

Şimdi geri dönmüştü ve onun için savaşmaya hazır olduğunu söylüyordu. Neden şimdi? Ne değişmişti?

"Suçlayıcı bir şey öğrenebildin mi?" diye sormuştu Daniel'a.

"Sadece vergilerinde hile yaptığını."

Pek şaşırtıcı değil.

Olayların pek de şaşırtıcı olmayan başka dönüşünde, Jazz'ı vekil baba ya da şapşal amca olarak gören Holly de Dorothea'yı köşeye sıkıştırmaya başlamıştı.

O seni seviyor.

şeyi berbat ettiğini fark etti ve bunu bir daha asla

yapmayacak. Ona bir şans daha vermelisin.

Dorothea kız kardeşinin istediği her şeyi yapmaya hazırdı, bunun dışında. Jazz'la bir hayat onu *asla* mutlu edemezdi. Ama ablasına evliliğin sonsuza dek bittiğini söylemeye çalıştığı her seferinde Holly önce Daniel'a, sonra da Dorothea'nın kendisine lanet okuyordu.

Charity bile Dorothea'yı köşeye sıkıştırmıştı. İlişki konusunda yardıma ihtiyacı olduğunu ve hayır cevabını kabul etmeyeceğini söylemişti. Jazz'la olan aşkı yıkık bir ev gibi çökmüştü ve ne yapacağını bilmiyordu. Adamın başka bir kadınla görüşüyor olabileceğini düşünüyordu.

Şok edici! Başka bir kadınla birlikte olmak için karısını aldatan adam, kız arkadaşını aldatıyor olabilir miydi? İhtimaller neydi?

Charity de Dorothea'dan kasaba üyeleri konusunda yardım istemişti. Görünüşe göre o ve Jazz bölge sakinlerinin birçoğuyla görüşmüş, ancak hiç kimse sorularına yayınlanabilir yanıtlar vermemişti.

Beni destekliyorlar, diye fark etmişti Dorothea. Annesi sayesinde, Jazz'ın sadakatsizliği yayılmıştı.

Dorothea annesinin gerekçesini anlıyordu -intikam- ama ama! Sadakate ne oldu?

Son zamanlarda Daniel onun ihtiyaçlarını her şeyin üstünde tutan tek kişiydi. Onu ışıklar açıkken duş almaya neredeyse bu şekilde ikna etmişti. Sonunda, Jude'u bahane ederek korkup vazgeçmişti. Jude, hava durumuyla ilgili haberleri canlı olarak yayınlamasını sağlayacak web sitesi oluşturmuştu - eğer bunu yapmaya karar verirse. Her sabah ona siteyi kullanma ve bakımını yapma konusunda hızlandırılmış bir kurs veriyordu ve o da bu dersleri Daniel'la seksi bir ışıklı duştan kaçınmak için bir bahane olarak kullanıyordu. Reddetmesi Daniel'ı sinirlendirmişti ve Daniel'ın artık ondan kaçtığına dair şüpheleri vardı.

Sadakatine rağmen -ya da belki de bu yüzden- onunla birlikte handa hiç gecelemedi. Her zaman babasının evine dönerdi. Döndüğünde

Ertesi sabah gözleri yaşlı ve huysuz olurdu.

Sadece bir kez ondan kendisiyle kalmasını istemişti ama o reddetmişti.

"Böylesi daha iyi," demişti.

"Kimin için?"

"Sen."

Belki de , ama endişelenmeye başlamıştı. Bir sonraki meydan okumasını mı arzuluyordu? Onunla birlikte olduğu için pişman mıydı?

İki kez ona yaralarını ve bebek sahibi olamamasını sormuştu.

Ona hiçbir cevap vermemişti. Eğer ona geceyi birlikte geçirecek kadar güvenemiyorsa, en karanlık sırları konusunda ona nasıl güvenebilirdi?

Onun sessizliği aralarındaki uçurumu daha da derinleştirdi.

Dorothea, Charity'nin odasını temizlemeyi bitirmişti, bu özellikle aşağılayıcı bir görevdi. Haber sunucusunun bıraktığı bir dağınıklık değildi bu. Charity aslında oldukça... hayırsever davranmıştı. Kendi çöpünü toplamış ve kirli havlularını yere sermek yerine küvetin içine yığmıştı. Jazz o kadar düzenli değildi, *her yerde* gazoz kutuları ve çikolata ambalajları bırakmıştı.

Bugün Dorothea onun arkasını temizlememeye karar vermişti. Banyo lavabosuna temiz havlular bırakıp gitmişti. İki işte birden çalışırken yıllarca onun okul masraflarını karşıladığını, yemeklerini pişirdiğini düşünürsek, onun için yeterince şey yapmıştı.

Öğle yemeği için hazır olduğunda arabasını dolaba geri koydu. Mutfığa giderken, tema odasındaki ilerlemeyi kontrol etmek için durdu.

Kapı aralıktı. Tuhaf. Daniel, Harlow ve Jessie Kay kapıyı kapatmayı unutmuş olamazlardı; hem dış hem de iç tarafa hatırlatıcı olarak bantlanmış bir işaret vardı. Ve kilit otomatik olarak devreye girmişti.

Dorothea kaşlarını çatarak içeri girdi.

Ve çığlık attı. Hayır. Hayır, hayır, hayır. Birisi güzel duvar resimlerinin üzerine kovalarla boya dökmüştü. Yepyeni parke zemine kırmızı, mavi ve turuncu damlamıştı. Eşi benzeri olmayan perdeler ve yorgan parçalanmış, parçaları konfeti gibi odanın her yanına dağılmıştı. Daniel'in oyarken kendini çok yorduğu yatak başlığı baştan aşağı oyulmuş ve zemin gibi boyayla kaplanmıştı.

Kim... Neden... Nasıl...

Zihni tek bir soruyu bile tamamlayamadan bir sorudan diğerine atladı.

Yıkımın dehşetini sindirmek çok zordu.

Odadan çıkarken Dorothea'nın boğazından bir hıçkırık yükseldi.

"Daniel," diye bağırdı. Bir adım, iki adım, koşmaya başladı. "Daniel!" Aralarının gergin olması umurunda değildi. Onu istiyordu. Onu hemen şimdi istiyordu.

Jazz odasından hızla çıktı, yüz ifadesi endişeyle çarpılmıştı. "Dorothea? Neyin var?"

"Daniel!" diye bağırarak onu atlattı. "Dorothea," diye seslendi Jazz. "Bırak beni-"

Temposu arttı. Gözyaşları gözlerini yaktı ve aşağı aktı. "Daniel!"

"Thea!" Danielın huysuz, tanıdık sesini, köşeden kıvrılıp onu yakalamasından bir saniye önce duydu. Güçlü kolları onu sardı ve sıkıca tuttu. "Sorun ne, aşkım? Ne oldu?"

"Boya. Malzeme." Çenesi titrerken gözyaşları daha hızlı akıyordu.

"Anlamıyorum." Adam onun yanaklarını nazıkçe kavradı. Nazikti ama yüzünü ona dönmesini sağlayacak kadar da güçlüydü. Hiç bu kadar işkence çekmiş görünmemişti. "Neler olduğunu anlamama yardım et, ben de . Sana yemin , düzelteceğim.

her şey."

Sonunda engellemeyi başardığı hıçkırık kaçtı.

"Bir odadan çıkıyordu," dedi Jazz arkasından yaklaşarak. Onu takip etmiş olmalı. "I-"

Daniel suçlayıcı bir parmakla onu işaret etti. "Ne yaptın sen?"

Jazz ellerini kaldırdı, avuç içleri dışarıdaydı. Yanaklarının rengi soldu.

"Ben hiçbir şey yapmadım. Sadece ona yardım etmeye çalıştım."

"Oda," diye boğazında büyüyen yumruyu geçiştirmeyi başardı. "Birisi odayı dağıtmış."

"Tema odası mı?" Daniel sordu, sesi artık ölümcül derecede sakindi.

Başını salladı ve ah, bu hareketin acımasızlığı. Mutlak kötü niyet. Bunu hak etmek için ne yapmıştı? Kimi bu kadar incitmişti ki misilleme olarak onun hayallerini yok etmeye karar vermişlerdi?

Daniel onu kucağına aldı ve göğsüne yasladı. Onu sarsmadan merdivenlerden yukarı taşımadan önce şakağından öptü.

Odasına girdiğinde onu yatağa yatırdı. "Hemen döneceğim," dedi. "Hayır.

Benimle kal." Adamın gömleğini kavradı, onu yerinde tutmaya çalıştı.

Yapışmak ona yakışmıyordu ve bu onu ruhunun derinliklerine kadar utandırıyor ama gücü tükenmişti. Zapped. Daniel'ın yanında olmasını ilkeler.

"Hemen döneceğim, aşkım," diye söz verdi, sesi o kadar şefkatliydi ki, kadının içinde bir şeyler yırtıldı. "Sadece hasara bakmak istiyorum."

Bir an geçti. Onu serbest bırakmak için kendini zorladı.

Uzun bir tereddütten sonra, adam kapıdan çıkıp gözden kayboldu.

Pes ediyorum. Dizlerini göğsüne çekerek yatağın üzerine yığıldı. Sarsılmak. Yuvarlanmak.

İçinden bir çığlık yükseldi: *Yeter!* Daha önce binlerce kez kendini toparlamak zorunda kalmıştı; bu da farklı olmayacaktı. Bu büyük bir mesele bile değildi. Onu geriye götürdü, elbette. Hatta onu çok geriye götürdü. Yeni döşemeye parası yetmezdi. Harlow duvar resimlerini yeniden yapmak istemeyebilirdi ve Jessie Kay yeni perdeler ve yorgan dikmek istemeyebilirdi. Daniel kesinlikle yatak başlığını yeniden yapacaktı. Bu hareketin iğrençliği onu altüst etmişti.

Odaya sadece birkaç kişinin sınırsız erişimi vardı. Harlow, Jessie Kay ve Daniel, tabii ki. Ve ana anahtarları olan Carol ve Holly.

Belki... belki Harlow zorba köklerine geri dönmüştür?

Şüphe oluşur oluşmaz Dorothea bunu göz ardı etti. İmkânı yoktu. Anne adayı değişmişti ve işini seviyordu. Onu yok edemezdi.

Jessie Kay Daniel'ı kardeşi gibi seviyordu ve Dorothea'ya zarar vererek onu incitemezdi.

Daniel sinsice dolaşan bir adam değildi.

Carol Dorothea'nın hana yaptıklarından nefret ediyordu ama çatışmadan daha çok nefret ediyordu. Ayrıca, kendi kızını sabote etmezdi. Dedikodudan başka bir şeyle değil. Holly de ona bu şekilde zarar vermezdi. Daniel gibi, o da gölgelerde çalışmazdı. Yaptığı işlerden övgü alırdı. İyi ve kötü.

O zaman biri kilidi açmış olmalı. Jazz mı? Charity mi? Ya da belki Daniel'ın çıktığı ve Dorothea'yı uzun vadede kazandığı için ona kızgın olan biri? Ya da *daha uzun* süreli.

Ama bu kişi hana nasıl girmiş ve hanın içinde kimse fark etmeden koridorlarda nasıl dolaşmış olabilirdi? Ya da Dorothea'nın telefonunu uyaran yeni güvenlik sistemini?

Tamam. Yani. Şüpheliler listesini yeniden düşünmek zorunda kaldı.

Jazz ve Charity en tepedeydi. Jazz odayı dağıtabilir, kendi odasına dönebilir ve Dorothea'ne yaptığını anlamasını bekleyebilirdi.

Sonra, ıglık attığında, ne yapabilirdi? İhtiyacı olduğu anda onu rahatlatabilir miydi?

Charity bunu inadına yapmış olabilir.

Bir hıçkırık daha onu yıktı, yenilgi onu batırdı. *Bu sefer kendimi toparlayabileceğimi sanmıyorum.*

Tam da hayatının doğru yolda ilerlediğini, mutluluğa nihayet ulaşabileceğini düşündüğü anda bu olay oldu. Onu yıkacak başka bir şey.

Artık böyle biri değilsin. Ayağa kalkacak ve savaşacaksın!

Evet, ama kiminle ya da neyle savaşması gerekiyordu?

Sefaletle başla. Sonra suçlu. Suçu kim işlediyse cezasını çekmeli.

Sustu. Şiş gözleri yanıyordu ve genzi o kadar şişmişti ki ağzından nefes almak zorunda kalıyordu ama titrek bacaklarının üzerinde durdu ve koridora doğru yürüdü.

Daniel köşeyi döndü ve ona doğru yürüdü, yüz ifadesi karanlık ve . Dizüstü bilgisayarını o kadar sıkı tutuyordu ki parmak eklemleri bembeyazdı. Damarlarında dolaştığı kesin olan tehdide rağmen onun yanında durdu ve nemli yanağındaki saçları nazikçe düzeltti.

"Bunu görmen gerek, tatlım."

Daha önce birçok kez bu kelimeyi ve diğerlerini kullanmış olmasına rağmen, bu sevgi ifadesi ona garip gelmişti. Ama başı ağrıyordu ve nedenini tam olarak anlayamıyordu.

"Güvenliğiniz üzerinde çalıştığımı biliyorsunuz," dedi onu odaya geri götürürken. Dizüstü bilgisayarını masasının üzerine koydu.

"Evet."

"Her koridora kamera yerleştirdim." Konuşurken bir şeyler yazdı ve ekranda video görüntüsü belirdi. "Dün gece Holly Jazz'a tema odasını gösterdi. Üç dakika yirmi iki saniye içeride kaldılar. Onlar çıkarken kapıyı kapattı."

"Jazz geri döndü," dedi Dorothea soluk soluğa. *Piç kurusu!*

"Hayır." Tek kelimeydi ama sesi hiç bu kadar uğursuz çıkmamıştı. "Ama Holly yaptı, Harlow öğle yemeği için ayrıldıktan hemen sonra."

Hayır. Hayır! "Yapmaz."

Ancak ekranda Holly'nin tema odasına tek başına girmesini, elinde bir mutfak bıçağı, yüz hatları kararlılıkla gerilmiş olarak izledi. Beş dakika elli bir saniye içeride kaldı. Çıktığında her tarafı boya lekeleriyle kaplıydı.

Dorothea içeri giren bir sonraki kişiydi.

Midesi bulandı, karnını tuttu. "Neden böyle bir şey yapsın ki?" Soruyu o sormuştu ama cevap çok açıktı. *Başka neden olabilir ki? Bana zarar vermek için.*

Belki de Daniel'ın öfkesi bulaşıcıydı. Dorothea bir an mutsuzdu, sonra öfkелendi, kanı kaynar gibi oldu. Kız kardeşi ona saldırmaya nasıl cüret ederdi! Hiçbir işe yaramayan bir korkak gibi. Kız kardeşi ona saldırmaya nasıl cüret ederdi? Yeterince incinmişti.

Bir kez daha koridora doğru yürüdü. Daniel onu durdurmak için bileğine yapıştı ama o kurtuldu ve aceleyle merdivenlerden indi. Holly'nin kapısına geldiğinde, elindeki kemikleri kırabileceğini düşündüğü kadar büyük bir güçle kapıyı çaldı.

Daniel onun arkasında kaldı, sessizdi.

Holly ortaya çıktı ve ağladığı belliydi, yüzü Dorothea'nınki kadar kırmızı ve şişti. Hâlâ boya lekeli giysilerini giyiyordu.

"Seni... küçük... velet." Dorothea kelimeleri sanki birer silahmış gibi kız kardeşine fırlattı. "Bencilsin, şımarıksın ve kötü niyetlisin."

Holly sahte inkârlarla vakit kaybetmedi. "Özür dilerim."

"Üzgün müsün? Özür diliyorsun! Üniversiteye normal bir genç kız gibi gittiğim için senden kaç kez özür diledim biliyor musun? Tek yaptığın bana küfretmekken seni aramak istemediğim için? Senin beni affettiğin gibi benim de seni affetmeme ne dersin?"

"Özür dilerim," diye tekrarladı kız kardeşi.

"Bana zarar vermek istedin. Tebrik ederim. yaktın."

"Seni incitmek istemedim. Ben sadece Jazz'ın seni rahatlatmasını istedim. Jazz'ın odayı onarmana yardım etmesini istedim, böylece tekrar bir araya gelebilecektiniz ve
-"

"İnatçı kafana sok şunu. Jazz ile *asla* tekrar bir araya gelmeyeceğim."

Carol kargaşayı duymuş olmalıydı, çünkü odasından dışarı fırladı... ve dondu kaldı. "Kızlar?"

"Kapa çeneni anne," diye tersledi Dorothea. "İçeri geri dön. Yoksa yaymak için daha fazla dedikoduya mı ihtiyacın var?"

"Ben... Ben sana yardım ettiğimi sanıyordum. İnsanların neler çektiğini bilmesi gerekiyordu."

"Ne herkese anlatayım mı?"

Carol yüzünü buruşturarak bir adım geri çekildi. "Sen üzgünsün. Hepimiz üzgünüz. Uzaklaşalım ve sakinleşelim. Tamam mı? Tamam mı?"

Jazz ve Charity koridorda koşuşturdular.

"Beni dinle, Dorothea. Jazz yaptığı şey için zgn-" dedi Holly.

"Umurumda değil!" Dorothea ığlık attı. "Hiçbir fikrin yok... Bunu yapamazsın.

hayal et..." Bir hikırık daha yükseldi ve boğazını tıkamaya çalıştı ama yutkundu. Hayatının çoğunda kum torbası olmuştu ve bundan bıkmıştı.

"Kaybettiğim her şeyi hatırlamadan Jazz'a bakamıyorum."

"Geri alabileceğin her şeyi," dedi Holly abucak.

"Hayır. Hayır! Bana bebeğimi geri veremez. Rose Holly'mi." Kelimeleri durduramadan kaçmıştı ama umursama noktasını çoktan geçmişti. "Yaşamaya fırsat bulamadan öldü ve gömüldü.

Neden biliyor musun? Çünkü Jazz'ı Charity ile seks yaparken yakaladım ve kaçtım. Merdivenlerden düştüm ve tatlı kızımı ldrdm."

Korku dolu bir nefesle kız kardeşi geriye doğru savruldu. "Ona benim adımı vermişsin," diye fısıldadı. "Hamile olduğunu biliyordum, bebeği kaybettiğini de biliyordum ama bilmiyordum... bilmiyordum!"

"Bunun bir önemi olmamalıydı!"

Carol Dorothea'ya uzandı ama Dorothea yan çizerek aralarındaki mesafeyi açtı. Rahatlamayı kabul etmek şu anda onu aşıyordu.

Jazz utançla başını eğdi ve Charity açıkça ağladı. Sadece Daniel sanki olanlardan etkilenmemiş gibi metanetini koruyordu. Yine de onun gözlerinde kendi gözlerine rakip olacak bir öfke gördü.

"Jazz'ı suçluyorum. Charity'yi suçluyorum. En çok da kendimi suçluyorum." Acı Dorothea'ya hükmediyordu ve artık başlamıştı, duramazdı. "Rose şimdi bir yaşında . Ya da onu doğurana kadar taşısaydım sekiz aylık olacaktı."

"O gün için pişmanım." Jazz tıpkı Carol'ın yaptığı gibi ona uzandı ama Dorothea bir kez daha yan ızdı.

şu anda ona dokunsa, yüzünü tırmalar. Yumruklar, tekmeler ve taşaklarını boğazına geçirirdi. Belki de onu öldürürdü. Acı, daha iyi bir geleceğe dair tüm umutlarını yok etmiş ve onu derin, karanlık bir umutsuzluk çukuruna hapsetmişti.

Daniel'in sakinliği bir anda yok oldu. Jazz'ı duvara doğru itti. "Ellerini ondan uzak tut yoksa kaybedersin."

Odak noktası kız kardeşine döndü. "Beni cezalandırmaya çalışmadığını söylüyorsun ama ikimiz de yalan biliyoruz."

Holly titreyen eliyle ağzını kapattı. "Dots-lütfen. *Lütfen*."

Başını acımasızca salladı. Bir adım geri. "Yapma. Yapma işte. Bir nebze merhamet için sana kaç kez yalvardım? Kaç kere

Beni görmezden

mi

geliyorsun?"

"Çok özür

dilerim."

Yeterince iyi değil. "Herkes karmanın bir sürtük olduğunu söyler, ama sen kesinlikle ona parasının karşılığını verdin."

"Çok özür dilerim," diye tekrarladı Holly. "Lütfen. Bana inanmak zorundasın."

Dorothea geri devam etti. "O gün sadece bebeğimi kaybetmedim, bir aileye sahip olma şansımı da kaybettim ve artık bir aile isteyebileceğimi hiç sanmıyorum. Tek yaptıkları sizi yıkmak."

BÖLÜM YIRMI İKİ

Daniel İLK KEZ bütün geceyi Thea'yla geçirdi. O ağlarken ona sarıldı. Thea sustuğunda onu rahatlatmak için elinden geleni yaptı. Işıklar sönmüş, oda gölgelerle dolmuştu. Bir kez olsun, aydınlık olmamasına içerlemedi. Yüzündeki ifade onu korkutabilirdi. Kadının yüzündeki ifade onu mahvedebilirdi.

Hayatta ne kadar acı çektiyse, bu kadın bin kat daha kötüsüne katlanmıştı. Bir çocuğun kaybı... bir başkasına sahip olmak için astronomik ihtimaller... onun acısının derinliğini kavrayamıyordu bile.

Kadın kollarında kaskatı kesilmişti, tepkisiz ve misafirperver değildi. Diğer yanında kucak kucağa huzur içinde uyuyan köpekler olmasa gitmesini oldukça emindi. Onlara doğru kıvrılmış, sanki bir cankurtaran salıymışlar gibi onlara yapışmıştı.

Bu ayrıcalığı hak etmese de onun salı olmak istiyordu. Son birkaç gündür ona karşı mesafeliydi, kendisini çıplak görmesine güvenmediği için hayal kırıklığına uğramıştı, ona karşı açlık duyuyordu ve bir yandan da içinde uyandırdığı duyguları kontrol etmeye çalışıyordu. Onunla ne kadar çok zaman geçirirse, onun için o kadar çok yanıyordu. sürekli arzuluyordu, kollarındayken bile. Özellikle de onun kollarındayken. Yanında değilken onu düşünüyor, yanındayken de gözlerini ondan alamıyordu.

Bir ara annesi kapıyı çaldı ama onu gönderdi. Holly de kapıyı çaldı.

"Lütfen," dedi kız. "Onunla konuşmam gerek."

"Şansını kullandın. Şimdi bir yetişkin gibi davranacak ve bekleyeceksin." Kapıyı kızın yüzüne kapattı.

Thea'nın yanına yerleştikten sonra onun şakağına bir öpücük kondurdu.

"Sabaha kadar tüm kasabanın haberi olacak..." Sesi titriyordu.

"Hayır. Yapmayacaklar. Sana söz veriyorum." Vahiy sırasında orada bulunan herkesle çoktan konuşmuştu. Ya da daha doğrusu, orada bulunan herkesi tehdit etmişti. Thea'nın ortaya çıkardığı şeyi başka biri öğrenirse, kelleler uçardı... cesetler mosmor olduktan sonra. "Konuşmak ister misin-"

"Hayır."

Yatağın başucundaki lambayı yakmak için kolunu uzattı. Artık gölgelerde saklanmak yoktu. "Yine de yap," dedi ışık onun üzerine dökülürken. Çocuğunun ona benzeyip benzemeyeceğini merak etti. O tirbuşon bukleler ve yonca gözler. O sevimli çiller.

"Neden?" diye sordu.

"Acını benimle paylaş. Savaşmana yardım etmeme izin ver."

"Senin benimle paylaştığın gibi benim acımı da mı paylaşayım?" dedi alaycı bir tavırla.

Haklıydı. Sormuş olmasına rağmen, TSSB'si hakkında hiç konuşmamıştı. Kendi kendine, onu askeri hayatın acı gerçeklerinden korumak için, demişti. Savaşın kasvetini ona yüklemeye gerek yoktu.

Babası saçmalık derdi. Gerçek şu ki, yaptığı şeyleri itiraf etme düşüncesi onu çok korkutuyordu.

Pek çok insanın biraz korkunun iyi olduğunu, insanı cesur yapanın korkuya rağmen hareket etmek olduğunu söylediğini duymuştu. O buna katılmıyordu. Korku asla iyi bir şey değildi.

Korku zayıflatıldı. Korku yok etti. Thea ile ilişkisine ne yaptığına bir bakın. Gerçek cesaret, sonuçlarına rağmen doğru olanı yapmaktır. Korku sadece yoluna çıkan düşmandı.

"Arkadaşlarımı kaybettim," dedi ona. "Bir sürü arkadaşımı. Ve savaşın sıcağında insanları öldürdüm. Pek çok insanı. Uyuduğumda rüyamda onların ölümlerini görüyorum. Çığlıklarını duyuyorum."

O konuştuğu, kadın ona karşı yumuşadı. "Bir can almanın zor olduğunu tahmin edebiliyorum."

Birden fazla şekilde. "Öncesi, sonrası ve sonrası cehennem gibi. Birinin daha iyisini yapma, daha iyi olma şansını sona erdiriyorsunuz."

"Özür dilerim. Hizmetiniz için de minnettarım. Evimizi korudunuz."

"Benden korkmuyor musun?" diye sordu. "Yapabileceklerimi bildiğim için cinayet işlemek." "Biraz bile değil." "İğrenmedin mi?"

"Sadece köpeklerinizden gelen osuruklarla."

Şaşkın bir kahkaha havlayan Echo'yu uyandırdı ve hemen uykuya geri döndü. Daniel parmaklarını Thea'nın kolunda aşağı yukarı gezdirdi, içinde bir şey hafifledi. Katlandığını bilmediği bir baskı. Taşıdığını bilmediği bir ağırlık. "Bu konuyu hiç kimseyle konuşmadım."

"Jude ve Brock bile mi? Eminim onlar herkesten daha iyi anlıyordur."

"Var, ama hayır. Geçmiş hakkında konuşmadık, yük olmak istemedik. paylaşmak... güzel." "Bana Rose'dan bahset" demeden önce sadece hafif bir duraksama oldu.

Kadın yine kaskatı kesildi. "Anlatacak başka bir şey yok." "Bence var."

"Bu da senin benim kadar zeki olmadığını kanıtlıyor." Bir an sonra soldu. "Özür dilerim. Zalimce davranıyorum ve sen bunu hak etmiyorsun." Ağır bir nefesle ürperdi. "Onu çok sevdim."

"Rose çok güzel bir isim."

"Tıpkı onun gibi sevimli ve narin." Burnunu çekti ve bu ses adamın kalbini parçaladı.

"Dövmen..."

"Evet. Onun için. Ona olan sevgimin dışı vurumu."

Tutuşunu sıkılaştırdı, onu dünyadan koruyabilmeyi diledi. Kendisinden bile.

"Olanlar... onu kaybetme şeklim... gerçekten bir kazaydı ve ne olursa olsun olabilir - o gün kramp giriyordu. Kanamam bile vardı. Ama artık asla bilemeyeceğim. Ve o kızı tüm varlığım ile sevdim. Onu özlüyorum. Onu yanımda istiyorum."

Söyleyecek sözü yoktu. Yeterince iyi kelimeler yoktu.

Aklından bir görüntü geçti. Thea'nın karnı çocuğuyla ... ve bu onu düşündüğü gibi üzmemişti. Ve bu onu şaşırttı. Ödünü bokuna karıştırdı.

Korku yok. Artık yok.

"Kaybın için çok üzgünüm, Thea." Vücudunun her santimini ezberlemiş olan adam, parmaklarını karnındaki yara izlerinden birinin üzerinde gezdirdi. Gömleğinin oluşturduğu bariyere rağmen, kabarık dokunun tek bir santimini bile gözden kaçırmadı.

"Ona mümkün olan en iyi hayatı verirdim. Ve eğer birisi benimle uğraştığı gibi onunla uğraşsaydı..."

Kelleler uçardı.

Bu değerli kadın için trajediler birbirini izlemiş, reddedilmeler birbirini takip etmişti ama o asla beyaz bayrak sallamamıştı. *bu* cesaretti. Ruhunun derinliklerinde çok az kişinin sahip olduğu bir güce ve saf bir karaktere sahipti ve bunların her ikisi de dış güzelliğinden çok daha önemliydi. Onunki kadar muhteşem bir dış güzellik bile.

"Liseyle ilgili en kötü şey neydi?" diye sordu, konuşmayı taşıdığı diğer acıları ele almaya yönlendirerek. Ona şu konuda yardım edemezdi

Rose, ama belki, umarım, diğerleri konusunda ona yardımcı olabilirdi. "Kafeteryada tek başıma yemek yiyordum. Tek arkadaşlarım

Evde eğitim görüyordum ve konuşacak kimsem yoktu."

Daniel genç halinden *nefret ediyordu*. Bu kadın bir daha asla yalnız yemek yemeyecekti. Bundan emin olacaktı.

"Lisedeki *en iyi* şey neydi?" "Bana olduğum gibi mükemmel olduğumu söylediğin zaman."

Altın yıldız, genç benlik. "Sen mükemmelsin. Seninle ilgili değiştirebileceğim hiçbir şey yok."

Tereddütlü bir sesle sordu: "Çocuk istiyor musun? Bir gün yani. Boş ," diye mırıldandı bir saniye sonra. "Önemli değil. Uzun sürmeyecek. Hiçbir şey sürmez."

"Hiçbir şey yapmaz," diye yineledi, sesi aniden göğsü gibi çukurlaşmıştı. Beş kelimeyle -biz *uzun sürmeyeceğiz*- bir şekilde onu, kalbi anlasa bile aklının henüz anlamadığı bir düzeyde incitmişti.

Sanırım seviyorum-

Dur! Bu duygusal bir andı. Duygularını daha sonra anlamak daha iyi.

Dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacı vardı, onun da öyle. "Biliyor musun," dedi ortamı yumuşatmak için, "çıkmaya başlamadan önce bilmem gerek-"

"Çıkmaya başlamadan *önce* mi?" diye sordu kibarca.

"Evet. Resmi bir çift olarak sınıflandırılmadan önce, son yedek listenizde kimlerin olduğunu bilmem gerekiyor."

Her zamanki cesaretiyle "Bir meme ucu bükülüyor, geliyor," dedi.

Gördüğüne hiç bu kadar sevinmemişti. "Pas. Ama yapamayacağın tehditlerde , tatlım. Meme uçlarımı seviyorsun ve bunu ikimiz de biliyoruz."

"Hmph. Meme uçların en iyi ihtimalle *fena* değil." Tavana doğru sırtıttı. , ondan hoşlanıyordu.

"Şimdi bana şu son akşam yemeğini anlat," dedi. "Efendimiz İsa'nın katıldığı yemeği biliyorum ama kendi yemeğim hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Çok basit. Yarın ölecek olsaydınız, son yemeğinize hangi on iki kişiyi davet ederdiniz? Zehirlemek istediğin insanlardan bahsetmiyorum, o yüzden bu hayal listesini kendine sakla."

Homurdandı. "Kimi davet edeceğimi bilmiyorum. Bunu hiç düşünmedim. Peki ya sen?"

"Kimi davet edeceğinizi ben de bilmiyorum."

Hızlı davranarak onun göğüs ucunu büktü. "Kimi davet ederdin?"

"Oh." Parmaklarını kızın savunmasız tepesinden çekti. "Bir numaralı tercihim tabii ki sen olurdun."

"Lütfen. Ben senin kız arkadaşınım, yani neredeyse kız arkadaşınım. Bunu söylemek zorundasınız."

"Hayır. Sen benim kız arkadaşımsın, o yüzden bunu söyleyebilirim. Arada büyük bir fark var.

Jude, Brock ve babamı da davet ediyorum. Her iki yavruyu da."

"İnsanlar yerine hayvanları davet edebilir miyiz?"

"Sakın bir çiftlik yemeği planlamaya kalkma Dorothea Mathis. Sadece iki hayvan davet edebilirsin."

"Neden sadece iki tane?"

"Çünkü sadece iki evcil hayvanım var."

"Yani kuralları kendi kafana göre uyduruyorsun. ." Tırnaklarını adamın göğsüne geçirdi, yüz hatları artık gergin değildi. "Başka kim var? Doldurmanız gereken altı koltuk daha var."

Zafer çığlıkları atmak istiyordu. *Onu . Ben.* "Yaşayanlardan mı seçmek yoksa ölülerden de seçebilir miyim?"

"Neden bana soruyorsun? Kukla ustası sensin, unutma." "Vay, vay.

Sonunda kontrolün bende olduğunu kabul ediyorsun."

"Kabul ettiğim tek şey, seni akşam yemeğime davet etmeyebileceğim," diye karşılık verdi.

Onun bu alaycı yanını severek, "Birisi sadece şaplak istiyor, değil mi?" dedi.

"Bu Porter erkekleri ve şaplaklar da neyin nesi? bana annenin, ona sataştığında seni tokatladığını söyledi. Ve benim de aynısını yapmamı tavsiye etti. Ama senin de bana şaplak atacağın konusunda beni uyardı."

"Sanırım öğrenmek için bana şaplak atman gerekecek. Ve, Thea? Umarım bana şaplak atarsın." Daniel onun şakağına bir öpücük kondurdu. "Son altı misafirime gelince, annem, Noel Baba-"

"Gerçek olmayan."

"Kuralları ben koyarım, unuttun mu? İstedğim o minyatür yarış atını neden alamadığımı bilmek istiyorum." Devam etti. "Ayrıca Betty Crocker, Winston Churchill, Moses ve Jessie Kay'e de davetiye gönderilecek."

"Harika bir liste." Kendini beğenmiş bir ifadeyle, "Ne yazık ki benim akşam yemeği partim seninkini paramparça edecek" dedi.

"Vay, vay. Bakın kim kendini iyi niyetli bir parti planlayıcısı sanıyor. Listeni duyalım, Mathis."

"Öncelikle, akşam yemeğinin hesabını kimin ödeyeceğini bilmem gerekiyor." "Ben ödeyeceğim. *Eğer* davet edilirim."

"Vay canına. Sanırım şimdi olmak zorundasın. Evet. Sen, tabii ki. Lyndie ve Rianne. Sanırım Harlow, Jessie Kay ve Brook Lynn'i bile davet edebilirim. Prenses Diana zarafeti ve çekiciliği için. Marilyn Monroe."

"Neden Bayan Marilyn?" Annesi ve Holly'nin henüz kesime fark .

"Onun tanıştığı herkesi ve doğmuş herkesi büyülemek için kullandığı hileleri öğrenmek istiyorum."

"Tatlım, numaraya ihtiyacın yok. Sen bu işi ."

Ona bir *hmp* daha verdi. "Jason Momoa. Çünkü vay canına. Theo James de aynı sebepten. Bir de Veronica Corningstone ve Ron Burgundy, çünkü onlar gelmiş geçmiş en iyi haber sunucuları."

"Ha! Söylemem gerek, masanızda bir sürü et parçası var."

"Ama yeterli değil. Al Roker'ı bekleme listesine koyacağım."

Daniel bir an düşünür gibi yaptı, sonra başını salladı. ". Yavruları davet etmemiş olsan da-"

"Kucağımızda oturacaklar, bu yüzden onları saymak zorunda olmadığımı düşündüm."

"-Listeniz testimi geçti. Artık resmi olarak benim kız arkadaşımsın."

Meme ucunu ikinci kez büktü ve adam inleyene kadar durmadı.

Şimdi gülerek parmaklarını araladı. Parmak eklemlerini ağzına götürdü, teker teker öptü ve teninin yumuşaklığının tadını çıkardı.

Bunun üzerine esnedi, günün yorgunluğu sonunda onu yakalamıştı. "Şimdi biraz uyumaya çalış, tamam mı?" dedi.

"Kalıyor musun?"

"Kalıyorum."

"Bütün gece mi?"

"Bütün gece. Olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok."

* * *

SICAKLIK İÇİNDE SARHOŞ OLAN Dorothea hafif bir uykuya dalıp çıkarken zihni hızla çalışıyordu. Aşk, diye fark etti. Daniel ona daha önce de aşk demişti. Ve bunu birden fazla kez yapmıştı.

Çok fazla çıkarmaması gerektiğini biliyordu ama kalbi yerinden fırlayacak gibiydi. Ya ona aşık oluyorsa?

Birlikte bir geleceğin hayalini kurarken zamanın nasıl geçtiğini anlamadı ama çevresinin farkında kalmayı başardı. Köpekler aşağı atlarken yatak yayları zıpladı ve gıcırdadı. Yumuşak bir pati patırtısı, ardından aynı derecede yumuşak iç çekişler duyuldu. Bir gümbürtü, sonra bir tane daha. Çiftin az önce yere yayıldığından oldukça emindi.

Daniel homurdandı.

Onunla saatler geçirmiş, dikkatini dağıtmış, düşünmesini, gülmesini ve unutmasını sağlamıştı. Her saniye, kolları ona sarılmış, rahatlatmaya çalışmıştı.

Onun gibi o da sessizliğe gömüldüklerinde uykuya dalmış olmalıydı. Homurdanması kısa sürede inlemeye dönüştü, vücudu yumruk yemiş ya da vurulmuş gibi sarsıldı.

"Hayır," diye mırıldandı. "Hayır, hayır."

Planladığı gibi araştırmasını yapmıştı ve çoğu TSSB uzmanı, şiddetli olmadığı sürece bir kâbusu akışına bırakmanın en iyisi olduğu konusunda hemfikir. O zaman nazik bir dürtme ve yumuşakça söylenen birkaç söz işe yarayabilirdi. Yine de, bu nazik dürtmeyi yaparken dikkatli olmalıydınız. Rüya gören kişi saldırabilir.

Dorothea vuruş mesafesinden uzaklaşmanın en iyisi olacağına karar verdi. Bayginken bile ona vurursa kendinden nefret edecekti. Yatağın kenarında durdu ve fısıldadı, "Daniel. Daniel, uyan. Ben Thea."

Çırpınışı yavaşladı.

"Doğru," dedi. "Bana geri dön."

Çırpınması tamamen durdu. Nefes nefese kalarak doğruldu. Vahşi bakışları odayı taradı. Onu gördüğünde kesildi ve elini yüzüne götürdü. "Özür dilerim. Seni uyandırmak istememiştim."

"Bunu yaptığına sevindim." Onun için orada olmuştu. Şimdi o da onun için orada olacaktı. Yatağa geri tırmandı ve onun yanına sokuldu.

"Ben gidiyorum," dedi ve ayağa kalkmaya çalıştı. "Dinlenmeye ihtiyacın var."

"Sen de öyle." Kendini onun üzerine attı ve onu yatağa geri itti. "Eğer gidersen, kendini uyanık kalmaya zorlayacaksın ve bu senin için iyi değil."

"Umurumda değil. Alternatiften daha iyi," dedi ama onu yerinden oynatmaya çalışmadı.

Başını onun kalbinin hemen üzerine koydu. "Tahmin et ne oldu? Bugün şanslı günün. Dr. Freckles evde ve seninle ilgilenecek."

Kalbi onun şakağına çarparak daha hızlı bir ritim tutturdu. "Çillerinden nefret ettiğini sanıyordum."

"Yaptım ama biri bana ne kadar harika olduklarını söyleyip duruyor. Hatta birisi onları yalamayı bile seviyor, bu yüzden onları kucaklamaya karar verdim."

"Bu adam akıllı birine benziyor."

"Kendine has anları var." Gömleğini çıkardı ve dilini göğüs ucunda gezdirdi. "*Çok* lezzetli. Bazen onu yiyip istiyorum."

Ellerini kızın saçlarında dolaştırdı. "Ah, öyle mi?"

"Evet." Bu kez dişleriyle göğüs ucunu hafifçe sıyırdı. "Aslında, sanırım ondan bir yemek yapacağım... tam burada, hemen şimdi."

"Centilmence davranıp sana bunu yapmak zorunda olmadığını söylemeliyim."

"Ama sen bir değilsin," dedi gülümseyerek. Göğsünün ortasını öptü ve dilini göbeğine kadar götürdü. Sonra onu iç çamaşırına kadar soydu... kesesinin altındaki malzemeyi çekti.

"Hayır. Değilim."

"Tahmin et ne oldu?" Onun ereksiyonunu kavradı. Uzun ve kalındı. Çelik gibi sertti. Dudaklarını ayırarak başparmağını ereksiyonun ucunda gezdirdi, bir damla nem onu selamlamak için yükseliyordu. "Bu gerçeğe çok sevindim."

Acıması bir zevkle inledi.

Başını ve adam beklentiyle sertleşirken, "Deneme, deneme. Bir, iki, üç. Bu şey açık mı?"

Tam da kadının umduğu gibi bir kakhaha attı. "Tamamdır. Yemin ederim."

Kesinlikle öyleydi ve her geçen saniye daha da zorlaşıyordu.

İhtiyacının yoğunluğundan neredeyse kıvranarak bekledi... bekledi... dilini başının üzerinde gezdirmesini bekledi. Bunu yaptığı anda hayvani bir sesle inledi ve sanki ona çok sert davranmaktan korkuyormuş gibi çarşafı tutmak için saçlarını bıraktı.

"Şimdi, bil diye söylüyorum," dedi kirpiklerini ona doğru kırıştırtarak. Sonra ucunu bir kez daha yaladı. Adam sarsıldıkça, kadınsı güç ona akın etti. "Bir erkeğin dokunuşunu hiç tatmadım. Hayatım boyunca ıssız bir adada yaşadım ve sen gördüğüm ilk erkeksin. Sana zevk vermek için elimden geleni yapacağım ama korkarım başarısız olacağım."

Ona bakışından daha önce hiç kadın görmediği anlaşılıyordu. Onun gibisini değil. "Ben demir iradeli bir kaşif ve sert bir görev yöneticisiyim. Başarısız olmayacaksın, çünkü sana izin vermeyeceğim. O gün dokunulmamış olduğunu biliyordum."

Seni incir yaprağı sütyen ve külot takımınla gördüğüm an, yine de sana bir şans vermeye karar ."

Ne!

"Birinci ders. Bir kere başladın mı, sakın bırakma" dedi. "İşleri ki batıracaksın, çünkü çok masumsun, sana yol göstereceğim. Bir şey değil."

Pislik, diye düşündü gülmemeye çalışarak. Adam da ona karşılık vermiş, onunla alay etmişti. Eh, ona hatasını öğretecekti.

Dorothea adamın tüm uzunluğunu ağzına alarak bir kükreme kopardı... ve onu kurutana kadar durmadı.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

DOROTHEA YALNIZ UYANDI, Daniel ya da köpeklerden hiçbir iz yoktu ama en azından gülümseyerek uyandı. Centilmen sevgilisi ağzına boşaldıktan sonra teşekkür etmiş, onu kucaklamış ve içinde uyandırdığı ihtiyacı hafifletmeye niyetli olduğunu düşünmüştü ama onun yerine uykuya dalmıştı. Kızgınlığı bir türlü geçmiyordu; adamın uykusu ilk kez huzurluydu.

Yine de uyanık ve kalmaya devam etti. Eğer bir kâbus daha görürse, sakso çekmeye hazır olacaktı.

Güneş ışığı perdelerindeki aralıktan odaya sızarken, yorgunluk onu ele geçirmiş ve sonunda uykuya . Ama Daniel için yanıp tutuşuyordu. Ah, nasıl da acımişti.

Hâlâ nasıl da ağrıyordu.

Gelme sırası bende.

Koşuya çıkmak yerine kendini banyoya kilitledi, soyundu ve duşa girdi. Daha sonra tırnaklarını beyaz bir astar ve sarı, mavi, mor ve pembe çizgilerle boyadı. Ve giyinmek yerine o meşhur yağmurluğunu giydi. Onu en son giydiğinde sinirden hasta olmuştu. Şimdi ise beklentiyle titriyordu.

Daniel'a vücudu konusunda güvenecekti. Ne de olsa Daniel ona geçmiş konusunda güvenmişti ve o da ona en büyük kalp kırıklığı konusunda güvenmişti. Elleri ve ağzı onun her yerindeydi. Neden gözleri de olmasındı?

Artık geri durmak yok. Artık pişmanlık yok.

Muhtemelen en azından mesai saati bitene kadar beklemeliydi ama zaman onun dostu değildi. Eğer cesaretini kaybederse...

Kemeri beline bağladıktan sonra yatak odasından çıktı. *Bunu yapabilirim.*

Solgun yüzlü Holly merdivenlerin dibinde bekliyordu. Tırnaklarını kemiriyordu.

Dorothea öfke hissetmeyi bekliyordu ama tek hissettiği içi boş bir duyuydu. "Şimdi olmaz Holly. Okula git." Geçmeye çalıştı ama kız kardeşi yoluna çıktı.

"Özür dilerim, Dottie. Sen haklıydın. Şımarık bir velet gibi davrandım. Seni incitmek istedim ama Jazz'a dönmeni de istedim. Gerçek bir çift olabileceğimizi düşünmüştüm.

ve göğsümdeki bu boşluk nihayet dolacaktı."

"Şimdi olmaz," diye tekrarladı. Çok hamdı, yaraları çok tazeydi. "Ve bana Dottie deme."

Bu kez Holly, yanından geçerken ona engel olmadan geçmesine izin verdi. Holly arkasından, "Bilmiyordum," bağırdı. "Evin adını senin koyduğunu bilmiyordum."

bebek benden sonra."

Dorothea durakladı ama arkasına bakmadı. "Beni affetmeyi ya da benim için üzülmeyi ya da her ne yapıyorsan onu bilmek zorunda değilsin. *Seni sadece sevdiğim için yapmama ne oldu?*" Bu karşılaşmayı aklından çıkarmaya kararlı bir şekilde harekete geçti. Bugün zevkle ilgiliydi, sadece zevkle. Diğer her şey bekleyebilirdi.

Çekiş sesleri onu birinci kata, tema odasının kapısına götürdü. Açık kapıya. Şoka girerek ağzı açık kaldı. Oda faaliyetle dolup taşıyordu. Harlow başka bir duvar resmi yapıyordu. Jessie Kay yatağın üzerinde oturmuş, başını dikişe eğmişti. Daniel yeni bir yatak başlığı yapıyordu. Üstü çıplaktı, bu da Dorothea'nın hormonlarına haksızlıktı.

Köpekler ayaklarının dibinde botlarını çiğniyorlardı. Lyndie ve Rianne yaklaşan bahar festivali hakkında sohbet ediyor ve yırtık pırtık yorgan şeritlerini topluyorlardı. Jude ve Brock zemini zımparalıyordu.

İçinde bir şefkat kabardı. Ne de olsa aile o kadar da kötü bir şey değildi. Bu insanlar onu sevdi ve destekledi.

Daniel çekici Jude'a doğrulttu. "Eğer kafatasının şu anki durumunda kalmasını istiyorsan-" Bakışları Dorothea'yı buldu ve sustu. Onun "kıyafetini" içine çekti ve gözbebeklerinin karanlığı irislerinden taşıtı. "Çık dışarı. Odadan çıkın. Hepiniz çıkın. Hemen. Brock, köpekleri al."

Adamın onu heyecanlandırmış, ateşini yükseltmişti. "Ne oluyor be adam?" Jude homurdandı.

"Pekala, incilerimi tut." Jessie Kay iğnelerini ve malzemelerini bir sepete yerleştirdi. "Benim tatlı Dan'imın içine ne girdi? Şimdi anlıyorum. Oğlumuz kız arkadaşından birazcık bir şeyler istiyor."

Jude ve Brock Dorothea'yı fark ettiler ve Brock hınzırca . Jude başıyla onayladı. Arkadaşları gülerek alkışladılar. Dorothea hiç utanmadan yerinde duruyordu.

Daniel arkadaşlarını itti. "Dışarı!"

Herkes aceleyle salona girdi. Erkekler onun omzunu sıvazladı ve kızlar ona göz kırptı. Daniel gözlerini ondan hiç ayırmadı. Elindeki

Kapı kolundaki Rahatsız Etmeyin işaretini kaldırdı, odanın derinliklerine doğru adım attı ve biraz iterek kapıyı kapattı. Kilit devreye girdi.

Onun elini tuttu ve tırnaklarını inceledi. Parmak eklemlerini öptü.

Bu adam...

Odanın ortasına doğru ilerlerken bacakları titriyordu ama paltosunu çözerken kanı neredeyse şampanya gibi köpürüyordu. Kumaşın ağzı açıldı ve serin hava sıcak tenini öptü.

Daniel nefesini içine çekti. "Kapalı." Bir . "Sonuna kadar."

Bence sen olduğun gibi mükemmelsin.

Omuz silkti, kumaş yere kaydı ve onu çıplak bıraktı. Günün parlak ışığında.

Kadının etrafında dolanırken gerginliği artıyordu. Yavaşça. Avını yutmak üzere olan bir yırtıcı. Adamın pantolonu vardı ama kız çıplaktı ve kız, bir bilim deneyi kadar derinlemesine incelendiğinin bilincinde olarak yüksek bir farkındalık duygusu yaşadı. Görünmez bir rakibe karşı kazanmaya kararlı olan kalbi hızla çarpıyordu. Göğüs uçları büzüldü. Uyluklarının tepesi ağrıyordu ve kemikleri eriyormuş gibi hissediyordu.

"Biliyor musun," diye başladı boğuk bir sesle, "ne kadar ?" Kadının önünde durdu, o kadar uzun ve geniş ki onu cüceleştirdi. Bakışları etin ve kanın içinden geçip ruhla karşılaştı. "Enfes."

O anın yoğunluğu onu sersemletti ama elle tutulur bir ağırlık onu yerinde tuttu.

"Ve sen, Daniel." Ona olan duygularının derinliğini nasıl açıklayacaktı? Ona duyduğu derin hayranlık, ruhu, ruhu ve bedeni. "Sen inanılmazsın. Harikasin. Güçlüsün. Seksisin. Muhteşemsin. Ve *seksisin*. Zeki ve yeteneklisin, oyma becerilerin eşsiz. Ama bundan daha fazlası var. Naziksin. Önemsiyorsun ve bu başkalarının da *seni* önemsemesini sağlıyor. Koruyucu ve... mükemmelsin. Bence sen olduğun gibi mükemmelsin."

Elini uzattı, parmakları önce dövmesinin, sonra da yara izlerinden birinin üzerinde gezinirken titriyordu. Temas anında keskin bir nefes aldı; basit bir dokunuş nasıl bu kadar inanılmaz derecede zevkli olabilirdi? Çok kolaydı. Çünkü ona dokunan Daniel'dı. Onun teninin törpülenmesi ve sıcaklığı, kokusunun misk kokusu, gözlerindeki huşu dolu bakış - bunlar onun tüm dünyada en sevdiği şeylerdi.

"Bana yaptığın şeyler," dedi. Başını eğdi ve dişlerini meme ucuna geçirerek küçük bir ısırık aldı. Kan onunla buluşmak için acele etti ve

tomurcuğu ihtiyaçla şişti. Diğerine de bir ısırık verdi. "Sana yapacağım şeyler..."

"Umarım bu sabah enerjin yüksektir." Kadın titredi. "Bahsettiğin o doyumsuz şehvetten biraz var bende."

"Centilmen bir aşığın işi asla bitmez." Onu kollarına aldı ve yatağa taşıdı. Onu yatağa yatırdığında çarşaflar , künyesi ve madalyonu göğsüne çarptığında buz gibiydi.

Göğüs kaslarındaki ve göbeğinin altındaki koyu renkli kılları seviyordu. Teninin bronz tonunu seviyordu. Savaş alanında kazandığı gerilme gücü ve siniri. Yara izlerini seviyordu; onlar *yaşadığımı, hayatta kaldığımı* söylüyordu.

Pantolonunu çözmeden önce elini sertleşmiş boyunda aşağı yukarı ovuşturdu, yavaş, durgun bir tempoyu sürdürdü, herhangi bir acelesi yoktu ama onunla geçirdiği her saniyenin tadını çıkarıyordu. O da bunu seviyordu. Daha önce bitiş çizgisine doğru koşmuşlardı ve ne kadar muhteşem olsa da bu daha iyiydi. Onun da tadını çıkarması gerekiyordu.

Pantolon bir kenara atıldı. Kısa süre sonra boxer külotu da yığına katıldı. Işıklar açık olduğu için onu ilk kez tam boy görebildi ve -biri *beni kurtarsın*-adam büyüktü. Gerçekten büyüktü. Onun X-rated Beyaz Atlı Prensi.

Kendisini bundan, onun her şeyini görmekten alıkoyan korkuya lanet okudu.

"Bacaklarını aç." Sesi sert bir törpüden başka bir şey değildi. "Bırak da göreyim sen."

Terreddüt etmeden itaat etti ve onun için ne kadar ıslak olduğunu gösterdi. Adamın onu ne kadar yoğun bir şekilde etkilediğini.

Parmağını kızın ağrıyan göbeğinde gezdirirken göz kapakları kapandı. "Bak ne kadar pembe ve güzelsin."

Zevk içinde zonkladı ve tüyleri diken diken oldu. "Sanırım sadece senin için yaratıldım," dedi, neredeyse zevkten sarhoş olmuş bir halde, vücudunun onunkine uyduğunu itiraf ettiği zamanı hatırlayarak.

"Bu doğru. Sadece benim için yapıldı. Sana sahip olabilecek tek kişi benim. *Buna* sahip olabilecek tek kişi." Ses tonundaki sahiplenicilik neredeyse bir sonraki okşaması kadar güçlüydü.

"Al zaman." Kalçaları onu karşılamak için yukarı kalktı. Bir meydan okuma. Bir meydan okuma. "Şimdi al."

"Oh, tatlım. Ateşle oynuyorsun... ve bunun için sana çığlık attıracağım." Kalçalarını ellerinin arasına aldı ve onu

yatağa yatırdı. Kadının ayaklarını omuzlarına koyduktan sonra dizlerinin üzerine çöktü.

Çok savunmasızdı. Ve yine de hiç bu kadar tahrik olmamıştı.

Kalçasını okşamak için eğildi. Sakalının kirli sakalı onu gıdıkladı ama aynı zamanda içinden bir zevk dalgası geçirdi ve inledi. Adam göbeğinin etrafını öptü ve ağzının ona en çok ihtiyaç duyduğu yere ulaşmasını beklemek, coşku kadar acı da veriyordu. Sırtını eğerek başının üzerine uzandı ve yastıkları yumruklayarak kendini ona her şekilde sundu. Nasırlı parmaklar göğüslerini yoğurduktan sonra karnında alevden bir yol izledi... ama yine de ağzı ulaşamayacağı bir yerde kaldı.

Ona istediğini almasını söylemişti. Şimdi kendi tavsiyesine kulak verecekti. Kalçalarını tekrar kaldırdı, daha yukarı, daha yukarı, ta ki...

İletişim.

Dili dışarı çıktı ve kadın mutlulukla inledi... kendinden geçerek. Başı buğulandı. Ellerini onun poposunun altına yerleştirdi, onu daha hızlı ve daha hızlı yalarken onu yukarıda tuttu. Kız adını tutarsızca haykırırken, adam seks hareketlerini taklit etmek için dilini kızın derinliklerine daldırdı.

"Buna asla doyamayacaksın," dedi ona ve dilini iki parmağıyla değiştirdi. Boşluk nihayet lezzetli bir şekilde dolmuştu. Onun küçük sinir demetini emdi ve onu hızlı ve acımasız bir doruğa çıkardı.

Tavana doğru çığlık attı, spazmlarının şiddeti giderek artıyor, tüm vücudunu sarsıyordu. Sonuncusu da geçtiğinde yatağa doğru sarktı ve nefesini tutmaya çalıştı.

Ayağa fırladı, dudakları ışıpta parlıyordu. Ereksiyonu ona doğru uzanıyor, ucundan ağlıyordu.

"İşimiz bitmeye yakın bile değil, aşkım." Tek bir akıcı hareketle onu yüzüstü çevirdi. Onu istediği pozisyona getirirken şilte zıpladı. Elleri ve dizleri üzerinde, poposu havadaydı.

Lezzetli! Gücü ve saldırganlığı Technicolor ekranındaydı, ona duyduğu açlık onu yönlendiriyordu.

"Sırtında çiller bile var," dedi. "Ben bu gezegendeki en şanslı adamım."

Ve o çok şanslı bir kadındı. Yaşadığı onca sıkıntıdan sonra Daniel onun ödülüydü. "Çil, noktayı işaretler."

Güldü ama hemen ayıldı, kendini o ana kaptırmıştı... ihtiyaca.

Sonra onun üzerine eğildi, göğsü sırtına bastırdı. Isı . Ten tene. Ereksiyonu kızın açıklığını okşadı ama içine girmedi.

Ilık nefesi ensesinde gezinirken, "Merhametimde olman hoşuma gidiyor," dedi.

"Daha az övünme, daha çok doldurma."

Bir folyo ambalaj yırtıldı, ses onu ayağa kaldırdı.

Kulak memesini dişlerinin arasında gezdirdi. "Olduğun gibi mükemmel olduğunu *biliyorum*."

Bir haykırıyla onun içine girdi. Zevk. Çok fazla zevk. Bir parçası öldü, bir parçası canlandı.

Çekip geri girdiğinde yatak sarsıldı. Başka bir kötü ses. Kadın ıslanmıştı, sıırılsıklamdı ve adam sanki onun ateşinde dövülmüş bir kılıçmış gibi bir şekilde daha da sertleşmişti. Her şey bir uyarıcıydı. Hava. Nefesinin gücü. Parmaklarının kalçalarına batışı. Yarın morarmış olacaktı ve bu hoşuna gidecekti; ona sahip olduğunu hatırlayacak ve gizli bir gülümseme takınacaktı.

Etrafına uzandı ve iki parmağının arasında şişmiş küçük sinirlerini yakaladı. Makasladığı parmaklar. Bir doruk noktası onu sarstı, hızlı ve emin, iç duvarları onun üzerinde sıkılırken kalbi neredeyse patlıyordu.

Vücudu ona karşı sarsıldı ve adını haykırdı, boşaldı, o kadar sert boşaldı ki bunu *hissetti*. Damgalanmıştı. Sonsuza dek Daniel'in kızı olarak işaretlenmişti.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

DANIEL Strawberry Valley'den ayrılmak istemiyordu. Bir iş için şehre inmek zorunda kalacağı hafta sonunun gelişinden korkmaya başlamıştı; bütün bir hafta sonunu Thea'dan uzakta geçirmek zorunda kalacaktı. Ama Cuma sabahı planlandığı gibi geldi ve bir söz verdiği için evde kaldı.

Jazz ve Charity beklenenden daha uzun süre kalmışlardı ama onlar da handaki bir tür bölümün çekimlerini bitirir bitirmez ayrılacaklardı. Kanalı, hanı tüm Oklahomalıların tatil yeri haline getirmek için yayınlayacağını umdukları *bir* gönül evi programı. Thea'dan özür dileme şekilleri olduğuna emindi.

Thea ile tema odasında seviştiklerinden beri her geceyi onunla geçiriyordu. Çatıda yıldızları seyrederken altın süt içiyorlardı. Uyumak hala en sevdiği şey değildi ve kabuslar hala onu rahatsız ediyordu, ama sevgilisi ne yapacağını biliyordu. Her zaman gülümseyerek uykuya geri dönerdi.

Toparlanmak ve köpekleri yerleştirmek için babasının evine gitmeden önce çoktan vedalaşmışlardı ama lanet olsun, bir öpücüğe daha ihtiyacı vardı.

Virgil mutfakta Adonis ve Echo ile birlikte Carol'ın gönderdiği bir tabak yemeği yiyordu. Daniel da onlara katıldı ve köpekler evcil hayvan istemek için koşuşturmaya başladı.

"Unutma-" diye başladı.

", biliyorum," dedi Virgil. "Köpekleri saat yedide Dorothea'ya götür, o günkü işi bitince."

"Teşekkür ederim."

"Onlar benim torun köpeklerim. Geceleri benimle geçirmekten memnun olurlar."

"Evet, ama onlara ihtiyacı var." *Bir daha asla yalnız kalmayacaktı.* Daniel kendine bir bardak portakal suyu doldurdu. "Hâlâ Thea için iyi olmadığımı mı düşünüyorsun?"

"*Sen de* öyle düşünmüyor musun?"

"Ben... bilmiyorum," diye itiraf etti. Korkudan nefret etmesine rağmen ona duyduğu ihtiyaç onu hâlâ korkutuyordu ama bunun üzerinde çalışıyordu. Masaya oturdu ve başını ellerinin arasına gömdü. "Annemin senin için doğru kişi olduğunu nereden biliyordun? Onunla birlikte olmayı... bir gün onu kaybetmeyi göze alabileceğini."

"Sakin ol. Onsuz nefes alamıyorum." Korku ya da çekince olmadan, çok basit bir şekilde ifade etti. "O her türlü riske değerdı."

Jude ve Brock mutfağı gırdıler. Jude elbette kaşlarını çatmıştı ve Brock aynı anda hem akşamdan kalma hem de akşamdan önce gibi görünüyordu.

"Kahveye ihtıyacım var." Jude elını yüzüne götürdü, çatlak ve morarmış parmak eklemleri ortaya çıktı.

"Zor bir gece mıydı?" Daniel sordu.

"Ryanne, Jude'u kavga ettiğı için bardan kovdu." Brock, Virgil'in tabağından bir parça domuz pastırması aşırđı. Virgil elını tokatla uzaklaştıırınca hırladı: "Bana teşekkür etmelisin. Kolesterolünü düşürmene yardım ediyorum, ihtıyar."

"Kolesterolüm için endişelenmeme izin veriyorsun. Sen bir parça daha domuz pastırmasına uzandığıında takacağıın çatal için endişelen."

Brock başka bir parçaya uzandı.

Virgil onu çatalla dövmedi ama nefesinin altında homurdandı. "Siz çocuklar bir denizaltıdaki paravan kapı kadar işe yarıyorsunuz. Siz yokken huzur ve sessizliğıın tadını , evet, yapacağıım şey bu."

Jude kahve fincanını kuruttuktan sonra, üçü de çantalarını Daniel'in kamyonetine yüklediler.

"Dikkatli olun çocuklar, duydunuz ?" diye seslendi Virgil verandadan, köpekler ayaklarının dibinde dans ediyordu.

Daniel arabayı önce onu selamladı. "Bir mola vermem gerek," dedi. "Dur tahmin edeyim." Jude bir çift güneş gözlüğü taktı. "Handa."

"Çok kırbaçlanmışsın." Ön yolcu koltuğında oturan Brock dönerek arkadaşına baktı. "Sen de öyle. Barın karanlık bir köşesinde oturmuş, barmenin yaptığı her hareketi bir sürüngen gibi izliyorsun. Senin adına utanıyorum."

"Canınız cehenneme. İkinizin de canı cehenneme," diye tersledi Jude ve Brock güldü. "Sokağıın karşısına rakip bir bar inşa edildiğıinden ve sözde sahibinin iyi bir adam olmadığıından bahsediliyor. Onu araştırıyorum. Ayrıca Daniel'in kız arkadaşının en iyi arkadaşını da koruyorum."

Kendine ne söylemen gerekiyorsa, dostum.

"Bir dakikaya geliyorum." Daniel arabayı hanın önüne park etti ve arabadan atladı.

Gökyüzü parlak bir bebek mavisıydi, güneş parlıyordu.

Resepsiyon masasının arkasında kimse oturmuyordu ama Thea'nın telefonunu ön kapıya bağlamıştı ve Thea'nın köşeyi dönmesi sadece otuz saniye kadar sürdü. Koyu renk bukleleri her zamanki gibi başının üstünde toplanmıştı ve yüzü

makyajdan arındırılmış. Bu çiller onu öldürüyordu. Yanakları pırıl pırıldı ve bakışlarıyla buluştuğunda gözleri parlıyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" Kaşlarını çatı, eli boğazına gitti ve adam tırnaklarının hâlâ çizgili olduğunu fark etti, bu da duygularının karmakarışık olduğunu gösteriyordu. "Bir sorun mu var?"

"Evet, bir sorun var. Gitmek istemiyorum. Burada yapacak işlerim var." Hoşuna giden şeyler. Handa takılmayı, müşterilerin hangi odada kalacağına karar vermeyi, güvenlik kayıtlarını izlemeyi ve tema üzerinde çalışmayı seviyordu. "Ejderha kadın olarak da bilinen patronum, ağır işleri yapmak için burada olmadığımı sinirleniyor."

Saçlarını kabarttı, aslında yeni lakabından gurur duyuyor gibi görünüyordu. "Güven bana. Sensiz de iyi olacağız."

"Lütfen. Burayı tek başıma yönetiyorum."

O muhteşem yonca gözlerini devirdi. "Seni etrafta temizlik arabası taşırken görmedim."

"Tatlım, arabaya ihtiyacım yok. Bir odaya giriyorum ve dağınıklık saklanıyor." Şimdi de homurdandı. "Kendini hep bu kadar mı beğenirsin?"

"Bu yeni bir gelişme. Birisi benim gelmiş geçmiş en iyi adam olduğumu düşünüyor ve tanıdığım en zeki insan olduğu için ona inanmak zorundayım." Gitmesi gerekiyordu. Söz verdiği dakikayı çoktan geçmişti ama çekip gitmeyi kendine yediremiyordu. Henüz değil.

Dirseklerini tezgâha dayadı. "O kişi, resepsiyonist pozisyonu için arayan ya da e-posta gönderen biri olup olmadığını merak ediyor."

"Asistan pozisyonu." Yakasını çekti, aniden rahatsız oldu. "Herhangi bir görüşme ayarlamadım." Son sorduğunda aynı gerçeği söylemişti. Ona teşekkür bir gerçek. Peki neden bu kadar suçlu hissediyordu?

"Lanet olsun. Yardıma ihtiyacım var ve bu kasabada maaş çekine ihtiyacı olan insanlar olduğunu sanıyordum."

"Yardıma ihtiyacın yok. Ben varım." Sadece bir telefon daha almıştı ama kıza üç ila altı hafta içinde tekrar aramasını söylemişti. Kız canavarın gazabını göze almakla ilgili bir şeyler söylemişti, bunu anlamamış ve sorgulamakla vakit kaybetmemişti. Şimdi aklına bir fikir geldi. "Acaba biri insanları uyarmış olabilir mi?"

Suçtu başka yere atmanın yolu.

"Kim böyle bir şey yapar ki?" Elleri yumruk oldu ve homurdandı, "Holly?"

"Döndüğümde araştırırız." Tezgâhın üzerine eğildi ve kızın ağzına sert bir öpücük kondurdu. *Beni her saniye hatırla* diyen bir öpücük. *gitti.*

Başını kaldırdığında yüz hatları ıslıl ıslıldı. Yemin etti. Eğer şimdi gitmezse, hiç gitmeyecekti. "Jazz seni tekrar köşeye sıkıştırırsa beni arayacak mısın?" diye sordu ona.

İç çekti ama "Evet" dedi.

". Güvende kalsan iyi olur," dedi. "Ve döndüğümde benim için hazır ol. Çünkü yapacağım ilk şey sen olacaksın."

* * *

TANRI BENİ KORUSUN, diye düşündü Dorothea, Daniel kapıdan çıkarken kalbi hızla çarpıyordu. Bu adam onu daha fazlası için nasıl aç bırakacağını biliyordu.

Kamyonetin hızla uzaklaşmasını izlemek için kapıya doğru koştu. Arka lambaları gözden kaybolduğunda olduğu yerde kalıp bulutlara baktı. Şu anda yumuşak, kabarık ve beyazdılar, ama radar yarın öğleden sonra bir fırtınanın bu tarafa geldiğini gösteriyordu; dolu fırtınası olasılığı yüksek ama hortum ihtimali çok azdı.

O gece, yavrularıyla birlikte yatakta uzanırken Daniel'ı deli gibi özledi. *O da onu* özlüyor muydu? Onu aramasını diledi. Çilek Vadisi'nde bugün iki deprem olmuştu. Küçük depremlerdi ama mutfakta iki bardak kırılmıştı. Onun hayatta kalıp kalmadığını merak etmesi gerekmez miydi?

Şimdiden onu, onun kendisini sevdiğinden daha çok sevdiğini hissetmeye başlamıştı; onun kendisini sevdiğini değil. Ve sorun da buydu! O severken, kadın seviyordu. İlişkileri dengesizdi ve belirsizlikleri giderek artıyordu.

Sabah köpekleri Style Me Tender'a götürürken gökyüzünde yeşilimsi bir renk fark etti. Otele döndüğünde radarı kontrol etti.

Kasırğa olasılığı artmıştı. Hem de çok. Çalışırken sürekli olarak hava durumu uygulamalarını kontrol ve saat 10:00'a gelindiğinde koşullar daha da kötüleşmişti. İşler daha da kötüleşmeden önce bir, belki de iki saati vardı.

Daniel için duyduğu endişe artarak yatak odasına döndü. Neyse ki, hortumlar bölgesel olarak etkili olmuştu. Strawberry Valley ve komşu ilçeler tehlike altındayken şehir sadece yağmur ve dolu alacaktı.

Sonra, bodrumdaki güvenli odayı kontrol etti. Su şişeleri? Kontrol et. Bir kutu el feneri mi? Tamam. Battaniyeler, telsiz ve oturmak için sandalyeler? Tamam, tamam, tamam. Jazz ve Charity daha önce çıkış yapmışlardı,

oda anahtarlarını tezgâhın üzerine bırakmıştı ve sadece bir misafiri daha vardı. Çok fazla yer vardı. Ancak kasaba meydanındaki her işletmenin güvenli bir odası yoktu ve sahipleri burada hoş karşılandıklarını biliyorlardı. Eğer herkes gelirse, "bolca" kelimesi "zar zor yetecek kadar" olarak değişecekti ama o bunu dert etmeyecekti. Dışarıda korumasız birinin olduğunu bilmektense birkaç saat rahatsız olmayı tercih ederdi.

Mezun olduğundan emin olmak için hafta sonu okuldaki kız kardeşine bir mesaj gönderdi. Hava kötüleşiyor. Eve gel. Ön büroyu arayıp seni kontrol edeceğim.

Belki de aşırı tedbirli davranıyordu ama içgüdüleri *hazırlıklı ol* diye bağıırıyordu.

Holly ona hemen mesaj . Tamam, evet. Evet, eve geleceğim.

Ne kadar hoş, diye düşündü alaycı bir ifadeyle. Sonra içini çekti. Ne zaman bu kadar öfkeli bir cadı olmuştu?

Söz verdiği gibi aramış ama telesekretere düşmüş. Cumartesi günü ön büroda kimse çalışmıyor muydu?

Yine de bir mesaj bıraktı ve telefonu kapattıktan birkaç saniye sonra telefonu çaldı. Az önce ön kapıdan başka biri girmişti. Ya da çıkmıştı. Ekranı kontrol etti ve inledi. Jazz, Charity ve ekibin geri kalanı geri dönmüştü.

Şimdi ne olacak? Lobiye doğru yürüdü.

"gittikçe kötüleşiyor." Jazz onun bakışlarına karşılık vermedi. "Charity ve mürettebatın bir kısmı fırtına geçene kadar kalmak istiyor. Eğer sorun olmazsa."

"Elbette," dedi. "Peki ya sen?" "Ben bir fırtına avcısıyım. Çekim yapacağım."

Ona şöyle bir baktı. Bir tişört ve kot pantolon giymişti, kameraya pek hazır değildi. Ama o zaman, kendini filme çekmeyecekti.

Heyecanı arttı ve "Ben de seninle gelmek istiyorum" dedi.

"Ne? Hayır." Başını iki yana salladı. "Doğru düzgün eğitim almamışsın. Yaralanabilirsin."

"Biraz eğitim aldım," diye homurdandı. İki dönemlik kitap zekası. "Ama..."

Charity ikisinin arasına baktı, alt dudağını iki yana açarak endişelendi. bembeyaz dişlerini gösterdi. "Burada kalmanı umuyordum, Dorothea. Bana yardım edebilirsin. Ağ, Jazz kadar benim için de kesici olacak."

"Ben gidiyorum, o kadar." Daniel ona kendini filme almasını ve bunu canlı yayınlamasını önermişti ve Jude sayesinde sitesi kullanıma hazırды. Daha iyi bir zaman

Başlamak için mi? Jazz onun çekimlerini yapabilirdi, o da kendi çekimlerini. "Sadece ailemi yerleştirmem gerekiyor."

Sonunda onun bakışlarıyla karşılaştı. Kadının gözlerinde gördüğü şey onu kabul etmeye ikna etti. "Ben çıkmadan önce yirmi dakikan var. Eğer hazır değilsen, sensiz giderim."

"Teşekkür ." Rhinestone Cowgirlde bir kitap kulübü toplantısında olan annesini aradı. Hoşbeşle vakit kaybetmedi. "Eve gel ve diğer hanımları da yanında getir. Virgil, Anthony ve köpekleri de getir. Görünüşe göre bir hortumumuz olacak."

"Emin misiniz? Her zaman fırtınalar olur. Bahse girerim bu da geçecek ve biz-"

"Şimdi! Ve acele et."

Herkesin gelmesi yirmi dakikadan biraz *fazla* sürdü ama Jazz bekledi. Rüzgâr iyice şiddetlenmiş, binanın kenarlarına çarptıkça ısıklık çalmaya başlamıştı. Dorothea ihtiyacı olan malzemeleri toplayıp büyük siyah bir spor çantasına doldurdu.

"Burada kalın," dedi kitlelere. "Sakın ayrılmayın." Dizüstü bilgisayarını bir rafa yerleştirdi, ekran zaten web sayfasına ayarlanmıştı, burada telefonundan yakaladığı yayını yayınlayacaktı. "Sizi bilgilendirmeye devam edeceğim."

Annesi ellerini ovuşturdu. "Oraya gitmen gerektiğinden emin misin?"

"Daniel bundan hiç memnun olmazdı, genç bayan," dedi Virgil.

Önce annesinin sonra da Virgil'in yanağını öptü. "İyi olacağım, söz veriyorum. Ama bu her zaman yapmak istediğim bir şey ve bir... profesyonelle birlikte olacağım." Ayrıca, Daniel onu hayalini yaşaması için cesaretlendirecekti. Öyle değil mi?

Bir huzursuzluk dalgası hissetti. *Güvende kal*, demişti ona. Anlamı *Kıpırdamadan durmak* mı?

Fark eder miydi? Kesin bir emir vermiş olsa bile, ne olmuş yani? İnsanları memnun etme günleri sona ermişti. Amin.

Çıkışa ilerlerken Holly yoluna çıktı. "Gitme. Lütfen, Dot-Dorothea."

Geçen hafta kız kardeşinin sevgisini geri kazanmak için o kadar hevesli olurdu ki, kız ne isterse yapardı. Bugün mü? O kadar da değil.

"Geri döneceğim," diye mırıldandı ve kızın etrafından dolaştı.

Jazz lobideydi, kapıdan dışarı bakıyordu. Elbette diğer kanallardan gelen diğer fırtına takipçileri de orada ama onlar araziye onun gibi bilmiyorlardı.

Telefonunu hazırlayarak Jazz'ın yanına yaklaştığında, "Bunu yapmak istediğine emin misin? Tehlike... benim sorumluluğum-"

"Eminim." Neredeyse "*Benim göbek adım Tehlike,*" diye ekleyecekti ama aptal gibi görüneceğine karar verdi ve ağzını kapalı tuttu.

Güm, güm, güm. Çın, çın. Dolu yağmaya başlamıştı. "Kapılar kilitli değil," dedi. "Tek yapman gereken içeri atlamak."

Camları kırılmaz olan minibüsünün portikonun altında beklediğini fark etti.

"Hazır mısın?" diye sordu. "Hazırım."

Adam dışarı fırladı ve kadın da onu takip etti. Saçları düğümünden fırladı ve yanaklarını tokatladı. Soğuk ve ıslak ona tüm gücüyle , neredeyse ayaklarını yerden kesecekti ama o devam etti.

Araca ulaştığında rahatlaması kısa sürdü. Kapıyı açamadı; rüzgar çok şiddetliydi. Jazz ona içeriden yardım etmek zorunda kaldı. Dişleri takırdıyor, giysileri vücuduna yapışmış halde kemerini bağladı.

"Burada kalmak için çok geç değil," dedi uzaktaki fırtınayı incelerken. Ve tüm zaferi ona mı bırakalım? Hayır!

Bir gerçek çok netleşti. Ona hiç inanmamıştı. Ama Daniel inanmıştı.

"Korktuğunu söyleme şeklin bu mu?" diye sordu. Adam dehşetle ona baktı. "Hayır."

"O zaman çeneni kapa ve sür."

BÖLÜM YIRMI BEŞ

DANIEL, Michaelson Oteli'nin balo salonunda bir kez daha dolaştı. Yıldızlı aynaların, beyaz sütunların ve yeni cilalanmış mermer zeminin zarafetine rağmen, burası hanın kendine özgü cazibesinden yoksundu. Ama de dünya üzerindeki hiçbir yerin hanla kıyaslanamayacağına dair bir his vardı içinde. Eviyle.

Kendini normal bir insan gibi hissetmeye başlamıştı. Uzun vadede istikrarlı bir ilişki sürdürebilecek biri. Geceleri uyuyabiliyordu. Çıldırmadan yüksek bir ses duyabiliyordu. Ve neredeyse -neredeyse- Thea'nın iyi ve kötü günlerinde onunla kalacağına inanabiliyordu.

İlişkilerinin sürmesini *istiyordu*.

Şehre ilk geldiğinde onu aramalıydı. O zaman dün gece yatmadan önce aramalıydı. Kahretsin, onu bu sabah aramalıydı. Bir aptal gibi, ona karşı olan hislerini yatıştırmaya çalışmıştı.

Onunla her şey iyiydi. Çok iyiydi. Neredeyse fazla iyiydi.

Tecrübelerine göre, bela her zaman Çok İyi Saat'te ortaya çıkardı.

Konsantre ol. Bir iş üzerinde çalışıyorsun. Sabahki gala, sessiz müzayede ve öğle yemeği büfesine dönüşmüştü ve nihayetinde akşam partisine dönüşecekti. Balo salonu şimdiden tıklım tıklım dolmuştu. Herkes resmi kıyafetler içindeydi; kadınlar değerli taşlarla parılıyor, erkekler smokin giyiyordu. Daniel bile smokin giymişti ve kravatı onu boğmak üzereydi ama gerekirse bir silah kapmaya hazır bir şekilde ellerini iki yanında tuttu.

On dakika otuza, otuz da bir saate uzadı. Dışarıda bir fırtına patlak verdi. Konukların çoğu son haberleri kontrol etmek için telefonlarını çıkardı. Gök gürledi ve dolu pencereleri dövmeye başladı.

"Daniel, bir sorunumuz var." Kulağındaki tomurcuktan Jude'un sesi döküldü. "Baban sana ulaşamayınca beni aradı."

Jude otelin lüks odalarından birindeydi ve derme çatma bir ekran duvarından her şeyi izliyordu. Daniel göreve başladığı anda telefonunu kapatmıştı.

Bir adımı kaçırdı. "O iyi mi?"

"O iyi. O ve köpekler otelin bodrumunda. Dorothea Jazz'la dışarı çıktı, fırtınayı kovalıyor. Sana bir link gönderdim. Onun için hazırladığım web sitesi. Yayın yapıyor."

Fırtınayı mı *kovalıyorsun*? Neyi? Ne. Cehennem.

"Hepsi bu kadar değil," dedi Jude, sesi kasvetten başka bir şey değildi. "Strawberry Valley'de elektrik hatları kesik ve baz istasyonları . Babanla bağlantıyı kaybettim."

Daniel bilek mikrofonuna konuştu. "Brock-"

"Evet. Duydum. Ne yapman gerekiyorsa yap, adamım. Biz seni burada koruruz."

Daniel lobiye giden koridora koştu ve telefonunu çıkardı. Bağlantıyı takip etti ve birkaç denemeden sonra fırtınanın video görüntülerini görmek için oturma açmayı başardı. Yeşilin tonlarıyla siyah, karanlık bir gökyüzü. Golf topu büyüklüğünde yağmur ve dolu yağıyor, ağaçlar rüzgârda savruluyor, dalları kırılıyordu. Hatta bir ağaç kökünden sökülmüştü; bir yuvarlanan ot gibi arazide dans ediyordu.

Arka planda Thea'nın bağırarak neler olduğunu anlattığını duydu. Sanki bir yük treni doğruca ona doğru geliyormuş gibi yüksek bir kükreme .

Oklahoma'da, yaklaşan bir kasırganın sesini bilecek kadar uzun süre yaşamıştı.

Thea, "Çilek Vadisi'nde ya da çevresinde yaşıyorsanız, siper alın," diye bağırdı. "Hemen şimdi siper alın. Bu en azından bir F-3. Hasar . Yolunun üzerindeki tüm evler yıkılacak."

Yayın durdu, ekran karardı ve kalbi neredeyse göğsünden . Ona canlı yayın yapmasını söylediğinde, odasının güvenliğini kastetmişti. Fırtınada dışarı çıkıp hayatını tehlikeye atmasını istememişti. Ya onu... kaybederse?

Ölümü binlerce kez görmüştü, her haliyle. Hastalık. Şiddet. Büyükannesi uykusunda, yüzünde bir gülümsemeyle, huzur içinde hayata veda etmişti. Ama o *buna* hazırlıklı değildi.

Thea'nın bir aracın içinde olduğu ve yaklaşan kasırgadan uzaklaştığı belliydi, bu da onun tek kurtarıcı lütfuydu. Daniel yanında olsaydı, onu sarsar, ona bağırır, sonra da onu güvende tutmak için kendi bedeniyle sarardı. Ama o güvende tutulmak istemiyordu. Aksiyonun ortasında olmak istiyordu.

"-Hortum bulutları," dediğini duydu, ekran bir kez daha görüntülerle canlanmıştı. "Evet, evet, ikinci bir kasırğa oluşturuyorlar ve bakın! Düşüyorlar! Rüzgârların merkezini arayın. Görebiliyor musunuz? Görebiliyor musun?" Sesi heyecanlıydı.

En kötü rüzgârdan ya da uçan enkazdan kaçamayacaktı. Elektrik hatları düşerken yanıp sönüyordu. Lanet olsun! Hortumlar arabalardan daha hızlıydı, bulunulabilecek en kötü yerdı. Metaller sıkışarak içindeki insanları ezebilirdi.

Ondan yaklaşık iki saat uzaktaydı. Şimdi yola çıkarsa, fırtına geçtikten sonra ona ulaşabilirdi. Eğer yerinde kalırsa, ona hiç ulaşamama riskiyle karşı karşıya kalacaktı. Yollar sular altında kalacak ve enkazlar barikatlar oluşturacaktı. İşler bu şekilde yürüyordu.

Oklahoma'ya hoş geldiniz.

Web sitesi yayına devam ederken telefonunu cebine koydu, kesildi ve tekrar yayına başladı; dışarı koştu. Dolu yoktu, yani sorun yoktu. Ama vale görevlileri hiçbir yerde görünmüyordu. Muhtemelen içeride sıcak ve kuru kalıyorlardı. Zekiydiler. Daniel onların durduğu yerde, anahtarlarını almasını engelleyen kilide ateş etti. Dolabın kapağı açıldığında, ihtiyacı olanı bulana kadar içindekileri karıştırdı.

Yakındaki bir çöp kutusunun kapağını çıkarıp başının üzerinde tuttu. Fırtınanın içine doğru koştu, damlacıklar metale çarpıyordu. Kapalı otoparkın altına girdiğinde kalkanını bıraktı ve hızını artırdı. Bir ya da on iki dakika sürdü ama kamyonetini buldu ve içine atladı.

Motor çalıştı. Gaza bastığında içini bir telaş kapladı. Garajdan çıkıp caddeye doğru hızla ilerledi. Şehir merkezinde, bazı sokakların tek yönlü olduğu Bricktown yakınlarındaydı. İnşaat konileri ve dolambaçlı yollar yol gösteriyordu ve evet, bazı bölgeler çoktan sular altında kalmıştı. Otoyola çıkana kadar arka yollardan ilerledi, yağmur yağmaya devam ediyordu.

Karşılaştığı pek çok savaş durumunda olduğu gibi, bugünkü tehlikenin de üstesinden ustalıkla gelmeliydi. Ama hiç bu kadar duygusal bir enkaz olmamıştı. Eğer Thea yaralandıysa.

Yola doğru uçtu, eğer suda kayarsa harekete geçmeye hazırdı.

Web sitesi yine sessizleşmişti. Telefonu cebinden çıkarıp ekrana baktı. Ekran boştu ve Thea için duyduğu endişe iki katına çıkarak midesini bulandıran bir hastalığa, damarlarında bir aside, boğazında bir bıçağa dönüştü.

Çilek Vadisi'ne yaklaştıkça yağmur daha da şiddetleniyor, yol daha fazla molozla doluyordu. Sonunda daha ileri gidemedi. En azından kamyonla. Ağaçlar, elektrik hatları ve diğer araçlar yolu kapatmıştı.

Sadece beş mil uzaktaydı, yürüyerek yaklaşık yarım saat. Yolun kenarına park , arabadan atladi ve koşmaya başladı. Hava nemle kaplıydı, gökyüzü sanki hiç fırtına olmamış gibi mavi ve parlaktı. Zemin kayganlaşmış, İtalyan mokesenleri çabucak mahvolmuştu. Sanki umurundaydı.

Dört kişilik bir aile bir kanalizasyonda saklanıyordu, ama sohbet etmek için durmadı, sadece "Artık güvendesiniz" diye seslendi. Thea güvende miydi? Kendine onun eğitimli hatırlattı. Ne yapacağını biliyordu. Ama uzmanlar bile hata yapabilirdi ve hortumlar asla öngörülebilir değildi. Huni bir saniyeden kısa bir sürede dönebilirdi ve eğer yolunuza çıkarsa öldürdünüz.

Hana varmıştı ama kadın dönmemişti. Lobide babası ve yavruları Lyndie, RYanne, Harlow, Jessie Kay ve Holly'nin de aralarında bulunduğu bir kalabalık toplanmıştı.

İki köpeğı de sevdi ve babasına sarılarak "Nerede o?" diye sordu. Virgil'in beti benzi atmıştı. "Bilmiyorum oğlum. Onunla bağlantıyı kaybettik."

"Bekle! Yayın tekrar canlı. Hâlâ yayın yapıyor," dedi Holly, babasının yanına koşarak. Babası kadar solgundu, ona bir dizüstü bilgisayar uzattı.

Jazz cep telefonunu tutuyor olmalıydı çünkü Thea ekranda belirdi. Daniel onun hayatta ve iyi olduğunu gördüğünde neredeyse rahatlayacaktı ama odaklandığı şey içinde yükselen öfkeydi. Yanağında ve kolunda kan damlayan bir kesik vardı. Saçları sıırılsıklamdı, giysileri vücuduna yapışmıştı... ama çamur bulaşmış teni ışııl ışııldı.

Kadın yıkımı işaret etti ama adam ne dediğini anlayamadı.

Daniel onun yerini anlamak için görsel ipuçları aradı ve sonunda tanıdığı bir şey gördü. Ayakta kalan tek ağaçlardan biri, kalın bir tabanı ve yüksek dalları olan yaşlı bir meşeydi. Kasabanın tek parkının kenarındaydı. Çocukken o ağacın altında oynamış ve arkadaşlarıyla birlikte ağacın kabuklarını çentmişlerdi.

"Ona iyi davran," diye yalvardı Holly. "Lütfen."

"Söz veremem," diye homurdanarak çoktan çıkışa yönelmişti. Carol onu durdurmak için yoluna çıktı. Onun etrafından dolaşabilirdi, Ama annesinin yetiştirdiğı beyefendi buna izin vermedi.

"Donuna kadar pisliğe batmışsın." Bakışlarını üzerinde sabit tuttu, kararlılığı yüzünden okunuyordu. "Dottie'nin aptalca hayatını riske attığını düşünüyorsun."

"Düşünmüyorum, biliyorum."

"Her şey iyi güzel de, ona şekilde yaklaşırsan ya onu kendinden uzaklaştırırsın ya da hayatının tutkusu yerine seni seçmeye zorlarsın. O

Zaten çok şey kaybetti. Bırak bunu alsın. Sevdiği tek şey. Bunu ondan almaya çalışmayın," diye yalvardı. "Bırak mutlu olsun."

dolaştı. Centilmenliğin canı cehenneme. Carol'ın neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Thea'nın fırtınaları ondan uzaklaştıracak birine ihtiyacı vardı, yoksa yine aynı saçmalığı yapacaktı. Mutlu bir şekilde başka bir fırtınayı kovalarken ölmektense, ona kızgın bir şekilde yaşamasını tercih ederdi.

Parka doğru ilerledi ve onu bir minibüsün yanında durmuş, bir şişe su içerken buldu. Aradaki mesafeyi kapattı, her adımında kararlılık vardı.

"Daniel!" Sırtarak ona doğru koştu ve kollarını ona doladı. "Web sayfasını kontrol ettin mi? Raporumu gördün mü?"

Kollarını iki yanında tutarak onu sarsmaya çalıştı. "Nasıl bu kadar *aptal* olabilirsin, Thea?"

Geri adım attı, gülümsemesi soldu. "Sen neden bahsediyorsun?" "Sadece hayatını riske atmakla kalmadın, aileni de çok endişelendirdin. ve arkadaşlar."

"Ama ben iyiyim. Jazz ne yaptığını biliyordu ve-"

Yanağındaki kesiği işaret ederek onu susturdu. "Her şeyiniz iyi değil. Ve güvenliğin konusunda eski sevgiline güvenmiş olman da aptalca," diye tekrarladı.

"Dorothea!" Sırıtan bir Jazz fırladı. Elinde telefonunu tutuyor, sallıyordu. "Şebekeye sayfanızın linkini gönderdim ve sizi çok sevdiler. İstiyorlar-"

Daniel yumruğunu geri çekti ve piçin burnuna bir yumruk indirdi. Kıkırdak kırıldı, adam acıyla inledi, geriye doğru sendeledi ve neredeyse bir su birikintisinin içine düşüyordu.

Thea ellerini Daniel'ın göğsünde birleştirdi ve onu itti. "Ne yapıyorsun sen?"

Ona aldırış etmedi, Jazz'ın kanlı yüzüne ulaşmak için etrafından dolaştı. "Onu fırtınada dışarı çıkardın."

"Ve o güvende," diye hırladı adam, burun deliklerinden kan akarken sesi genizden geliyordu.

Thea parmaklarını Daniel'ın bileğine doladı ve çekiştirdi. "Beni götürmesi için ısrar ettim. I-"

Daniel onun bakışlarıyla buluşmak için dönerken, "değil," diye kükredi. "Burada ölebilirdin."

Onu serbest bıraktı ve bir kez daha geri . "Neler olduğunu anlamıyorum. Canlı yayın yapmamı öneren sendin."

"Fırtınanın gözünden değil! Orada ölebilirdin," diye tekrarladıktan sonra elini yüzüne götürdü. "Fırtınalar savaş gibidir. Her köşede bir düşman bekliyor olabilir."

"Sizi endişelendirdiğim için özür dilerim, ama bu-"

"Hayır. Aması yok. Hayatınızı bilerek tehlikeye atmak iyi bir şey değil. Bir fırtınayı filme almak için hayatını bilerek tehlikeye atmak daha kötüdür."

Kadın sinirlendi. "Ne diyorsun sen?"

Dişlerini sıktı. "Seninle birlikte olmak istiyorum. Uzun vadeli. Sonu hakkında endişelenmek istemiyorum - seni bir kasırgada kaybetmek." Carol bir haklıydı. Thea'ya bir seçim yaptıracaktı. "Ya fırtına ya ben, Thea. İkisine birden sahip olamazsın. Birini seç. Şimdi."

BÖLÜM YİRMİ ALTI

DOROTHEA yanlış duyduğundan emin bir şekilde DANIEL'e baktı. Ona fırtınalarla kendisi arasında seçim yapmasını söylemiş olamazdı. Öyle değil mi?

Çok yanlış.

Gergindi, ifadesi karanlıktı. Endişe ve öfke saçıyordu. "Seç," diye homurdandı.

Bu ne cüret! Bu adamı tüm kalbiyle seviyordu ama onun hayatının diktatörü olmasına izin veremezdi. Makul bir ses tonuyla konuşmaya çalıştı. "Benim için endişeleniyorsun, bu yüzden sana özür dilemen için bir şans vereceğim."

Aralarındaki sessizlik uzadıkça, çok hızlı kalp atışları ona acı veriyor, onu hayatta tutuyor ama aynı öldürüyordu. İlişkilerinin bitmesine hazır değildi. Sonunda uzun vadeli düşünüyordu! Ama onun kendisini itip kakmasına izin vermeyecekti. Nasıl bir gelecekleri olabilirdi ki?

Eğer adım atmazsa, biterlerdi.

"Fırtınaları seçiyorsun," dedi. Soru değil, sert bir ifade. "Seçmiyorum. Böyle saçma bir ultimatoma boyun eğmemeyi seçiyorum."

Bugün kendisi ve geleceği hakkında çok şey öğrenmişti. Bir hortumu kovalamak büyük bir heyecandı, buna hiç şüphe yoktu; adrenalini gümbür gümbür pompalanıyordu. Ama bunu tekrar yapabilmek için uygun ekipmana ihtiyacı vardı. Uygun ekipmanı edinmek için de bir şebeke için çalışması gerekiyordu. Sorun şu ki, kendi işinin patronu olmayı seviyordu. Hayatı boyunca hizaya girmişti ve artık işi bitmişti. Yani bitmişti!

Ve burada, Strawberry Valley'de kurduğu hayatı seviyordu. Handa çalışmak geçmişte onun hayali ya da tutkusu olmayabilirdi ama bu şu anda hiçbir şey ifade etmiyordu. İnsanlar değişti.

Fırtına geçtiğinde, bir sonraki fırtına için o kadar heyecanlı olmadığını fark etmişti. Sadece evde olmak, Daniel'la kıvrılıp yatmak istiyordu. Onun yüzüğünü parmağına takmak istemişti. Onunla bir aile kurmak istiyordu. Verecek çok sevgisi vardı.

Bu düşünce, Strawberry Valley sakinlerini sert hava koşulları hakkında bilgilendirmek için web sayfasını kullanma, hatta ödeme yapan aboneler için günlük bir vlog yayınlama fikrine yol açtı. Maaşlı bir iş, bir zevk ve bir nimet, hepsi bir arada. Evde ailesiyle birlikte kalabilir ve

Sevgi ve bilgi, insanları güvende tutmaya yardımcı olmak ve bir daha asla fırtınanın ortasına girmek zorunda kalmamak.

Ama Daniel'a bunların hiçbirini söylemedi. Eğer Daniel onu kabul edemiyorsa, onun hayalleri olduğunu düşündüğü şeyleri çiğnemeye hazırsa, Daniel onun için doğru adam değildi.

"Özür dilemeyeceğim," dedi. "Dikkatsiz ve sorumsuz davrandınız ve _."

"Kanal buna bayıldı," diye araya girdi Jazz. Kanayan burnuna bir bez tuttu. "Seninle iş görüşmesi yapmak istiyorlar, Dorothea."

Dün de isteyeceği bir işti ama şehre taşınmak artık cazip gelmiyordu. Daniel'ı, oteli, annesini, kız kardeşini ve arkadaşlarını terk etmek zorunda kalacaktı. Bunu daha önce de yapmıştı ve yine yapabiliyordu... ama yapmak istemiyordu.

Daniel'ın gözünün altında bir kas kıpırdadı. "İşi kabul edecek misin?"

"Henüz teklif bile edilmedi," dedi ona.

"Ya öyleyse?"

"Evet dersem ne yapacaksın?" diye sordu. *Beni hâlâ seveceğini söyle. Ya da beni az da olsa sevdiğini. Ya da benden hoşlandığını ve yapmamamı tercih ettiğini ama yaparsam beni destekleyeceğini.* Bakışları ona yalvarıyordu.

"O zaman bittiğini söyleyebilirim."

Öyle basitçe ifade etmişti ki, sanki öyle ya da böyle umurunda değildi. Bu, ona yokluğunda onu ne kadar özleyeceğini söyleyen tatlı Daniel değildi. Bu daha önce hiç karşılaşmadığı bir Daniel'dı. Belki de şehirdeyken onu görmezden gelen Daniel.

Bir elini midesinin üzerinde gezdirerek, "Bitmesini ister misin?" diye sordu.

"Her yağmur yağdığında senin güvenliğinden endişe etmek istemiyorum. Uzun mesafeli bir ilişki istemiyorum. Sana söylediğim gibi, artık sonundan korkmak istemiyorum."

Evlenmek istiyor muydu? Belki de istiyordu. Ama.. "Hayır, sadece kendi ihtiyaçlarımı unutup seninkilere odaklanmamı istiyorsun." Sorun şu ki, onu *yeterince* istemiyordu.

Her zaman bildiği ama onunla birlikte olma şansı göz ardı etmeye razı olduğu bir şey.

"Bunu benimle ilgili hale getirmeye çalışmayın," diye hırladı.

"Ama öyle. Başından beri aramızdaki ilişkinin geçici olduğunu açıkça belirtmiştin." Bakışları hâlâ ona yalvarıyordu. *Bana çalışmamızı istediğini söyle, hayır*

Ne olursa olsun. Bizim için savaş! "Şimdi daha fazlasını istiyorsun, ama sadece işleri senin istediğin gibi yaparsam. Her zaman senin istediğin gibi."

Bu kez geri adım atan o oldu. Ellerini yumruk yaptı. "Sanırım seçimini yaptın."

Yetiştirdiği tüm umutlar aniden söndü. Jazz gibi Daniel da onun için savaşmayacaktı.

"Peki, tamam o zaman," dedi. Gözlerini kırpıştırarak gözyaşlarını geri akıttı. Adamın hak etmediği gözyaşları! "Bitti." Arkasını döndü.

"Dorothea," dedi Daniel.

Dorothea. Artık Thea değil. Gözyaşları gözlerini yaktı ama durakladı. "Ne?"

"Oteldeki bilgisayarda Potansiyeller adında bir klasör var. Bir avuç insan işi almak umuduyla özgeçmişlerini e-postayla gönderdi."

Ne! "Kimse yok demiştin-"

"Hayır, herhangi bir görüşme ayarlamadığımı söyledim ve ." Yani onu yanlış yönlendirmişti. "Neden şimdi söylüyorsun? Beni incitmek için mi?" Yanıt yok, bu da yeterli bir yanıtı.

"Bunu her saniye daha da kolaylaştırıyorsun," diye . Jazz geniş gözlerle onu izledi.

"Minibüse binin," diye emretti.

İtaat etmeden önce Daniel'a şeytani bir bakış fırlattı. Artık sessizdi, yolcu koltuğuna tırmandı ve kapıyı çarparak kapattı. Muhtemelen şimdiye kadar yaptığı en zor şey olan bakışlarını dik tuttu, eski erkek arkadaşına göz ucuyla bile bakmadı.

Bir hıçkırık onu ele geçirmekle tehdit etti ama bastırdı. Daniel az önce kalbini milyonlarca küçük parçaya ayırmıştı ama bunu ne sözle ne de davranışla bilmeyecekti. Bırakın onun için olduğu kadar kendisi için de gözden çıkarılabilir olduğunu düşünsün.

"Beni hana geri götür," dedi kalan gücünü kullanarak. "Dorothea-"

"Sür!"

Gaza bastığında lastikler her yöne çamur püskürtüyordu. Minibüs, çukurların ve enkazın üzerinden geçerek ileri doğru hareket etti.

Daniel artık aynalarda görünmez olduğunda, Jazz tekrar denedi. "Özür dilerim. Bunun senin için zor olduğunu biliyorum, ama anlaşmanın iyi tarafını alıyorsun. Artık özgürsün. Karmaşa olmadan hareket edebilirsin. Ve senin için çalışmayı seveceksin-"

"Kapa o aptal çeneni. Bir kere olsun! Sen ve ben asla bir araya gelmeyeceğiz. Her ne sebeple olursa olsun, Charity seni seviyor gibi görünüyor. Eğer sen de onun için aynı şeyleri hissediyorsan, harika. Oyalanmayı bırak ve ona bağlan. Bu da artık aldatmak yok demek."

"Beni aldattı," diye tükürdü.

Çilek Vadisi'ne gelme sebebi sonunda mantıklı gelmişti. Charity'yi kışkıandırmayı umuyordu.

"Aldatmak onun karakter kusurlarından bahseder, sizin değil. Ama aynı şey senin için de geçerli. Aldatırsan, berbat olursun. Bu yüzden eğer artık onunla ilişkinizi yürütmek istemiyorsanız, onunla ilişkinizi kesin, onu ortada bırakmayın. Ya bu yüzden işini kaybedersen? Ne olmuş yani? Başka bir tane bul."

Elleri direksiyonda sıkılaştı, parmak eklemlerinin rengi hızla kayboldu. "Anlamıyorsun."

"Ağ işim olmadığı için mi? Canın cehenneme. Kariyerin için kan, ter ve gözyaşıyla para ödedim. Ve bir ailem vardı. Kaybettiğim bir ailem. Artık severek yaptığım bir işim var." Ağrıyan başını koltuğun arkalığına yasladı. "Seninle neden evlendiğimi biliyor musun, Jazz?"

"Çünkü sen sev-"

"Hayır. Çünkü benimle ilgilenen ilk erkek sendin. Özsaygım yerlerde sürünüyordu ve sanırım bunu biliyordun. Sanırım bundan *hoşlandın*. İstedğin her şeyi yaptım ve asla kendi irademi senin iradene çalışmadım, çünkü seni kaybetmekten çok korktum. Ama sonunda seni yine de kaybettim, çünkü korkunun yaptığı budur. Yok eder."

Daniel korkularının ilişkilerini yok etmesine izin vermişti.

Başından beri haklıydı. Öyle ya da böyle onu kaybedecekti.

* * *

Geçen günler boyunca SV sakinleri sokakları temizlemek ve hortumdan etkilenen binaları yamamak için birlikte çalıştılar. Fırtına sokaklarda bir yol açmamış olsa da, ikincil hasar meydana gelmişti. Yine de bahar festivali için planlar devam etti.

"Doğa Ana kraliyet cadısı gibi davransa da," demişti Carol, "bizi eğlenmekten alıkoyamaz."

Eğlenceli olan neydi? Dorothea artık bilmiyordu. Tırnaklarını boyamayı bırakmıştı; tırnakları renksizdi. Bu onun sürekli olarak

Duygusal çalkantı mı? Hayır, teşekkürler.

Han, festivalle ilgili kasaba toplantılarına ev sahipliği yapmaya devam ediyordu. Giderek daha fazla insan geceyi burada geçiriyordu. Henüz yeni bir çalışan işe almadığı için talebe yetişemiyordu.

İşe almayı askıya almasının nedenleri üzerinde düşünmeyi reddetti. Eğer düşünceler su damlaları olsaydı, Daniel'la çıktığından beri yaptığı iç gözlemler bir okyanusu doldurabilirdi. Artık yeterdi.

Neyse ki Holly her gün okuldan eve geliyor ve Dorothea'nın henüz girmediği odaları temizliyordu.

"Bu kadar çok şey yapmak zorunda kaldığın için üzgünüm," demişti kız ilk gün. "Beni kovduğunuzda, kasabanın geri kalanına iş için başvuran herkese eziyet edeceğimi açıkça belirttim."

"Potansiyel çalışanlarım var." *Sadece "Hayır!" umudunu bırakmalıyım. İç gözlem yok!* "Ama yine de... düzelt," diye tersledi Dorothea.

"Düzelteceğim. O zaman beni affedecek misin? Lütfen."

"Beni affettiğin gibi mi?"

"Ben aptaldım, ama sen benden daha akıllısın." Gözyaşları kız kardeşinin yanaklarından aşağı süzüldü. "Yaptıklarımın her gün pişmanlık duydum."

Pişmanlık hâlâ mücadele ettiği bir şeydi ve ona sempati duyuyordu. Ve lanet olsun, yumuşuyordu. İyi bir kızgınlığa asla tutunamaz mıydı? "Jazz ile asla tekrar bir araya gelmeyeceğim. O-"

"Biliyorum! Ve buna sevindim. O bir pislik ve sen sadece en iyisini hak ediyorsun."

Dorothea nefesini içine çekmiş, yavaşça dışarı vermişti. Daniel'dan ayrıldığından beri kilit altında tuttuğu gözyaşları sonunda serbest kalmıştı. Hıçkıra hıçkıra ağlamış ve Holly onu kendine çekmişti. Eskiden çocukken yaptıkları gibi birbirlerine sarılmışlardı.

"Özür dilerim," demişti Holly. "Çok özür dilerim."

"Benimle bir sorunun varsa, bana gel. Benimle konuş."

"Yapacağım." Holly tutuşunu sıkılaştırmıştı. "Her zaman ve sonsuza dek.

Söz veriyorum." *Her zaman ve sonsuza dek, seni seveceğim.* Dorothea

babalarının gittiği gün kız kardeşine bu sözleri fısıldamış, kız da onun kollarında ağlamıştı. Holly'nin ne olursa olsun ona güvenilebileceğini

bilmesini istemişti. "Her zaman ve

sonsuza dek," diye .

Jazz ve Charity nihayet ayrılmıştı ama diğer haber kanalları da araçlarını ya da römorklarını kaybeden ailelerle röportaj yapmak için gelmişti. Ama herkesin konuşmak istediği tek muhabir Dorothea'ydı. Onun web sayfası bir

tonlarca hit. Aslında o kadar çoktu ki sayfa çökmüştü. Ne yapacağını bilememiş, sonunda dayanamayıp Jude'u aramıştı.

Sorunu açıkladıktan sonra telefonu yüzüne kapatmıştı ama sayfayı da düzeltmişti.

Dorothea binlerce kez Daniel'ı aramak için cep telefonunu eline almış, olan biten her şeyi ona anlatmak ve düşüncelerini öğrenmek sabırsızlanıyordu. Neredeydi? Ne yapıyordu? Onu ortalıkta görmemişti. Şehre geri mi dönmüştü?

Onu kalbini ya da ciğerlerini özler gibi özlüyordu. hiçbir şey düzgün çalışmıyordu. Ama onunla da hiçbir şey düzgün çalışmazdı. Onun yokluğunda kendisiyle ilgili birkaç şeyin daha farkına varmıştı.

Her zaman sonunun gelmesini bekleyen bir adamla birlikte olduğu için, hiçbir zaman geleceğe umutla bakamamıştı. Bundan korkmak zorundaydı çünkü hiçbir şey kesinleşmemişti, her şey havada kalmıştı. Bekle ve gör durumu. Olacak mı, olmayacak mı? Yapacak mı yapmayacak mı?

Dehşetle boğuşmaktan yorulmuştu. Ve üzüntü. Ve kederle. Daniel ondan birazcık bile hoşlanmış olsaydı, hatasını anlar ve sürünerek geri dönerdi.

Bir sabah Dorothea Daniel'a çok sert davrandığına kendini ikna etti ve ona mesaj attı. Ona köpekleri görmek istediğini söyledi. Onlar da onun köpekleriydi! Onları seçmesine yardım etmişti. Ama Daniel onu görmezden geldi, çünkü onunla işi bitmişti.

Ve bu en iyisiydi. Onun için yeterince iyi değildi. Tamam.

"Ondan hoşlanmıyorum" trenine geri dönmüştü.

O gece yatmak yerine tırnaklarını boyadı ve zavallı kışını tırmalama direğine sürükledi. Dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacı vardı. Brock arkadaki bir masada bira içiyordu, dizinde bir kadın dengede .

Dorothea onu görmezden gelerek Rianne ve Lyndie ile birlikte tezgâhta kaldı. "Üzgün görünüyorsun ve nedenini bilmiyorum. Erkekler berbat ve sen özgürsün."

Rianne barı silerken şöyle dedi. "Bahse girerim Daniel on taahhüdün beşini bile yerine getirmemiştir."

Dürüst olmak , tanışmıştı. Sonra fırtına oldu.

Lyndie bir kadeh kaldırdı. Şimdiden birkaç kadeh içmişti ve Sarhoşlar Şehri'ne doğru yol alıyordu. "Al, al." İçindekileri boşalttı, sonra sessizce eline geçirdi, bakışları yüzüncü kez Brock'a döndü. "O benim için çok yanlış biri. Seni kastediyorum, Dorothea. Daniel senin için çok yanlış."

"Brock'la aranızda bir şey mi oldu?" Dorothea ona sordu. "Ne oldu? Hayır, hayır! Asla. O bir erkek fahişesi ve ayrıca beni korkutuyor. Onda Öfkeliyim ve o etli yumrukların bir darbesi beni öldürür." "O-"

Ama Lyndie'nin işi bitmemiştir. "Gelmiş geçmiş en sakın insan bile olsa, bana çıkma teklif etse hayır derdim. Çünkü benimle çıkmanın faydalarını bilmek ister misin? Hayır, çünkü hiç yok!"

Özgüven eksikliği herkesi vurabilirdi, diye fark etti Dorothea, güzel çilekli sarışınları bile. "Seninle çıkmasının yararı, seninle çıkıyor olacak olması. Devam edebilirim ama ne demek istediğimi çoktan anlattığıma eminim."

Lyndie ona küçük bir gülümseme verdi. "Brock gibi bir adamın seksten sadece zevk almadığını, ona ihtiyacı olduğunu biliyorsun." İçkisine baktı, gülümsemesi çoktan kaybolmuştu. "Muhtemelen bunu yüksek sesle itiraf etmemeliyim ama seksten binlerce güneşin tutkusuyla nefret ediyorum."

Dorothea onun elini okşadı. Kocasına ona ne yapmıştı böyle? "Geçmişte bundan hoşlanmamıştın, tatlım. Her erkek farklıdır. Doğru erkek nazik ve şefkatli olacaktır, ya da neye ihtiyacın varsa. Fikrini değiştirebilir."

Ryanne barı daha büyük bir güçle sildi. "Sizi seviyorum ve sizin için sadece en iyisini istiyorum. Yardım etmek için elimden ne gelirse, bana söyleyin ve yapalım."

Dorothea ve Lyndie hep bir ağızdan, "Ben de sizi seviyorum," dediler.

Dorothea, "Ve sana da," diye ekledi. "Biliyor musunuz? Bu gece içeceğiz. Belki şeytanlarımızı kovarız."

"İyi fikir." Ryanne üç kadeh doldurdu.

Kadehlerini tokuşturdular ve içindekileri boşalttılar. Kehribar rengi sıvı aşağı inerken yaktı ama Dorothea'nın midesine tatlı bir şekilde yerleşti.

"Onu sevdim," dedi, "ama o beni sevmedi ve benim için savaşacak kadar bile sevmedi. Gitmesine izin vermek zorundayım." Boş bardağını uzattı ve Ryanne yeniden doldurdu. Sonra Lyndie'nin omzunu dürttü. "Hangi şeytanı kovduğunu söyleme sırası sende."

"Şey. Ben... Ben adamla kaldım... O beni incitti." Lyndie alt dudağını çiğnedi. "Tekrar ayrılırsam bana ne yapacağından korkuyordum. Her şeyden korkuyordum. Korkuyorum."

Dorothea ona sınımsız sarıldı, onun için yanıp tutuşuyordu.

Ryanne Lyndie'nin kırılgan elini tuttu ve bardaklarını doldurmadan önce kalbinin üzerinde düzleştirdi. "Annem bir değil iki erkek arkadaşımınla yattı, bu yüzden kimseye gerçekten güvenecek kadar güvenmemeyi erkenden öğrendim."

seks yaptım," diye itiraf etti ve yanakları karardı. "Sonra buradaki pisliklerle tanıştım -" barın etrafını işaret etti "- ve hepsi bu kadardı. Tüm vücudum kilitlendi."

Ne! Kasabanın en sert kızı *bakire* miydi?

Dorothea ona gülümsedi. Ayrıldığından beri ilk kez gülümsüyordu.

"Şoktayım." "Biliyorum," diye homurdandı RYanne. "O kadar çok çalıştım ki biriyle bile çıkmadım, tüm birikimimi 'dünya turu' seyahatlerim için kullanacağım."

Güzel esmer, küçüklüğünden beri başka ülkelere seyahat etmek istiyordu. "İlk seyahatinden önce bakirelik durumunu değiştirmeyi mi umuyorsun? Özellikle biriyle... mesela Jude Laurent ile?"

"Hayır! Tabii ki ." Yumuşak bir iç çekiş. "Olabilir. Kaba ama ateşli. Sessiz ama korumacı. Ve benden başka hiçbir kadına bakmıyor... Gözlerimiz her karşılaştığında dizlerimin bağının çözüldüğünü itiraf etmeliyim."

Lyndie, "Eğer bunu yapmaya karar verirsen, biz de senin kanatların olalım," dedi. "Onu iyi çivilemene yardım ederiz. Ya da çok, çok kötü."

RYanne güldü. "Adamlarımızı ya yatakta ya da bir karınca yuvasında çivilemeye!" İçkilerini kaldırıp ağızlarını tokuşturdular, sonra da boşalttılar.

Dorothea yine bir yanma ve tatlı bir yerleşme yaşadı. Çekingenliği eriyip gitmeye, kafası bulanıklaşmaya başladı.

"Peki şimdi ne yapacağız?" Lyndie sordu.

"Evet," dedi RYanne. "Ne yapacağız?"

"Şimdi," dedi Dorothea onlara, "dans şarkı söyleyeceğiz ve bunu web sayfamdan canlı yayınlayacağız. Mutlu olmayı hak ediyoruz, lanet olsun ve bunu tüm dünyaya göstereceğiz!"

BÖLÜM YIRMI YEDİ

DANIEL yatak odasındaki masanın başına oturmuş, Thea'dan ayrıldığından beri ilk kez ayıktı. Köpekler yatağında uyuyordu ve babası Carol Mathis ile randevuydaydı. Gerçi bu randevunun romantizmle bir ilgisi olduğundan şüpheliydi. Muhtemelen ikisi Daniel ve Thea'yı tekrar bir araya getirmenin yollarını planlıyorlardı.

Böyle bir şey . Kendisi onun hayatında birinci sıradayken, o ikinci sırada olmayacaktı.

O gerçekten birinci mi?

Evet!

Ayrıldıklarından beri uyumamış ve neredeyse hiç yemek yememişti. Yorgunluk ve açlık peşini bırakmamıştı. İçmiş, sonra biraz daha içmiş, aklını kızıdan uzak tutmaya çalışmıştı.

Benim kızım değil. Artık değil.

TSSB'si tüm gücüyle geri dönmüştü, zihni her an patlamaya hazır bir kara mayını yığınıydı.

Daha önce Thea ona köpekleri görmek istediğine dair mesaj atmıştı ama o henüz yanıt vermemişti. Her denediğinde, büyük harflerle yazmaya başlamıştı. BUNU NASIL YAPABILDIN-

Kalbinin üstündeki ağrıyı ovuşturdu, ondan nefret ediyordu, kendinden nefret ediyordu. Hayatı bir el sepetinin içinde cehenneme dönmüştü.

Jessie Kay onunla konuşmuyordu. Babası ona sadece iç çekiyordu ve Daniel onun sağlığı konusunda endişelenmeye başlamıştı. Virgil sanki acı çekiyormuş gibi sık sık göğsünü ovuşturuyordu. Etrafında normal kalan tek insanlar Jude ve Brock'tu. Jude her zamanki gibi huysuzdu ve Brock çok fazla içiyordu. Daniel'in yarım saat önce aldığı telefon da bunu kanıtlıyordu.

"Bilgisayar mı kullanıyorsun?" diye sordu adam, kelimeleri gevelese de ses tonunda öfke çatırdıyordu. Arka planda müzik çalıyordu.

"Öyleyim." Dizüstü bilgisayarı sadece bir kol boyu .

"Dorothea'nın web sayfasına göz atın."

Onun adını duymak bile içindeki acıyı artırdı ve lanet okudu. Ama aynı zamanda telefonu kapatıp itaat etmişti. Ve sonra Thea'nın arkadaşlarıyla hayatının en güzel anlarını geçirmesini izlemişti. Hâlâ izliyordu.

Güldü. İçti. Dans etti. Sonra güldü, içti ve biraz daha dans etti.

Öfke demlendi. Adam onsuz hayatını sevmiyordu, oysa kadın açıkça onsuz hayatını seviyordu. O çoktan hayatına devam etmişti. Tırnakları mordu; kararlıydı.

Neden şehirdeki yeni işine başlamamıştı? Neden yeni bir çalışan işe almamıştı?

Daniel tekrar tekrar neredeyse anahtarlarını kapıp Tırmalama Noktası'na gidecekti. Onu arzuluyordu. Gözleri onu canlı ve şahsen görmek istiyordu. Ağzı onu tatmak istiyordu. Elleri ona dokunmak istiyordu. Kulakları onun sesini duymak istiyordu.

Ama o olduğu yerde kaldı. Göğsünde bir boşluk hissi vardı. Annesi öldükten sonra ve her bir arkadaşını savaşta kaybettiğinde, daha önce birçok kez mücadele ettiği bir şey.

İçten içe, neden şimdi bununla uğraşmak zorunda olduğunu anlıyordu. Thea ama ilişkileri kesinlikle ölmüştü. Onun yerine lanet olası havayı seçmişti. Havayı! Daniel Porter bir kasırgayla yarışamazdı.

Demek gerçek reddedilme bir şeymiş. Hayatının çoğunda katlandığı şey buydu.

Midesinde dikenli tel, saçma ve kırık cam gibi hissettiği şeyler birbirine karıştı.

Ekranında bir flaş ışığı yanıp sönerken, Thea'nın arkasından onunla dans etmeyi uman bir adam yaklaştı. Daniel aptalca bir şey yapmadan önce dizüstü bilgisayarını kapattı. Bara gitmek için hız rekorları kırmak ve adamı öldüresiye dövmek gibi.

Aslında, neden olmasın? Biraz buhar çıkarmak ona iyi gelebilirdi. Ayağa fırladı ve anahtarlarını aldı. Köpekleri uyandırmamaya dikkat ederek evden gizlice çıktı. Ama kamyonetinin içine girip motoru çalıştırır çalıştırmaz yumruklarını vurdu ve hızla hiçbir yere gitmedi.

Kaldırımı bir araba yanaştı ve Brock resmen yolcu koltuğundan düştü. Sürücü -bir kadın- onunla kalması için yalvardı, ama Brock cümlelerin ortasında kapıyı kapattı ve elinde altılı birayla eve doğru yöneldi.

"Daniel!"

Daniel camı indirdi. " tarafa."

Brock yön değiştirdi. Biraz tökezledi ama sonunda kolaylıkla taksiye yerleşmeyi başardı. "Sana yardım etmek için eve geldim." Birayı kaldırdı.

"Al. İç."

"Ayılmaya çalışıyorum."

"Şimdi bu tür saçmalıkların zamanı değil. Dorothea'nın gitmesine neden izin verdin ki? O senin tercih ettiğin yardımcın, değil mi?"

"Sanırım o benim kurtuluşumdu." Düşünmeden, doğru olup olmadıklarına karar veremeden kelimeler onu terk etti. Tabii ki doğru *değillerdi*. O sadece kendine güveniyordu.

"O zaman yine sormak zorundayım. Neden gitmesine izin verdin?"

Güzel soru. Cevaplamak istemediği bir soru. "Fark eder mi? Sebebi ne olursa olsun beni destekleyeceksin."

"Beni hiç tanıyor musun? Asla kimseyi körü körüne desteklemem, seni ve Jude'u bile. Aptalca bir karar verdin ve ben de sana bunun hesabını soracağım. O yüzden üçüncü kez soruyorum. Yoksa altıncı mı? Saymayı unuttum. Neden gitmesine izin verdin?"

"Çünkü ben aptalım." Direksiyonu öyle sert yumrukladı ki, üst kısmı geriye doğru eğildi. "Çünkü nasıl olsa bir gün onu kaybedeceğim. Ya beni terk edecek ya da ölecek."

"Seni kırmak istemem dostum ama ben öleceğim. Jude, baban ve tanıdığın herkes de öyle. Kimse sana ölümün kalıtsal olduğunu söylemedi mi? Bir noktada hepimizin başına gelecek. Hiçbirimiz bu gezegenden canlı çıkamayacağız."

Daniel gözlerini ona dikti. "Bana korkularımı görmezden gelmemi ve şimdi ve buraya odaklanmamı söylediğin kısım bu mu?" Bir keresinde tüm korkularını yenmiş olmakla gururla övünmüştü. Ne aptal ama.

"Yapabiliyorken hayatın tadını çıkarmam gerektiğini mi?"

"Tabii ki hayır." Brock birasını bitirdi ve kutuyu ezerek küçük bir top haline getirdi. "Duymadın mı? Sefalet arkadaşlığı sever, ben de seni olduğun gibi seviyorum."

Daniel homurdandı. "Sefil şirketten bahsetmişken, Jude nerede?" "Karşı tarafta inşa edilmek üzere olan barla ilgili bir şeyi araştırıyor.

Tırmalama Direği."

Arkadaşının Thea'ya göz kulak olmasını ve onun rastgele bir adamla eve gitmesini engellemesini diledi. İhtiyaçları vardı ve bekârdı. Ne , kiminle isterse yapabilirdi ve Daniel'ın bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. "Bana yaptığım seçim hakkında kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacak bir şey söyle," dedi göğsünü ovuşturarak. Ağrısı daha da artmıştı.

"Sakin ol. Kadın kadındır, kadın kadındır. Hepsi aynıdır. Başka biriyle tanışacaksın. Bu gece, eğer istersen. Bende çok ateşli bir kadının numarası var.

."

"Seni burada durduracağım, çünkü sen bir aptalsın ve yanıyorsun. Bir kadın bir kadın değildir. Onlar farklıdır." Thea tanıdığı diğer kadınlara hiç benzemiyordu. Yaralarına merhem olmuştu. Onun ekşisine tatlı, huysuzuna nazık, sertine yumuşaktı. Karanlığının ışığıydı ve onunla birlikteyken hayat anlam kazanıyordu. Bir amacı vardı.

"Onu seviyor musun?" Brock sordu.

Sevgi. Bu kelime zihninde yankılandı. Bu aşk mıydı? Daha önce merak etmesine izin vermemişti. Şimdi duramıyordu.

Babasını, köpeklerini, Jude ve Brock'u seviyordu ama Thea için hissettikleri çok farklıydı. Çok daha yoğundu. "Belki. Muhtemelen. Tanrı biliyor ya, hissetmemeye çalıştım."

"Çünkü sen de Jude gibi inatçısın."

Ve mutsuz. Jude, ölmekte olan kardeşlerinin üzerine diz çökerken dua ederdi. Savaş alanında düşman ateşi yağmaya devam ederken el ele tutuşur ve sanki her hayat değerliymiş gibi ağlardı. Karısı ve ikizleri öldüğünden beri dua etmemiş ya da ağlamamıştı. Pek çok yönden içine kapanmıştı.

Thea bir fırtınada ölseydi Daniel ne yapardı?

Aslında, ona bir araba çarpabilir. Ya da bir hastalığa yakalanabilir. Rastgele bir şiddet eylemine kurban gidebilir. Birlikte olsalar da olmasalar da onu pek çok şekilde kaybedebilirdi. Öyleyse neden kalan zamanlarını birlikte geçirmiyorlardı?

Ama bu yolların hiçbiri bilerek . Geçemediği kelime de buydu.

Bilerek.

* * *

ERTESİ SABAH, Daniel Style Me Tender'ın dışında oturmuş, babası ve Anthony dama oynuyor, köpekler masanın ve sandalyelerin etrafında koşturuyordu. Güneş pırıl pırıl parlıyordu. Kasaba hortumdan sonra temizlik konusunda iyi bir iş ve fırtınanın getirdiği tanıtım ekonomiye sadece yardımcı olmuştu. Yarın başlayacak olan bahar festivali için eyaletin dört bir yanından ve hatta diğer eyaletlerden insanlar akın akın geliyordu.

Han dolup taşmış olmalı. Thea fazla işle nasıl başa çıkıyordu? Dün gece bir gösterge olsaydı, gayet iyiydi. Hiç stresli görünmüyordu.

Elleri yumruk oldu.

Virgil hüznle içini çekti ve tahtadaki bir sonraki hamlesini yaptı.

"Baba," dedi. ". Lütfen." Kalp sorunları kötüleşirse

Bu yüzden suçluluk duygusu *Daniel'*i öldürecekti. Kaçınmayı umduğu şey buydu. "Şimdiye kadar akıllanır ve gidip kadını alırsın sanıyordum," dedi Virgil.

homurdandı. "Ama hayır. Gitmek zorunda kaldım ve talimatlar topuğunda yazsa bile çişini bottan boşaltamayacak kadar aptal bir çocuk yetiştirdiğimi öğrendim."

Anthony, "Bence seni hayal kırıklığına uğratmaktan korktuğu için bekâr kaldı," dedi. Koyu renk gözleri Daniel'in üzerine dikildi. "İzleyen ve öğrenen tek kişi sen değilsin, evlat."

"Bunu aşması gerekiyor." Virgil kırmızı bir damayı tahtanın üzerinde hareket ettirdi. "Küçük bir hayal kırıklığını kaldırabilirim. Kaldıramayacağım şey ise tek oğlumun hayatını mahvettiğini görmek."

"Yok edilmedi," diye Daniel. Öyle miydi? "Baba, benim Thea'ya ait olmadığımı düşünüyordun. Karanlık ve aydınlık bir arada var olamaz falan mı?"

"Dorothea ile ikinizin de hafif olamayacağını kim söyledi? O seni mutlu etti. Sen de onun için aynısını yaptın. Neden neşelenip bununla başa çıkmıyorsun?" Daniel göğsünü ovuşturdu. Sancılar daha sık gelmeye başlamıştı.

Masanın önünde volta atmaya başladı. Dakikalar geçtikçe, erkekler ve kadınlar geçiyordu. Cinsiyetleri ne olursa olsun, başlarını salladılar, dudak büküler ya da onun aptallığı hakkında fısıldadılar.

Tatlı Dorothea'mızın kalbini .

Lanet olsun! *Onun* kalbini kırmıştı. Neden bunu göremiyorlar?

Bu düşünce onu çılgın atarak durdurdu. Kalbi. Ona acı veren şey. Onu kırmıştı, bu da ona aşık olduğu anlamına geliyordu. Belki değil, muhtemelen değil, kesinlikle.

Onu seviyordu. Onu delicesine, tutkuyla ve tamamen seviyordu. Onun her şeyi olmuştu. Her sabah uyanma sebebi. Gülümseme sebebi. Nefes alma sebebi.

Onun varlık sebebi.

Ve yine gitmesine izin verdi. Onu resmen itmişti. Bu konuda ne yapacaktı? Ne *yapabilirdi ki?*

Kafasını boşaltmaya ihtiyacı vardı. Düşünmeye. "Ben gidiyorum baba. Biraz zaman alacak."

"Harika. Ama gitmeden önce evlat, hepimize bir iyilik yap ve kafanı kışından çıkar."

Güzel. "Elimden geleni yapacağım." Daniel köpekleri çağırdı ama onlar babasının ayakkabı bağcıklarını çekiştirmek için onu görmezden geldiler.

Sokakta tek başına ilerledi. Köşeyi döndüğünde göğsü tekrar ağrımaya başladı. Thea! Ona doğru koşuyordu.

Bu, ayrılıktan bu yana ilk gerçek zamanlı görüşüydü ve vücudu beyninden gelen bir komut olmadan tepki verdi. Bacakları çalışmayı durdurdu, kasları iki saniye içinde gevşeklikten sıkılığa geçti. Thea da durdu. Uzaktan bile gözlerinin altındaki koyu halkaları görebiliyordu - yüzlerce farklı duyguyla dolu gözleri. En önde gelenleri pişmanlık, keder, ıstırap ve umuttu. Teni solgundu ve saçları birbirine karışmıştı. Tırnakları yine çıplaktı ve oje eksikliği onu rahatsız ediyordu.

Sadece bir saniye geçti, ama bunun nasıl sonuçlanabileceğine dair en az on farklı senaryo aklından geçti. En sevdiği? Kollarını ona doladı, yüzünü öpücüklerle boğdu ve bir daha asla fırtına kovalamayacağına söz verdi.

Koyu renk bukleleri at kuyruğu şeklinde arkaya toplanmıştı ve güzel kıvrımları bir atlet ve koşu şortunun içindeydi. Sadık Thea, koşusuna, postacısının mektuplarını dağıtmaya sadık olduğu kadar sadıktı. Yağmur, sulu kar, dolu ya da güneş olsun, kaldırımları arşınılıyordu.

Thea ona yaklaşmadı. Bunun yerine çenesini kaldırdı ve tekrar harekete geçti.

Umudu kül oldu.

Bir şeyler söyle. Onu sevdiğini söyle. Onu geri kazan!

Ve bir sonraki fırtınada onu gönderelim mi?

Kalbi umutsuzca göğsünden fırlamaya çalışırken, yavaş bir tempoyla ilerledi... ve tek kelime etmeden onu geçti.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

Bahar festivalinin İLK GÜNÜ gelmişti. Dorothea çocukken bu güne gülümseyerek uyanır, birazdan her türden kızarmış tatlının tadını çıkaracağını ve umarım dev bir pelüş oyuncak kazanacağını bilirdi. Bugün ise hiç uyanmamıştı çünkü uyumamıştı. Bütün gece ağlamıştı.

Daniel sonunda fark edilmişti ve bir merhaba bile kadar umursamamıştı. Ondan ellerini yıkamıştı.

Onu tutmak için yeterince iyi değil.

Hayır. Buna inanmayı reddetti. Ayrılığın onunla hiçbir ilgisi yoktu ve her şey başka birini kaybetme korkusuyla ilgiliydi. Başından beri onun sorunu da buydu.

Scratching Post'ta Ryanne ve Lyndie'yle dans ederek geçirdiği geceyi hatırladı. Jude bir ara ortaya çıkmış ve onu köşeye sıkıştırmıştı. Kafası iyiydi ama Jude'un ilk sözleri onu hemen ayıltmıştı.

"Daniel'ı , onun için savaşman gerekecek."

Öfkeden küplere binmişti. "Neden benim için dövüşemiyor? Ödül olma sırası ne zaman bana gelecek?"

"Sen bir ödölsün. perişan olur." Öyle miydi?

"Güzel!"

"Seni kaybetmekten korkuyor ve senin fırtınaların peşinden koşma arzun bu korkuyu daha da artırıyor."

"Eğer bu korkunun kararlarını belirlemesine izin *veriyorsa*, o zaman için savaşıyorum."

Jude onu bir hışımla terk etmiş, nefesinin altında kendilerine verilen hediyeği göremeyecek kadar inatçı aptallar hakkında mırıldanmıştı.

Geceyi tuvalette kusarak geçirdikten sonra, Daniel'ın orada olup saçlarını tutmasını, onu yıkamasını ve her şeyin yoluna gireceğini söylemesini dileyerek, aslında ona gitmeyi düşünmüştü. Sonra da, "*Ne olacak ki?*" diye düşündü. *Ben yaparım!* İlişkilerini bitirdiklerinde ikisi de adrenalin ve öfkeyle hareket etmişti. Konuşmaları gerekiyordu ve eğer o da kendisi kadar mutsuzsa, belki işleri yoluna koyabilirlerdi.

Ama babasının evine giden yolun yarısında hatasını fark etmişti. Onun için savaşabilirdi ama onun korkularıyla onun yerine savaşamazdı. Geri dönebilirlerdi.

ama ilişkileri yine de parçalanacak ve yine ayrılacaklardı.

Dorothea yataktan sürünerek çıktı ve duşa girdi. Sıcak su üzerinden aktı ama kemiklerine yerleşmiş olan buzu eritmeyi başaramadı. *Daniel'ın gitmesine izin vermeliydi. Gerçekten ve sonsuza dek.*

Bugün eğlenecekti, lanet . Han kadar doluydu, tema odası hariç tüm odalar tutulmuştu - hâlâ bitmemişti. Havlular, sabunlar ve atıştırmalıklar yemek odasına yerleştirilmişti ve Bayan Hathaway her ihtimale karşı tezgâhta uyuyor olacaktı.

Holly, resepsiyon pozisyonu için mülakata giren hiç kimseye zarar vermeyeceğine dair bir taahhüt içeren broşürleri dağıttığında, dört kişi daha iş için başvurmuştu.

Dorothea işe aldığı anda Daniel'ın geri dönme umudunun yok olacağını biliyordu.

Ölmesi gerekiyor.

Gözyaşlarıyla savaşıyor giyindi, güneş kremi ve dudak parlatıcısı sürdü ve saçını en düşük, en soğuk ayarda kuruttu. Bu şekilde daha az kabarıyor ve daha yumuşak bukleler oluyordu.

Kim olduğunu kabullenmeye başlamıştı. Standart bir güzelliğe sahip olmayabilirdi ama güzeldi.

Mor tırnaklar. Mükemmel.

Yansımasına başını sallayarak banyodan çıktı, kız kardeşi ve annesini bulup festivale gitme niyetindeydi. Ama aramaya ihtiyacı yoktu.

-Holly ve Carol çatıda oturmuş, sıcak çikolata içiyor ve endişeyle fısıldaşıyorlardı.

Dorothea kız kardeşinin yanına oturdu ve onun kupasına el koyarak bir yudum aldı, zevkle inledi. Sıcak çikolata en büyük zevkti.

"Siz ne hakkında konuşuyorsunuz?" diye sordu. Sanki tahmin edemiyormuş gibi. "Virgil beni aradı," dedi Carol. "Daniel arkadaşlarıyla festivaldeymiş."

Holly başını Dorothea'nın omzuna yasladı. "Günü burada geçirebiliriz. Evet. Günü burada geçirelim. Onu görürsem öldüreceğimden korkuyorum. Beni hapiste bir hayattan kurtar."

Kalbi acıyla sıkıştı ama kız kardeşinin elinin üstünü okşadı. "Bugün cinayet yok. Başkalarının eylemlerinin bizimkileri belirlemesine izin veremeyiz. Gidiyoruz ve uslu duracağız."

Festival kasaba meydanında düzenlendiğinden, tek yapmaları gereken hanın dışına çıkmaktı ve kendilerini etkinliklerin tam ortasında buldular. Caddenin her iki tarafına da stantlar kurulmuştu. Hayalini kurduğu yiyecek kamyonları

her biri bir şekilde ilek içeren binlerce farklı oyunla karıştırıldı.

Tanıdığı ve insanlar gördü. Gülümsemek ve el sallamak istemese de ikisini de yaptı.

"Bakın! Gurme örekler!" Holly heyecanla cıvıladı. "Sence hindistancevizli bir şey var mıdır?"

"Hadi ."

Kol kola girerek söz konusu kamyonu doğru ilerlediler ve sıranın sonunda yerlerini aldılar. Birkaç dakika sonra arkasında tanıdık bir erkek sesi duydu ve kaskatı kesildi.

"Bu hiç de garip değil." Brock.

Jude'dan gelen tek tepki homurtu oldu ama Dorothea sırtında sıcak bir bakış hissetti. Dehşetle gerildi, döndü-

Ve Daniel ile yüz yüze geldi.

O ve arkadaşları tam arkasında yerlerini almışlardı ve ona baktıkça kalbi kaburgalarına çarpıyordu. Handan çıktığında onu sevgiyle kucaklayan güneş, birdenbire her santimini kızartmıştı.

"Dorothea," dedi sert bir baş hareketiyle.

Yine Dorothea. Ahh! Ona daha iyisini yapabilirdi. "Bay Porter." Adam ırkıldı ama Dorothea tatmin olmadı.

"Senin dışarıda güvenlik görevlisi olman gerekmiyor muydu?" diye sordu. "Bilirsiniz, işiniz için kendinizi tehlikeye atmanız."

Gözleri kısıldı. "Mola verdim. Ve kendimi bir kurşundan korumak için elik yelek giyebilirim. Kendini bir hortumdan korumak için ne giyebilirsin?"

Holly döndü, heyecanının yerini büyük bir öfke almıştı. "Vay canına. Kedinin sürüklediği şu pisliğe bak." Daniel'in omzuna bir parmağını soktu. "Kevlar taşaklarını dizimden koruyabilir mi? sanmıyorum. Şimdi tuğlalara vur, Porter. Bu kasaba ikimize de yetecek kadar büyük değil. Git buradan. abuk."

kadar güçlüydü. "Gördüğüm kadarıyla her zamanki gibi hoşsun," diye cevap verdi, yüz hatları alaycı bir ifadeye bürünmüştü.

Hey! "Kız kardeşimle bu ses tonuyla konuşamazsın," diye tersledi Dorothea. "Bir daha yaparsan bir hafta konuşamazsın."

"Ya da hiç. Çünkü ben senin en kötü kâbusunum, evlat." Holly ona karşı cephe aldı. "Önce keserim ve asla soru sormam."

baktı, şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. Dorothea'ya, "Onu affetmişsin," diye homurdandı.

"Evet. Ne olmuş yani? Seni ne ilgilendirir?"

"Şimdi, kızlar." Carol Holly'yi tekrar yanına çekti ve burnunu havaya . "Hepimiz Bay Porter'ın beyinde ciddi hasar olduğunu biliyoruz. Onun sınırlı zihinsel kapasitesini büyük laflarla zorlamayalım." Onun gözlerinin içine baktı ve sanki yeni yürümeye başlayan bir çocukla konuşuyormuş gibi, "Git. Uzaklaş." dedi.

Dorothea neşelenmek istedi. Yüzleşmekten nefret eden bu kadın yüzleşme işini çok iyi yapıyordu. Ve kendi yüzleşmelerinden bu yana, her daha iyi bir anne olmuştu. Holly ve Dorothea'yı konuşmaları için cesaretlendirmiş ve hana daha çok yardım etmişti.

Daniel'ın odağı Dorothea'da kaldı. "Neden şehirde değilsin?" "Neden şehirde olayım ki?"

"Nedenini biliyorsun. Onsuz yaşayamayacağın bir iş."

"İşi istemediğim için kabul etmedim," dedi ve arkasını döndü. Bırakın bunu düşünsün!

Birkaç saniye boyunca hiçbir şey söylemedi. Sonra, "Madem bu işi istemiyordun, neden benim yerime fırtına kovalamayı seçtin?" diye sordu.

Ona bakmadan, "Senin yerine fırtına kovalamayı seçmedim. Bir diktatörden özgürlüğü seçtim. Her şeyi senin istediğin gibi yapmamı ya da yapmamamı talep ettin ve endişelerin hakkında benimle konuşmaya istekli değildin. Neden seninle birlikte olmak isteyeyim ki?"

Bir sessizlik turu daha uzadı. Sıra kısaldı ve o da ilerledi ama şimdi kolları bacakları titriyordu. Daniel'la bir hesaplaşmanın er ya da geç gerçekleşmesi kaderinde vardı ama bunun nasıl bir his olacağına hazırlıklı değildi. Bu acıtmıştı. Hem de çok acıtıyordu.

"Herkes bize izin verirse, Thea ve ben kısa bir konuşma yapacağız." Adam kızın elini tuttu ve onu hızla uzaklaştırdı.

Holly . Brock onu susturmak için bir şeyler söyledi.

Dorothea, "Bırakın beni," diye tersledi.

"Tabii ki hayır. O hatayı bir kez yaptım zaten." Onu kalabalığın sürükleyerek hanın içine geri götürdü.

Onunla tekrar bir araya gelmeye , değil mi?

Kapı kapandıktan sonra serbest kaldı. "Bunu yapma, Daniel." Daniel'ın kendisine dokunduğu yeri ovuşturdu, Daniel'ın geride bıraktığı yanığı hafifletmeye çalıştı.

Öfkesi geçmişti, en ufak bir izi bile kalmamıştı. Duruşu teslimiyetçiydi, açıktı, altın bakışları yalvarıyordu. Tıpkı kızının bir zamanlar ona yalvardığı ama başarılı olamadığı gibi.

"Sana bir asker gibi emir vermemeli ve itaat etmeni beklememeliydim," dedi. "Özür dilerim."

"Tabii ki üzgünsün. Kendi yolunu buldun. Fırtına kovalamayacağım."

"Thea-" Ona doğru uzandı.

Menzil dışına sıçradı. "Sen gelip emirleri bozuk para gibi fırlatmadan önce, hayallerimi evimin rahatlığında yaşayabileceğimi çoktan fark etmiştim. Evde oturan bir hava durumu kızı olacağım ve bunu hayatımda sen olmadan yapacağım." İşte bu! Al bakalım!

Sözlerine rağmen ona umutla bakıyordu ve bu onda sadece tokat atma isteği uyandırıyordu. "Seni kaybetmekten çok korkuyordum. Sağlıklı düşünemiyordum."

"Belki de sağlıklı düşünemiyordun," diye homurdandı, "ama yine de beni kaybettin."

"Öyle deme. beri berbat durumdayım. Ne yemek yiyebiliyorum ne de uyuyabiliyorum. Seni özlüyorum. Her zaman seni düşünüyorum. Seni seviyorum."

Ona yaptığı ve söylediği onca şeyden sonra, sonunda duygularını itiraf etmeye hazır mıydı? Tabii ki hazırdı; elde etmişti. Şehirde iş yok, fırtına kovalamak yok. Acı acı güldü. Onun için hiçbir şey değişmemişti.

İlişkileri hâlâ çatırdıyordu. Onu sevdiğini bilmek hiçbir şeyi düzeltmemişti.

"Çok az, çok geç, Daniel." Öfkesi içinden süzülüp gitmiş, geriye sadece üzüntü. "Her zaman sevginin ipleri olduğunu bileceğim. Eğer işleri senin istediğin gibi yapmazsam seni kaybetmekten . Bir de buna beni tekrar kaybetme endişen eklenince, asla mutlu olamayacağız."

Alnında boncuk boncuk ter vardı. "Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum ama endişelenmiyordum. Proaktif davranıyordum."

Ah, kendimize söylediğimiz yalanlar. "Endişeliydin ve endişelisin. Sana ulaştım Daniel. Seninle konuşmaya çalıştım. Seni geri kazanmak için adımlar attım. Hiçbir şey yapmadın. Dur bir dakika. Bu doğru değil. Sen de diğerleri gibi beni bir kenara attın. Sanki hiçbir şey ifade etmiyormuşum gibi."

Derisi gözlerinin ve ağzının etrafında gerilmişti. "Senin için savaşamadım çünkü akıl sağlığım için savaşmakla meşguldüm. Ve mesajına cevap vermedim çünkü kendimi mutsuzluğumun içinde boğulmaktan kurtarmayı umuyordum."

"Ya da beni cezalandırmak istedin. Bu arada, beni *kendi hayatımda* boğulmaya terk ettin. sefalet."

Yüzü kızardı. "Özür dilerim," diye tekrarladı. "Çok özür dilerim. Ben sadece... Gelecekteki acılardan kaçınmaya çalışıyordum."

" de bu. Acılardan kaçamazsınız. Öyle ya da böyle gelecekler. Hayat bu."

"Thea-"

"Zaten fark etmez," diye araya girdi. "Sana söyledim. Her zaman birbirimizi kaybetme endişesi içinde ve ben bu şekilde yaşamak istemiyorum."

Onu omuzlarından yakaladı, sanki kaçmak üzere olduğunu hissetmiş gibi sıkıca tuttu. "Eğer geri dönebilseydim..."

"Ama yapamazsın."

"Endişeliyim, evet. Bunu kabul ediyorum. Ama başa çıkacağım."

Yeterince iyi değil, diye düşündü ve ah, kalbi kırılıyordu. "Özür dilerim. Sana bir daha güvenmeyeceğim. Bugün de benden ayrıldığın zamanki adamsın. Hiç değişmemişsin."

"Thea." Elleriyle çenesini çerçeveledi, başparmakları yanaklarında . "Lütfen. Babam ayrıldığımız için üzgün. Birlikte olmamızı o da benim kadar çok istiyor."

Bu söylenecek en yanlış şeydi ve öfkesinin geri dönüşünü müjdeliyordu. "Sırf baban birlikte olmamızı istiyor diye beni sevdiğini düşünerek kendini kandırdın mı?"

"Hayır. Hayır!" Kavrayışı sıkılaştı. "Senin hakkında ne hissettiğimi biliyorum."

Sonra onu öptü, dudaklarını onunkilere yapıştırdı. Bir çaresizlik eylemi. Onun için açıldı, çünkü onun için açılmaya alışkındı ve onun öpücüğünü bir sonraki nefesinden daha çok istiyordu - buna ihtiyacı vardı... ve çünkü veda ediyordu.

Kollarını ona doladı ve içinde hapsolmuş tüm sevgiyle onu öptü. Bir, iki, üç dakika boyunca adamın kalbinin kendininkine çarpmasının tadını çıkardı. Sonunda, bunun son kez olacağını bilerek kendini onun ereksiyonuna sürttü ve geri çekildi.

Kadın nefes nefese kalmıştı, adam da öyle. Adam ona uzandı ama kadın geri çekildi.

"Sen değişmedin ama ben . Ben senin çıkmaya başladığın kız değilim," dedi yumuşak bir sesle. "O kız kendi değerini göremiyordu. Bu kız görebiliyor. Ve ben senin vermek istediğinden daha değerliyim. Ben her şeye değerim - çünkü vermeye hazır olduğum şey bu."

"Thea-"

"Ya bir gün Şehre taşınmak istersem? Okulu bitirmek istiyorum. O zaman bir kanal için çalışmak istediğime karar verebilirim. Tekrar fırtına avcılığı yapmak istediğime karar verebilirim." Holly yetişkin hayatına başlamak için bir gün handan taŐınacaktı. Carol hanı geri istediğine karar verebilir.

Peki Dorothea'nın elinde ne olacak? Vlog'u ama başka bir Şey yok. "Thea-"

"Hayır, Daniel. Sen kendin söyledin. İŞimiz bitti." Bu sözlerle birlikte Daniel'dan uzaklaştı ve arkasına bakmadı. Geçmiş kalmıştı. Artık geleceğe doğru yürümenin zamanı gelmişti. Ve eğer bu gelecek Daniel'ı içermiyorsa, sorun değildi. O iyi olacaktı.

Bir erkeği sevmek, mutluluğu için ona bağlı olmak anlamına gelmiyordu. Bu yüzden Rianne'nin annesi hâlâ mutluluğu arıyor ama asla bulamıyordu. Bir erkeği sevmek paylaşmak, önemsemek ve birlikte daha iyi olmak demektir. Ve eğer birlikte daha iyi değilseniz ya da en azından daha iyi olmak için savaŐmıyorsanız-

Ayrı olman gerekiyordu.

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü ama doğru Şeyi yaptığından emin bir Şekilde handan  ıktı.

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

DOĞRU ŞEYİ YAPMIŞ MIYDI? Dorothea o gün bininci kez merak etti. Annesi ve kız kardeşiyle festivalde birkaç saat geçirmiş ama tek bir ikram bile yememiş ve oyun oynamamıştı. Şimdi, dışarıda karanlık çökerken ve sakinler eve dönerken, zihni Daniel'ın nerede olduğunu ve ne yaptığını bilmek istiyordu. Geri kalanı ise onun yanına koşmasını -hayır, koşmasını- istiyordu.

Onu tüm kalbiyle seviyordu. Ve şimdi, onsuz, sanki parçalara ayrılmış gibi hissediyordu. Sanki değerli bir şeyini, bir daha asla sahip olamayacağı bir şeyini kaybetmiş gibi. Ama...

Elbette doğru yapmıştı. Sebepleri geçerliydi. İşler kötüye giderse, ki bir noktada gidecekti, onunla kalması için ona güvenemezdi.

Holly odasına girmeden bir saniye önce kapısı çalındı. "Pekala, bu kadar üzölmek yeter."

"Üzölmüyorum."

"Abla, üç kat aşağıda volta attığını duyabiliyorum." Kız kardeşi dolabına eğildi ve Dorothea'nın giysileriyle doldurmaya başladığı çantayı aldı.

"Eşyalarını düzene sok. Annem ve ben yarından itibaren bütün bir hafta boyunca oteli devralıyoruz. Sen, küçük hanım, tatile gidiyorsun."

"Okulun var."

"Hayır. Gelecek hafta bahar tatili var. Ayrıca, bütün gecikmiş ödevlerimi teslim ettim. Artık hep C alıyorum! Neredeyse B'ler. Ya da sanattan *bir* B almaya çok yakınım."

"Oh, Holly. Seninle çok gurur duyuyorum." Ve bunda ciddiydi. Holly daha önce D'ler ve F'ler alıyordu. "Ama hâlâ tatile çıkmıyorum." Nereye gidecekti ki? "Bu yılın en yoğun zamanı."

"Bu da senin kaçman için mükemmel bir zaman." Holly taşan çantanın fermuarını çekti, kumaş parçaları metal dişlere takıldı. "Dane Michaelson'la otelindeki bir odayı ücretsiz olarak kullanmana izin vermesi konusunda konuştum bile. Üvey kızını bir daha makyaj yapmakla tehdit etmediğim sürece, spa bakımları da dahil olmak üzere her şeyi karşılamaktan mutluluk duydu."

"."

"Oh, evet, kesinlikle yaptım. Bir kez olsun biri seninle ilgilenecek. Odanı senin için temizleyecek. Size yiyecek getireceğim. Dinleneceksin ve

Rahatla. Belki bir havuz çocuğuyla bile yatarsın. Bilemiyorum. Buna sen karar vereceksin."

Dorothea neredeyse dilini yutacaktı.

"Hayır diyemezsin. Lyndie ve Ryanne seninle geliyor. Ama bu gece engellemek için geliyorlar. Doğru, bir pijama partisi veriyorsunuz. Üçünüz sabah 6:00'da yola çıkacaksınız."

Dorothea kız kardeşini kucaklamak için yanına çekti. "Teşekkür ederim."

"Sen . Tanıdığım en iyi insansın. Ve eğer Daniel bunun farkında değilse, senin erkeğin olma ayrıcalığını -onurunu!- hak etmiyor demektir."

"Belki de seviyordur. Beni sevdiğini söyledi." "Yani? Seni sevdiğini *gösterdi* mi?" Şey...

Başını iki yana salladı.

"İşte bu kadar. İşte cevabın." Holly çantayı kapının yanına bıraktı. "Eğer havuzcu çocuk senin tipin değilse, bakımı ara ve televizyonun için yardıma ihtiyacın varmış gibi davran. Kapına geldiğinde çıplak olabilirsin. Bütün porno filmlerde böyle olur."

"Hayır, değil." Kız kardeşi ve kendisinin istemeden de olsa pornolarda neler olduğunu bildiğini itiraf etmesi üzerine, "Sen pornolar hakkında ne biliyorsun genç bayan?" dedi.

"Ben bir handa çalışıyorum, kardeşim. odalarına film yükleyebiliyorum. Ne bildiğimi sanıyorsun?"

Oh, Tanrım. Kız kardeşinin yanağından öptü. "Döndüğümde aklını sabunla yıkayacağız."

* * *

DANIEL telefonunu sert bir "Ne?" sesiyle açtı.

Holly selam vermek yerine, "Dottie yarın sabah altıda yola çıkıyor ve bir hafta boyunca burada olmayacak," dedi. "Eğer onu istiyorsan, o zamana kadar bunu kanıtlasan iyi edersin, çünkü Jazz ona onu sevdiğini söylerdi, ama davranışları hep aksini kanıtlardı. Eğer ortaya çıkmazsan, hayattaki görevim seni gömmek olacak - kelimenin tam anlamıyla." Telefonu kapattı. Bu onun özelliği idi.

Telefonuna baktı. Ya da iki telefonuna. Neden iki tane vardı? Oh, neyse. Cihazı cebine geri soktu ve yeni viskisini bitirdi. Kaç tane yediğini unutmuştu. Ryanne Tırmalama Karakolu'nda görevli değildi, bu yüzden onun zekâsını sınırlamak için burada değildi.

ve cazibesi, bunlar işe yaramadığında da iğneleyici sözleri. *İstemiyorsun Bir viski daha, tatlım. Kahve istiyorsun. Mmm. Kahve. Çok güzel! Oh, kahve istemiyor musun? Peki, çok kötü. Ben bardağı boğazına tıkmadan önce iç.*

önce, "O senin için fazla iyi!" demişti. "Eğer Thea'dan bahsediyorsan-" diye başlamıştı.

"Hayır. Alkolden bahsediyorum. Beynini kullan, aptal." "- Haklısın."

Her şeyi berbat etmişti. Çok kötü batırmıştı ve bunu düzeltmenin hiçbir yolunu .

Thea akıllı, zeki bir kızdı ve kendisi için en iyi olanı yapmıştı. Böyle bir şeye nasıl kızabilirdi ki? Her zaman onun için en iyisini istemeliydi, bu şehre taşınmak ya da burada kalıp fırtınaları kovalamak anlamına gelse de. Daha da ötesi, en iyisi *olmak* için elinden gelen her şeyi yapmalıydı. Onun için her şeyi, çünkü o onun her şeyiydi.

Thea'nın fırtınaları ilk sıraya koymasından yakınmıştı ama kendi korkularını onun önüne koymamış mıydı? Kendine onu kaybetme korkusunu yendiğini, sadece pratik davrandığını söylemişti ama Thea ve Holly'nin de söylediği gibi, yaptıkları bunun aksini kanıtlıyordu.

Tam bir pislikti. Peki neden? Çünkü reddedilmenin tadına varmış, kendinden başka herkesi suçlamıştı.

Yanında oturan Brock bir tur daha için işaret verdi. "Devam et. İç bakalım. Bu yolda devam edersen hayatının nasıl olacağını öğren."

Diğer tarafında oturmuş, okunamayan gözlerle onu izleyen Jude sonunda sesini yükseltti. "Kim aradı?"

"Holly. Beni gömecek." Arkadaşlarına Thea'nın yolculuğundan bahsetti.

"Bu... doğru olamaz," diye yanıtladı Jude ve göğsünü kaşıdı. "O seni bırakmazdım."

"Evet, öyle ve ben bunu hak ediyorum. Babam haklıydı. Kafam kıcığım içindeydi."

Brock onun omzunu sıvazladı. "Hâlâ orada dostum, yoksa çoktan hana olurdun."

Jude kaşlarını çatarak ayağa kalktı. "İzninizle..." Uzaklaştı. Kadınlar ona cilveli bir şekilde gülümsedi ve erkekler ondan uzaklaştı. İkisini de görmezden geldi ve telefonunu kulağına götürerek bir arama yaptı.

Daniel bir sonraki viskisini içti. "Thea benden hoşlandı. Hatta beni sevmiş bile olabilir."

"Yani çok iyi bir zevki yok. Ne olmuş yani?" Daniel ona ters ters baktı. "Her şeyi mükemmel." Arkadaşı ellerini havaya kaldırdı, avuç içleri dışarıdaydı, tüm masumiyetiyle.

Bar bu gece kalabalıktı, ağzına kadar dışarıdan gelenlerle doluydu. Sabahleyin, tüm hafta sonu boyunca sürecektir olan festivali ziyaret edeceklerdi. Eğleneceklerdi ve hayatının aşkını kaybettiğini bilmeyecekler ya da umursamayacaklardı.

"Evet, ilan ediyorum. Daniel Porter." Çiviler sırtında iz bıraktı. "Bu gerçekten sen misin?"

Güzel bir sarışına kaşlarını çatarak baktı ve zihnindeki dosyaları karıştırdı. Tanıdık geliyordu, evet, ama yine de onu çıkaramıyordu. "Üzgünüm ama ben..."

Gülerek bir elini havada salladı. "Ben Madison. Madison Clark."

Lisedeki amigo kız mı? Thea'nın onu bando odasında öpüşürken gördüğü kız mı? "Madison Clark. Tabii ki." Teni güneşten öpülmüştü ama zayıftı, çok zayıftı. Tıpkı eskiden çıktığı kadınlar gibi. Arzuladığı yumuşaklıktan yoksun bir deri bir kemikti.

"Festival için şehirdeyim." Elini omzuna götürdü, evli olsaydı yüzük takacağı elini. "Her yıl gelirim ama seni ilk kez görüyorum. Aslında bu seferkini atlayacaktım. Daha fazla kötü hava riskine girmek istemedim ama şimdi geleneği sürdürdüğüm için çok mutluyum."

Thea'ya karşı nazik miydi yoksa ona eziyet edenlerden biri miydi?

İşkenceciler, diye düşündü, Harlow'un Thea'yı tehdit ettiği günü hatırlayarak. Krem şantili Thea. Thea kızarıırken Madison gülmüştü.

Tek kelime etmeden ona baktı.

"Buraya gel ve benimle tanış," dedi Brock ona. "O kötü bir ayyaş ama ben çok ama çok iyi bir ayyaşım. Ayrıca ebediyen bekârım, yani eski sevgililerimden biri için endişelenmene gerek yok. Yine de bir uyarı. Kadınlara, erkeklere ya da hiç kimseye saygım yoktur, kendime bile. Ama lanet olsun ki birlikte eğlenmeyeceğiz."

Brock'a doğru kaşlarını kaldırmadan önce ikisinin arasına baktı. "Annemin beni uyardığı o kötü , değil mi?"

"Oh, tatlım. Ben en kötüsüyüm."

"Seninle yatmayacağım."

"O zaman dansa ne dersin?" Onu yolcu önce Brock eğilip Daniel'a fısıldadı: "Bana borçlusun."

Evet, evet, . Brock gerçekten acı çekiyormuş gibi. Daniel bir bardak viski daha içti.

Jude bir baş dönmesi dalgası geçerken geri döndü. "Başım dönüyor," dedi Daniel ona.

"Ayrıca hayatının geri kalanını Dorothea olmadan geçireceksin. Yarın arkadaşlarıyla tatile çıkacak ve kendine yeni bir erkek bulacak. Bir damak temizleyici, diyebilirsin sanırım. Ve döndüğünde, temiz bir sayfa açarak her şeye yeniden başlayacak. Sen uzak bir anıdan başka bir şey olmayacaksın."

"Ben kimsenin hafızası değilim," diye tersledi, Thea'nın başka biriyle birlikte olduğu düşüncesinden nefret ediyordu.

"Sen de kimsenin ödülü değilsin," dedi Jude. Piç kurusu. "Ben güçlüyüm. Doğuştan bir koruyucuyum." "Diğerleri de öyle."

Arkadaşına kaşlarını çatı. Hayır, *eski* arkadaşına. "Ben yakışıklıyım." Thea öyle demişti. Hayatında gördüğü en güzel insan olduğunu söylemişti.

"Fiziksel güzellik kaybolur."

"Ben..." Ne? Onurlu mu? Nazik? Sadık? Cesur? Yakınından bile geçmedi. Ve bunlar önemli olan şeylerdi. Kadında istediği şeylerdi. Thea'nın zaten olduğu şeyler.

Lanet olsun. Buradan çıkması gerekiyordu. Ayağa fırladı, sandalye arkasına düştü. Arka planda çalan müziğe rağmen yüksek bir gümbürtü duydu. Etrafındaki insanlar yollarından sıçradı.

"Senin derdin ne?" diye homurdandı tanıdık bir ses. Eski kocası. "Önce Dorothea'nın kalbini kırdın, sonra da bana sandalyeyle vurdun."

"Burada ne yapıyorsun?" Daniel sordu. "Holly beni aradı. Dedi ki-"

"Yürü git." Jude adamın önüne geçti, vücudu yaklaşmakta olan öfkeyle titreşiyordu. Eğer bu öfkeye teslim olursa... kötü şeyler olacaktı.

Weatherman tehlikeyi sezmemiş olmalıydı. Bir adım daha yaklaştı. "Hiçbir yere gitmiyorum. Buraya sana ne kadar kötü bir durumda olduğunu söylemeye geldim."

Daniel ellerini yumruk yaparak olduğu yerde kaldı. "Ne kadar kötü ?"

Weatherman ekledi, "Sen de benim gibisin, biliyorsun."

"Onu *hiç* aldatmadım ve asla aldatmayacağım. Ölmeyi tercih ederim."

"Senin yaptığın daha kötüydü. Onun kalbine sahiptin, benim asla sahip olamadığım bir şeye ve sen onun üzerinde tepindin."

Daniel bir kükremeye masanın üzerinden atladı. Yumruğu Weatherman'ın burnuna değdi ve kan fışkırdı. Ama Weatherman ciyaklamadı ya da kaçmadı. Kendi yumruğunu savurdu ve Daniel'in beyni kafatasına çarptı, kulaklarında gürültülü bir çınlama patladı.

Çember sessizleşirken Jude'un "-bir sonraki sana pahalıya patlayacak," dediğini duydu. "Hayır," dedi Daniel. Hem o hem de Weatherman bu hareketleri yüzünden dayağı hak etmişlerdi.

Thea'ya davrandıkları gibi. "Ben hallederim."

"Kasvetli bir gelecekte başka bir şeyiniz yok," diye tersledi Weatherman. "Güven bana. Biliyorum."

Brock, "Bunu yaşamak istiyorsan kapa çeneni," diye tersledi. Madison'ı bırakıp oraya koşmuş .

"Çok geç. Ölmek zorunda." Daniel bir kez daha kendini Jazz'ın üzerine attı. Birbirlerini yumruklayıp tekmelediler, masaların ve sandalyelerin üzerine düştüler. Camlar kırıldı. Yerde yuvarlandılar ve keskin ağrılar sırtını kesti.

Alkışlar yankılandı. Yumruklamaya ve tekmelemeye devam etti ama görmekte zorlanıyordu. Koordinasyonunun bozuk olduğunu, havadan başka bir şey yumruklamadığını fark etti. Gözlerinde ılık bir sıvı vardı -kan mı? - ve zonklayan eliyle yüzünü sildi.

Weatherman, Jude tarafından tutuluyordu.

"onu." Daniel tepindi ya da çalıştı. Brock güçlü kollarıyla onu sardı ve yere yatırdı.

Nefes nefese kalmış, kanayan bir kabuktan başka bir şey kalmayınca kadar içindeki öfke alev alev yanarak oraya uzandı.

Thea gelen en iyi şeydi ve haklıydı. Onun için savaşmamıştı.

Hiçbir şey ondan daha önemli değildi ve yine korkunun adımlarını ve yolunu düzenlemesine izin vermişti. Onu kaybetmekten o kadar endişelenmişti ki, onu elinde tutmak için hiçbir şey yapmamıştı.

Onu istediğini söylemişti ve onun için kendini çıplak bırakmıştı düşünmüştü. Odasına gelip ceketini bıraktığı gece olduğu kadar çıplaktı. Ama . olarak değil. Zırhını kalbinin etrafında tutuyordu ve kız bunu biliyordu. Gözlerinde merhamet vardı ve sonunda çatlamaya başlamıştı. Utanmıştı. O ilk gece onu sert sözlerle ve reddedilmenin taze acısıyla göndermişti, yine de ona teklif etmişti

Affedicilik, tatlılık ve yanlış giden bir dünyada doğru olan her şey. Ve hala onu elinde tutmak için hiçbir şey yapmamıştı.

Gençken, Harlow'un önünde başı durduğunda onun değerini bir an için görmüştü. Ona, "*Bence sen olduğun gibi mükemmelsin.*" demişti. O da öyleydi. Öyleydi. Ama o yine de dikkatini başka kızlara verirdi. Onunla yatacak kızlara. Asla geleceğinin bir parçası olmayacak kızlar. Kolayca sahip olunan, kolayca unutulan. Sadece biraz eğlence. Ama böyle bir eğlence asla sürmezdi.

Döndüğünden beri, dikkatini dağıtacak şeyler arayarak aynı düzene bağlı kalmıştı.

Ama dikkatini dağıtacak şeylere ihtiyacı yoktu. Thea'ya ihtiyacı vardı. O onun güvenli yeri idi. Onun ışığıydı. Karanlığı kovaladı.

Eğer doğru adam olamıyorsa, doğru kadını da hak etmiyordu.

Onu da aynı kutuya sığdırmaya çalışmıştı. Önce geçici. Sonra kalıcı ama sadece kendi şartlarıyla. Artık değil. Thea doğru kadındı. Tek kadın. Hâlâ ona layık ve hâlâ onu kaybetmeyi hak ediyordu ama yere yatıp hak ettiğini kabul etmeyecekti. Artık kabul etmeyecekti. İsteddiği şey için savaşacaktı. Sonunda. Doğru adam olacaktı.

"Ona gitmeliyim. Onu kazanmalıyım."

"Şükürler olsun." Brock onun doğrulmasına yardım etti ve omzunu sıvazladı. "Onu kazanmana yardım edeceğim ama önce seni hastaneye götüreceğim. Her yerin kanıyor."

"Hayır. Hayır." Başını salladı ve baş dönmesi şiddetle geri döndü. Çenesi ağrıyordu. "Gitmek zorundayım."

Karanlık baş dönmesine katıldı ve tek bir çekişle onu uçuşuruma çekmeyi başardı. Artık hiçbir şey bilmiyordu.

OTUZUNCU BÖLÜM

ARABASI ÇALIŞMIYORDU.

Dorothea'nın bavulları bagajda, RYanne ve Lyndie'ninkilerin hemen yanında duruyordu. Son bir saattir gitmeye hazırdılar.

Annesi ve Holly hanın önünde durmuş, o kaputun altından tanımlayamadığı makinelere bakarken tavsiyelerde bulunuyorlardı.

"Belki de rotator manşetidir?" Carol önerdi.

"Ya da şeyamabob. Bilirsiniz, şu daireleri olan şey," dedi Holly.

RYanne ve Lyndie ailesinin yanında durmuş, aynı derecede işe yaramaz tavsiyelerde bulunuyorlardı.

Lyndie: "Arabaya onu sevdiğini söyle. Seni cezalandırmaya çalışmaktan vazgeçecektir." RYanne: "Arabaya RIP yapmasını söyle. Çünkü o öldü. Sonsuza dek."

RYanne bir motoru tamir edebilirdi ve etmişti de! Araba öldü diyorsa, ölmüştür. Yine de iki kız da kendi arabalarını kullanmayı teklif etmedi. Bu bedava tatile çıkmak istemiyorlar mıydı?

"Brad Lintz'in oto olmadığını emin misin?" diye sordu. Kız arkadaşıyla birkaç hafta önce ayrıldıklarından beri orada yaşıyordu. Yerel dedikodulara göre, iki defadan fazla ayrılmamıştı.

"Eminim," dedi Holly. "Her yere baktım, hatta adını bile bağırdım." "

zaman anlaştık. O dönene kadar bekleyeceğiz ve sen de bu zamanı İhtiyacınız olan her şeyi yanınıza aldığınızdan emin olun." Carol iyi bir iş ellerini birbirine sildi. "Yeterince kıyafetiniz olmadığından eminim."

"Ağırlığım kadar tatlı yemeyi planlıyorum," diye cevap verdi. "Bir tişört ve bir eşofman altından başka bir şeye ihtiyacım yok."

"Peki ya mayo?" Holly sordu. "Mayo almazsan havuzdaki çocuğu nasıl baştan çıkaracaksın?"

"Eğer yüzmeye gitmeye karar verirsem, satın alabilirim-"

"Bakın kim Bayan Richie Rich gibi konuşuyor." Carol öfkeyle kollarını havaya kaldırdı. "Eski bir mayon varken yeni bir mayo mu alıyorsun?"

Ne haltlar dönüyordu?

"Peki ya atıştırmalıklar?" Lyndie çılgınlığa katılarak sordu. "Yolculuk atıştırmalıklar olmadan yolculuk sayılmaz."

Dorothea, "Komik ama daha önce atıştırmalıkların öneminden bahsetmemiştin," diye homurdandı.

Bir duraklama. Sonra arkadaşı ağzından , "Kan şekeri!" Ciddi misin? "Senin kan şekerin düşük değil."

Ryanne kaşlarını çattı. "Arkadaşımızın hayatının son dönemlerinde geliştirmiş olabileceği ya da olmayabileceği olası bir tıbbi durum hakkında bu kadar kayıtsız kalabildiğinize inanamıyorum."

. Dorothea'nın canına etmişti. " oluyor?"

Holly telefonunun ekranına baktı ve omuzları . "Saat lanet olasıca yedi."

"Biliyorum!" Dorothea emredildiği gibi saat altıda yola çıkmaya hazırды ama önce Lyndie "bir zamanlar yaşadığın o şiddetli ishal vakası olduğunu iddia etmişti, hatırladın mı? Eminim bulaşıcıydı."

Dorothea cevap vermişti, "Bulaşıcı... birkaç hafta önce mi? Hiç geçirmemiş olmama rağmen mi?"

Arkadaşı "Bazı mikropların kuluçkaya yatmak için zamana ihtiyacı vardır. Ve sen de taşıyıcı olabilirdin ama bunu bilmiyordun." Sonra da sonraki on beş dakikayı banyoda geçirmiş.

Yaklaşık bir saat sonra başlayacak olan festivalde stant açmak için gelen insanlar caddeyi ve kaldırımını dolduruyordu. O zamana kadar gitmezlerse, yarına kadar da gidemeyeceklerdi.

Dehşet çığlıkları aniden yükseldi ve büyüyen kalabalık dağıldı.

Tanıdık bir ses "Çekilin yolumdan," diye bağırdı. "Çekilin yolumdan!"

Daniel mı?

Ailesi ve arkadaşları rahatlamıştı.

"Daniel," diye fısıldadı dehşetle. Üzerinde kan lekeli bir hastane önlüğü vardı, kanın bir kısmı taze ve kâğıt inceliğindeki malzemeyi ıslatıyordu. Gözlerinden biri şişmişti ve yüzünün her yerinde düğümler ve morluklar vardı. Parmak eklemleri çatlamış ve kabuk bağlamıştı ve dirseğinin iç kısmından sarkan bir serum hortumu vardı.

Çaresiz bakışları üzerindeydi. "Gitme," dedi, sesi . "Lütfen." Arabasının önünde durdu. "Gitmene izin vermeyeceğim. Ya da gidersen, seni takip edeceğim. Benim yerim senin yanın. Sen benim evimsin ve senin için savaşıyorum."

Ona doğru bir adım attı ama hareketsiz kaldı. Onu ne kadar rahatlatmak istese de, ona boş yere umut veremezdi. "Ne oldu sana böyle?"

"Barda küçük bir çatışma. Önemli bir şey değil." Bakışları RYanne'a kaydı. "Zararı ben ödeyeceğim."

"Çok haklısın," dedi RYanne, ama sesi üzgün çıkmıyordu. Sesi rahatlamış gibiydi.

Bir çatışma mı? Dorothea bir adım daha attı, hareketsizdi. "İyi misin?"

"Henüz değil, ama olacağım. Eğer kalbinde beni affedecek gücü bulabilirsen." Daha fazla dinamizmle bocaladı. En vahşi kısmı? Zayıflığına rağmen hâlâ hesaba katılması gereken bir güçtü. "Bir hastane odasında Jude ve Brock yanımdayken uyandım ama sen yoktun. Sadece seni istedim. *Sadece* seni istiyorum."

Hastane mi? Kalbi kaburgalarına çarpıyordu. "Belki de geri dönmelisin."

"Seni seviyorum, Thea."

Dudaklarını yaladı. "Yapma bunu. Yapamam-"

"Seni seviyorum. Seni o kadar çok seviyorum ki içimde bir hastalık var. Hayır, hayır, bu doğru değil. Çok uzun zamandır taşıdığım hastalıktan beni iyileştiren tek şey bu."

Boğazında büyüyen yumruyu yuttu ve etrafına bakındı. Annesi ve kız kardeşi sırtıyordu. RYanne ve Lyndie ağlıyordu. Bu gerçekten oluyor muydu?

"Daha önce bir özrü hak etmiştin. Fırtınadan sonra," diye devam etti. "O zaman sana bunu vermedim. Dün bir tane diledim ama yanlış sebeplerden dolayı. Beni terk ettiğin için üzgündüm. Seni çok özlediğim için üzgündüm. yapamadığım için üzgündüm. Gerçek şu ki, korkunun beni yönlendirmesine izin verdiğim için üzgünüm. Çok üzgünüm, aşkım. Seni elimde tutmak için savaşmam gerekirken, sana olan duygularımla savaştım."

Tekrar yutkunmak zorunda kaldı.

"Fırtınaları kovalamak istiyorsan, şoförün ben olurum. Eğer şoförün olmamı istemiyorsan, seni evde sıcak bir yemek bekliyor olacak. Eğer şehre taşınmak istersen, seninle taşınırım. Aşkım için hiçbir koşul yok. Benden nefret etsen bile seni seveceğim. Seni sonsuza dek seveceğim. Eğer bana bir şans vermeye karar verirsen -ki sana bir şans vermen için yalvarıyorum- istediğimiz kadar çocuk evlat edinebiliriz. Ben büyük bir aile için varım."

Eli, duygularının pıhtılaşmaya devam ettiği boğazına gitti. Ona direnmeliydi. Ona direnmek zorundaydı. "Gelecek asla güvence altında olmayacak. Korkuların geri geldiğinde ne olacak?"

"Eminim yapacaklardır ama biz onlarla savaşacağız. Birlikte. Ve kazanacağız. Sen her zaman ve sonsuza dek benim ödülüm olacaksın. hayatım doğru değil."

Lanet olsun ona! Ona duymak istediği her Şeyi s yliyordu.

Direnmek mi?

"Seni seviyorum Dorothea Valentina Mathis ve seni Şimdi ve her zaman istiyorum.

Seninle evlenmek ve hayatımın geri kalanını benim için ne kadar önemli olduğunu kanıtlayarak geçirmek istiyorum. Ben sana layık değilim," dedi.

"Bunu biliyorum ama bunu değiştirmek için elimden gelen her Şeyi yapacağım. Her gün, her Şekilde senin için savaşacağım."

"Evet de," diye bağırdı biri. Tanıdığı başka bir ses. Kalabalık hâlâ etraflarında toplanmıştı ama Dorothea bir Şekilde bunu fark etmemişti; kalabalık dağıldı ve ortaya gülümseyen Virgil  ıktı.

O anda Dorothea'nın bir aşık gibi okşadığı ıstırap nihayet buharlaştı. Hem ona hem de Daniel'a sahip olamazdı ve Daniel'a sahip olmayı tercih ederdi. Onu korkularına sarılmakla suçlamıştı ama kendisi de aynısını yapmamış mıydı?

"Bir saniye bekle, kardeşim. Sakın bu adama evet demeye cüret etme." Holly onun yanına doğru yürüdü ve her zamanki küstahlığını sergileyerek Daniel'la yüzleşti. "Birkaç Şey için söz verene kadar olmaz."

 inde bir Şefkat kabardı. "Doğru," dedi sert görünmek için elinden geleni yaparak. "Beni istiyorsan Daniel Porter, benimle pazarlık yapman gerekecek."

Umut yerini katıksız bir neşeye bıraktı, gözlerinde dans etti ve tüm yüzünü aydınlattı. Birkaç saniye boyunca ifadesini kontrol altına almak için elinden geleni yaptı ama başaramadı. "Haklısın. Pazarlık yapmamız gerekiyor.  şte Őartlarım.

Hanın bazı sorumluluklarını bana devredeceksin. Kabul edelim aşkım, benim daha iyi insan ilişkilerim var ve-"

"Ne! Senin daha iyi yeteneklerin yok!"

Ona kıs kıs güldü. "Mesele şu ki, bu işi seviyorum. Sonunda yerimi bulduğumu hissediyorum. Jude ve Brock ile LPH'de perde arkasında bir rol üstlenmeleri konusunda konuştum bile. Otelden çalışabilir ve ikimiz için de müşteri hizmetleriyle ilgilenebilirim. Sana gelince, aşkım. Günde en az bir kez bana iltifat edeceksin.  vg ye ihtiya ı olan sadece bir kadın değil, biliyorsun. Ve ısrar ediyorum, evlendiğimizde benim soyadı mı alman konusunda kesinlikle ısrar ediyorum. Ne kadar itiraz edersen et, senin için tire işareti olmayacak."

"Ben asla-"

"Ayrıca Adonis ve Echo için de eşit sorumluluk alacağız. Onlar ailemizin bir parçası."

Çocuklarının ilki, diye düşündü, o şefkat kuyusu genişliyordu. Brock ve Jude'a baktı. "Unuttuğum bir şey var mı?"

Arkadaşları kalabalığın arasından çıktı. Başından beri burada mıydılar? Gözlem yeteneği onu şaşırtmıştı. Ama kendini savunmak gerekirse, Daniel'a oldukça kaptırmıştı.

"Evet," dedi Brock. "Seksi unutuluyorsun."

"Seks. Doğru." Daniel başını salladı. "Bizim için günde en az üç kez. Ve ışıklar açık olacak."

"Tatlı süslü Musa." Annesi onun yüzünü yelpazeledi.

Lyndie ve Rynne onu başparmaklarıyla onayladılar.

Holly iç çekti. "Sana muhtemelen kaçırmaman gereken altın yıldızlı vasat bir anlaşma teklif ediyor."

Dorothea sevdiği adama odaklanırken heyecandan titriyordu. "Şartlarını duydum Daniel, ama bize bir şans vermeyi düşünmeden önce," diye ona takılmadan edemedi, "sen de benimkini duyacaksın. Tema odasını bitireceksin. Aslında, *tüm* temalı odaları bitireceksin. Oteldeki misafir memnuniyetinin yanı sıra, başka birini işe alacak kadar paramız olana kadar odaları temizlememe yardım etmekten sorumlu olacaksın... ve bunu üstsüz yapacaksın. Aslında, devam et ve *tüm* gömleklerini at. Ayrıca okulu internet üzerinden bitirip web sitemi büyütmeye devam ederken bana destek olacaksın."

Daniel aceleyle, "Evet, kesinlikle evet," dedi. "Her şeyi kabul ediyorum."

Vay be. Dur bakalım. "Şartlarımı değiştirmeye çalışmayacaksın değil mi?"

Yüz ifadesi ölümcül bir ciddiyete bürünerek, "Bu çok önemli. İstiyorsan alırsın, yeter ki ben seni alayım."

İçi erimişti ve neredeyse o anda mutluluktan ölecekti.

"Han benim evim," diye ekledi, "ve orada çalışma ayrıcalığı için yalvarmaya hazırım. Ayrıca, bana öpücüklerle ödeme yapacaksınız, böylece kasabanın en zengin adamı olacağım."

Daniel her konuştuğunda Thea biraz daha eriyordu. "Daniel-

" "Senin için savaşıyorum, Thea. Her zaman."

Onun için savaştığını fark etti. Onunla birlikte olmak için her şeyden ve her şeyden vazgeçmeye hazırды.

Direnişinin hiçbir şansı yoktu.

Bir hıçkırıkla kendini onun kollarına attı. Adam tökezleyerek geri ama temas canını yaktıysa bile belli etmedi, ona sıkıca sarıldı.

"Seni seviyorum," dedi ona. "Seni çok seviyorum."

Yüzünü ellerinin arasına almak için geri çekildi. Gözyaşları *onun* yüzünde Gözlerini. "Beni

seviyor musun?"

"Seviyorum.

Gerçekten
seviyorum."

Işıltılı bir gülümseme ona doğru parladı. "Seni ama dikişlerimin çoğunu çoktan açtığıma eminim."

"Daniel! Seni hastaneye geri götürmeliyiz." "Hayır,"

dedi. "Tam olmak istediğim yerdeyim."

"Bir düğün," diye Carol. "Bir düğün olacak! Büyük bir düğün!" Dorothea alnını Daniel'in göğsüne bastırdı ve inledi.

"Anne-"

"O haklı," dedi Daniel. "Seninle evlenmek istiyorum ve büyük bir düğün istiyorum. Bütün kasaba seni sonsuza dek seveceğime dair verdiğim söze tanıklık edecek. Jazz'ı bile davet edeceğiz. Senin benim olduğunu ve seni asla bırakmayacağımı anlamasını istiyorum."

Utanç yerini zevke bıraktı. ". Evet. Seninle evleneceğim." "Her şeyi ben planlayacağım." Carol ellerini çırpı. "Kesinlikle olacak Mükemmel!"

"Bu doğru. Mükemmel olacak," diye söze girdi Holly, "çünkü zamanımı annemi durdurarak geçireceğim."

Dorothea ve Daniel bir gülümsemeyi paylaştılar. Daniel onu ödül olarak görüyor olabilirdi ama Dorothea kazanmış gibi hissediyordu.

"Son bir şey daha." Brock avucuna soğuk ve metal bir şey sıkıştırdı.

"Daniel bunu görmeni istedi ama sana ulaşmak için acele ederken düşürdü."

Yere baktı ve gördü. Açıklı, Daniel'in annesinin resmi bir taraftan ona bakıyordu, Dorothea'nın yüzünün resmi ise diğer taraftan ona bakıyordu.

Bakışları Daniel'a kaydı. "Bunu ne zaman yaptırdın?" "Bu sabah. Geç kalmamın ana nedeni buydu."

"biliyor muydun?" diye sordu. "Holly beni aradı."

Evet. Şimdi gecikme mantıklı gelmeye başlamıştı. Ailesi ve arkadaşları onun arkasındaydı. Bir zamanlar kendini yalnız hisseden kızın artık güçlü bir destek sistemi vardı. Hayat daha iyi olabilir miydi?

"Sanırım artık arabayı tamir edebilirim," dedi Rianne, elinde bir...

Dorothea'nın hiçbir fikri yoktu. Şeyamabob, belki.

"Seni mutlu edeceğim, Thea. Kararlıyım." Daniel ona hayranlık ve huşu içinde , sanki ne kadar kutsanmış olduğuna inanamıyordu.

Evet, hayat daha iyi olabilir.

Her gününü sevdiği adamla, onu seven adamla geçirecekti. Sadece sözlerle değil, eylemleriyle de bunu kanıtlayan adamla. "Ben de seni mutlu edeceğim."

Brock, "Umarım bu mutluluğa biz de dahil oluruz," dedi. "Çünkü biz bir paket anlaşıyoruz."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi bir kahkaha daha atarak.

"Sakın çöpçatanlık fikirlerine kapılma," diye homurdandı Jude.

"Çok geç. Siz bir projesiniz. İkiniz de " Uzandı ve her ikisinin de omuzlarını okşadı. "Ama sorun değil. Daniel ve ben bu çabaya değeceğinize karar verdik."

"Sen ve Daniel karar verdiniz mi?" Brock kaşlarını ona doğru kaldırdı. "Bu ne zaman oldu?"

"Az ." Saçlarını kabarttı. "Duydun mu bilmiyorum ama beni mutlu eden şey onu da mutlu ediyor."

"Bu doğru." Daniel onun dudaklarını nazikçe, şefkatle öptü. "Her zaman ve sonsuza dek, bu doğru."

Her zaman ve sonsuza dek. Dorothea onun karşısında eridi.

"Tırnaklarının sadece sarı, pembe, altın ya da beyaza boyanmasını sağlayacağım," dedi. "Çoğunlukla beyaz."

Güldü. "Birlikte güzel bir olacak, değil mi?" "En iyisi," diye söz verdi.

* * * * *

***New York Times* çoksatan yazarı Gena Showalter, sevilen Yeraltı Dünyası Lordları serisinin hayranlarının en sevdiği karakteri Taliyah Skyhawk ile karanlık ve seksi yeni bir seriye -Savaş Lordlarının Yükselişi- başlıyor.**

Buz kızı en büyük düşmanıya, hayal bile edemeyeceği kadar acımasız bir kötü adamla karşı karşıya...

Bir göz atmak için okumaya devam edin

Savaş Lordu

****

PROLOGUE

"Çocuklar? BEYLER! Bana kulak verip vites yükseltmek isteyebilirsiniz, çünkü gerçekten kötü şeyler üzere. Yani, asteroit kötü vuracak. Oh, boşverin. Bunu izlemek eğlenceli olacak!"

-İstenmeyen Neeka, gösterinin gerçek yıldızı

Onlar kadim savaşçılar, özlerinde kötülük var ve sadece birbirlerine sadıklar. Astra Planeta olarak bilinirler, Gökyüzünün Savaş Lordları, Gezgin Yıldızlar-

Sonun başlangıcı - dünyadan seyahat ederek düşmanlarını yok ediyorlar. Savaşa sürüklenirler, en küçük çatışmaları bile acı ve kan dökerek bitirirler.

Birini görmek, yakında ölümünüzü karşılayacağınızı bilmektir.

Hiçbir ahlaki pusulası olmayan Astra Planeta, mistik bir kutsama almak için acımadan öldürür, vicdan azabı duymadan çalar ve suçluluk duymadan yok eder

-Tek bir kayıp olmadan beş yüz yıllık zaferler.

Bu kutsamayı elde edemezlerse, otomatik olarak bir lanet alırlar.

Beş yüz yıllık mutlak yenilgi.

Her Astra Planeta'nın farklı bir görevi tamamlamak zorunda olduğu bir sonraki ihsanın zamanı geldi. Başlangıç olarak, liderleri Alaroc Phaethon, Genişliğin İmparatoru, Çağların Kayası, Derinlerin Devi, Alev Saçan -ve sayılamayacak kadar çok unvanı olan- ölümsüz bir dişiyle evlenmek zorunda. Yorucu bir angarya olduğu kesin, ama yükümlülüğünün tam kapsamı değil.

Otuz gün sonra

yeminler edildiğinde, gelini kendi yaptığı bir sunakta kurban etmelidir. Bakire olarak ölürse, daha da iyi olur. O ve kardeşleri durum ikinci bir kutsama alacaktır.

Roc bu kutsal ayini daha önce yirmi kez gerçekleştirdi ve görevinde hiç tereddüt etmedi. Masum bir kadını öldürmek mi? Omuz silk. Çünkü bir Astra Planeta görevini tamamlayamazsa, hepsi başarısız olur.

Roc başarılı olmak için her çizgiyi aşacaktır.

Onu yolundan saptıracak kadar çekici bir kadın hiç olmadı. Onun inanılmaz gücünün üstesinden gelebilecek kadar güçlü bir savaşçı kadın. Onu aklının ötesinde yakacak kadar çekici bir büyücü olmadı.

Şimdiye kadar.

BİRİNCİ BÖLÜM

*Harpina, harpilerin diyarı
2248 AG (Genelden Sonra)
Çarpışmadan 3,729 yıl önce*

Taliyah Skyhawk dokuzuncu yaş gününde kraliyet bahçelerinde diz çöktü. Yerden buz gibi bir soğuk yükselirken, yanı başında bir ateş çukuru yanıyor, rengârenk alevler orada çıtırdıyor, her kor yüzen değerli bir mücevher gibi sonsuza dek yok olmadan önce parlıyordu. Annesi Huysuz Tabitha, teyzesi Dul Bırakan Tamera ve on beş yaşındaki kuzeni Soğukkanlı Blythe - Taliyah'ın idolü- onun önünde dizilmiş, omuz omuza durarak bir güvenlik ve güç duvarı oluşturmuşlardı. Her dışının elinde bir silah vardı.

Annesinin kılıcı ateş demirinden yapılmıştı, fae ve diğer element türleriyle savaşmak için kullanılırdı. Tamera, meleklerle ve Gönderilmiş Olanlara karşı en iyi savunma olan şeytan camından yapılmış bir hançer kullanıyordu. Blythe, iblislerle, cadılara, vampirlere ve hatta Taliyah ve ailesi gibi harpilere verilen zararı en üst düzeye çıkarabilen bir madde olan lanetli ağaçtan oyulmuş bir kazık tutuyordu.

Gece çökmüş, gökyüzünde üç mavi ay belirmiş, etrafındaki çalılıkları ürkütücü, serulean bir parlıltıyla boyayarak peri masallarından fırlamış bir şeye dönüştürmüştü. Kafatası çiçeklerinin ve dumanın kokusu havada ağır ağır asılı duruyor, her soluduğunda onu doyuruyordu. Uzaklarda çekirgeler vızıldıyor, kuşlar cıvıldıyor, ahenkli melodi kalbinin isyankâr vuruşlarıyla alay ediyordu.

Taliyah bu geceye hazırlanmak için erkenden kamp kurmuştu. Şimdi, bundan sonra ne olacağını merak ediyordu. Belki de kendi lakabını miras bırakacaktı? Yakın zamanda ilk cinayetlerini işlemişti.

Heyecan filizlendi, en küçük tomurcuk bile çiçek açtı. Ona söylenen tek şey? Hayatının akışını değiştirecekti.

"Vakit geldi," diye duyurdu annesi. Gözleri karanlıkta parlıyordu. "Senden önceki tüm Harpy savaşçıları gibi sen de savaş eğitiminin bir sonraki aşamasına başlamak için yakında aileden ayrılacaksın. Olduğun gibi değil, olman gerektiği gibi olursan daha iyi olur."

Olması gerektiği gibi mi? Nasıl olmam gerekiyor?

"Sana soruyorum kızım. Hayatta en çok ne istiyorsun?"

Onu doğuran kadına baktı, kafası karışmıştı. Bu konuşmayı daha önce de yapmışlardı. Birçok kez. "Cevabı zaten biliyorsun."

" de söyle," diye tersledi Tabitha, lakabının uyardığı kadar hırçındı. Ancak uzun siyah saçları, kehribar rengi gözleri ve bronz teniyle bir elf kadar narin ve bir Gönderilmiş Kişi kadar masum görünüyordu. Tam bir savaş kıyafeti giymiş olsa bile - pileli etek ve zırh için metal örgü kesiklere sahip deri üst - yaşamı boyunca gerçekten işlediği dizi bir yana, tek bir şiddet eylemi gerçekleştirmekten aciz görünüyordu. Beyaz saçlı, soluk tenli, mavi gözlü Taliyah annesinin narin kemik yapısını paylaşıyordu, ama başka bir şey değil. "Hayatınız her zaman düşünceleriniz doğrultusunda ilerleyecektir. Bu düşüncelerin bazıları seni sola, bazıları sağa çekmeye çalışacak. Bana yürüdüğün yönü söyle."

Taliyah hiç tereddüt etmeden, "Harpy Generali *olmak* istiyorum-olacağım" dedi. Bir kraliçeye eşdeğer.

Annesi memnuniyetle başını salladı.

Tamera çenesini kaldırdı, tıpkı küçük kız kardeşi kadar soğuk, güzel ve ölümcüldü. "Bu hedefe ulaşmak için ne yapacaksın?"

"Ne olursa." General olmak için bir şans, sadece bir şans isteyen her harpy aynı on görevi tamamlamak zorundaydı.

"Ne yapacaksın?" diye ısrar etti teyzesi. "Anlat bize."

Taliyah görevleri sıraladı. "Ordumuzda en az bir yüzyıl hizmet edeceğim. En az bir kez Harpy Oyunları'nı kazanacağım." Güç, hız ve çevikliği test etmek için düzenlenen bir dizi yarışma. "Hüküm süren Generali yapmak istemediği bir şeyi yapmaya ikna edeceğim ve ona en büyük rakibinin kellesini hediye edeceğim. Muzaffer bir askeri sefer planlayacağım, büyük bir ateşkes görüşmesi yapacağım, bir kralın en değerli eşyasını çalacağım, sadece zekamla bir savaşı kazanacağım ve çok sevdiğim bir şeyi feda edeceğim."

Annesi yine memnun bir şekilde başını salladı. "Ve zamanı geldiğinde, kim olursa olsun ya da senin için ne ifade ederse etsin, hüküm süren General'e savaşta meydan okuyacak mısın?"

Son görev. "Yapacağım." Emredildiği gibi, bakire kalarak, bedenini halkına vererek yapacaktı her şeyi. "Hiçbir şey ve hiç kimse beni durduramaz."

"Neden böyle şeyler yapacaksın?" diye ısrar etti annesi. "Söyle."

Sırtındaki küçük, ipeksi kanatlar çırpındı. Ölümsüz gücünün bir kanalı olarak, kanatların her zaman serbest kalması gerekiyordu. Kanatlardan biri ya da

Her iki uzvu da sıkıştığında neredeyse ölümlüydü. Taliyah ürperdi.

"Doğuştan gelen hakkım için savaşıyorum," dedi. Annesinin doğduğundan beri kafasına kelimeler.

"Neden?" Tabitha talep etti.

"Çünkü ben Taliyah Skyhawk'ım." Yürümeyi öğrenir öğrenmez, General olmaya teşebbüs etme ayrıcalığına hazırlanmaya başlamıştı. Pek çok harpinin yaptığı ama çok azının hayatta kalabildiği bir şeydi bu. En başından beri Taliyah çoğundan daha kararlı olduğunu kanıtlamıştı. Diğerleri bir sorunun üstünden, altından ya da etrafından dolaşmanın yollarını ararken, o korkutucu bir odaklanmayla sorunun üstesinden geldi.

"Sen sadece Taliyah Skyhawk değilsin." Annesi belli belirsiz sırttı. "Sen Taliyah Skyhawk'sın, Tüm Toprakların Dehşeti."

Tüm Toprakların Terörü. Tal. Kendi sırtışı yayıldı. Bu onun miras bırakılmasıydı. "Ben Taliyah Skyhawk, Tüm Toprakların Terörü."

Annesi çenesini kaldırdı. "Sen hepimizden daha güçlü, daha hızlı ve çok daha kudretlisin. İlk çocuğumun babası olmasını istediğim erkeği özenle seçerek bundan emin oldum."

Arzudan ziyade tasarım yoluyla üremek harpiller arasında yaygın bir uygulama haline gelmişti. Vampirlerin kuzeni olan iblislerin kuzenleri olarak, Harpillerin kötü bir ünü vardı. Onlar "güzel" olarak bilinirlerdi, iğrenç kötülük" ve genellikle spor için avlanırlardı. Kendilerini koruyabilecek güçlü çocuklar üreten güçlü erkeklerle çiftleşmeyi tercih etmelerine şaşmamalı.

Taliyah, "Yılanbacaklı'dan bahsediyorsun," dedi. Annesi sadece adamın türünü paylaşmıştı. Yine de onu sık sık merak etmişti. Nasıl biriydi? Halkı tarafından saygı görüyor muydu? Ona benziyor muydu?

Tabitha başını sertçe salladı. "O bir yılanböceği değil. Tam olarak değil. O yılan değiştirenlerin yaratıcısı... ve babalarınızdan sadece biri."

"Ne?" "Ne? Kaç tane babam var?" "Sadece iki."

Sadece iki tane mi?

"Onlar kardeş," diye devam etti annesi, "biri diğerine sahip olabilir. Ama ikincisinden asla ama asla bahsetmemelisin, üvey kız kardeşine bile." Boştaki elini hafifçe yuvarlaklaşmış karnına bastırdı. "Sen

Anladın mı? Bu sırrı mezarlarımıza götürmeliyiz. Eğer biri senin ne olduğun hakkındaki gerçeği , onu öldürmeliyiz."

"Ne olduğumu bilmiyorum!" *Sersemlemişti*. Annesi ona ne anlatmaya çalışıyordu?

Teyzesi, "Her beş yılda bir, iki kardeş Harpina'da ortaya çıkardı. Biri köylerimizi terörize ederdi ve onu durdurmak için yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Daha sonra, diğeri hayatta kalanları onarırdı. Bir madalyonun iki yüzü gibiydiler. Biri iyi, biri kötü. Ortak özellikleriniz ikisi de."

"Sesleri... harika mı?"

"On altı yıl önce bana gizlice göründüler ve hepimizi bağışlamayı teklif ettiler... eğer onlarla tek bir gece geçirirsem." Tamera'nın sesi sertleşti. "O sırada Generalimize meydan okumaya hazırlanıyordum. Ama pazarlıklarını kabul ettim ve ertesi sabah ikisini de öldürdüm. Dokuz ay sonra sağlıklı bir kız çocuğu dünyaya getirdim."

Blythe'in da mı iki babası vardı? Blythe onun üvey kardeşi miydi?

"Beş yıl sonra," dedi annesi, sesi aynı sertlikteydi, "yeniden ortaya çıktılar, canlı ve iyi bir şekilde. Bana geldiler ve aynı pazarlığı teklif ettiler. Ben de kabul ettim. Dokuz ay sonra seni doğurdum."

Taliyah yutkundu. *Sindirilecek çok şey vardı. Aynı anda çok fazla şey.* Odaklandı

kabul etmesi en zor olanıydı. Ailesinin anlattığı gibi davranan tek bir kardeş grubu vardı, onların kahramanlık hikâyeleri Harpinian tarih kitaplarını dolduruyordu. Savaş lordları o kadar güçlüydü ki karşılaştıkları herkese dehşet saçıyorlardı.

"Ben... Kaos'un oğulları Asclepius Serpentes ve Erebus Phantom'un kızım?"

İyi bir küçük harpy gibi tarih kitaplarını incelemişti. Asklepios bir tıp tanrısıydı ve gorgonların ve yılan oynatıcılarının yaratıcısıydı. ölümsüzler bir tanrıdan ya da diğerinden geliyordu. Yaşam getiren olarak bilinirdi ve bazı ölümsüzleri ölümden dirilttiğine inanılırdı. Erebus Karanlık Olan olarak bilinirdi. Ölüm Getiren. O bir karanlık tanrısıydı ve yaratıcısıydı... Taliyah yutkundu. *Hayaletler*. Hem canlı hem de ölü, ruh veya beden formunda olabilen, ruhları tüketen akılsız askerler.

"Gerçekten de öylesin." Gurur Tabitha'nın vücudunun her çizgisine damgasını vurmuştu. "Asklepios Apollon tarafından büyütüldü, Erebus ise Kaos tarafından. İkizler doğumda ayrıldılar, sonra tekrar birleştiler. Biri yaşam, diğeri ölüm. Geçen yıl, Kaos'un

Asklepios'u Zeus'tan çaldığı yıldırımla öldürdü. Hemen ardından Erebus'u öldürdü. Erebus'un geri dönmesi dışında."

Bir baba öldü ve gitti. Biri hayatta ve iyi durumda. Midesi bulantıyla çalkalandı ve başını şiddetle salladı. "Benden haberi var mı?"

"Hem evet hem hayır. Bana hamile kalabileceğimi söyledi. Kimse kökenini öğrenmediği sürece bebeği söyledi."

Yine de bir çocuk *istemiş* miydi? "Ruhları yemeyeceğim. Reddediyorum." Ne bile

bir ruh muydu? "Yine de tanrıça pozisyonunu kabul edeceğim."

"Tanrıça unvanı kazanılır, verilmez, tıpkı General unvanı gibi." Annesinin bakışları deliciydi. "Ve hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yapacaksın. Güçlenmek için. Hayaletlerin çoğu akılsız varlıklar mıdır? Evet, öyledir. Ama doğmak yerine yaratılırlar. En çılgın hayal gücünün ötesinde yeteneklere sahip olacaksın."

Merak onu daha iyi anladı. "Anlat bana."

"Erebus hem ruhani hem de doğal dünyada yürüyebilir. Hangisinde herhangi bir zamanda seçer. Bir ruha dönüşmek ve düşmanlarını gözetlemek için sadece beden değiştirmesi yeterlidir. Bir bakışta öldürebilir, tıpkı kardeşinin yaptığı gibi ölüleri hayata döndürebilir ve başka bedenlere sahip olabilir. Diğer şeylerin yanı sıra.

Ondan hangi yetenekleri miras aldığını henüz bilmiyoruz. Ruhları tüketmek tek bir ruh için ödenecek küçük bir bedel olacaktır. Güç ve kuvvetten daha önemli ne olabilir ki?"

Hiçbir şey. Dudaklarını yaladı. "Benimle tanışmak ister miydi?"

Annesinin delici bakışları bir an için dalgalandı. "Umalım da öyle olmasın."

Ama neden? Taliyah'ın yeteneklerinden etkilenmiş olabilir. *Ve bu önemsemiş bir şey mi?*

Blythe ilk kez konuşarak, "Ben de aynı törenden geçtim, bir deriden diğerine geçtim," dedi. Siyah saçlı, mavi gözlü güzel çenesini kaldırdı; gözbebekleri! Şimdi parıldayan siyah beneklerle beneklenmişlerdi. "Eğer sen de benim gibiysen, ruhunu bedeninizden atabilir, ölümlerle iletişim kurabilir, başkalarının acısını içinize alabilir ve ateş demiri, şeytan camı ve büyülü odun karışımından yapılanlar hariç her türlü yaradan kurtulabilirsiniz."

Farkına varma Taliyah'ın göğsüne bir yumruk indirdi ve onu nefessiz bıraktı.

Tören. Ona lakabının verilmesinden daha fazlasıydı.

Onu öldürmeyi ve bir hayalet olarak yetiştirmeyi

planladılar. Öldürmeyi. Onu. *Başka bir deri için bir deri dökmek.*

Her şeyin şoku. Birbiriyle savaşılan dürtüler birbiri ardına ona çarptı. Kaçmak. Protesto. Tezahürat. Sonunda dilini ısırıp sessiz kaldı. Hiçbir şey güç ve kuvvetten daha önemli değildi. Ruhlar âleminde dolaşmak ve düşmanlarını gözetlemek... Sadece bakışlarıyla koca bir orduyu yenmek... Öldürülen sevdiklerine yeni bir hayat vermek...

Her şeyi yapabilirdi. Nefret ettiği bir şeye dönüşse bile. "Erebus şimdi nerede? Bizim gibi başka kızları da var mı?" İki tanrı başka kaç harpiyi hamile bırakmıştı?

"Nerede olduğunu bilmiyorum," dedi Blythe, "ama başka kimse biliyorum. Hayaletlerin varlığını hissedebiliyorum."

Taliyah kız kardeşi hakkındaki gerçeği nasıl olup da hiç tahmin edememişti? "Ben de General olma hakkı için savaşıyorum," diye devam etti kız.

"Zamanı geldiğinde birbirimizle savaşacağız, sen ve ben. Adil bir dövüş olacak. Adil ve doğru."

Taliyah başını sallayarak, "Adil ve doğru," diye tekrarladı.

"Yeni güçlerimi sadece gizlice kullanacağım, söyle." Annesinin sert emri geceyi yarıp geçti.

"Yeni güçlerimi sadece gizlice kullanacağım," diye papağan gibi tekrarladı.

Annesi, "Olman gereken hayalet olmak için ölmeye hazır kızmı?" diye sordu.

Hayır! "Ben... ben miyim?" Henüz on yıl bile yaşamamış olmasına rağmen Taliyah çoktan iki büyük savaşa katılmıştı. Biri gökyüzünün kanatlı suikastçıları olan 'le, diğeri de Lycan'la. Genç zihninin hâlâ algılayamadığı dehşetlere tanık olmuş ve bunları işlemişti. Öldürmüştü.

Arkadaşlarının ölümünü izlemişti, onları kurtarmak için çaresizdi. Bugün ölmek yarın Harpy klanlarını daha iyi korumak anlamına gelecekse, öyle olsun.

Harpies bugün. Sonsuza kadar Harpies.

"Öyleyim," dedi daha bir güvenle.

Annesi tüyleri diken diken eden bir gülümseme takındı, sonra iki kolunu da kaldırarak kılıcının bıçağını bükülmüş dirseğine dayadı. Tamera ve Blythe da aynısını yaparak onu takip etti.

"Sonun başlangıcın olsun," dedi Tabitha ve ateş demirinden bıçağı Taliyah'ın kalbine .

Yakıcı bir acı göğsünde patladı, kalbinin her atışı onu aniden ölümün kapısına daha da yaklaştırdı. Kan boğazına hücum ederek onu boğdu.

"Ölümün tüm Harpy türü için bir kazanç olsun." Tamera Teyze şeytan camını Taliyah'ın göğsüne, sadece birkaç santim sağına sapladı.

Daha fazla acı, ağzının kenarlarından fışkıran kan. İçini ürperten bir rüzgâr hışırdarak zayıflığın istilası için bir yol açtı. Gözleri dalgalandı, karanlık yaklaşıyordu.

Blythe bir ayağını diğerinin önüne koydu ve dizlerini bükerek saldırıya hazırlandı. "Dönüşünüz ebedi bir hatırlatma olarak hizmet etsin.

"Dönüşün

Mezarın senin üzerinde hiçbir gücü yok." Tahta kazığı diğer iki silahın altına çarptı.

Daha fazla acı. İstirap verici. Dayanılmaz. Bitmek bilmeyen. *Başım dönüyor.* Sıcaklığından geriye ne kaldıysa tükendi. *Soğuk, çok soğuk.*

Taliyah'ın gücünden geriye kalanlar onu aceleyle terk etti. *Düşüyordu.*

Çarpmanın etkisiyle beyni kafatasına çarptı. Sırt üstü, zorlukla aldığı her nefeste hırıldayarak, yukarı baktı.

dönen gece gökyüzünü.

Kulaklarında gürültülü bir çınlama patladı. Kalbi bıçaklara çarptı.

Yarış. Yavaşlıyor. Ta ki...

Durana kadar.

Zihnini bir hiçlik örtüsü kapladı ve Taliyah son nefesini vererek gevşedi.

Zamanın varlığı sona erdi. Karanlık bir denizin içinde yüzüyordu.

Orada, burada yanıp sönen iğne ucu kadar ışık. Burada, orada. İşte orada. hızlı ve daha hızlı ve--

Taliyah göz kapakları açıldığında nefes nefese kaldı ve terk ettiği dünya netleşmeye başladı.

Annesi onun üzerine eğilmiş, hesaplı bir sevinçle yavaşça gülümsüyordu.

"Gözlerin artık üvey kardeşininkilerle aynı buz mavisi. Tebrikler kızım. Artık resmi olarak var olan ikinci kraliyet hayalet-harpisi sensin. Ya büyük işler başaracaksın ya da denerken öleceksin."

****

Bundan sonra ne olacağını bilmek ister misiniz? *Savaş Lordu* kitabınızı sipariş edin,

HQN kitaplarının satıldığı her yerde Bahar 2021'de mevcut!

Telif Hakkı © 2021 Gena Showalter tarafından

ISBN-13: 978-0-369-70486-3

İkinci Şans

İlk olarak 2017 yılında Can't Hardly Breathe adıyla yayımlanmıştır. Bu baskı 2021'de yayınlanmıştır.

Telif Hakkı © 2017 Gena Showalter

Tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitap metnine ekrandan erişme ve okuma konusunda münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü yayıncı Harlequin'in açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, aktarılamaz, indirilemez, derlenemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla saklanamaz veya tanıtılamaz.

Enterprises ULC. 22 Adelaide St. West, 40. Kat Toronto, ON M5H 4E3
Kanada.

Bu kitaptaki tüm karakterler yazarın hayal gücü dışında hiçbir varlığa sahip değildir ve aynı adı veya adları taşıyan herhangi biriyle hiçbir ilişkisi yoktur. Yazar tarafından bilinen veya bilinmeyen herhangi bir kişiden uzaktan bile esinlenilmemiştir ve tüm olaylar tamamen uydurmadır.

Bu baskı Harlequin Books S.A. ile yapılan anlaşmayla yayımlanmıştır.

® ve™ yayıncının ticari markalarıdır. ®ile gösterilen ticari markalar Amerika Birleşik Devletleri Patent ve Ticari Marka Ofisi, Kanada Fikri Mülkiyet Ofisi ve diğer ülkelerde kayıtlıdır.

www.Harlequin.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

